

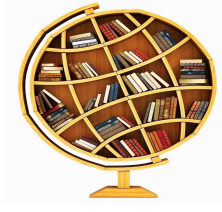
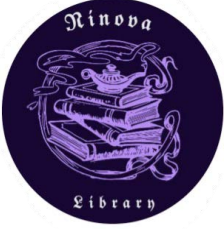
PAYELL

KALP SONUNU
Kendi Seçer

Parola

Kalp sonunu kendi seçer

Düzenleme
Ny.özlem

Giriş

Sahneye baktığı o koyu kahve gözleri ışıltılıydı. Hayatının en parlak çağını yaşıyordu. Güç ve kariyer artık onun avuçları arasındaydı. Ruken hayatında daha mutlu olduğu bir gün hatırlamıyordu. Bugün onun taçlanma günüydü. Yirmi sekiz yaşındaydı ve en genç kadın CEO ünvanını elinde tutuyordu.

Yaptığı yapacağı her şey bundan sonrası için daha çok çalışmak, daha çok başarmaktan öteye geçmeyecekti. Kalbi deli gibi atıyordu. Yüzlerce insanın arasındaydı. Belli etmemeyi öğrenmişti. Geçen seneler Ruken’de pek çok şeyi değiştirmişti. Saf yanını hâlâ saklıyor olabilirdi belki ama o, iş dünyasının en genç birinci kadın CEO’suydu.

Sahnedeki konuşan alımlı kadını izliyordu, elini kalbine götürüp sakince nefes aldı. Gözlerini kırpmıyordu, kalbi her an durabilirdi. Sektörde pek çok insanı sollamış, gücüne güç katmış, sene boyu yaptığı işlerin cirosu ve yatırımlarıyla tüm iş kadınlarını sollamıştı.

Sunucu kadın onu izleyip dinleyen halka kocaman gülümsedi. Elindeki kalın kâğıda bakıp sahneye döndü. “Yılın iş kadını ödülü! Türkiye’nin en genç kadın CEO’larından ve Türkiye’nin en büyük teknoloji şirketlerinden ASILKAN TEKNO’nun CEO’su Ruken Kara.” Son sözlerini yüksek sesle sarf eden kadınla Ruken kosko-

caman gülümsedi. Kalbi hızlı hızlı çarptı. Alkışlar dev salonu inletirken yanındaki ablası ve eniştesine döndü. Rüzgâr ona hayrandı. Rüzgâr için Ruken en güzel kız kardeşlerden biriydi.

Alkışların inim inim inettiği salonda ayağa kalktı. Rüzgâr da onunla kalkıp baldızına sarıldı. “Çok başarılı, daha başarılı olacaksın, demiştim sana.”

“Hepsi senin sayende.”

“Hadi git, ödülünü al.”

Ruken arkasını döndü. Arka koltuklarda oturan ablalarına, abisine ve dostlarına bakındı. Hepsi onun mutluluğunu en sonuna kadar paylaşıyordu ama Karahan’ın kara gözleri gururla parlıyordu.

Bakışlarını çekip önüne döndü. İş dünyasının Kara Prenses’i ünvanını almıştı Ruken. Siyah onun her şeyiydi. Siyah uzun elbisesinin eteğini savurdu. Yukarı doğru açılan derin yırtmaçla önüne baktı. Uzun, siyah ama aralara döşenmiş kahverengi saçları alabildiğine sırtına salınmıştı. Saçların uçlarındaki kahvelerin olduğu bölgede kocaman bukleler vardı. Daracık elbisenin geniş etekleriyle usulca arzıendam ederek merdivenleri tırmandı. Alkış sesleri bitmiyordu, her bir alkış sesi kalbinde bir kuş gibi kanat çırpıyordu. Bir adam ve bir kadının sahnede onu bekliyor oluşuna baktı. Gülümsedi.

Sahneyi yutarcasına yürüyordu. Tüm her şey ona aitmiş gibi öz güveni yerindeydi. Yerini biliyordu; dişiyle tırnağıyla kazıyarak edinmişti. Hak etmiş, sonunda başarmıştı. Daha pek çok şeyi başarmıştı. Ondan korkan yaşı yüksek iş adamları vardı. Yaşı genç iş kadınları... Ruken Kara kendini buldu bulalı adını Türk iş tarihine altın harflerle yazdırmıştı.

Yüksek sesler arasında ona uzatılan plaketi ve altın kaplama kadın figürünü taşıyan uzun ödülü kavradı. Sahneye dönerek fotoğrafçılara poz verdi. Bir gün bu şekilde bir kadın olacağını on önce asla tahmin edemezdi. Ruken olmak istediği yerde, hâ edemediği bir gücün tam merkezindeydi.

O bir kod mühendisiydi...

Onun yaptığı kodların tüm dünya teknoloji firmaları peşindeydi.

Ruken saf bir zekâdan ibaretti.

O kendi ülkesine hizmet için çalışıyordu. Milliyetçi bir kadındı. Devletin pek çok alanında aranan bir deha idi. Elini atmadığı tek bir teknolojik alan kalmamıştı.

Ve tehlikenin tam göbeğindeydi.

Kürsüye geçmesi için onu yönlendiren adama gülümsedi. Birkaç söz söylemesi gerekiyordu. Çok ama çok heyecanlıydı. Sözlerini toparlamıştı. Sahneden insanlara gülümseyerek baktı.

“Mütevazı olamayacağım,” dedi önce, gülümsedi gülüş sesleri duydu. “Çalıştım. Başardım. Kazandım. Çalışmaya, başarmaya ve kazanmaya devam edeceğim. Çok teşekkür ederim!” Ödülünü parmakları arasına sıkıştırıp havaya kaldırdı. Eniştesini ayağa kalkmış, alkışlarken gördü. Hayatındaki en parlak çağ tam olarak açılmıştı...

Oturduğu yerden onu izleyen başka bir kadın vardı. Onunla aynı yaşıydı. Türkiye’nin ikinci en genç kadın CEO’su Hazal Arman. Koyu mavi gözleri, ateş kızılı saçlarıyla Ruken’in bir numaralı rakibiydi. İşleri farklı dallarda olmasına rağmen, her ikisi de Türkiye’nin en genç kadın CEO’ları ünvanını paylaşıyordu. Rakip, rakipti. Mavi gözleri kısılmıştı. Bu sene ödülü Ruken’e kaptırmıştı. Dirsekleri koltuk kenarında, ellerini birleştirmiş, parmakları birbirine sakince çarpıyordu. Yanındaki teyzesi de onu sinsice gülümseyerek izliyordu. Teyzesi onu tam bir iş kadını olarak yetiştirmişti.

İki genç kadın...

Biri esmer, biri kızıl...

İkisi de birbirlerini tam olarak tanımıyorlardı.

Biri Kara Prenses, diğeri Kızıl...

Ölesiye rakip ölesiye hırslıydılar.

Her ikisinin de kaybetmeye tahammülü asla yoktu.

Dünyanın Ruken’e uzak bir şehrinde, bilgisayarına kilitlenmiş gibi bakan bir adam vardı. Kumral saçlarını eliyle geriye tarar gibi yapıp nahifçe gülümsedi. Ela gözlerini birkaç kez kırıştırdı. Eli en-

sesine indi, enseye tutunup bir süre öylece kaldı. Bakışları ekrandaki güzel kadındaydı.

Adı Kenan değildi.

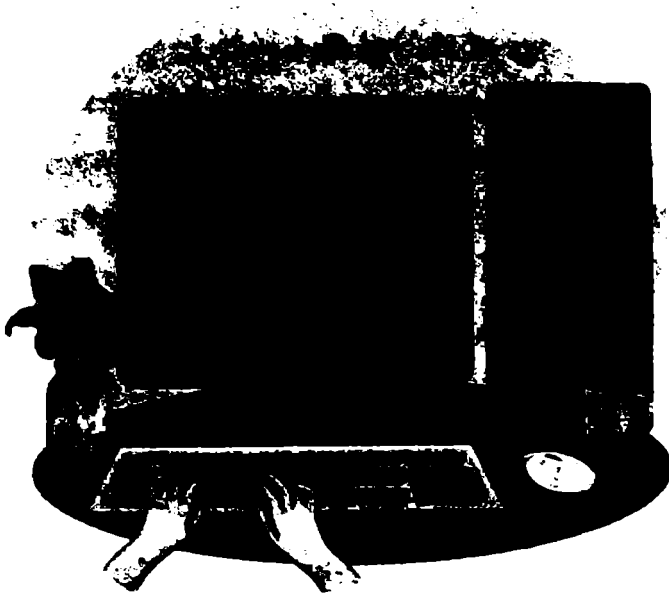
Kenan mı?

Kenan, Ruken'de bile değildi...

Fakat bir gün dönecekti. Hakkı neyse alacaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Birinci Bölüm

Beş Yıl Önce...

Aşk dediğin heyecan isterdi. Sevdigine baktığında yüreğin ona çarpa çarpa uçmak isterdi. Bir dokunuşla dağılmak, olduğun andan kopmak isterdi. Ona bakmak ve tüm dünyayı unutmak isterdi. Aşk, insan bünyesindeki en güçlü duyguydu ve hükmünü süre süre büyü-mek isterdi ve alırdı! Yapardı! Aşk güçlüydü çünkü.

Fakat bunların birini bile bulamıyorsa olduğu kalbi terk ederdi.

Zamana yenilir, isteklere burun kıvrır, açlığı bastırır, tokmuş hissi verirdi. Fakat istediklerini alamadığında açlığını belli ederdi. Aradaki sevgi bağı kopar, yerini çekilmez, ulaşılmaz iki insana tes-lim ederdi.

Karşılıklı oturan Ruken ve Kenan'a da tam olarak bunları ya-pıyordu aşk. Aradan çekilmek istiyordu. Bu iki insan, kendilerinin kıymetini bilmiyor, bilmek için de hiçbir şey yapmıyorlardı. Genç kalpleri, tez canlılıkları buna izin vermiyordu fakat ikisi de bunun henüz farkında değillerdi.

“Seni anlamıyorum...” diye başlayan sözler, aslında ‘anlamak istemiyorum’ demektir.

Ruken kahverengi gözlerini Kenan'a kaldırdı. "Benim de seni anladığım söylenemez." Aynı şeyi karşısındaki adama ifade ediyordu. Anlamak istemiyordu.

Kenan göz devirdi. "Birlikte gidecektik Ruken. Sen de master yapacaktın, ben de. Ne oldu şimdi?"

"Çok istediğimi biliyorsun ama fark ettim ki ailemden bir adım uzağa gidemem."

"Benden gideceksin yani, öyle mi?" Kenan kızgındı. Sesi de bunu ortaya seriyordu.

Ruken kararlıydı. Evet, gitmek çok istemişti ama gerçekten de yıllarca sürecektir ayrılığa hazır değildi. Eğitimini kendi ülkesinde geliştirebilirdi. Bu; gezmek, yeni yerler görmek gibi değildi. Hayatını başka bir ülkede, başka bir şehirde yeniden kurmaktı. Ruken bunu artık istemiyordu. Bu onun tercihiydi.

"Sen gideceksin yani, sen de benden gidebiliyorsun demek ki."

"Biz bu hayali birlikte kurduk Ruken. Benim de ailem var! Ama bu hayat benim!"

"Ailelerimiz hayatımızı bizden çalmıyor. İnsanlar, isteklerimiz değişebiliyor. Sana hatırlatmak istiyorum; bu hayal senindi, benim değildi. Sen kurdun, benim de içinde olmamı istedin."

"Seni zorlamadım. Çok beğendiğini de ben hatırlatılmak isterim."

"Evet, hoştu, güzeldi. Büyüdük biz Kenan. Ben ilk tanıştığımızdaki yaşımda değildim. Artık yirmi üç yaşımdayım."

"Yaşımız büyürken aşkımız küçülmüş, ben öyle anlıyorum."

Adama bakıp nefes bıraktı Ruken. Hangi aşktan bahsediyordu ki Kenan? Beş yılın kaçta kaçını aşkla yaşamışlardı? Bir dargın, bir barışık geçen beş sene.

"Bize bir bak Kenan," dedi sakın bir tonda. "Her şey için tartışır olduk. Zamanla uzlaşma sağlayacak konularımız azaldı. Biz büyürken aşkımıza ne oldu bilmiyorum ama biz değiştik. Sen benim için çok değerlisin. Seni kaybetmek değil, kazanmak istiyorum."

“Kazanmak için ne yapıyorsun peki? Beni yarı yolda bırakıyorsun. Bu mu benim değerim?”

“Kalmak isteyen sen olsan ben bu şekilde davranmazdım.”

Kenan eğreti bir gülüş attı kadına. “Duy da inanma. Sen Ruken Kara’sın. Damarlarında inat akıyor.”

Gözlerini kıstı Ruken. “Bana bunu sen mi söylüyorsun, Kenan Kurşunlu? Karadeniz’in inatçı oğlu. Biz tam olarak buyuz işte. İkimiz orta yolu bulamıyoruz. Bu şekilde olmamalı, ortak bir noktada buluşabiliriz. Başka bir yol deneyelim. Düşünelim. İkimizin de istediği bir şey olabilir.”

“Öyle mi?” dedi Kenan. “Ne istediğini söyle hadi!”

“Kalmanı istiyorum, gitmeni değil.”

“Bu mu ortak nokta? Bu senin istediğin. Benim istediğim ne olacak? Ben gitmek istiyorum. Yaşımız çok genç ve ben dünyayı dolaşmak istiyorum. Seninle!”

Adamın yeşil gözlerine sevgiyle baktı. “Ben de hayatımda sadece seni istiyorum. Dünyayı yine dolaşabiliriz. Bunun için ülke değiştirmeye gerek yok.”

Kenan başını yana çevirdi, yüzünde katı bir ifade vardı. “Bu çözüm değil. İstemediğimiz bir şeyi birbirimize zorla yaptırırsak sonunda ikimiz de üzüleceğiz,” dedi, Ruken’e döndü. “Bu bizi mutlu etmez.”

Konuşmanın gidişatı, Ruken’i derin bir hüzne boğdu. “Haklısın,” diyebildi. “Ama seni seviyorum...”

İstekler ve uyumsuzluklar... Boşlukların aralarını doldurmayan çakıl taşları gibiydi. O hayran olduğu kahve gözlere baktı. “Ben de seni seviyorum. Sevgimiz bunu aşacak mı?”

“Kenan... Gözümü açtım, seni gördüm. Senden başka erkek tanımıyorum, tanımak da istemiyorum. Aşmak zorunda!”

“Zorundalıklarla nereye kadar Ruken? Bu seçimlerin sonucu kendiliğinden olmuyor muydu? Ablalarımıza, abilerimize bak! Hepsinin seçimleri birbirleri. Ablaların müziği bıraktı, enişterinin istemiyor diye. Mutsuzlar mı?”

“Hayır, çok mutlular. Asla aksini düşünmüyorlar. Aynı yere geliyoruz Kenan, ortak bir nokta buluyorlar. Evliler, çocukları var. Mutlular, seviyor ve seviliyorlar. Bunlar basit eylemler değil.”

“Seviyorum kızım seni!” Sesi yüksek çıkmıştı aniden. Kafenin içindeki birkaç baş onlara dönmüştü ama her ikisi de bunu umursamadı. “Basit olmayan eylem bu! Elini taşın altına koy bir kez!”

Gözlerini kapatıp açtı, derin nefes aldı Ruken. “Aynı şeyi sen de yapabilirsin. Asya artık şarkı söylemiyor ama Fırat da tüm vaktini kulübe adamıyor. Nil artık çalışmıyor ve Nihat otelleri gezmiyor. Rüzgâr eniştemin tek yaptığı holding ve ev arası mekik dokumak. Bu adamlar veriyor Kenan. Alırken vermesini de biliyor. Ben de aileminki gibi sağlam ve dingin bir hayat istiyorum, düzenimi bozmak değil.”

“Yine aynı yere geldik. Evlenmek istiyorum diye başlayacaksın.”

“İstiyorum, kimseyi benimle evlenmesi için zorlamıyorum. Ne zaman istersen o zaman evlenebiliriz. Evet, çok genciz, bunda haklısın. Sana hak veriyorum ama senin istediğin başka bir ülkede birlikte yaşamak. İki sevgili olarak. Meçhul bir gelecek...”

Sözlerin ona saçma gelişle eğreti gülüş peyda oldu suratında. “Ne yani, ben seni bir gün terk edebilirim, bunu mu düşünüyorsun?”

“Saçmalama lütfen. Beş yıldır sevgilimsin, bunu bir kez bile düşünmedim.”

“Kalırsam evlenmek zorunda kalacağız. Abin birlikte yaşamamıza asla izin vermez. Bırak yaşamayı, abin bizi birlikte bile görmek istemiyor. Ben artık seni yanımda istiyorum.”

“Sen neden korkuyorsun evlilikten? Ben başka bir Ruken mi olacağım evlenince, bu mu korkun? Sana sürekli dırıldır edeceğim, sorun çıkaracağım falan mı var aklında?”

Dirseklerini masaya verip iki eliyle yüzünü kapatıp düşündü Kenan. Neden istemediğini bilmiyordu. Sadece kendini böylesi bir şeye hazır hissetmediğini biliyordu. Ruken’i seviyor ama evlilik çok uzak geliyordu. Başını kaldırıp ellerini burnuna kadar indirip gözlerini araladı. “Bilmiyorum. Kendimi hazır hissetmiyorum. Senden

azgeçmek istemiyorum ama kendimi zorlanmış hissedersen bu-
nun ikimize de faydası olmayacak.”

Acıttı sözleri. Kalbinde bir yere fena çarptı kadının. Çelişki çe-
lişki doğuruyordu. Kenan evlilik yükünün altına -her şekilde- girme-
ye hazır değildi. Ruken onu zorlayamazdı.

“Bunu söylerken bile benden vazgeçiyorsun. Bu, aşk değil. Bu-
adan kalkıp evine gittiğinde ben olmayacağım. Sen bunu seviyor-
sun! Her daim yanında değilim ve sen, bunu da seviyorsun. Evde
seni bekleyen biri yok, sen en çok bunu seviyorsun. Tartıştığımızda
evine gidebilirsin, ben orada değilim çünkü. Ortak bir paydamız yok.
Sen özgür olmak için can veriyorsun Kenan. Çok haklısın! Bu düşün-
melerle ikimizin de birbirimize bir faydası olmayacak.”

Kendinden vazgeçen kadına hüznle sessizce baktı. “Gelmiyor
musun benimle?”

“Kalmıyor musun benimle?”

İki soru tek cevap havada asılı duruyor, her ikisi de dile getire-
miyordu. Birbirlerine hüsrarla bakıyorlardı. Cevaplar gözlerde takı-
lıydı ve okunuyordu. Her ikisinin de yüreği en derinden kanıyordu.
Aşk onları kanırta kanırta parçalıyordu. Yakıyor, yıkıyor, darmada-
ğın ederek valizini topluyordu.

“Seni çok seviyorum. Mutlu olduğunda daha çok seveceğim.
Seninle gelerek seni mutsuzluğa sürükleyip sende olan yerime leke
sürmeyeceğim. Beni hep güzel anacaksın. Tıpkı benim seni eşsiz kı-
lacağım gibi. Yerini kimse alamayacak. Sen bir kadının ilk aşkıydın.
İlk öpücüğü en deli çağlarıydın. Sana asla sitem etmeyeceğim. Sen de
bana etme. Düşmanım değil, dostum değil, arkadaşım değil, ilk aş-
kı olarak kalacaksın. Belki çok üzüleceğiz... Belki mutlu olacağız...
Belki de ayrı yapamayacağız, işte o zaman gerçekten orta yolu bul-
muş olacağız.”

Adamın kalbine çöken kasvetli kapkara bulutlar gözlerine hü-
cum etti. Ruken onun ilk sevdasıydı. İlk kalp atışı... Gözlerinde ken-
dini gördüğü ilk kadındı. “Ruken...” dedi içindeki fırtınalarla dolu
yorgun sesiyle. “Yapma!”

Kenan onun ilk aşkıydı. İlk dokunuşu... Bir adamda bulacağı

en güzel sevgisi, sevgilisiydi. Kalbine kocaman bir taş oturdu. Bazen zorlamamak en iyisiydi. “Kenan... Ben hayatımı seninle geçirmek istiyorum ama sen bu yükün altına girmeye hazır değilsin. Altında kalırsın. Beni de kendini de harcarsın. Evlenmiş boşanmış olmak sorun değil. O yıllarda neler yaşayacağız, o sorun. Belki bir çocuğumuz olacak ve biz ayrılmış olacağız. Neden, biliyorsun... Biz aslında birbirimize yetemiyoruz. Sevgimiz bizi kurtarmaya yetmeyecek, bunu sen de görüyorsun. Birbirimizi körü körüne istiyoruz. O kadar genciz ki sonrasını düşünmek istemiyoruz. Sen hızlı bir hayat istiyorsun, ben tam tersi.”

Kenan ona uzun uzun bakıyordu. Ruken’in kahverengi gözlerine bulutlar iniyordu. Tıpkı kendi kalbi gibi ağlamak istiyordu. Onu zorlayamazdı. Kendi de istemediği bir hayatta onu mutlu edemezdi. “Haklısın,” dedi yüzünü deniz manzarasına çevirdi. “Ben gideceğim. Kalmayı sen seçtin.”

Kalmaktan ziyade bencilce kalmasını istiyordu. Kendi isteği varsa Kenan’ın da bir dünyası vardı. Kenan onu zorlamıyordu, o da Kenan’ı zorlayamazdı. Gözlerini kapattığında yüreğindeki ağırlığın gözyaşları gözlerine hücum etti. Yutkunarak göz kapaklarını sıkıp, gerisin geriye yolladı. Zorla gülümsedi. “Yine geleceksin, ben de geleceğim belki. Görüşürüz, iki eski tanıdık gibi. Düşman değiliz ki.”

“Geleceğim, görüşürüz. Sen de gel. Başarabileceğimizi düşünüyorsun, belki de başarırız.” Kenan da zorla gülümsedi, içi kan ağlaya ağlaya. “Seni üzdüm belki de. Evlenmek, yuva kurmak istiyorsun. Bu senin en doğal hakkın. Peki beni unutabilecek misin?”

Ruken’in bakışları önüne düştü. “Deneyeceğim. Ya sen?”

“Deneyeceğim...”

“Senin kadar iyi bir adam bir daha karşıma çıkmaz. Senden daha azıyla yetinemeyeceğimi biliyorum. Sen çevremdeki adamlar gibi değilsin. Çok güzel adamsın. Seni hak etmeyen bir kadınla olma.”

“Ben senin gibi sadakatiyle başımı döndüren bir kadını bulabilecek miyim peki? Sen de asla benden çok sevmeyeceğin bir adamla

olma. Seni hak etmeyen bir adamla olursan, o zaman gerçekten de senin hakkında yanılmışım diyeceğim. Sana verdiğim sevgiye layık ol. Seni benden daha çok seven bir adam... Varsa... Onunla mutlu olursun, ben de senin adına mutlu olurum. Çünkü ben öyle yapacağım. Bir gün senden daha çok seveceğim bir kadınla mutlu olursam seni minnetle anar, ilk aşkımdı diye kalbimin bir köşesinde taşıırım.”

Derin nefes verip ayağa kalktı. Kalırsa hıçkırarak ağlayacaktı. Bunu istemiyordu. Yalnız kalmalıydı. “Sen kiminle olursan ol, ben seni ilk aşkımdı olarak kalbimde başköşeye koyacağım.”

En yakını kaybeden birinin cenazesi kalkıyordu adamın kalbinden. Ayağa kalktı Kenan, dudaklarını zorla yukarı kıvrıdı. Kollarını açarak onu çağırdı. “Gel, güzel kız. Senin yerini kimse alamaz.”

Gözyaşı izinsiz indi kadının ama gülümsedi. Bu seçimi onlar yapıyordu ve bedeller ödenmeye hazırdı. “Aptal!” dedi Kenan’a soku-lurken. Gözlerini kapatan adam kadının özleyeceği kokusunu içine son kez doldurdu. Elleri siyah saçlarda dolandı. Kollarıyla sımsıkı sarıp mecburen bıraktı. Adam üzgün, kadın üzgündü. Yapılacak en iyi şey onlar için buydu.

“Her geldiğinde beni ara. Gecelere akarız.”

“Sen gecelere akmayı sevmiyorsun,” dedi Kenan.

“Ara sıra severim, biliyorsun.”

Kadının yüzünü ellerinin arasına alarak yanağına son öpücüğünü kondurdu. Ruken’in kalbi paramparçaydı artık. Birkaç damla daha indi sessizce. “Ağlıyorum ama geçer. Üzülme lütfen.”

“Bensiz mutlu olacaksan senin için üzülmem.”

“Aynı şey senin için de geçerli.”

Ellerini çekti Kenan. “Birkaç güne gitmiş olurum. Beni yolcu etmeye gelme, bugün gidiyorum say. Arayacağım seni, sen de beni ara.”

“Mutlaka arayacağım.” Arkasını hızla döndü ve AZA’nın çıkış kapısına koşar adım ulaştı. Cam kapıyı hızla iterek kafeden çıktı. Kenan yerine oturdu ve hüsrarla oynayan nefesini saldı. Çok değişik bir sancı vardı kalbinin üzerinde. Geçmez! Bitmez! Dinmez!

Azalmaz sandığı sancılı günler bekliyordu onu. Feci bir acıydı. Avu-
cu kadar kalbinin hiç hissetmediği biçimde varlığını duyumsuyor-
du. Sol yanındaki ağrı nefesini tıkıyor, sanki öleceği anın geldiğini
hissettiriyordu. Omzundaki elin sahibini dönmeden hissetti.

“Aşk acıtıyor, değil mi Kenan?”

Dert ve sıkıntı içinde başını sağa sola salladı. Kapana kısılmış,
can çekişen kurt gibiydi. Canı o kadar yanıyordu ki etrafını yakıp
yıkmak istiyordu. “Aşk ağlatıyor abla.”

Aslı, olmayan erkek kardeşinin yerine koyduğu Kenan’ın omzu-
nu sıktı. Yanındaki sandalyeye oturdu. Kenan ona bakmadan kendi
içindeki ateşte kor oluyordu. “Bazen gitmek gerekir, hiç sebep yok-
ken. Çokmuş gibi görünür sorunlar ama belki de yoktur. Anlamak
istemezsin karşındakini, anlamıyor seni diye. Sorun edersin bunu,
sorunmuş gibi görünür ya.”

Kenan dönerek ona nemli yeşil gözleriyle baktığında, Aslı da ağ-
lamak istedi. Hayatta kıyamadığı pek çok insandan öndeydi Kenan.
“Bazen giden bir gün döner mi?”

Aslı zorla gülümsedi. “Hayat bir dümen, rotası olmayan gemide
savrulur durursun. Limanı görmeden varacağın bir nokta olduğunu
bilemezsin. Karaya ayak yastığında karşında kim varsa o senin ka-
derindir. Bazen beklediğin dönmez, bazen de hiç beklemediğin anda
çkar gelir. Dümeni elinden alır, rotasını sana çevirir. Limanı da sen
olursun.”

Önüne dönerek başını eğdi Kenan. “Onu çok seviyorum. Kimse-
siz bir limanda onu bekleyecek kadar acıyı nasıl taşıyacağım?”

“O da seni çok seviyor. Senin taşıdığın acının aynısını o da ya-
şıyor. Kimsesiz limandır acı. Kimseyi almaz, kabul etmez. Bakarsın,
bir gün bir gemi yanaşır. İçinde seni çok mutlu edecek bir Ruken
getirir.”

“Acı çekmeden aşk yaşanmıyor mu abla?”

“Yaşanıyor. Ama bu herkese nasip olmuyor. Bazı aşklar sına-
maya mahkûm kalıyor. Bu suç değil, insanların arzuları da değil.
Kenan... Ne yaşanacaksa o yaşanıyor.”

“Yapamayız, değil mi?” dedi Kenan, Aslı’ya *beni anla* dercesine baktı. “Birbirimiz olmadan yapamayız. Bir yerde vazgeçeriz. Özlem ağır basar belki, belki de sevgimiz sandığımızdan daha büyüktür.”

Aslı kocaman gülümsedi. “Gerçek aşk bu işte! Yolunuza bakın ve sevginizin ağır basacağı o günü bekleyin.”

Kalbinde bir filiz can buldu Kenan’ın. Ruken ondan geçmezdi. O, Ruken’den geçmezdi. Her sevgilinin başına gelebilecek bir şeydi bu sonuçta. Onlar birbirlerini deli gibi seviyordu. Gülümsedi acı acı. “Seni çok seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Tabii ki biliyorum, sen benim kardeşimsin. Kardeşler bilir, söylemeye bile gerek yok.”

Arabasını eve kadar nasıl getirdi, bilmiyordu. Gözlerini sile sile araç kullanmıştı. Malikânenin bahçesine arabayı park edip çıktı. Sürekli ağlıyor, kimseye tek kelime etmek istemiyordu. Fakat eve varana kadar akşam olmuştu. Şimdi herkes evde hatta yemekte bile olabiliyordu.

Zile basıp devasa kapının açılmasını bekledi. Parmaklarıyla sürekli gözlerini kuruluyordu. Hizmetlinin açtığı kapıdan geçti hızla. Orta yaşlı kadın ona bir kez bakmış, önüne dönmüştü. Evin küçük kızı ağlıyordu.

“Yemeğe inmeyeceğim, söylersin,” dedikten sonra odasına çıkmak için merdivenlere koşar adım ulaştı ama son basamakta abisini görmeyi beklemiyordu. Göz göze gelen abi kardeşten kaşlarını çatan Karahan oldu. Gözlerini kaçırırsa Ruken. “Ruken?”

“Abi konuşmak istemiyorum, lütfen.” Abisinin yanından geçerek odasına giden yolda ilerledi. Karahan ardından öylece baktı, kaldı. Aşağı indi mecburen. Yemek odasında masanın etrafını saran ailesine baktı.

“Gelen kimdi Karam?” dedi Nazlı. Karahan ona boş gözlerle baktığında kız kardeşleri ve eşlerinin olduğu masada herkesin

dikkatini üzerinde toplamıştı. Karnı burnunda olan Hare, “Abi?” dedi. “Ne oldu?”

“Ruken geldi, ağlıyordu.”

Babaları Turgut Bey yerinden kalkıyordu ki Duru, “Sen dur babacığım, biz bakarız,” dediğinde Nil, Duru, Hare ve Nazlı yerinden kalktı. Masada beyler takımı olarak kalmışlardı. Rüzgâr, Fatih ve Nihat birbirlerine bakıyordu.

“Kenan...” dedi Karahan. “Bakışıp durmayın, bilmiyorum sanki Ne yaptı kardeşime Allah bilir.”

“Karahana!” dedi Turgut Bey. “Ne yapabilir? Tartışmış olmalılar. Koskoca kadın oldu kardeşin. Artık kabullen.”

“Ben daha bunlara verdiğimi kabullenemedim baba,” dedi eliyle damatları işaret ederek.

“Bu?” dedi Nihat. “Çekilmez adamsın Karahan,” diyerek yüzünü buruşturdu. “Sensin bu!”

“Üstüme alınmıyorum bile,” dedi Fatih. “Ben bu evin oğluyum.”

“En çok seni dövesim var Fatih. Konuşma bence!”

Fatih gülümserken, Rüzgâr kahkaha attı. “Seni takmıyoruz Karahan. Sen bence bunu kabullenemiyorsun.”

“Ah...” dedi Karahan başını sağa sola salladı. “Ulan sizi zamanında evire çevire dövecek, sonra verecektim kızı da bak böyle konuşabiliyor muydunuz...”

“Yediğim yumrukları neden saymıyorsun o zaman,” dedi Rüzgâr, umursamaz bir tavırla.

Karahana sırtıttı. “Sahi, seni elden geçirmişt看, sıra Kenan’da. Ağzını burnunu deşeceğim o itin.”

“Aslı seni parçalar!” dedi Nihat. “Aslı’nın koruması altında Kenan. Parçalarını da köpeklere yem eder.”

“Aslı biraz da Ruken’i mi düşünse bu konuda?” dedi Karahan.

“Aslı herkesi düşünür Karahan. Hatta fazla düşünür,” dedi Rüzgâr.

“Kenan da ona hayran. Ablam da ablam diye etrafında dönüyor. Hepimiz bir kenara Kenan, Aslı da bir tarafa.”

“Yani...” dedi Nihat. “Kenan’a bir şey yapamazsın Karahan. Otur oturduğun yerde. Sana ne! Hepimize çektirdin -en çok bana- ama Kenan’ı yedirtmez Aslı sana.”

“Damat değil, düşman! Şunlara bak baba!” Babasından destek alamayan Karahan damatlara döndü tekrar. “Bacım, bacınız. Ne demek sana ne? Bırakalım da üzsün mü bacımızı?”

“Sen de üzdün bir zamanlar birilerinin bacısını,” dedi babası Turgut Bey. Karahan sustu. “Sonuç değişmiyor, seven sevdiğine geri dönüyor. Kim karışırsa karışsın, sonuç değişmiyor.”

Rüzgâr tam zamanı olarak gördüğü anı kolladı, ciddi bir tonda Karahan ve babasına döndü. “Benim size bir diyeceğim var. Hazır kızlar da yokken.”

“Hayır olsun,” dedi Turgut Bey.

“Ben artık çalışmak istemiyorum.”

“O da ne demek?” dedi Nihat.

Nihat’ın sorusu hepsinin aklından geçenlerdi. Nihat’a bakıp haklı soruyla cevap bekledikleri Rüzgâr’a döndüler.

“Çok basit, artık çalışmak istemiyorum. Kalbim iyi, evet ama bu yaşadığım stresli hayata ne kadar dayanacak, bilmiyorum. Ailemle tıpkı dedem gibi bir hayat yaşamak istiyorum.”

“Nasıl yani?” dedi Fatih. “Kapatacak mısın holdingi?”

“Hayır, öyle bir şey olur mu? Geleceğimiz orası bizim. Çocuklarımin, Hare’nin, dedemin hakkı var orada. Babamın emeklerini nasıl heba ederim?”

“Anladım,” dedi Karahan. “Başına yönetici mi atayacaksın?”

“Gibi...”

“Olmaz o,” dedi Karahan. “Kimse senin olanı senin gibi koruyamaz. Batar, iflas edersin.”

“Bunu ben de biliyorum. Aklımda biri var!”

“Kim?” dedi Turgut Bey.

Hepsi de meraklı gözlerle Rüzgâr’a bakıyordu. Kim olabilirdi ki?

“Ruken!”

Nutku tutulan dört adam da Rüzgar’a baktı. Ruken’i asla beklemiyorlardı. Ruken henüz iş dünyası için çok küçük denilecek bir yaşta, sıfır tecrübedeydi. “Ruken mi?” dedi Turgut Kara. “Oğlum o daha yeni mezun oldu.”

“İşte şimdi batarsın Rüzgâr,” dedi Karahan. “Ruken... Evet seninle ortak özelliği kod mühendisi olması ama iş dünyası için Ruken bir çerez.”

“Başına bırakıp kaçmayacağım. En az bir yıl işi öğreteceğim, tabii henüz teklif etmedim. Kabul ederse vakti gelince tüm haklarımın yöneticisi ilan edeceğim. Her zaman arkasında duracağım. Ben, Ruken’de o ışığı görüyorum. O çok zeki. O çocuksu saf yanının altında pırl pırl bir zekâ var.”

“Abim doğru söylüyor, abi,” dedi Fatih, Karahan’a dönerek. “Müthiş bir teknik zekâsı var. Okuldaki başarısı buna delil zaten. Yurt dışından aldığı teklifi reddetti evet, ama bu bile onun çok zeki olduğunu gösteriyor. *‘Gitmek istemiyorum. Ülkemde kalıp kendi vatanıma hayrım dokunsun’* demişti.”

“Ben de bacanaklarıma katılıyorum. Ruken bu işi yapabilir,” dedi Nihat.

Turgut Bey ve Karahan göz ucuyla birbirlerine baktılar. Ruken’in zekâsından şüphe etmek değildi onlarınki. İş dünyası farklı bir kapıydı. Başarmak ve başaramamak... İkisi de aslanın ağzındaki ekmek kadar tehlikeliydi.

“Sen güveniyorsan, o da kabul ederse benim için sorun yok,” dedi Turgut Bey.

Karahan elini çenesine verip bir süre düşündü. Olabilirliği yok değildi ama tereddütleri elbette vardı.

“Ruken çok genç. Böylesi bir yükün altına girer mi, bilmiyorum ama kabul ederse benim için de sorun yok hatta memnun olurum. Yurt dışına gidecek diye ödüm kopuyor zaten. Bana da minnet olur.”

“Vakti gelince konuşacağım.”

Odasına girip kapıyı kapatarak çantasını olduğu yere bıraktı. Yüreğinin tam ortasına kocaman bir ateş yanıyordu. O, Kenan'sız bir hayatın tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Onu tanıdığı günden bugüne hayatında başka bir erkeğe ne bakmış ne de kadınsı bir duygu hissetmişti. Varsa Kenan yoksa Kenan'dı. Fakat kör değildi. Sevmek her şey değildi. Geçen yıllar içinde pek çok kez anlaşmazlık yaşamış, bir ayrılıp bir barışmışlardı. Ne birlikte olabiliyorlardı ne de ayrı... Hayata bakış açıları farklı, istekleri bambaşka ama sevgileri hep aynı yöne bakmıştı. Artık bu ilişkinin içinden çıkamıyordu Ruken. Seviyor ve sevililiyordu ama yetmiyordu, sevgileri açıkları kapatmıyordu. Kenan hızlı bir yaşam istiyordu, Ruken sakın. Sürekli tartışma hâlinde tetikte yaşamak -her ne kadar seviyorsa da- yoruyordu artık. Yıpratıyordu.

Kenan sağlam karakterli bir adamdı. Sadakati çok başkaydı. Sevgisi her şeyin üzerini örtecek kadar büyüktü belki ama bir gün o da yorulacaktı ve bunu göremiyordu. Hayatı boyunca onun gibi biriyle daha tanışacağını sanmıyordu Ruken. Her seven kavuşmuyordu. Kavuşamıyordu. Bazı aşklar solmaya mahkûmdu belki de...

Yatağının ucuna oturduğunda gözlerinden akan yaşları parmaklarıyla sildi. Başını elleri arasına aldı. Zor günler geçirecekti, buna emindi. Çok ama çok özleyecekti. Gözü hep bir çift yeşil gözü arayacaktı. Kenan'ın duruşuna, gülüşüne, sesine, ona dokunuşuna ve öpüşüne hasret; çok zor günler geçirecekti. Dayanabilecek miydi? Bunu görecekti. Kendileri yetişkin birer insan olurken sevgileri de büyümüş, akli başında hâl almıştı.

Kapısının önündeki sesleri duyduğunda daha çok ağlama isteğiyle doldu. Küçük bir tıklama duydu, içeri giren dört kadına da bakmadı. Yine Kenan'la kavga ettim diyecekti ve onlar, 'Yarın barışırsınız,' diyecekti. Bu sefer hiç öyle değildi. Bu sefer gidiş tek yönlüydü. Dönüş bileti kesilmemişti.

Bir yanına Nazlı, diğer yanına Hare oturdu. Duru ve Nil de

önüne diz çöktü. Kız kardeşleri her zamanki ayrılık acısını yaşıyordu onlara göre. “Evet, anladık o kısmı. Tartıştınız,” dedi Nil.

Ruken sesini çıkarmadı, parmaklarına bakıyordu. Birleşik ellerin başparmakları birbirine ritmik hareketler uyguluyordu. “Ayrıldık.”

“Bu kaçınıcı?” dedi Duru. “Bu hep oluyor Ruken. Bu sefer sorun nedir?”

“Bu sonuncuydu.” Kalbindeki acıyla hıçkırığına engel olamadı. Dört kadının da gözleri büyükçe aralandı. Ruken’den bu kadar derin bir hıçkırığı hiç duymamışlardı. Hare uzanıp ellerini tuttu kardeşinin. “Ruken ama neden?”

Islak gözlerini Hare ablasına çevirdi. “Olmuyor. Ne kadar zorlarsak o kadar altında kalıyoruz.”

Nazlı en küçük görümcesini omzundan tutup kendi omzuna yasladı başını. “Zorla sevda mı olur Ruken? Biraz zaman iyi gelebilir. Ağlama lütfen.”

“Anlamıyor beni Nazlı abla. Onun istediği hayatın benimle uzaktan yakından alakası yok. O istiyor, benim de uygulamamı bekliyor.”

“Ama seni de çok seviyor,” dedi Nil.

“Ben de onu seviyorum ama enişterim gibi değil o. Kendinden veremiyor, içinden gelmiyor. Zorlandığını hissedince benden nefret etmesini istemiyorum.”

Kardeşinin elini sıktı Duru. “Belki kısa bir mola iyi gelir, Nazlı haklı. Seni bu kadar seven bir adam bırakır mı hiç? Birbirinizi anlar, bir yolunu bulursunuz.”

Nazlı’nın omzundan kaldırdı başını. “O gidiyor abla. Benimle gitmek istediği yere bensiz gidiyor. Bu sefer gerçekten bitti!”

Her giden döner miydi, bilinmezdi. Ama kadınların aklından bir gün döneceği geçiyordu fakat bunu nasıl dile getirirler bilmiyorlardı. Sabır, döner bir gün gibi saçma bir söz edemiyor ama düşünüyorlardı. Belki de sadece Ruken’i rahatlatmak için akıllarından geçiriyorlardı ama yine de konuşmadılar.

“Gerçek sevgi ne biter ne de gider,” dedi Nazlı. “Kendini üzme derdim ama bu imkânsız. Bir gün boşuna üzölmüşüm diyeceksin, onun için sakince bekle Ruken. Sen ne kadar ağlarsan ağla, sonuç değışmiyor, değışmeyecek. Sonunda gülen de olabilirsin, unutan da. Sen doğru veya yanlış olanı yaptın, belki o da. Seçimlerimizin bizi götüreceğı yere sürükleniyoruz. Her ne oluyorsa ve olacaksa... Bunu yaşamaya ister istemez mecbur kalıyoruz.”

“Sessizce acını çekeceksin mi diyorsun?”

Her zaman masumane bulduğı kahve gözler Nazlı'ya *tersini söyle* dercesine bakıyordu. Nazlı, hüznle gülümsedi. “Dışarıdan sesi çıkmaz acının ama içeriden de hiç susmaz. İster sessizce ister bağıra çağıra, seçimi siz yaptınız, acıyı da siz çekeceksiniz.”

Yüreğinin ortasında kocaman bir taş asılıydı günlerdir. Ne yap-sa kalkmıyordu. Nefes alışları bile acı hissi veriyordu. Elinden gelen bir şey yoktu. Bir daha baştan başlamak istemiyordu. Acının hafif-leyeceğini düşünüyordu. Ablaları sürekli yanma gelip gidiyordu. Babasının göğsünde bile ağlamıştı bir süre ama abisini görmemişti. Yanına uğramıyor, akşam yemeklerine inmiyordu. Odasından dışa-rı üç gündür adım atmamıştı. Sürekli ağlıyor, sürekli düşünüyordu. Çok seviyor olmaları aşklarında değışimi göstermiyordu. Yaman bir duyguydu aşk. Acıtıyordu, yakıyordu yok ediyordu ama biliyordu ki öldürmüyordu. Kocaman bir kadındı. Etrafında gerçek bir ilişkinin nasıl olduğunu anlatan onlarca insan vardı. Kenan onlardan biri de-ğildi. İleride daha çok üzölmektense bugün inceldiğı yerden kopar-mak en akıllıcasıydı.

Kapının sesini duydu ama dönüp bakmadı. “Gir,” bile demedi. Yatağına kıvrılmış, ince ince ağlıyordu. Ağırılığın yatağına ulaşmasıyla abisinin geldiğini fark ederek doğruldu. Sırtını yatak başlığına verip dizlerini kendine çekti. Nutuk kaldırarak havada değildi. Yalnız kal-mak istiyordu.

Karahan kardeşinin bitmiş hâline bakıp kederli soluğunu serbest bıraktı. “Kendine neler yaptığını göremiyorsun.”

Ruken’in çenesi kasıldı, yine ağlamak istiyordu. “Bu ara pek umursamıyorum ama toplarım, değil mi?”

“Değil Ruken.”

Bakışlarını abisine kaldırdı. Karahan hiçbir kardeşine kıyamazdı ama Ruken’e asla. Beş yaşında annesiz kalmıştı Ruken. Anne diye ablalarıyla yol almıştı. O küçük kızın “Annem nerede?” sorularını unutamıyordu Karahan. “Toplayamazsın. Hep dağınık kalır.”

“Toplamak zorundayım abi.” Sesi titreyen kardeşini elinden tutup göğsüne sardı. Saçlarını usul usul okşamaya başladı. Gözyaşları serbest kalan Ruken içinden geldiği gibi ağlamaya devam etti.

“Olmuyor abi, zorlamanın bir anlamı yok. Gececek, biliyorum.”

“Geçene kadar bitersin. Yok olursun. Yaşayan ölüye dönersin. Ben öyle bir Ruken istemiyorum. Ben kardeşimi mutlu görmek istiyorum. Senin bir damla gözyaşına ben ortalığı ateşe vermeye bile hazırken, sen kendini nasıl bu hâle getirirsin?”

“Yapacak bir şeyim kalmadı. O çok iyi bir adam ama hayattaki amaçlarımız ayrı yönlerde gidiyor. Bakış açılarımız ters istikamette. İleride daha çok üzüleceğimi hissediyorum.”

“Ya pişman olursan?” Karahan pişmanlığın en âlâsını yaşamış bir adam olarak Ruken’i yanlış yoldan döndürmeye çalışıyordu ama Ruken de en az kendisi kadar inatçıydı. “Kenan’ı sevmem bilirsin ama ne kadar dürüst bir adam olduğunu da bilirim. Mert, gözü pek.” Sözleri düğümlendi Karahan’ın. “O gidiyor Ruken ve sen şimdi durdurmazsan her şey için çok geç olabilir.”

Haberi yoktu, üç gündür tek bir kelime bile konuşmamışlardı. Kimse de ona gidiyor dememişti. İçindeki yangının daha da alevlendiğini hissedince kocaman bir hıçkırık odayı doldurdu ama en çok Karahan’ın yüreğini duman etti.

Abisinden koparak yüzünü sildi, nefes alıp verdi. Karahan yıkılmış bakışlarını çekti kardeşinden. Dayanamıyordu.

“Onu durdurmam hiçbir işe yaramayacak. O, onunla gitmemi

istiyor, ben burada kalmak. Bir şeyler oturmuyor abi. Hep ayakta bekleyen bir şeyler var. Sanki her en bitecekmiş gibi. İkimiz, biz olmuyoruz. Ona *dur* dersem ne değişecek?”

“Ruken,” dedi, az sonra diyeceklerinden bir gün pişman olmayacağına emindi. Aşk, kadir kıymet bilende güzeldi. “Ya şimdi git onu durdur, hayatını istediğin yerde sürdür ya da sonsuza kadar kapat bu defteri. Bir gün bana gelir de *ben onu çok seviyorum, yapamıyorum* dersen... Kolay olmayacak. Belki de asla olmayacak. Beni anlıyor musun?”

Ruken’in göz bebekleri titredi. Geleceğe bir Kenan beklemiyordu. Ayrılırken de *bir gün döneceğiz* dememişti. Kararını vermek zorundaydı. Ya ailesi ya Kenan diyeceği bir gün olmamalıydı.

“Sonsuza kadar arkadaşım olarak kalacak. Söz veriyorum.” Sesi titredi ama söyledi.

Karahan kardeşinin alnına dudaklarını bastırdı. Ellerini kadının omzuna koyarak sıktı. “Ben diyeceğimi dedim. O hâlde sen de kendine gel. Şimdi elini yüzünü yıkıyorsun ve bizimle akşam yemeği yiyorsun. Aksi takdirde seni zorla çıkartırım bu odadan. Odaya kapanıp ağlamak bir Kara kadını için yanlış bir hareket. Benim kardeşlerim her zaman ayakta kalmayı bilir, bilmeli. Toparlamak için yalnız kalmaya değil, aile olmaya ihtiyacımız var. İnsan yalnız kaldıkça kurmaya başlar. Hiç olmayacak şeylerin varmış gibi üzüntüsünü yaşar. Sen bir Kara’sm. Sen bizim göz bebeğimizisin. Hayatın bize neler getireceğini bilemeyiz ama o güne kadar dik durmak zorundayız. Ruken... Hayat cesurlara şans tanır, unutma!”

Burukça gülümsedi. “Ben bir Kara’yım. Haklısın.”

“Annem olsaydı tam olarak şöyle söylerdi,” dedi Karahan, gülümsedi. “Sevgili Karalarım, sizi çok seviyorum. Siz de kendinizi benim sizi sevdiğim kadar sevin.”

“Evet, daha önce bunu söylemiştin. Annem haklı.” Yataktan kalkarak banyosuna yürüdü. İyi hissediyordu, daha iyi olacaktı. İnaniyordu. “Sen in abi, ben birazdan geliyorum.”

Karahan yataktan kalktığında omuzlarının ağırlıklarla dolu olduğunu hissetti. Sanmıyordu geçsin, bitsin, hiç olmamış gibi

olsun ama madem öyle istiyorlardı, elinden bir şey gelmiyordu. Gelmiş olsa Ashı onun yerine zevkle yerine getirirdi. Kapıdan çıkarken Ashı ile olan konuşmaları aşağı ininceye kadar aklında dolaşmıştı.

“Bir şey yapmayacak mısın Ashı?” diye sormuştu Karahan. Karşılıklı AZA’da oturuyorlardı. Kardeşinin çaresizliğine göz kapamamış, en nihayetinde soluğu Ashı’nın yanında almıştı.

Kollarını göğsünde birleştirmiş olan Ashı, deniz manzarasına bakıyordu. “Yapacak bir şey olsaydı emin ol yapardım. Ben birbirinden vazgeçmek isteyenlere ne yapabilirim Karahan?”

“Kenan’ı tırnağım kadar sevmiyorum Ashı ama kardeşimi seviyorum. O da Kenan’ı seviyor. Bu ikisi birbirini seviyor. Senin olayın bu değil mi? Birbirini seven insanlara yardım etmek.”

“Birinden biri inat etmiyor Karahan. Her ikisi de kararlı. Ruken ve Kenan vazgeçiyor. İkisinden biri dese ki bana ben onsuz yapamam, tamam. Elimden geleni ardına koymayayım ama yok. Yok işte, yok.”

“O zaman birinden birine bunun yanlış olduğunu anlat. Biri vazgeçerse, diğeri yola gelebilir. Bak, kardeşimi yurt dışına göndermek istemiyorum ama eğer öyle mutlu olacaksa ben buna da razıyım.”

Ashı; Karahan’a döndü, masaya eğildi. O da üzgündü ama elinden gelen bir şey yoktu. “İstemiyor Karahan, Ruken buradan gitmek istemiyor. Kenan da burada kalmak istemiyor. Anla artık! Bitiyorlar. Sen ve Nazlı gibi değil bu ayrılık. Duru ve Rüzgâr gibi de değil. Kaçan yok, kovalanan da yok. İstemeyerek giden yok, peşinden giden yok.”

Kederli soluğuyla arkasına yaslandı Karahan. “Bunlar acı çeker Ashı. Bu iki toy acının ne olduğunu bilmiyor. Özlemenin ne olduğunu bilmiyor.”

“Öğrensinler o hâlde. Dönerse bizimdir hesabı yapacağız.”

Karahan bir süre Ashı’yı süzdü. Üzgün olduğu her hâlden belli oluyordu. Sesi bile hüsrarla doluydu. “Bir gün karşımda du-

rup bana bunları söyleyeceğin aklımın ucundan geçmezdi Aslı. Ne oldu sana?”

Ellerini masada birleştirip başını eğdi Aslı. “Kızgıyım. Üzgünüm.”

“Kime kızgınsın?”

“Her ikisine de. Aşk çocuk oyuncağı değil. Beceremiyorlar, bırak ne hâlleri varsa görsünler. Üzgünüm çünkü her ikisini de çok seviyorum ve onlar için elimden hiçbir şey gelmiyor. İşin aslı içimden bir şey yapmak da gelmiyor. Vazgeçmek yok benim lügatimde, biliyorsun. Ama onlar vazgeçiyor Karahan. Tek taraflı değil, çift taraflı bitiriyorlar. Ben kader değilim, ben kaderin elçisiyim. Kader ne derse ben onu yaparım. Herkes kendi kaderini yaşar. Aşk açısından ölen duydun mu hiç?”

“Deliren duydum?”

“O hâlde delirecek kadar çok seven geç kalmasın yoksa aşk ne yapar biliyor musun? Alır rüzgârını, açar yelkenini, bulur istikametini. Aşk güçlüdür. Diker çenesini, bakar havadan. İnsan evladı aşkla baş edemez. Ama aşk da kendini ezdirmez, yedirmez kıymetini bilmeyene. Ezer, yer, yok eder, sonra da çeker, gider.”

Yutkundu Karahan. Aslı’ya olan hayranlığı arttı. Kız kardeş sevgisi kabardı. İkna oldu ve başını aşağı yukarı salladı. “Ne zaman gidiyor?”

“Bu gece.”

“Nereye gidiyor?”

“Önce İtalya. Okulu başlayana kadar biraz dolaşacakmış. Sonra kalıcı olarak İngiltere’de devam edecek hayatına.”

“Ne zaman döneceğini söyledi mi?”

“Kendisi de bilmiyor.”

Karahan ayağa kalkıp ceketinin düğmelerini ilikledi. “Sana şimdi söylüyorum, umarım asla dönmez. Eğer bir gün döner de Ruken’i geri almaya kalkarsa karşısında beni bulur. Bu sözlerim uydurma değil, diğer sözlerimle karışmasın. Ben vazgeçmiş bir adamım belki ama nedenlerimi biliyorsun. Keyfi bir vazgeçişe geri

verilecek kız yok bende. Değil sen, tüm dünya ayağa kalksa Kenan'a verilecek kız, bende yok! Gerekirse Ruken dahi karşısında beni bulur ama bu sözümü asla yemeyeceğim. Ne aşk ne kardeşim bu kadar değersiz olamaz. Bunu ona ilet, lütfen."

Aslı'nın yeşil gözlerindeki hayal kırıklıklarına bakarak eğildi Karahan. "Benim ne kadar manyak bir adam olduğumu bilmeyenler var. Geçmişe her zaman mazi denmez. Gerekirse kafasına sıkırım. O zaman Kenan mazi olur, Ruken'in kalbinde bir ömür yaşar. Ben ailem için nefes alıyorum. Nefesimi kesenin nefesini kurşuna dizerim."

Karahan'ın her zaman iyi yönünü görse de Aslı, ne türlü bir deli olduğunu da bilirdi. Gözleri hüsrarla kapandı. Hiçbir şey diyemedi. Umdu ki Kenan asla dönmesin veya Ruken peşinden gitmesin.

Karahan doğruldu. "Görüşürüz Aslı. Gıcık kocana selamlarımı ilet."

Elleri cebinde rahat tavırlarıyla kafenin kapısına ulaşan Karahan'ı izledi. "Umarım bu aşk biter."

Kemal, Hilal ve Aslı, Kenan'ın tüm 'gelmeyin' ısrarlarına rağmen havalimanında yanında duruyorlardı. Uçağa binmesine çok az bir süre kalmıştı. "Gidin artık." Kenan'ın ruh hâli en az Ruken kadar bitik durumdaydı. Yüzü günlerdir gülmüyordu ama karar verilmişti.

"Gel biraz," diyerek abisi ve yengesinden uzaklaştırdı Aslı. Kenan neler diyeceğini az çok tahmin ediyordu ama artık konuşmak istemiyordu Kenan. Çünkü çıkışa gitmiyordu hiçbir söz.

"Abla," dedi, *yapma, konuşma, sus der* gibiydi.

"Kenan, bugün Karahan ile konuştum. Bana neler dediğini sana iletmemi istedi. Bu senin için son çıkış olabilir."

"Karahan benim umurumda mı sanıyorsun?"

"Kenan," dedi üzerine basarak. "Bir gün döner de Ruken'i *g*

almaya kalkarsan ve Ruken seni isterse hiçbir şey kolay olmayacak. Aşkın ve kardeşinin bu kadar basit olmamasını da üzerine basa basa anlattı.”

“Ruken ve benim sorunum bu. Bir gün her şey değişirse bile bunu söylemeye hakkı yok. Hayatlarımızı biz yaşıyoruz.”

“Kenan!” Gözlerini kapatıp açan Aslı’yı hiç bu kadar gergin gördüğünü anımsamadı Kenan.

“Abla!”

“Kes sesini. Ya dönme! Ya gitme! Ya da geldiğinde Ruken’den aşk bekleme. Seni öldürür Karahan.”

Kenan’ın bakışları ciddiyetle kısıldı. “Ne demek öldürür?”

“Sen bir şeyi anlamamışsın. Karahan’ın ailesi için yapmayacağı şey olamaz. Ne dediysem o. Şimdi ya kal ya da ona göre davran.”

Yerinde kıpırdandı Kenan. Karahan onu sevmiyordu ama o da Karahan’ı sevmiyordu. Şimdi bir kez daha bilendi. “Kaderin bize ne getireceğini bilmiyoruz. Kararımızı karşılıklı verdik. Onu çok seviyorum ve bu gittiğimde ne hâl alacak bilemem. Döndüğümde de bilemem. Mezar taşıma *aşk uğruna öldü* yazarsınız. Diyecek başka sözüm yok.”

Son anonsla nefes bıraktı Aslı. Kenan’a sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum deli bozuk.”

“Ben de seni seviyorum.”

Ardından el salladılar. Kenan gözden kaybolunca birbirlerine döndüler. Üçünün de aklında aynı şeyler dolanıyordu. “Bir gün dönersem diye aşk mı olur?” dedi Hilal. “Bu iş değişik bir hâl aldı.”

“Kenan’ı anlamıyorum,” dedi abisi Kemal, ardından Aslı’ya döndü. “Sen bile tutuldun Aslı.”

“Yapacak bir şey yoktu.”

“Hiç mi?” diye soran kuzenine döndü. Mavi gözleri aynı hüznüleri taşıyordu.

“Onların oyunu sahnelendi, perde kapandı.”

Ruken kaldı, Kenan gitti. İkisinin seçimi birbirlerini getirdikleri yol ayrımında çırpınmaya bıraktı. Ruken anıların taptaze olduğu şehirde bir başına kaldığı gerçeğiyle yüzleşti. Dolaştıkları her yer, oturdukları, buluştukları her mekân yüzüne tokat gibi çarptı. Baktığı her yerde onu gördü. Gördükçe ağladı, ağladıkça yüreği dağlandı. Ama asla pişman olmadı.

Yabancı bir ülkede uzun zaman elleri cebinde sebepsizce dolaştı Kenan. Her adımda Ruken'i düşündü. Şimdi *nerede, ne yapıyor* soruları zihnini bir kurt gibi kemirdi. Amaçsız olduğunu hissetti. Amacını kaybetmiş bir insanın boşluğuna yuvarlandı. Eli telefona günde onlarca kez gidip geldi. En sonunda bir gün 'Yârenim' yazısına tıkladı. Ona taktığı lakap bile kalbini hızlandırıyordu.

"Kenan," dedi cıvı cıvı ses. Gülümsedi ama boğazındaki düğümünden kurtulamadı. "Özledim seni," dedi.

"Ben de. Ben de çok özledim. Neredeydim biliyor musun, seninle sürekli kavga ettiğimiz kafe var ya, tam onun önünden geçtim az önce."

Kahkaha attı Kenan, yarı mutlu yarı hüzünlü. "Kızım insan kavga etmediğimiz bir yerden geçer, nerede anıyorsun beni, hiç yakıştırmadım sana."

"Öyle bir yer var mıydı?" diyen usul sesle nefesini saldı.

"AZA!" dedi Kenan.

"Ablamdan korkumuzadır o," diyen Ruken de burukça gülümsemişti ama Kenan bunu görememişti. "Sen neler yapıyorsun?"

"Hiç. Sadece geziyorum. Şehri dolaşıyorum. Yakında İngiltere'ye geçeceğim."

"İstediğin hayatı yaşıyorsun."

"Sen de öyle. Ruken... Nereye baksam seni görüyorum."

Yutkundu kadın. Telefonu uzaklaştırıp nefes aldı. "Ben de. Her"

yerde anımız var. İyi veya kötü, hepsi seninle. Fark ettim ki hepsi güzel anılar.”

“İçinde sen varsın çünkü.”

“Benim için sen aptal şey.”

“Ben mi aptalım? Sen kibirli ve inatçısın. Seni tanıdığımda gözün açılmamış kuzu gibiydin ama genlerinde Kara Kadını hücreleri var. Seni bir pantere çevirdim.”

“Hah,” dedi Ruken. “Ama sen dedin, benim genlerimde var. Sen bir şey yapmadın ki ben olacağıma vardım.”

“Yine inat ediyorsun.”

“Yine kavga ediyoruz.”

“Ama ben bunu bile özlemişim.” Gülümsedi Kenan.

“Canım ne zaman sıkılsa seni arayıp kavga edebilir miyim?”

“Canın ne zaman isterse beni ara. Ne zaman özlersen ne zaman aklına düşersem. Saçma sapan şeyler yaz bana. Fotoğraf gönder ama iyi ol. Mutlu ol,” dedi Kenan.

“Sen de. Seni hâlâ çok seviyorum ama bir gün bendeki senden kurtulacağım. O zaman seni çok başka seveceğim. İnsan olarak bir erkek olarak benim için çok değerlisin.”

“Ah,” dedi uzun bir solukla. Gökyüzüne bakıp gözlerini yumdu Kenan. “Ben de seni seviyorum, hâlâ.” Gülümsedi ve nefesi Ruken’e kadar ulaştı. “Bir gün senden kurtulacağım ama seni yine de çok seveceğim.”

Birbirlerini her gün aradılar, her gün neler yaptıklarını anlattılar. Ruken hayatının değişime uğradığını, hayal bile etmediği bir dünyaya geçtiğini anlattı Kenan’a.

Kenan okulunu, edindiği arkadaşlarını, gelişen çevresini anlattı. Her konuşmada kavga edecek bir şey mutlaka buldular. Bu kavgaların tek farkı sonunda gülümsüyor olmalarıydı.

Aylar sonra günlük aramalar günaşırı olmaya başladı. Daha sonra üç günde bire, derken haftada bire kadar indi. Paylaştıkları şeyler azaldı. Fikir ayrılıklarının araları dolmaya başladı. Birbirlerini daha iyi anlamaya başladıklarını hissettiler.

Altı ay sonra Kenan çıkıp geldi ve ilk işi Ruken ile akşam yemeği yemek oldu. Sıkıca sarılıp özlem gidermeye çalıştılar. Saatlerce sohbet ettiler, eskiye hiç dönmediler. Belki üzerini kapattılar, belki de depreştirmek istemediler ama konuşmadılar.

Aylar sonra da Ruken İngiltere'ye gitti. Kenan onu günlerce gezdirip arkadaşlarıyla tanıştırdı. Sokaklarda kol kola girip omuz omuza dolaşmaları saatler sabahı vurana dek sürdü. Güneşin doğuşunu izlediler ilk kez. Ruken başını Kenan'ın omzuna yasladı. Kenan onun saçlarına buseler kondurdu.

Her ikisi için de hayat akıyordu. Bazen birlikte, çoğu zaman ayrı ama zaman gelip geçiyordu. Büyüyor, olgunlaşıyorlardı. Fikirler oturuyor, kalıcı hâllerine bürünüyordu.

Bir gün Ruken ona şunları söyledi.

“Fark ettin mi?”

“Neyi?”

“Sevgili değiliz ve çok iyi anlaşıyoruz.”

“Ettim. Sonra da hayret ettim. Sen sandığımdan daha asil bir kadınmışsın.”

“Sen de öyle. Biz birbirimizi anlamak istememişiz Kenan.”

“Görebiliyorum ama şimdi. Hatadan döneceğimiz günü bekleyecek miyiz?”

“Kim bilir... Kader.”

İkinci Bölüm

Yirmi Beş Yıl Önce

***Turgut Kara, Meral Kara,
Ruken'in anne ve babası...***

Kadın beş yaşındaki oğlunun saçlarını okşayıp karşısında duran uzak akrabalarına zorla gülümsedi. “Bizi düşünmeyin, abimin yanına gidiyoruz, yabancı yer değil.”

Meral Kara arkadaşı olarak görüp çok sevdiği kadına gülümsedi. “Sen çok güçlü bir kadınsın Nihan. Sadece seni çok özleyeceğim, üzülüyorum.”

Nihan gülümser gibi dudakları büktü. “Ben de seni özleyeceğim Meral ama gitmek zorundayım. Bu şehir bu ülke bana dar.”

“Bir daha gelmeyecek misin?” diye sordu Turgut Kara.

Nihan başını sağa sola salladı. “Düşünmüyorum. Burada sizden başka hiç kimsem yok. Siz gelirsiniz belki.”

“Geliriz tabii ki ama küçük adamı çok özleriz,” dedi Meral Hanım.

“Oğlumu babasının hatalarından uzakta büyüteğim. Asla ona

benzememeli.” Nihan, kocasını o kadar çok sevmiştir ki yaptığı da o derece ağır geliyordu. Severek, büyük bir coşkuyla evlenmişlerdi ama Engin’in o büyük aşkı bir süre sonra bitmişti. Nihan buna anlam verememiş ama sabretmişti. Engin, Nihan’ı aldatmıştı. Kadının eşsiz aşkına ihanet etmişti en çok.

Kocasını boşanma kâğıtlarını imzalayarak sevgiliyle yurt dışına gitmek için bindiği uçakta okyanusun derinliklerinde son nefesini çok acı bir şekilde vermişti. Aldatılmışlığının acısının üzerine bir de acı ölümün yasını tutuyordu artık kalbi. Bir gün kurtulacaktı duygularından ama gitmek istiyordu. Gitmek ve unutmak. Başka bir hayata yelken açmak.

Engin ile ortak olan Turgut Kara’ya hisseleri devredip, tüm gayrimenkullerini satarak, yirmi altı yaşında genç, dul ve zengin bir kadın olmuştu. Beş yaşındaki oğlu Oğuzhan hayatının en değerli parçasıydı.

“Ne zaman başın sıkışırsa bizi arayacaksın, söz mü?” diye sordu Turgut Kara.

“Söz Turgut abi, sizden başka bir de abim var. Oğlumun da sizden başka bir akrabası yok. Diğerlerini akrabadan bile saymıyorum. Ölümlü dünya, elin gözün hep üstümüzde olsun. Olur da bir gün...”

“Ah, yapma!” dedi Meral Hanım, sarıldı arkadaşına. “Sen daha çok gençsin. Hayır, böyle şeyler düşünme. Ağlarım bak.” Kahverengi gözleri dolmaya başlamıştı Meral’in.

“Çocuklar...” dedi Turgut Bey. “Yapmayın hanımlar. Hollanda çok uzak değil. Mutlaka görüşeceğiz.” Dünyadan haberi olmadan Ruken ile oynayan Oğuzhan’ın saçlarını karıştırdı Turgut Bey. “Bu küçük adam benim yeğenim, benim kanımdan. Nerede olsa bulurum, onu da seni de. Nefesim yetene kadar haberinizi alacağım. Beni, Meral’i her daim ara, lütfen. Neye ihtiyacın olursa olsun...”

“Sağ ol abi. Bir daha dönmeyeceğim ama siz mutlaka gelin. Çocukların fotoğraflarını gönderin. Bilin ki bir Nihan kardeşiniz var. Gider gitmez oğlumu özel bir okula yazdıracağım. Çok zeki bir çocuk ve ben bunun ardında duracağım. En iyi şekilde yetiştirmeye çalışacağım. Artık oğlum için yaşıyorum. Gider gitmez kendimize bir e alacağız. İkimiz yaşar, gideriz.”

“Hayatın bize neler getireceğini bilemeyiz Nihan,” dedi Meral Hanım. “Çok gençsin.”

“İnsan kaç kez ölmek ister Meral? Bir kez tattım. İkincisi kara toprak artık.” Gözlerini sildi kadın. “Yarın gitmiş olacağız. Kendinize çok iyi bakın.”

Beş yaşındaki Oğuzhan başını kaldırıp annesine bir kez baktıktan sonra iki yaşındaki Ruken’in elindeki arabasını aldı, Ruken ona bakıp dudaklarını büktü. Bahçeyi kocaman bir çığlık kapladığında anneler devreye girmişti.

Zehra Hanım odaya yavaşça girip yatağında yatan yeğenine yaklaştı. Küçük kızın kızıl saçları yatağa dağılmıştı, dünyadan bihaberdi, melekler kadar temizdi. Saçlarını okşayıp öptü kadın. Anne diye ağlayıp duruyordu günlerdir ama artık unutmaya başlamıştı. Teyze diyerek kadının kucağında uyuyordu.

“Annen ölmekle ne iyi yaptı bilemezsin Hazal.” Gülümsedi Zehra. “Babanı da seni de hak etmiyordu. Kendi seçti bu hayatı. Sizi bana bırakıp gitti. Baban da benim olacak sen de. Çok şanslısın ki seni seviyorum küçük kız.”

Hazal’ın annesi kalbinin aktığı her erkeğe yelken açabilecek kişilikte bir kadındı. Kocasını Servet Bey ile de büyük denilecek bir aşkla evlenmişti. Aşk, başka bedenlerin haz çekimiyle yerle bir olmuştu. Servet Bey karısına hâlâ deli gibi âşık bir adamdı ama kaçıp giden karısının okyanusun derinlerinde can vermesiyle üstelikte sevgiliyle birlikte, bunu kaldıramayacak kadar onurlu bir adamın hüznünü yaşıyordu.

Ne yapmıştı da bunlar olmuştu? Kendine sürekli bu soruyu soruyordu. Cevap yoktu. Küçük bir kız kalmıştı geriye. Kendinden emanet kızıl saçları, mavi gözleriyle eşsiz güzellikteki kızı. Onuru yerlerdeydi. Camia onları konuşuyordu. Emel ve Engin’in yasak aşkının hazin sonunu. Aldatılmış, onurlu bir erkeğin nasıl eskiye

döneceğini düşünüyor ama bulamıyordu. Emel'den nefret edemiyordu. Etmemeliydi. Demek ki gerçek aşk kendisi değildi ama Emel onun gerçek aşkıydı. Dayanamıyordu.

Masanın üzerinde duran kâğıda son cümlelerini yazdı. Zarfa koyarak üzerine *Zehra'ya* diye ekleyip kenara aldı. Çekmecesinden silahını çıkarttı. Girdiği buhrandan bir çıkışı yoktu. Çıkış göremiyor, bulamayacağını da düşünüyordu. Tek bir kurşunla kapadı gözlerini. Masasına yığıldı. Beyninden akan kanlar masayı kaplamaya zaman bulamadan Zehra girdi odaya. Silah sesine koşarak inmişti çalışma odasına.

Ömrü boyunca sevdiği adamın cansız bedeniyle karşılaştığında hayatının geri kalanını da yine onu severek geçireceğini anlamıştı.

Emel'e ve Engin'e laneti o gün başlamıştı. Emel de Engin de ondan sevdiği adamı almıştı. Kucağında son bir umudu, yeğeni, sevdiği adamın kızıyla kalmıştı. Hayatını ona adayacak ve bir gün intikamını alacaktı. Her nasıl olursa olsun, gözlerini o güne kadar kapatmaması için Yaradan'a dua edecekti.

Yaşananlar geçmişte kalacak olsa da gelecekte dört farklı insanı birbirine bağlanacaktı. Kaderleri ince bir çizgiyle yazılmış, kararlar verilmişti. O güne kadar zaman onları sadece oyalayacaktı.

Günümüz...

Rusya...

Odasına çekilip çekmecelerinin arkasındaki gizli bölmeyi açtı. İçinden çıkarttığı telefonu ve hattı birbirine yerleştirdi. Kendi sistemini yaparak kullandığı tek telefon elinde tuttuğuydu. Özel hattı taktı, özel bir çip sayesinde konumunu kimse bulamaz, dinleyemedi. Son beş yıldır Rusya'da üst düzey kod sistemlerinin sahibiydi ve

yıllardır kullanıldığını anladığı andan bugüne devletine hizmet ediyordu. Fakat içinde yaşadığı ülke bundan bihaberdi.

Evinin tümünü kaplayan sinyal kesici düzeneğe güvenerek zihnindeki numarayı tuşladı. İlk çalışta açılan telefona Türkçe konuştu. “Başkana bağlayın,” dedi sadece. Ardından tek bir söz bile duymadı. Beş dakika bekledi telefonun başında. Ayakları yere sabırsızca vuruyordu. En sonunda o sesi işitti.

“Oğuzhan!”

“Benim başkanım.”

“Hayırdır?”

“Vatana ihanete zorlanıyorum. Dönme vaktim geldi. Beni buradan alın çünkü beni bırakmayacaklar. Ailem için endişeliyim.”

Hızlı ve net sözlerin ardından ses kesildi bir süre. “Toparlanın. Yarın Türkiye’ye geliyorsunuz.”

“Hayır, kal,” dense kalmak zorunda olduğunu biliyordu. Nefesini bırakıp gözlerini kapattı usulca. “Teşekkür ederim başkanım.”

“Teşekkür edilecek bir şey yok. Sen bir Türk’sün. Vatan senin. Gelmen gerekiyorsa gelirsin.”

“Yine de teşekkür ederim başkanım.”

“Ne istediler senden?”

“Yeni ve çok daha güçlü kimyasal silah. Kullanacakları alanı biliyorsunuz.”

“Tamam, bu kadarı kâfi. Gelince konuşuruz.”

Telefonu kapatıp hattı çıkarttı. Telefonu üç parçaya ayırıp cebine attı. Kendisi üç parça hâlinde tasarlamıştı. Odasından çıkıp ailesinin olduğu salona girdi. Kendine dönen gözlere bakıp gülümsedi.

“Gidiyoruz.”

Bir Hafta Sonra...

İstanbul...

Belinin üzerine kadar uzun saçlarını eliyle toplayıp bir omzuna yerleştirdi. Ara sıra geçen zamanı düşünürken buluyordu kendini. Nereden nereye gelmişti. On yıl önce bunların birini bile hayal edemezdi. Bugün Asilkan şirketler CEO'suydu. Dünyanın parmakla gösterdiği bir firmanın yöneticisiydi ve deha denecek bir zekâyâ sahipti. Rusya, İsviçre ve Amerika yazılım şirketleri peşindeydi. Yazdığı kodları isteyen yüzlerce şirket vardı ama Ruken kendi ülkesine hizmet için çalışıyordu.

Bir yıl Rüzgâr'ın yanında asistanlıktan sekreterliğe kadar tüm işlerde görev yapmıştı. Rüzgâr ona her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğretmişti. Öğrenmeye açık zihni her şeyi su gibi içmişti. Çalıştıkça unutmuş, unuttukça daha çok çalışmıştı.

İkinci senesinde kendisi yönetici olmuş ama Rüzgâr yine yanında yer almıştı. Yapması gerekenlerin gidişatını kontrol altında tutmuştu. Üçüncü senesinde artık tek başına idare edebilecek kadar büyümüş ve öğrenmişti. Tüm iş camiası onu tanımıştı. Kendini tanıtmıştı. Çıkarttığı her sistem bir öncekinden daha iyi olmuştu. Teknoloji dendiğinde Türkiye'de bir devdi Ruken Kara. Gidecek yolu, yapacak onlarca, yüzlerce yeni projeleri olacaktı. İşine âşıktı. Sadece işine...

Geçen hafta aldığı ödülün keyfiyle ayakları yere basmıyordu. Mutluluk onun için işte gizliydi. Şimdi gitmesi gereken bir doğum günü partisi vardı. Bugün yirmi sekiz yaşına basıyordu. Yerinden kalkıp odasındaki iç odaya yöneldi.

Önce takılarını çıkarttı. Çantasına koyup yeni kullanacaklarını aynanın önüne bıraktı. Küçük bir dolapta her zaman hazır olan kıyafetlerinden -hepsi siyahtı- deri bir tayt ve üzerine şık bir bluz çıkarttı. Topuklu ayakkabılarını çıkartıp şık ve gösterişli botlarını da ayağına geçirdi. Biçimli kalçasını kapatan simetrik bluzun üzerine deri ceketini de giyip saçlarını kabarttı. Makyajında sorun yoktu.

Kendine son kez bakıp eşyalarını toplayıp dolaba yerleştirdi. antası uygun değildi ama yanına almayacak, arabada bırakacaktı. Telefonunu çantasına atıp ofisinden çıktı.

ıktığı gibi de sağında ve solunda iki tane koruma belirdi. Biri kadın, biri erkek olan korumaları uzun boylu ve yapılydı. Ruken'i sadece evinde rahat bırakıyorlardı. Geri kalan tüm zamanda yanındaydılar.

Asistanı dibinde belirdi. "ıkıyor musunuz?"

"ıkıyorum Cem, sen gelmiyor musun?"

Cem yirmi dört yaşında, üstün yetenekli genç bir adamdı. Abisinin isteği üzerine iki yıldır yanında çalışıyordu. Karahan, Cem'e sonsuz güven besliyordu. Atabey otellerinden Asilkan Holdinge transfer etmişti Cem'i.

"Hemen arkanızdan geleceğim Ruken Hanım. Biraz daha işim var."

Başını sallayan Ruken adımlarını asansöre ilerletti. Yanından geçen çalışanların iyi akşamlar dileğine tek tek cevap verip gülümsedi. Lanet bir yönetici değildi ama güler yüzlü olmasına da kimse kanmazdı. Yanlış giden bir şey olduğunda koca holdingi birbirine katmışlığı da vardı. Ruken'i tanıyan insanlar ona göre davranıyor, yeni gelenler de zamanla öğreniyordu.

Önce kendisi girdi, ardından korumaları. "Arabam hazır mı?"

"Hazır efendim," dedi Mutlu. Yüzüne baktığınızda adam öldürmeye meyilli, hayattan bıkmış gibi duran adamın adı Mutlu idi. Ruken ilk duyduğunda adama bakmış, ismi tekrar etmiş, Mutlu odadan çıkınca da basmıştı kahkahayı.

"Biraz gülümse Mutlu," dedi kollarını birleştirip omzunu aynaya verdi.

Mutlu boğazını temizledi. "Olur efendim," dedi ama öyle bir niyeti yoktu.

Kadın koruması Cihan hafifçe sıırttı ama sadece Ruken yakaladı bu görüntüyü, o da aynadan yansımaydı. İki korumasının da isimlerinde bir tuhaflık vardı. Tersine gibiydi. Başını sallayıp gülümsedi.

Holdingin kapısından çıktılarında *Kara kızım* dediği arabasına bir bebeğe bakar gibi baktı. “Ben kullanacağım. Siz arkadan gelin.”

Yukarı doğru süzülen kapıdan bedenini içeri sokup kapısının kapanmasıyla direksiyonunu okşadı. Millî otomobile de elini atan Ruken, henüz tam bir araba yapmamış olsa da ileriki zamanda bunu düşünüyordu. Altındaki yerli otomobilin teknolojik tasarımlarını bizzat Asilkan adıyla ortaya çıkarmıştı.

“Zamanla daha iyi olacağız *Kara Kızım*.” Gaza basarak arabasını Fırat’ın yeni mekanına doğru sürdü. Orta aynadan baktığında korumaların hemen arkasında olduğunu gördü. Arayı açmadı, öyle bir hata yapmazdı. Ciddi tehlikelerle dolu bir hayatın tam içindeydi. Abisi en çok bundan şikâyet ediyordu ama yapacak bir şeyi yoktu.

Yol boyunca aklında dönen birkaç küçük ayrıntıyı beyinde evirip çevirdi. Kulübün önüne geldiğinde saat sekiz olmuştu. İş bugün bitmek bilmemişti. Uzadıkça uzayan toplantılar doğum gününü bulmuştu. Aracı kulüp kapısına yaklaştığında fark etti ki her yer magazinci kaynıyordu. Onun için sorun değildi. Kapısını açan Cihan’a bıraktı yerini. Onun arabasına tanımadığı kimse dokunamazdı.

Mutlu hemen arkasında belirdi. Cihan da arabayı park etmek için yanlarından ayrıldı. Gazetecilere gülümseyerek selam verip aralarından hızla geçti. Ruken’e göre Fırat’ın mekânı hep küçük kalmalıydı. Rahat rahat girip çıktıkları, son birkaç senedir magazin olmadiğı rahat bir mekândı. Artık İstanbul sosyetesı ve iş dünyasının önde gelen isimlerini ağırılıyordu Rose Continent. Fırat yeni mekânına bu ismi vermişti, Gül Kıtası. Kızıyla çok sevdiği kadının adını birleştirmişti.

Dar geçitten geçerek salona açılan geniş kapıdan girdi. Yüksek müzik sesine bir an yüzünü buruşturdu. Hâlâ çok sevmiyordu ama arada idare ediyordu. Sıcak bir bardak içeceği, müziğı ve güzel bir kitabı gece hayatına değışebilirdi. Artık uzağı çok da iyi göremeyen gözlerini kıstı. Her zamanki yerlerinde gördü XXL ailesini. Onlar da onu görmüş, el sallamıştı. Mutlu’ya döndü.

“Keyfinize bakın.”

Mutlu başını salladı ama nerede olursa olsun, atmaca bakışlarıyla Ruken’i izlerdi. Cihan da aynı şekildeydi.

Locaya ulaşır kollarını açan Karahan’ın yanma sokuldu. Herkes bir yana, Karahan bir yanaydı. Abisinin yanağına kondurduğu öpücüğüyle göğsüne yaslandı.

Aslı tebessüm etti. “Yaş olmuş yirmi sekiz, hâlâ abicik de abicik. Olan var, olmayan var kızım.”

Ruken omuz silkti. “Ben daha küçüğüm abla.”

“Ufal da cebime gir,” dedi Azra. “Ya da ufalma, hafta içi çekimden sonra ufalırsın.”

Ruken kahkaha attı ama bu Karahan’ın hiç hoşuna gitmedi. “Açık saçık şeyler giydirip billboard diye asmak yok Azra!”

“Hiç,” dedi Nazlı. “Aslanımı katil edeceksiniz.” Karahan dudaklarını sağa sola kıvrıp gülme istediğini bastırdı. Bu söz onda çok başka hisler uyandırıyor. Diğer kolunun altında Nazlı’sım çekip sardı.

Azra bu sahneyi böceğe bakar gibi izledi. “Aşk olsun Karahan, ne zaman yaptım öyle şey?”

Hare kahkaha attığında Fatih yüzünü gizledi. Bir zamanlar Hare ve Fatih’in boy boy oldukça açık seçik fotoğrafları şehri süslemişti. Karahan her gördüğünde sinir harbi yaşıyordu ve en sonunda yerine yenilerini asan Azra onun dilinden kurtulmuştu.

“Duydun mu dong sesini?” dedi Karahan.

“Abartma!” dedi Aslı. “Bu iş kadını kreasyonu, ne olabilir ki açık?”

Azra dirseğini Aslı’nın böğrüne hafifçe vurduğunda Aslı boğazını temizledi. “Yok canım, cidden olmaz. Etek ceket ya.”

“Ya, aynen öyle Karahan.” Azra alt dudağını ısırıp Karahan görmeden. İş kadınları için gece elbiseleri tasarlamıştı. Özel gecelerde giyilecek çok özel kıyafetlerdi. Neyse, şehrin gözü önüne onları asmazdı. Belki bir tane, yok iki tane. Ah, ne biçim abiydi bu?

“Eşleriniz nerede hanımlar?” diye soran Ruken’e Ashı gülümse-
di. “Pas tutmuşlar da sayende biraz pas atacaklar, hepsi sahnede.”

Hilal yanında oturan kocasına bakıp gülümsedi. “Benimki ya-
nımda. Müzikten tek anladığı kemençe.”

Kemal alınmış gibi baktı eşine. “Karadenizliyiz.”

“Ben de” dedi Hilal. “Severiz kemençe.”

Ruken’in aklına o anda Kenan geldi. Kemençe kullanamazdı,
eline bile almazdı. Kemal gibi güzel bir adamın kardeşiydi ama ara-
larında çok büyük fark vardı. Kenan gözünde başka bir güzel adam-
dı. Yine kendini onu hatırlarken bulduğunda abisinin kolundan çı-
kıp ceketini çıkardı.

“Ablamlar?”

“Senin için özel tören hazırlığı yapıyorlar,” dedi Hare.

“Bak sen...” diyerek gülümsedi Ruken “Yaşlanıyorum diye mi
yapıyorsunuz abla?”

“Ne yaşlanması ablacığım, sen daha yolun başındasın,” diye
karşılık verip kardeşine öpücük attı Hare. Aynı karşılığı da aldı kü-
çük kardeşinden.

Kendisi gibi giyinmiş olan Efşan’ı ve Vedat’ı görünce ayağa
kalkıp selamladılar. Efşan hiç oturmadan ceketini çıkarıp kenara
bıraktı.

“Geç kaldım sandım. Bu gece senin için çalacağım bebeğim.”

“Sen de mi Efşan?” dedi Ruken.

“Ben de!” Koşar adım indi aşağıya inen merdivenleri. Sahneye
giden yolu aşarken Ruken onu izliyordu. Son beş senenin en iyi ar-
kadaşıydı, dostuydu Efşan. Diğer arkadaşlarına nazaran Efşan evli
olmasına rağmen ne zaman arasa, “Hemen geliyorum,” diyen tek
kişiydi.

Bekâr tek bir dostu kalmıştı, o da Fatih eniştesinin kız kardeşi
Ayperi idi. Fakat onu da asistanı Cem’e kaptıracak gibi görünü-
yordu.

Dakikalar sonra arkasındaki locada tüm akraba ve arkadaşları

la dolup taşmıştı. Gelmeyen kimse kalmamıştı. Cem dahi ucu ucuna yetişmişti. Ayperi'nin yanma oturan Cem'e kaşlarını çatan Fatih'e gülümseyen Karahan keyif üstüne keyif yaşıyordu. Kendi kardeşleri giderken iyiydi. Fatih de en az Karahan kadar abiydi.

Efşan'ın baterinin zillerine vurmasıyla başladı. Efşan baterinin balerini gibiydi. Davullar ve ziller arasındaki ahengine hayrandı Ruken. Yiğit'i, Murat'ı, Aras'ı da izledi. Ablaları ve Asya onun için söylüyordu. Ellerini yumruk yapmış, çenesinin altına koymuş, bir hayali yaşar mutlulukla izliyordu.

Ailesini çok seviyordu. Kenan'la gitmediği için asla pişmanlık duymamıştı. Kenan da gittiği için pişman olmamıştı. İkisi hâlâ görüşüyordu. Dönem dönem yüz yüze görüşüyor, yemek yiyor, uzun uzun sohbetler ediyorlardı. Hayatlarından her ikisi de memnundu. Aşkı konuşmayı uzun yıllar önce bırakmışlardı. Dillerinin ucuna geliyorsa dahi tek söz etmiyorlardı. Edebilecekleri bir günün gelecek olmasını kimin beklediğini bilmiyorlardı.

Şarkının son sözlerine son bateri zili eşlik etti. Kulübün içindeki alkış sesleri arasında pastasının sahneye girişini gördü. Bir pastaya baktı, bir de getirene. Ellerini çenesinden aldı, gözleri sonuna kadar açıldı. Yerinde doğrulurken kendine sahneden gülümseyen adamı o görüyordu ama o, onun yüzündeki şok ifadesini tam seçemiyordu.

“Kenan.”

“Ne işi var bunun burada?” diyen Karahan'ın sesini işitti ama umursamadı. Yerinden kalkıp sahneye inen merdivenleri aşmaya başladığında en son dört ay önce gördüğünü hatırladı.

Basamakları arşınlayıp yeşil gözleri gülümserken kısılan adamın açtığı kolların arasına sokuldu. “Pislik!” dedi sarılıp.

“Sürpriz,” dedi Kenan kahkaha atarak. Etrafında bir tur döndürüp kadının ayaklarını yere bastırdı. Kahve gözlere bakıp gülümsedi. Ruken'in gülüşü ahenk kazanmıştı. Gözlerinden geçenleri görebiliyordu Kenan. “Özledim...”

“Döndüm.”

Üst localardan birinde sahnedeki görüntüler ve sesler dikkatini

çekince başını çevirip baktı. Kızıl saçları omuzlarından sırtına döküldü. Omzunun üzerinden izledikleriyle gözlerini kısıtı. Ezeli rakibini daha önce bir erkeğe sarılırken görmemişti. Bulunduğu yerden o erkeğin kim olduğunu seçemiyordu.

“Seninki de buradaymış,” diyen arkadaşına dönmedi.

Önüne dönerken içeceğine odaklanmıştı. “Benimki değil.” Kısa-
ca özetlemek istemişti.

“Senin düşmanın değil mi, Hazal?”

Bir diğer kadın arkadaşına baktı. İnsanlar ne çok ve ne boş konuşuyordu. Dışarıdan öyle mi görünüyordu? “Ruken benim düşmanım değil, rakibim. Kendisini takdir ettiğimi herkes bilir. Rekabet iş dünyasında kalır.”

“İdealist iş kadını Hazal Arman,” dedi bir erkek arkadaşı.

Hazal omuz silkti. “İkisini birbirine karıştırmayın.” Tekrar sahneye döndü. Yine birbirine sarılmış olan Kenan ve Ruken’e baktı. “Ama o kim?”

Kız arkadaşlarından biri aşağıya bakıp konuştu. “Kenan Kurşunlu, eski sevgilisi. Hoş, eski mi, değil mi, bilinmiyor. Birlikte arada da olsa fotoğraflarını yayınlıyorlar. Kenan yurt dışındaydı, ziyarete gelmiş demek.”

“Pek eski gibi görünmüyor,” dedi Hazal. “Sevgilisi olduğu aşıkâr ama bu isim bana neden tanıdık geliyor?”

“Çok normal,” dedi yakın arkadaşı ve Arman Cam ve Porselen Holding bünyesinde çalışan Kerime.

Hazal ona döndü. “Nasıl normal, anımsayamadım?”

“Kemal Kurşunlu’nun erkek kardeşi. Çaykara çaylarının sahibi-
leri, yani iş ortağımız.”

Hazal’ın kaşları havalandı. Tekrar dönüp baktığında Ruken. Kenan’ın yanında pastasını kesiyordu. “Öyle mi?”

“Öyle canım,” dedi Kerime.

Hazal bir süre daha izledi. Sonra da umurunda olmadığını net ifade eden tavırla önüne ve eğlencesine döndü.

Ama en üst localardan birinde umurunda olan bir adam vardı. Neden ve nasıl gibi soruları yoktu. Bu gece burada olmak istemişti, gelmişti. Herkesi izliyor, hâl ve tavırlarını analiz ediyordu. Sahnede yaşananlara dudak bükerek bakmıştı. Neler olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek istiyordu. Yakında bunu gerçekleştirecekti...

Üçüncü Bölüm

Ailesi evlerine dağılmıştı ama kapıda magazin ordusu vardı. Birlikte çıkmakta hiç sakınca görmediler. Gazetecilerin ve soruların arasından ışık hızıyla araçlarına bindiler. Yarın öğlen yemeği için sözleşmişlerdi, akşamına da birlikte AZA'da olacaklardı. Gülümseyen yüzleri, yüreklerinde taptaze çiçeklerin açtığına işaret etti. Ruken yol boyunca abisinin kara bakışlarından nasibini alan Kenan'ı anımsayıp gülümsedi ama yıllar önce abisine verdiği söz de hatırladı. Kenan dönmüştü ama gelecek onlara ne getirecekti, bilinmiyordu, yine de neşesinin kaçmasına izin vermedi. Özel, hatta son sistemlerle korunan sitenin demir kapıları onun için açıldı. Aracını evin önüne park ettiğinde korumaları da arkasından iniyordu.

“Siz de dinlenin,” deyince korumaları hemen yanındaki iki küçük ama güzel eve ilerledi. Ruken evinin güvenlik şifresini tuşlayıp kapıyı açtı. Kendi yapmış olduğu sistemi yine kendisinden başka açabilen biri yoktu. Tabii şifreyi bilmiyorsa. Şifreyi de bir tek kendisi ve korumaları biliyordu. Saat gece yarısını vurmuştu. Koyu renklerin hâkim olduğu salonuna girip ışıkları açtı. Cam pencerelerden dışarıya baktığında ormana bakan taraf karanlıktı. Genç kadın içine çekildiği karanlığa bayılıyordu.

İhtişamı seviyordu. Evinin her yeri lüks ve zevkine göre döşenmişti. Abisine kendi evine çıkacağını söylediğinde küçük çaplı bir krize yol açmıştı. “Asla olmaz,” diyen Karahan’a, “Olur,” diye ayak diretmişti. Babası karışmamıştı, Nazlı da büyük destek olmuştu. Karahan da biliyordu ki kardeşi kendi kadar inattı ve inat etmenin bir faydası olmayacaktı. Üç senedir kendi evinde sürdürüyordu hayatını ama gün aşırı malikâneye gidiyordu. Yeğenlerini aşırı özlüyordu, onlarla zaman geçiriyor, yine evine dönüyordu. Mutluydu. Yalnızdı ama mutluydu.

Sahi şimdi ne olacaktı?

Kenan onun için neydi?

Bunca yıl sonra ondan bir beklentisi var mıydı?

Kalbine sorular soracak gücü kendinde bulamadı. Yıllar önce kalbiyle değil, mantığıyla hareket etmişti ve pişman olmamıştı. Çok acı çekmişti ama pişmanlık duymamıştı.

“Hayırlısı,” diye mırıldandı. Çantasını alıp odasına çıkmadan önce alarmı devreye soktu. Odasına çıkıp, yatağına uzanıp uykuya dalıncaya kadar Kenan’ı düşündü. Sanki her şey o yokken daha kolaydı, birden öyle hissetti. Düzenli uykusu bir nebze sekteye uğramıştı bu gece ama yine de zor olmadı uykuya dalması.

Hiç değiştirmedığı yazıya bakıp gülümsedi. “Yârenim.”

Gerçekten yâren miydi Ruken? Hiç fark etmiyordu onun için. O yâren diye onu bilmişti. Onun gibi bir kadın daha tanımamıştı. Değiştirmek aklının ucundan dahi geçmemişti. Ruken gibi onun da üzerine uğramadığı duyguları vardı. Ruken bir dost, çok güzel bir arkadaş ve unutulmaz bir ilk aşktı.

Geleceği görmeyecekti ama elinden geleni de esirgemeyecekti. Yazının üzerine basıp kulağına götürdü. İkinci çalışta açılan telefona gülümsedi. “Neredesin?”

Kapı kolunu indirdi Kenan. Başını içeri uzatıp kocaman gülümsedi. “Burada!”

Telefonu masaya bırakan Ruken ayağa kalkıp masasının etrafını dolandı. Adamın yanağına masum bir öpücük kondurup geriye çekildi. “Hoş geldin.”

İş kadını kıyafetlerinin içinde nasıl güzel görüldüğüne baktı Kenan. İçini coşturan bir güzellik gelmişti yıllar içinde. Ayrıldıkları dönemden çok çok farklıydı. Yüz hatları dahi olgunluk kazanmıştı.

Ruken de aynı şeyi Kenan için düşünüyordu. Zamanla değişen fiziksel görüntüsü genç adamı karizmatik, olduğundan daha yakışıklı ve çekici hâle getirmişti. Birlikte büyümüş gibiydiler.

“Çıkalım mı?”

“Çıkalım ama bir saatim var. Bir buçuk saat sonra çok önemli bir telefon bekliyor olacağım. Yakın bir yere gidelim, olur mu?”

“Olur tabii ki. Yakın zaten, yer ayırttım. Yürürüz.”

“Yürüyelim.” Gülümsedi ve çantasını telefonunu alıp Kenan’ın koluna girdi. Kapıdan kol kola çıkan ikiliye çalışanlar alışkın sayılırdı. Kenan ne zaman gelse birlikte bu şekilde görünüyorlardı. Ne olduklarını seçemeyen çok fazla insan vardı ama elbette hep öyle kalıyorlardı. Bir süre sonra konuşmayı da düşünmeyi de bırakmışlardı.

Mutlu ve Cihan da arkalarından yürüyordu. Ruken nereye, onlar oraya. Ruken asansör düğmesine basan Mutlu’ya döndü. “Yürüyeceğiz. Yakın bir yere gidiyoruz.” Herhangi bir söz etmeye niyetli değillerdi, Ruken söyler, onlar yapardı.

Asansöre binince Kenan, Ruken’e çevirdi bedenini. “Dün gece abin beni vuracak gibi bakıyordu.”

“Fark ettim ama vurmaz, merak etme,” diyerek kıkırdadı Ruken. “Ah Kenan, hiç sevmiyor seni.”

Kenan yüzünü buruşturdu. “Hiç sevmedi beni.”

“Ama hakkını da yemez. İyi bir adam olduğunu da biliyor.”

“O yüzden yanına yaklaşmama ses çıkarmıyor ama yine de sevmiyor. Nasıl alacağım kızım ben seni?”

Ruken'in kalbi kırılmışçasına hızla atmaya başladığında zorla gülümsedi. İçindeki sert kıpırtıyı fark ettirmek istemedi. Uzun yıllar sonra duyduğu güzel bir sözdü. Tek kaşını kaldırıp omzunun üzerinden baktı. "Ya ben seni istiyor muyum bakalım, hemen de abime yürüyorsun," demekten kendini alamadı.

Asansör kapısı açılınca Kenan kolunu Ruken'in omzuna atıp kendine çekerek önden yürüdüler. "Aşk olsun, beni beni, ilk aşkını istemiyor musun?"

"İkincisi oldu mu ki Kenan? Tek desek şuna, bilmiyorum."

"Öğreniriz."

"Bakacağız."

Holdingden çıkıp iki yüz metre yürüdüler. Yol boyunca laflayıp durdular. İstanbul'un göbeğinde olan yerde yemek yemek çok basit bir eylemdi. Yemekleri önlerine geldiğinde keyifli sohbetleri devam ediyordu.

"Aslı ablam beni uyarıp duruyor Ruken."

"Neden?"

"Sana yaklaşmamam konusunda. Abinden korkuyor desem hiç Ashılık bir şey değil."

"Aslı, abimden korkmaz ama senin için endişe ediyor olabilir. Sıkıntı çıkmasın istiyordur."

"Benim şimdi sana ulaşmak için Karahan Kara'nın gözüne mi girmem gerekiyor?"

"Hayır, benim kalbime girmen gerekiyor. Abim benim mutl olmamı istiyor. Ben mutluysam o da mutlu ama yine de çok çetin geçecek, tabii eğer olursa."

Kenan çatalını tabağın kenarına bırakıp Ruken'e baktı. "Olması için bir engel var mı sence?"

Ruken yutkunarak Kenan'ın yeşil gözlerine bakmaktan vazgeçip suyuna uzandı. "Çok uzun zamandır arkadaşız. Çok uzun zaman sevgili kaldık. Biz tam on yıldır birbirimizi tanıyoruz Kenan. Çok şey yaşadık. Seni benden, beni senden daha iyi kimse tanıyamaz. Ama bu demek değil ki bir hayatı paylaşabileceğiz."

Zorlardı Kenan. Ne yirmi dört yaşındaydı ne de Ruken'den başka gidecek bir kalbi vardı. Olsa şimdiye kadar bulur, girerdi. Kalbi başka kadın istemiyordu. "Ben Karadeniz uşağıyım Ruken." Gülümsedi. Ruken'i de güldürdü. "İnat mı ediyorsun? Peki, ben de zorla girerim."

"Salak şey. Ben seni istemiyorum mu dedim? Çok uzun zaman geçti ve birbirimize yeniden bir şans verip neler olacağına bakabiliriz ama tekrar üzölmek istemiyorum. Yirmi sekiz yaşındayım ve bir gidişini daha kaldıramam."

"Gitmiyorum."

"Biliyorum. Öyle gidiş değil. Kalbimde bir yerin var ve yaşayacaklarımız seni oradan sonsuza kadar kaldırırsa bu benim en büyük hüsrânım olur."

Kenan gözlerini kıstı. Anlamaya çalışıyordu ama pek başarılı değildi. "Anlamadım dersem?"

Ruken derin bir nefes alıp adamın yeşil gözlerine sevgiyle baktı. "Seni çok seviyorum ama bu sevginin yıllar içinde nereye oturduğunu bulamıyorum. Bir birliktelik bizi ya daha batıracak ya da sonsuza kadar çıkaracak. Ya çok mutlu olacağız ya da en baştakinden daha kötü."

"Bana dost kalalım demeyeceksin ya?"

"Hayır, birbirimize biraz zaman tanıyacağız. Eğer istersen?"

Gülümsedi Kenan. "İsterim, çok isterim. Akşam AZA'da yemek yiyelim, yarın da sen ne istersen onu yaparız. Çekime bırakırız kendimizi, bunu kastediyorsun sanırım."

Ruken gülümseyerek başını salladı. "Tam da bunu kastediyorum. Yarın benim evimde film izleriz, sana mısır patlatırım."

"Sonraki akşam da benimle eğlenmeye gelersin, senin için çallarım."

Kahkaha attı Ruken. "Hâlâ eskisi gibiyiz, zevklerimiz değişmiyor."

"Ama uymasını öğrendik, değil mi?"

"Sanırım. Uygularken anlayış içerisinde olabilecek miyiz?"

“Sevgili miyiz?”

“Değiliz. Sevgili olacağımız bir gün gelecekse, bekleyeceğiz. Önce yeniden tanışalım.”

Kenan kocaman gülümsedi. “Tanışalım. Bence zevkli olacak.”

“Eğleneceğiz bence de. Her neyse... İşe ne zaman başlıyorsun?”

“Sabah uğradım. Bir hafta falan az az uğrayacağım. Yengemle toplantılara katılacağım, hesapları incelemeden geçireceğim. Öğreneceğim.”

“Benden CEO olmuş, senden daha iyisi çıkacağına eminim. Öğrenirsin zamanla ekonomist Kenan.”

“Bak bak, laflara bak,” diyen Kenan kahkaha attı. “Kibirli mi oldun sen?”

Ruken omuz silkti. “Herkes yapmıyorum, rakiplerime dişimi göstermeyi seviyorum. Arada alışkanlık olmadı değil.”

“Sana yakışıyor.”

Ruken saçını savurdu hafifçe. “Kahretsin, biliyorum.”

Bu sözünün üzerine ikisi de gülümsedi. Bir şekilde akacak olan zaman onlara gerçek aşkı sunacaktı. İkisi de yürekleri aç bir şekilde bekliyor olacaktı.

Ofisine girer girmez masasının başına oturdu. Güvenli telefonunu masasının üzerine bıraktı. Kendi telefonu da güvenliydi, asla dinlenemezdi ama bu telefonu devlet işlerinde kullanıyordu. Her zaman açık değildi. Ona bir kod gelirdi, o koddan anlardı ne gün ne saatte aranacak, o zaman açık tutup beklerdi. Devlet için çalışması işiyle ilgili değildi. O bu işe gönüllüydü. Her ne kadar gizli gizli çalışıyor olsa da düşmanın nereden, nasıl çıkacağı belli olmazdı. Kapısını kilitleyip masasına oturdu. Telefonun çalmasına birkaç dakika vardı. Parmakları masada ritim tuttu. Neden aranıyor olduğunu az çok biliyordu ama detaylar ve zamanın gelmiş olduğu düşüncesiyle

kalbi çok hızlı atıyordu. Birkaç dakika heyecanlı geçti. Telefon çalar çalmaz açtı. “Ruken Kara,” diyen sesi hemen tanıdı.

“Benim başkanım.”

“Zamanı geldi. Seni önümüzdeki hafta perşembe günü, sabah on birde Ankara’ya bekliyorum.”

Ruken’in kalbi hızla çarptı. “Geleceğim başkanım.”

“Bu kez iki kişi çalışacaksınız.”

Kaşlarını çattı, bu bir ilkti. Daha önceki tüm kodları tek başına evinde yazmıştı. Ankara’ya gitmişliği elbette vardı ama... “Kiminle olduğunu sormamda bir sakınca var mı başkanım?”

“Kim olduğunu gelince öğreneceksin. En az senin kadar yetenekli biri. O da İstanbul’da. Size bir uçak göndereceğim. Birlikte geleceksiniz. Detayları geldiğinizde konuşacağız fakat hemen dönmeyeceksin. Ailene bunu açıklamayı istiyorum. Ne kadar süreceğini bilmiyoruz, sistemi Ankara’da yazacaksınız.”

“Anladım başkanım. Tamam.”

Telefonu tamamen kapatıp çantasına bıraktı. Dirseklerini masasına verip başını elleri arasına aldı. Bu biraz değişik gelmişti ama yapacakları şeyin büyüklüğü o kadar büyüleyiciydi ki gerisini düşünmedi.

O anda aklına çekim geldi. Perşembe günüydü, haftaya perşembe. Diğer telefonu alıp hemen Azra’yı çevirdi. Ya erkene alacaktı ya da başka manken bulacaktı. Sonra bir anda aklına Hazal geldi. Çekimlere birlikte katılacaklardı. Hazal’a bırakamazdı bu zevki. Asla olmazdı.

“Efendim canım?” Azra’nın her zamanki şen sesini işittiğinde hızla söze girdi. “Abla, çekimleri iki gün öne alman gerekiyor.”

Birkaç saniye ses kesildi. “Neden tatlım?”

“Abla ben perşembe günü Ankara’ya gideceğim. Bensiz yapamazsın, değil mi?”

“Tabii ki yapamam, önce Hazal ile konuşmalıyım. Dönünce de yapabiliriz.”

“Ne zaman döneceğim belli değil.”

“Tamam. Ben Hazal’la konuşup sana döneceğim.”

Telefonu kapatıp arkasına yaslandı, şimdi bir de ailesi vardı. Abisi küplere binecek, korkusundan gece gündüz uyumayacaktı. Aklından bunları silerek masasına yaklaştı. Cem’in kapıya vurmasıyla işine odaklandı. Aklının her bir köşesi Kenan’la doluydu. O dönmüştü ama şimdi kendisi gidecekti. O da dönecekti elbette. Aklı dağılır gibi olduğunda Cem’in ikazıyla tekrar odaklandı.

Malikânenin kapısından içeri girdiğinde dokuz yaşındaki üçüzler bacaklarına dolandı. Dizlerini yere bırakıp üçünü de kucakladı. “Hiç gelmiyorsun hala,” dedi Karan. Babasına benzeyen kara gözleriyle gülümsedi. Her hâli her tavrı babasından bir parçaydı Karan’ın. Fiziksel olarak da en çok benzeyendi. Kaan, Yiğit dayısının minyatürü gibiydi. Her hâliyle o da dayısına benziyordu.

Aslınaz kendine hala olarak benzeyecek halayı çoktan seçmişti. Hare halasının kopyası gibiydi. Kumral tenine yeşil gözleriyle annesi ve Aslı kadar çılgın bir kadındı. İnadinı, annesinden geri kalan tüm huylarını, hiçbir kan bağı olmaksızın Aslı’dan almıştı. Yaradan’ın hikmetiydi. Aslı ile araları müthiş iyiydi. Zeki bir kızın parlayan gözlerine sahipti.

“İşlerim bitmiyor halam, idare et beni.” Karan’a kocaman bir öpücük verip Kaan’ı öptü. “Nasılsın yakışıklı?”

Kaan küçük karizmasının hakkını veren gülüşüyle Ruken’in yanağından makas aldı. “İyiym bebek.”

Ruken’in gözleri hızla büyürken ardından kahkaha attı. “Neler de öğrenmiş.”

Çenesini kaldırdı Kaan. “Sen de bugün çok güzelsin.”

“Teveccühünüz Kaan Bey.”

“Of bir gidin ya,” diyen Aslınaz halasının boynuna asıldı. “Halam halam, canım halam...”

“Hım, bunun ardından bir şey gelecek gibi hissediyorum.”

“Yok hala ya,” dedi Aslınaz. “Seviyorum sadece.” Şimdi yoktu ama sonra bir ara kullanırdı bu sevgi selini.

“Hadi öyle olsun. Anne babanız, dedeniz nerede?”

“Arka bahçede hala,” dedi Karan. “Bizi de odalarımıza gönderdiler.”

“Kesin bir dolap dönüyor,” dedi Aslınaz.

“Aslınaz,” diyerek alttan bakıp uyardı Ruken ama kendisi de işkillenmişti. “Hadi siz odanıza, ben de yanlarına gideyim.”

“Yemeğe kalacak mısın?” diye sordu Kaan.

“Kalayım mı?” Gülümseyerek öptü çocuğu. Üç ağızdan çılgık gibi çıkan sesle, “Kal,” diye bağıldılar. Bazen bu çılgınlıkları özlüyordu, bu evin kalabalık hallerini arıyordu. Bu ev hep kalabalık olmalı, her kapının ardından ses gelmeliydi. İç çekerek doğrulup ayağa kalktı. “Kalıyorum o zaman.”

Sevinç çılgınlıkları atan çocukları odalarına çıkarken izledi. Bir zamanlar o merdivenleri bu şekilde kendisi çıkıyordu. Zaman akıyordu ve Ruken hâlâ anne olmamıştı. Aile kurma özlemi hep içinde bir yerde yaşıyordu. Tekrar iç geçirip arka bahçeye giden yolu aştı. Babası, abisi ve Nazlı’yı baş başa vermiş, konuşurlarken buldu. Tam perdeyi aralayıp ayağını atacaktı ki Kenan adını işitti ve durdu.

“Ben bu işin olmayacağını yıllar önce söyledim baba,” dedi abisi.

“Karahana,” diye uyardı Nazlı. Karahan, Nazlı’ya döndü. “Böyle saçma şey mi olur Nazlı, beni uyarıp durma lütfen. Gitti geldi, kız alacak öyle mi?”

“İstiyorsa alır oğlum, kabul et artık,” dedi Turgut Kara.

“Baba, bu çocuk oynacağı mı? Ben demiyorum ki sırf Kenan hatalı. Kardeşim de zamanında durdurmadı. Belki dost olarak ayrıldılar ama şimdi ne olacak? Dün geceki hallerini bir görseydin... Sanık hiç gitmemişler gibi. Ruken hiç acı çekmemiş gibiydi.”

“Bu onların sorunu Karahan,” dedi Nazlı. “Kimin kalbine prar

ga vurabilirsin? Onlarınki de böyle bir sevgi. Herkes kendi kaderini yaşar.”

Karahan boynunu esnetti. “Ben bu ilişkide gelecek görmüyorum. Eğer bir kadın ve adam bu şekilde ayrılıp sevgilerini görmezden gelebiliyorlarsa, orada bir yerde bir hata var demektir. Şimdi aklınızdan geçiyor değil mi, sen de yaptın? Benim yaptığımın bunların yaptığının zerre kadar benzeri yok. Farkında değilsiniz ama özlemeyi aşk, katlanmayı sevda sanıyorlar. Hem de yok yere. Yanmıyor yürekleri, yanmış olsa gittikten bir süre sonra ya biri ya diğeri ipin ucunu tutmuş olurdu. Bu ikisi ipin ucunu saldı saldı.”

“Yine de elimizden bir şey gelmez. Ruken koskoca kadın, onun hayatına karışamazsın,” diyen Nazlı’ya kederle döndü Karahan. “Nazlı’m, ben karışmıyorum, size göstermeye çalışıyorum. Kenan ve Ruken’inki aşk falan değil, alışkanlık. Birbirlerine hayranlar. Seviyor olabilirler ama ben bunu aşk olarak görmüyorum. Yanmıyor bunlar, yanmıyor.”

Turgut Kara oğluna hak verse de yine de karışmayan tarafında rol almak istiyordu. Kızları da oğlu da yolunu kendi bulmuştu. Ruken de yolunu bulabilirdi. “Neyse ne, bırak, onlar düşünsün.”

“Düşünsünler tabii ama ben, kapımda yalvarmayan adama kız vermem! Bunu da buraya yazıyorum. Eğer Kenan, Ruken’i istiyorsa, önce benim gözüme girecek. Ben Ruken’siz yaşayamam diye delirecek bana kafa tutacak, ben de göreceğim ki kardeşimin bir değeri var. Geberecek aşkından da ben o zaman su veririm belki. O da belki. Aksi takdirde benim rızam yok. Ben kardeşimin tekrar üzülmesini istemiyorum. Ruken benim için çok değerli. O benim için hâlâ beş yaşında ‘Annem nerede?’ diyen kız çocuğu. Kaç yaşma gelirse gelsin, bu böyle!”

Ruken derin nefes alıp arkasını döndü. Kendini kapana kısılmış gibi hissetti. Ne düşüneceğini bilemedi ve abisinin haklılık paylarını oracıkta elekten geçirdi, çok haklıydı. Çantasını kenardaki koltuğun ucuna bırakıp saçlarını havalandırdı. Yüzüne kocaman bir gülümseme takındı. Daha sonra düşünecekti bunları, hiçbir şey duymamış gibi adım attı taş zemine.

“Ben geldim ailem,” dedi sıcacık sesiyle. Bir anda hepsinin yüzünde duymuş olabileceği sözlerin gerginliği gezindi, Ruken görüyordu ama renk vermedi. Önce babasını, Nazlı’yı ve abisini öperek karşılarına oturdu.

Karahan kardeşine baktıkça gurur duyuyor, sevgisi her geçen gün katlanıyordu. “Bizi mi özledin? Özlemeyince uğramıyorsun.”

“Aşk olsun abi,” dedi alınmış gibi dudak büktü. “Sizi her zaman özlerim ama başka bir şey için geldim.”

Ben Kenan’la tekrar başlama kararı aldım diyecek diye ödü kopan Karahan’ın kaşları çatıldı. “Hayırdır?”

“Önemli bir şey mi var?” diye sordu Nazlı. Babası da konuşmasını bekler gibi bakıyordu. Ailesi üzerinde göz gezdirip nefes aldı.

“Başkandan haber geldi. Ben bir hafta sonra Ankara’ya gidiyorum.”

Rahatlayıp arkasına yaslandı hem Nazlı hem Karahan. Nazlı da arada kalmaktan geriliyordu.

“Öyle yani,” diye gülümsedi Karahan.

“Evet ama uzun vadeli gidiyorum, ne zaman döneceğim belli değil. Holdingi dönünceye kadar enişteme bırakacağım. Bu iş çok çok önemli.”

“Ne kadar uzun?” diye soran babası oldu.

“Belki bir ay, belki daha fazla diye düşünüyorum.”

“Ne yazacaksın?”

“Sır,” dedi Ruken. “Devlet sırrı, konuşamam.”

Karahan gözlerini kararmak üzere olan gökyüzüne kaldırıp sırttı. Kenan’dan ne kadar uzak, o kadar iyiydi. “Bekleriz bacım, biz buradayız.”

Ruken kaşlarını havalandırdı. Bitmek bilmez sorular yok muydu? *Başına bir şey gelecek diye korkuyorum Ruken*, diyen adam nereye gitmişti? Nazlı kocasına bakıp göz devirdi, bu adam hiç oynamayı bilmiyordu. Ruken de şaşkın bakışlarının ardından henken çözmüştü zaten.

“Abi,” dedi. Karahan anında kara gözlerini kardeşine çevirdi. “Bacım?”

“Kenan’dan uzağa gideceğim için rahatladın.”

“Yalan söyleyebilirim ama bunun ikizimize de faydası olmaz.”

Turgut Kara dahi göz devirdi, Nazlı derinden of çekti ama Ruken gülümsedi. Abisini çok seviyordu, karşısına almayacak kadar çok. Lakin gönlü nereye, o oraya giderdi.

“Nazlı ablayı sana getiren kader bana neler yapmaz ki kendine çok dert etme. Her şey olacağına varır ama olacağın ne olduğunu da zaman gösterir.”

Nazlı gülümsedi. “Ağzına sağlık küçük görümcem. Seni de bir evlendirsek var ya, yedi gün Kur’an okutacağım.”

“Nazlı,” diye inledi Karahan.

Turgut Bey gizlice sırıttı. “Yedi gün de benden olsun. Kızım var ama kızımın derdini oğlumdan çekiyorum.”

“Baba!” Karahan darbeyi sağdan soldan yiyordu.

“Üzülme Karam, kızımız var daha, bitmez benim çilem. Seninle bu kavgaları daha çok yaparız.”

“Ne kavgası?” diye sordu Ruken, bilmiyormuş gibi yaparak gülümsedi.

“Hiç canım, lafın gelişi.” Nazlı konuyu kapatıp ayağa kaktı. “Akşam yemeğini hazırlasınlar. Kalıyorsun, değil mi?”

“Evet. Yemekten sonra gideceğim ama Kenan’la AZA’da buluşacağız.”

“Sebep?” dedi Karahan.

“Abi açık konuşacağım.”

Nazlı yerine oturdu, orada kalsa iyi edecek gibiydi. Bitmiyordu çilesi, bitmiyordu, Allah ona ne çok görümce vermişti. Kocasına baktığında yüzü kararmaya başladığını gördü.

“Aramızda bir şey yok, olacağı da belli değil. Olursa veya olmaya yaklaşırsa bile söz ilk seninle konuşacağım ama şimdi kendine boşu boşuna dert edinme.”

“Aman ne rahatladım.” Karahan yüzünü buruşturdu. “Olursa veya olmaya yaklaşırsa ona söyle, önce ben ikna olacağım. Seninle bitmeyecek bu iş. Enişterine bir bak! Hepsi çemberden geçti, hiç biri kolay alamadı ablalarını.”

“Fatih’i atlama,” dedi babası.

“O it zaten... Neyse,” diyerek devam etti Karahan. “Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bunlar dışarıdan bakana göre despotluk ama bana göre kardeşlerime olan sevgileri, verdikleri değerleri görme çabası. Bir gün olacak da Kenan, ‘Ben gidiyorum Ruken,’ diyecek olursa canıyla öder. Bu, şaka değil. Adımlarını buna göre at. Ben ölene kadar yanımdayım ama kimse asla benim kardeşimi üzemez de ezemez de.”

“İyice kabadayıya bağladın Karahan,” diye sert bir dille uyardı Nazlı. “Kardeşlerin de senin kadar Kara, senden de manyaklar. Biri onları ezecek olursa onlar icabına bakar. Lütfen kocam katil olmasın ve bana kalsın. Kapatın konuyu, vakti gelirse o gün konuşuruz. Herkes ellerini yıkasın. On dakika sonra yemek hazır.”

Çekilen restle Karahan Nazlı’sma baktı. Sarı saçları hâlâ belinde dalgalanıyordu, kesmesine asla izin vermiyordu. Atarına bile hasta olduğu kadının ardından baktı. Babası da Nazlı’nın ardından kalkmıştı.

“Ağzını kapat, ağzını.”

Ruken’e döndü Karahan. “Aşka bakarken ufukum açılıyor, dünyam değişiyor, kendimi unutuyorum. Yirmi beş yaşında sevdim ben bu kadını. Kırk dört yaşındayım ve bir gün yorulmadım sevmekten. O gittiğinde ben de gittim. Her hâlini izledim, beni özlemesini bile izledim. Baktığı, döndüğü her yönde beni arayışını gördüm. Ben onun o sarı saçlarını görmediğim hiçbir günü günden saymadım. Bunun birini bana hissettirin çekileceğim aranızdan.”

Yutkundu. Sadece yutkundu. Başını çimenlik alana çevirdi, arırlığa bile bile lades demişlerdi ve şimdi bedelleri ödeme zamanıydı. Bilmiyordu Ruken, Karahan neden bahsediyor.

“Göreceğiz.”

“Umarım görürüz. Bu konuşma seninle son konuşmam, bir daha olanı konuşacağız. Sana güveniyorum, kendin için doğru kararı vereceğine eminim. Aşkın ne olduğunu biliyorum ve kimsenin bu acıyla yaşamasını istemem hele ki kardeşimin, asla istemem. Tek istediğim senin gerçekten mutlu olman.”

Burukça gülümsedi. “Biliyorum. Sana kızmıyorum. Sana nasıl kızabilirim ki hayallerimin prensi sensin. Hani kızlar büyürken babaları gibi birini hayal eder ya, ben abim gibi birini hayal ederdim.”

Karahan gülümsedi. Kara gözleri dolu dolu gülümsedi. “Kenan da mert ve düzgün bir adam lakin benim sorunum bunlar değil.”

“Evet, öyle, biliyorum ama bu her şey değilmiş abi. Yine de hayatımda yeri çok başka, bir gün hayatımın neresine oturacak, bilinmez.”

Dördüncü Bölüm

Dün akşam AZA'da bir şeyler içip geçmişî yâd eden Ruken ve Kenan girdikleri atmosferden memnundu. Yeni yeni kıpırtılar hissediyorlar, birbirlerini anlama yolunda emin adımlarla ilerliyorlardı.

Ruken'in Kenan'da en sevdiği şey her zaman hayat dolu ve eğlenceli olmasıydı. Bazen aşırıya kaçıyor olabilirdi Kenan ama Ruken ona da alışkındı. Kenan hayattan tat almayı sonuna kadar seven bir adamdı. Dingin ruhuyla taban tabana zıt olsa da kendine de böyle bir adamı layık görüyordu. Kendi gibi sakın birinin böyle eğlenceli bir adamla olması da hayatına renk katıyordu. Buna bazen emin olmasa da şimdilik hiçbir sorunları yoktu.

Eve geldiğinde üzerini değiştirip mutfağa girmişti. Üzerindeki iş kadını resmî, göz alıcı, kadınsı kıyafetlerinin yerine askılı bluzu ve uçuş uçuş rahat bir etek giymişti. Aynada kendine bakarken sol omzundaki dövme gitti parmakları. Hayat ağacı görselini üç santime üç santim yaptırmıştı. Omzuna çok yakıştıyordu.

Bu gece evinde Kenan ile zaman geçirecekti, ona yemek yapacağına söz vermişti. Kenan buna inanmamıştı ama kendisini ispat edeceğini de üzerine basa basa söylemişti. Yemek yapmak evde yapacağı tek işti. Çalışma odasından çıkıyorsa ya yemek yapar ya yemek yer ya da kitap okurdu. Haricinde sürekli çalışıyordu.

Genç bir kadın olarak bazılarına göre sıkıcı bir hayatı varmış gibi görünebilirdi ama o mutluydu. Haftada bir kez dışarı çıkardı. O da genellikle cuma veya cumartesi akşamlarına denk gelirdi. Arkadaşlarıyla haftada bir toplanma kararları vardı. Bu belki bir yemek, belki bir kulüp, belki de sinema olarak değişirdi.

Marine ettiği tavukları fırına, yanında baharatlı patatesleriyle birlikte verdi. Salatasını hazırlayıp sosunu da yanına bıraktı. Masaya iki servis açtı. Masanın ortasında duran şamdana bakıp bir süre düşündü. “Mumla yemek yiyecek kadar olmadık,” diyerek alıp kenara, konsolun üzerine bıraktı. “Başka zaman artık.”

Soğuk mezeleri de yerleştirdiğinde kapının sesini duydu. Güvenliğe talimat vermişti. Kenan Kurşunlu ne zaman gelirse gelsin, içeri girebilirdi. Makyajsız yüzüne gülümseme yerleştirdi. Makyaja sadece dışarıda tahammül edebiliyordu. Yüzünde makyajın gizleyeceği pürüz yoktu. Cilt yapısı oldukça sakindi. Düzenli besleniyor ve düzenli uyuyordu. Tek sorun yaş almayan bir kadın gibi oluşuydu. Makyaj konumunu yerine getiren bir amaç gibiydi onun için. Kendiliğinden düz, kalem gibi olan saçları atkuyruğu yapmıştı. Kalbi kanat açarken kapıya ulaştı.

Elinde kırmızı güllerden kocaman bir demet olan, yeşil gözlü karizmatik adamın gözlerinin içine gülümsedi.

“Hoş geldin.” Sarılıp yanağına öpücüğünü kondurup aldı. “Ruken Kara’yı özlemişim. Şu an on sene öncesine gittim, geliyorum.” Gül demetini uzattı. Alıp koklayan kadının gülüşüne kendi gülüşü karıştı.

“Bu çok derin iltifat için teşekkür ederim.”

Kenan erkeksi bir gülüşle göz devirdi. “Yapma Ruken, gerçekten de değişmiyorsun. Sen benim gözlerimin önünde büyüdün.”

“Büyüdük. Hadi çıkar ceketini.”

Kapıyı kapatıp elindeki pasta kutusunu girişteki konsolun üzerine bıraktı. “Limonlu, en sevdiğinden.”

Çiçeği tutturamamıştı ama pasta tamdı. Limonlu her şeye âşık bir kadındı -limon hariç- Ruken ama kırmızı güllerin evrensel dili

olduğundan sitem etmedi, etmeyi dahi düşünmedi. “Teşekkürler.”

İstanbul’a Ruken’e gelip gittiğinde uğrardı, eve yabancı sayılmazdı. Koltuğa kendini bıraktığında evinde hissi veriyordu Kenan’a. Her zaman rahat bir adam olmuştu, Ruken de onun en çocuk yanındı zaten.

Çiçekleri vazoya yerleştirip masaya bıraktı. “Mis gibi kokuyorlar,” dedi ve Kenan’ın yanına geçerek oturdu. Orta, siyah cam sehpanın üzerine dizdiği DVD’lere uzandı. Onun bir film arşivi vardı, bir de sinema odası. “Senin için aksiyon, macera ve polisiye seçtim.”

Öne eğilen Kenan DVD’lerden birkaçını eline aldı. “Sen romantik seversin, neden benim için seçtin?” Yeşil gözleri kendine dönen sevgi dolu gözlerle birleşti.

“Anlaşmaya çalışıyorum, bir sonraki romantik olur.”

Karizmatik gülüşüyle büyülediği kadını öpmek istedi. Saf, duru bir güzelliği vardı Ruken’in. Çocuksu bir edası, yüreğine sokulası havası... “Öyle olsun.”

“Hadi masaya geçelim, sana önemli bir şey diyeceğim.” Ayağa kalkıp mutfığa yöneldiği sırada Kenan kaşlarını çatmış, ardından kalkıp masaya yürüyordu. “Ne?”

Gözden kaybolan Ruken, “Geliyorum şimdi,” diyerek bir dakikayı aşmayan zamanda geri dönmüştü. Tavuğu masaya bırakıp Kenan’ın tabağına servis etmeye başladı. “Dün sana demedim ama abimle konuştum.” Kendi tabağına da bir parça alıp oturdu.

Karahan dendiğinde tüm tüyleri havaya kalkan Kenan önce suyundan bir yudum aldı. “Korkuyorum.”

Gülümseyen kadın kollarını masaya verip eğildi. “İşimiz biraz zor görünüyor ama ben mutlu olursam sesini çıkarmayacağını söyledim.”

“Şaka yapıyorsun.” Kenan bunu beklemiyordu, gözleri merakla aralanmıştı. “O zaman sorun yok.”

“Sorun şu ki aramızda her ne olacaksa görmek istiyor. Beni ne kadar seveceğine şahit olmak, gerekirse kapısına dayanacak olmanı bekliyor. Bunlar benden sana tüyo olsun.”

“Kapısına neden dayanacağımı anlamadım ama göreceğim bir gün olursa yapmaktan kaçmayacağımı bilmeni isterim.” Keyfi yerine gelmişti, zevkle yemeğine başladı. Ruken de yemeğine başlayınca, “Bir şey daha var,” dedi.

“Dinliyorum.” Gözü kulağı Ruken’de idi. Ruken nasıl karşılanacağını bilmiyordu ama yapacak bir şeyi yoktu. “Perşembe günü Ankara’ya gidiyorum.”

Birkaç saniyeyi ona bakarak geçiren Kenan, bundan bir sonuç çıkaramadı. “Ve?”

“Bir ay, belki daha çok, dönmeyeceğim.”

Yerine gelen tüm keyfi kaçmıştı. “Neden gidiyorsun ve neden bu kadar uzun?”

“İlk soru gizli. Sadece şunu diyebilirim; bir yazılım üzerinde çalışacağım. Bu kez Ankara’da olması istendi. İkinci soru içinse, basit bir yazılım olmayacak, bir ekiple çalışacağımı düşünüyorum. Henüz net bir bilğim yok. Gidince öğreneceğim.”

“Bir aydan fazla bir zaman daha kaybedeceğiz, öyle mi?”

“Biz ne zamanlar atlattık Kenan... Bir ay dediğin nedir ki? Telefonum açık olacak, istersen yanıma da gelebilirsin. Yedi yirmi dört çalışmam sanıyorum.”

Omuzları inen adamın yapacak bir şeyi kalmamıştı. “Doğru. Bu senin işin, ayrıca gitmen gerekiyorsa gidersin. Nasıl olsa döneceksin, ben de duruma göre gelirim.”

“Bu benim işim değil Kenan,” dedi, gülümsedi. “Bu benim aşkım, ben bunun için varım. Hayatımızda bu tür dönemler olacak muhakkak.”

Kabul ediyordu Kenan ama ucunda özlemek vardı. Yıllar birbirlerinden ayrı özlenerек geçiyordu. Ruken’in elini kavrayıp gözlerinin içine baktı. “Aşkınla karışık işine saygı duyuyorum her zaman da duydum. Senin yükselişin benim diplomalarım derken yıllar geçti. Ben artık seni özlemek istemiyorum.”

Elini saran eli, diğer eliyle kapladı. Kalbinden Kenan’a akan sıcacık duyguların ritmine bıraktı kendini. “Biraz zaman, her şey daha

iyi olacak. Evet, ayrıydık ama bizdik. Değişen bir dünya var Kenan. Döndüğümde daha detaylı konuşuruz, bizken bir olabiliriz.”

Kenan başını sağa sola salladı. “Ayrıldık ama ben seni hiç kum betmedim. Şimdi amansız bir korku var, benden öte. Çok istediğin biri girsin hayatıma ama olmadı. Olmuyor. Giderken böyle bir kum yoktu ama şimdi var. Kaybetmekten korkuyorum.”

“Saçmalama lütfen. Neden öyle olsun? Bu zamana kadar kum hayatımıza girmediyse, girmeyeceğindendir. Lütfen kasma kum ben buradayım, sen buradasın. Hem daha arkadaşız, bir de sevgi olacağız.”

Kenan’ın dudakları kıvrıldı, gülüşü yüzünü kapladı. “Sabır bekliyorum. Seni öpmek farz oldu.”

Kahkaha attı Ruken. Elleri çözülde. “Güzel öpücüklerin adı sen sen, özledim.” Tutkulu bir kadın gibi göz kırptı adama. Bu yapı bir erkek için oldukça sarsıcıydı. “Yemeğini ye Ruken yoksa da güzeli, en güzeli gelecek, artık arkadaşım olmayacaksın.”

Gülümseyerek elini ağzına kapattı. Gözleri mutlulukla aralı elini çekip ağzına fermuar çekti. Yemeğine dönerken bile gülümseyordu.

“Tavuk çok güzel olmuş, yemek yapabiliyorsun ama ben senden lahana sarması bekliyorum. Annem sana öğretir gerçi, dertlenmiyorum.”

“Olur, öğrenirim. Beyimi memnun etmekten şeref duyacağım. Sonuçta erkeğin kalbine giden yol bir kod mühendisi de olsam ne fakattan geçiyor, öyle değil mi? Sana yaptığım makineleri yedireceğim değilim.”

Buna da Kenan kahkaha attı. “En son ne yaptın, ondan bahset.”

“Hım,” dedi Ruken biraz düşündü. Hangisini söylemeli biliyordu. “Kimseye demediğim bir sistemim var. Sana diyebilirim.”

Kenan dikkat kesildi. “Merak ettim.”

“Bir sinyal takip çipi geliştirdim ama bu diğerleri gibi değil. Bir cihaz fark edemiyor.”

“Allah’ım,” dedi Kenan. “Çocuklarımız bir dahi olacak. Senin”

‘Çocuklarımız’ sözünü yüreğine hapsedip devam etti. “Kişinin sesiyle yüklenmiş bir cümleyle çalışıyor. Öncesinde varlığını belli etmiyor, bedeninde taşıdığı için sinyali algılaması çok basit. Ses titreşimleriyle harekete geçiyor ve geliştirdiğim bilgisayarda benim konumumu gösteriyor. Henüz bunu sadece kendi üzerimde dene-dim. Çalışıyorum hâlâ daha da geliştirmem an meselesi.”

“Sen yaparsın. İnanıyorum.”

Ruken gülümsedi. “Şu JÖH ve PÖH’lerin kullandığı arılar var ya,” dedi yerinde kıpırdayıp Kenan’ın açılmış gözlerine kahkaha attı. “Onların birini ben yazdım, diğerini başka biri yazdı ama benim yazdığımı kimsenin bilmediği gibi o ikinci arıyı yazanı da ben bilmiyorum.”

“Gece ve gündüz arıları.” Kenan’ın kaşları havalandı.

Ruken başını salladı. “Evet, gündüz olanda kırmızı ışık sinyali var. O yüzden gece kullanılması sıkıntı ama gece olanda siyah sinyal ışığı var, işte onu ben yazdım. Bir ara ışıksız için uğraşacağım. Saatte yüz kilometre hız yapıyor, kumandayla yönetiliyor ve her deliğe giriyor. Bildiğimiz arı kadar ama içinde kamera ve ses kayıt sistemi taşıyor.”

Her şey bir yana, bu kendi ülkesi için bir mucize ama başka ülkeler için ciddi bir meseleydi. Kenan bu tehlikenin az çok farkındaydı.

“Nasıl gizliyorlar seni?”

“Basit, ben yazıyorum ve teslim ediyorum. Roketsan ve ASELSAN mühendisleri gerisini getiriyor. Benim gibi çok insan var, ben de onlardan biriyim. İsimleri de onlar takıyor.”

“Ankara’da ne yazacaksın peki?”

“O tamamıyla sır. Devlet sırrı dedikleri tam da bu canım.”

“Hiç bilemeyeceğim desene.”

“Belki bir gün.”

Konudan konuya geçerek uzun bir süre masada çokça keyifle yedikleri yemeğin her ikisi için de çok önemli olduğunu biliyor ve sonuna kadar kartları açık oynuyorlardı. En sonunda aklındaki son şeyi unutmadan söyledi Ruken.

ıptırmam. Medya bizi dost zannediyor, birbirimizi görürsek gülmüşüyoruz, bazen yan yana poz veriyoruz. Aslında hiç görüşmeyiz.”

“O hâlde o da senin kadar hırslı.”

“Fazlası var, eksigi yok, çalışmaya programlanmış gibi.”

“Yani?” dedi bıkkın bir soluk alıp veren Kenan. “İllaki o çekim olacak mı şimdi?”

Ruken başını aşağı yukarı salladı. “Olacak.”

“Azra ablanın güzel seven adamlara hayrı dokunurdu eskiden ama şimdi onları katil etmeye yemin etmiş gibi.”

“Hare ablam da var. Yarısı onun kreasyonu ama eniştem o giymeyeceği için ses etmez tabii. İşin aslı Kenan,” dedi Ruken, saflığından ayılır gibi. “Ablamlar çizdikleri kıyafetleri hiç giymiyor.”

Kenan ona bakarak gülümsedi. “Hoş geldin Ruken.”

Ruken dudaklarını sarkıttı. “Ben şimdi ayıldım Kenan...” derken omuzları da düştü. Kenan kendini tutamayıp kahkaha attı. Kadının başını elleri arasına alıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. “Düşmanın yuvasına arı sokar ama ablalarının ne yapmaya çalıştığını anlamaz. İşte bu benim Ruken'im.” Kadının mahzun yüzüne bakıp gülümsemekten vazgeçti. “Şurada izleyelim, hiç sinema salonuna inmeyelim. Televizyon büyük zaten. Ben senin dizlerine yatarım, olur mu?”

Az önceki hüsrânını kenara aldı ama ilk fırsatta önce Hare olmak üzere paylayacaktı. Kendileri eşlerinin sözlerini dinlerken evlere kıskançlık ateşleri indiren kadınların adydı Azra ve Hare.

“Mısırları patlatmıştım makinede duruyordu, aç sen, alıp geliyorum. Olur, dizimde uyuturum seni.”

Gerçekten de bir ara Ruken'in dizlerinde içi geçmişti. Kendini dünyanın en şanslı adamı olarak göreceği yerdeydi. Ruken gibi bir kadının hayatındaydı. Ruken kalmasını, koktuk ya da bir oda vereceğini söylese de bunun doğru bir hareket olmayacağını içten içe bilen Kenan gitmeyi uygun görmüştü. Kapının önüne geldiğinde o özlenen tatlı öpücüklerden bırakmak istemişti ama bunun için bile erken olarak gördüğünü de kendine itiraf ediyordu. O çok özel bir

kadındı. O ne istiyorsa ona uyacak kadar da centilmendi. Ruken ona kendi geleceği güne kadar -kollarına bir arkadaş değil de bir kadın olarak gireceği güne kadar- bekleyecekti.

“Çok güzel bir akşamdı, geceydi. Seninle her şeyi çok özlemi-
şim. Bunu sevdiğimi itiraf ediyorum, çok akşamlar evde kalabiliriz.
Sakinlik, huzur verici.”

Tebessüm edip sarıldı Ruken. “Buna sevindim. Ne zaman ister-
sen ben hep hazırım.”

Saçlarının üzerine dudaklarını bastırıp kokusunu içine çekerek
evden ayrılan adamın ardından kendini hafiflemiş hissetti. İşte her
şey böyle böyle yoluna girecekti. Artık hayatlarında hataya ve hayal
kırıklığına yer olmayacaktı. Aralarındaki şey çok güzel bir şekilde
ilerliyordu ve nereye gidecekse her ikisi de gönüllü takipçiydi.

Yarın gerçekleşecek çekimlerin ardından yorulacağını tahmin
ediyordu. Depodan getirttiği iki büyük valize kıyafetlerini özenle
yerleştirmeye başladı. Bir başkası yapabilirdi bu işi onun yerine ama
kendi seçimleri gibi olamazdı. Neyle karşı karşıya olacağını bilmi-
yordu. Bir valize iş kıyafetlerini, bir valize spor kıyafetlerini yerleş-
tirdi. Ayakkabılar için başka bir valize daha ihtiyacı olduğunu fark
etti. Çantalarına bakınca ağlamak istedi. İçlerinden seçim yapacaktı
ve gerekirse temin edecekti.

Saatler süren hazırlığın ardından bir fincan kahve alıp kış bah-
çesi olarak kullanılan alana geçti. Bahar geliyordu ve hava mis gibiy-
di. Aşağı salona inerken, “Cihan,” diye seslendi. “Yaktın mı?”

“Evet, Ruken Hanım.”

Alt basamağa adımını atınca zil sesiyle kapıya yöneldi. Koşar
adımıyla kapıyı açtığında Efşan’ı karşısında buldu. “Selam canım,” di-
yerek ufak bir öpücükle içeri girdi Efşan. Ceketini çıkartıp dolaba
bıraktı.

“Tam zamanında Efşan, senin bu dakikliğin aynı ben.”

Efşan mavi gözlerini kocaman açtı. “Kızım çifte elmayı affeder miyim?”

Ruken kahkaha attı. Birlikte salona girdilerinde Cihan da çıkmak üzereydi. “Bahçede sizi bekliyor.”

“Teşekkür ederim Cihan. İyi geceler.”

“Size de efendim.”

Cihan evden çıkınca iki arkadaş kış bahçesine gitmek için salonun balkon kapısından geçip hemen sağa saptı. Evle bağlı olan bahçeyi ayıran sadece camlardı. Yan yana duran berjerlere oturdular. Cihan kahvelerini bile bırakmıştı. Ruken nasıl sevmesindi onları, korumaları ev arkadaşları gibiydi.

Efşan yerine yerleşip sağ ayağını sol bacağına attı. “Baylıyorum şu gecelerimize ama sen gideceksin ve ne zaman döneceğin de belli değil. Özleyeceğim.” Nargilesine uzanıp hiç vakit kaybetmeden dudaklarına götürdü ve içine kocaman bir nefes çekti.

Ruken ona bakıp sıırttı, kendi nargilesini aldı ama önce kahvesinden bir yudum içti. “Bilmiyorum. Bir aydan az değildir. Ben de özleyeceğim ama Vedat bu konuda ne düşünüyor?” Derin bir nefes çekip kalın dumanı havaya savurdu, yerine yerleşip gevşedi.

“Hangi konuda?”

“Bu gecelerimiz konusunda, hayatında bir erkeğe yer veren tüm arkadaşlarım için artık ben yokum sanki.”

“Oy sana kıyamam.” Efşan uzanıp elini sıktı. “Ben onlardan değilim ama buraya bir koruma ordusuyla geliyor olsam da hep geleceğim. Evlenirsen Vedat’la geleceğim, evlenmezsen de tek geleceğim ama hep geleceğim.”

“Söz mü?”

Efşan gülümseyerek göz kırptı. “Efşan sözü. Anlat bakalım, Kenan’la nasıl gidiyor?”

Kahvesinden bir yudum daha aldı. “Şimdilik şahane. Her gün birlikteyiz, bazen gece, bazen gündüz, bana eskisinden daha verici. Etrafımda dönüyor olması, başka kadın yokmuş gibi halleri haz veriyor.”

“Desene akıllandı bizim Laz uşak.”

“O hep akıllıydı, sadece olgunlaşıyor. Rahat bir hayatı olan her insanın tavırlarına benziyor hâlleri. Bizim gibi derin kayıplardan geçmedi.”

Efşan başını salladı. “Havai bir erkeğin en büyük sorunu olgunlaşmak değil mi zaten? Doğduğundan büyüdüğüne kadar dünya ne kadar da muhteşem ve dertsiz. Peki ya aşk, o ne durumda?”

“Bilemiyorum. Aramızda hep bir şeyler ya fazlaydı ya eksik. Kenan bir kadının arayacağı her lükse sahip. Karakter sahibi biri, kadına değer veren bir adam. Bir kadın bundan başka ne ister?”

“Tabii ki tutku. Tutku ister kadın, yanmak, yakmak ister. Bir bakışta tutuşmak, tutuşturmak ister. Tutkunun getirdiği heyecanla her günden tat almak ister.”

Omuz silkti Ruken. “O bir erkek ve ben de bir kadınıym. Kadın ve erkek arasında her zaman tutku olmaz mı?”

“Hayır, öyle olsaydı tüm dünya çocuklarına DNA testi yapmak gerekirdi. Her yan yana gelen kadın ve erkeğin arasında tutku olmaz. Sevgili olsa bile zor. Ten uyumu diye bir şey var. Evli insanların bile ten uyumu olmadığı için boşananları var.”

“Nasıl yani? Sadece ten uyumları yok diye mi?”

“Evet, öyle. Baktığında dışarıdan mükemmel bir çift görebilirsin ama ev hayatlarında daha çok tensel ilişkilerindeki eğilim sıfırdır. Birbirilerini seviyor bile olsalar bir süre sonra bu aradaki sevgiyi bile harcayabilir. Birbirlerinden tat alamayan kadın ve erkeğin kaçınılmaz sonudur boşanmak veya aldatmak, aldatılmak. Kişiye göre değişir gerçi, ben buna daha çok ahlaki yapıya göre bakıyorum.”

“İlginçmiş. Ama bunu bilemem, önce yaşamam gerekiyor.”

Dumanı savurup Ruken’e döndü. “Hisset! Hissedebilirsin.”

Ruken gülümsedi. “Sanırım öğreneceğim çok fazla his var. O çok karizmatik biri, çok yakışıklı ve rüyaları süsleyecek bedene sahip.”

“O zaman yakındır,” diyerek kahkaha attı Efşan. “Vedat bu ko-

kuyu alınca benim vay hâlime, adam deli oluyor nargile kokusuna. Çekici geliyormuş.”

“Değişiksiniz.” İlginç geliyordu Vedat’ın bu hissi Ruken’e, üstünde durmadan devam etti. “Döndüğümde sevgili konumuna terfi edeceğiz. Sonrası Allah bana yardım etsin. Tabii bir de abim faktörü var. Tutturdu ben karşımda çok âşık bir adam istiyorum diye. Kenan benim tek hayalim, bunca sene geçer diye bekledim, geçse ardıma bile bakmayacak kadar kararlıyım. O da öyleydi. Biz birbirimizin kaderiyiz.”

“Abini çok takma. Birbirinin kaderi olan insanlar er ya da geç buluşur. O da âşık bir adamı eninde sonunda kabul edecek.”

“Edecek ama nasıl, göreceğiz.”

Dün itibariyle holdingi Rüzgâr’a devreden Ruken sabah gözünü açar açmaz soluğu stüdyoda almıştı. Saat sabah sekizdi ve kaç saat süreceğini bilmediği maratona hazırdı. Makyajsız, günlük kıyafetiyle gelmişti. Azra’yı görememişti ama ablasına sıkıca sarılmıştı. Hare’yi kabul etmekte çok zorlanmıştı lakin kanından candı ablası. En az diğer iki ablası kadar seviyordu ve Hare tarafından da coşkulu sevgiyle karşılanıyordu.

“Hazal gelmedi mi abla?” Çantasını yanındaki masaya bıraktı. Masanın üzerinde çekim malzemeleri doluydu.

“Yoldadır ablacığım, birazdan burada olur. Fotoğrafları kavgasız, gürültüsüz çekelim.” Ruken’e lütfen der gibi baktı.

Ruken göz devirdi. “Abla sen yapma bari, Hazal’la aramızda bir sorun yok, sadece rakibiz.”

Kumral saçlarını eliyle toplayıp arkasına attı Hare. “Evet, biliyorum canım ama nasıl rakip olduğunuzu da biliyorum. Birbirinizin yüzüne bile bakmıyorsunuz. O çok hoş bir kadın, ben ters bir etki almıyorum ama sizinki çok çetin rekabet.”

“Hiç tanışma fırsatımız olmadı, biliyor musun? Nasıl biri olduğunu bilmiyorum, merak da etmiyorum.”

Hare'nin gözleri kapı girişine takıldı. “Geliyor, sessiz ol. Belki burada tanışırsınız, belli mi olur?”

Omuz silkti Ruken, sessizliğini koruduğu sırada Hazal'ı yanında hissetti. Mecburen dönerek elini uzattı. “Hoş geldin,” dedi, *buralar bana ait* dercesine, Hare gülümsemesini gizleyerek selamladı Hazal'ı.

Hazal uzatılan eli özensizce şıkmış ve Hare'ye dönmüştü. “Hoş buldum.”

Ruken dudaklarını sağa sola kıvrıp saçını geriye attı. “Ne zaman başlıyoruz?” diye sordu ablasına. “Akşama yemek var, biliyorsun, sonrasında Kenan'la buluşacağım.”

Eski sevgilisi olduğunu öğrendiği adamın adını işitince anladı ki Hazal, eski falan değildi. Zihninden hemen attığı düşüncelerle o da konuşma gereği hissetti. “Başlayalım evet, Azra bana göstermişti giyeceğim kıyafetlerin fotoğraflarını, bir de canlı görsem?”

“Elbette tatlım, hadi gel, sana göstereyim.” Hare, Ruken'e döndü. “Sen gelmiyor musun?”

Hazal görmüştü ama Ruken hiç görmemişti. “Gelmeli miyim?”

“Evet gel, beğenmediğin olursa giymek zorunda değilsin,” derken ablasının onu *abim der* gibi bakışlarıyla nefes bırakıp çantasına uzandı. “Görelim.”

Arka tarafa giyim bölümüne geçtiklerinde Hazal bir yana, Ruken diğer yana döndü. Ruken siyah, Hazal kırımızı ve bordo giyecekti. Tek tek eline aldıkları kıyafetlerin güzelliğiyle başları dönüyordu ve Ruken, “Karahan kim, Kenan kim?” diyecek vaziyete gelmişti. Özellikle gece kıyafetleri hem sade hem de göz alıcı şekilde dikilmişti.

“Sevgili modellerim,” diyerek içeri girdi Azra. “Hepsi sizin için çizildi ve dikildi. Sizden ilham aldık, bunu biliyorsunuz.” Ruken'e öpücük kondurup Hazal'a ilerledi, samimi sarılmasına Hazal da aynı şekilde karşılık verdi. “Birer tanesi adreslerinize gönderilecek. Bugün gösterin kendinizi, iş kadınları size minnettar kalacak.”

Azra'nın coşkusuna gülümsedi Hazal ama Ruken tek kaşını kaldırıp çok mini eteği askıdan çekti. "Bu sana çok yakışır Azra abla, tam Murat abimin sevdiği tarzda. Sizler de birer iş kadını olarak giyebilirsiniz ama nedense ben sizi hiç mini giyerken göremiyorum ve sen abla, Fatih eniştem bu elbiseyi çok sevecek." Sırtı poposuna kadar açık elbiseyi çekti bu kez. "Şunun ihtişamına bakın, bir erkeği, hayır, her erkeği dize getirecek kadar güzel. Ah, abilerim çok şanslı."

Azra'nın gözleri kocaman açılırken, Hare boğazını temizledi. Hazal'ın bakışları arada Ruken üzerinden Azra ve Hare'ye kayıyordu. Ne döndüğünü bilmiyordu, Ruken'i de kişilik açısından hiç tanımiyordu; tanısa bir fikri olabilirdi ama şu an için basit bir gösteri olarak hafızasında kayıt altına alınıyordu.

Ruken tıkanan kadınlara bakıp hafifçe sırtıttı, elbiseyi yerine takıp döndü. "Her neyse, ben abilerime acıdım, giymeyin."

"Ya," diyerek hafifçe kahkaha attı Azra. "Aynen öyle şekerim, balım Ruken'im." Hare'ye döndü. "Değil mi ablası?"

"Kesinlikle ablası," diyen Hare, Ruken'e göz çıkartıp gülümseyerek Hazal'a döndü. Askıdan bir tane bordo takım elbise alıp uzattı. "Al hayatım, hadi makyaj için bekliyorlar, sonra odanda giyin ve başlayalım."

"Tamam," diyen Hazal anlamadığı konuya dudak büktü. Elbiseyi alıp giyinme odasına doğru ilerleyip kapısını kapatınca Hare, Ruken'e yaklaştı. "Ne yapıyorsun Ruken?"

"Sus," dedi iki ablasına da bakıp. "Sizi çakal stilistler, siz bu elbiselerin birini bile giymiyorsunuz."

"Hayır, giyiyoruz," dedi Azra üzerindeki pantolon ve bluzu gösterip.

"Onları değil abla." Askıyı işaret etti Ruken. "Bunları, ah siz... Kocalarınızın kıskançlık damarlarına hizmet edip başka kadınlar üzerinden para kazanmak!"

Hare omuz silkti. "Arz talep meselesi kardeşim. Ne o, Kenan da sana mı izin vermiyor?"

“Hah,” dedi Ruken. “Bana bir baksana, bende söz dinleyecek göz var mı?”

“Zamanı gelmemiştir henüz,” dedi Azra. “O sözü sana seve seve yedirirler. İstemiyor adamlarımız kısa açık giyinmemizi, ne yapabiliriz? Hava atıp durma Ruken, o havan sönecek, o zaman biz sana sorarız.”

“Çok beklersiniz.”

“Yürü be!” dedi Hare. “Biz yapamadık, sen yap. Büyüksün bacım.”

Azra kahkaha atıp başını iki yana salladı. “İki Kara kadınıyla başa çıkamam, git, giyin.” Arkasını dönüp kahkaha atarak stüdyo tarafına geçen kadının ardından Ruken’e döndü Hare. “Cidden bir şey demedi mi Kenan?”

“Dedi ama ben söz verdim dedim, üstelemedi.”

Dudağını buruşturup memnuniyetsiz bir ifadeyle kardeşine baktı. “Bu kadar mı?”

“Ne bekliyordun? Biz anlaşmanın kitabını yazıyoruz.”

“Âşık insanlar anlaşmaz kardeşim, çatışır, sonra sevişir. Sonra çatışır, sonra yine sevişir.”

“Abla!”

“Tamam.” Kardeşinin büyümüş gözlerine gülümsedi. Askıdan siyah takımı çekip uzattı. “Şunu giyiyorsun ama önce makyajın ve saçın yapılacak.”

Fotoğrafçının karşısında şekilden şekle girerek kimi zaman yorucu kimi zaman eğlenceli geçen saatlerin sonuna yaklaşıyorlardı.

“Hazal, kolunu Ruken’in omzuna bırak, saçlarını geriye at, bana bak.”

Cam sandalyede oturan Ruken’in hemen yanında ayakta duruyordu Hazal. Ortaya muhteşem fotoğraflar çıkmıştı. Tek çekimler ve ikili çekimlerle iki güzel iş kadının da enfes güzellikleri göz doldurmuştu. Sırt sırta verdiklerinde çekilen fotoğraflarda uzun gece elbiselerinin derin bacak yırtmaçlarıyla ayrı ilgilenilmişti. Azra onları İstanbul’un en gözde mekânlarına asacaktı.

“Bitti,” diyen sesle nefes bıraktılar. Hazal kendini dekor olarak konulan koltuğa bıraktı. Ruken de oturduğu yerde gevşedi.

“Çok güzeldiniz.” Hare heyecanla kardeşinin yanına yürüdü. Tepesine bir öpücük kondurdu. Hazal’a ilerledi ve omzunu sıktı. “Teşekkürler hanımlar.”

“Yorulдум ama değdi.” Hazal uzandığı yerde gülümsedi Hare’ye.

“Canım sen bir de onların son hâlini göreceksin, hepsi muhteşem olacak.”

“Abla telefonum?” diye sordu Ruken. Hare kardeşine döndü, arka cebinden çıkartıp uzattı. “Kenan aradı canım, birazdan burada olur.”

Ruken telefonunu alıp gelen mesajlara bakmaya başladı. Tüm çekim boyunca tek kelime konuşmamışlardı. Birbirlerine temaslarını bile görmezden gelmişlerdi.

Hazal uzandığı yerden doğruldu. “Üzerimi değiştirip eve gitmeliyim. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var.”

“Elbette,” dedi Hare. Hazal odasına giden yolda ilerlerken Ruken ardından baktı. Ezeli rakibiyle tüm gün boyunca dip dibe geçmişti zaman. Seviyeli ve nazik bir kadın olduğunu kabullendi. O ne kadar onunla ilgilenmemişse, Hazal da o kadar işini yapmıştı. Ayağa kalkıp telefonu ablasına uzattı. “Ben de değiştirip geliyorum, sende kalsın.”

“Tamam ablacığım, ben de toparlanıyorum.”

Üzerini ilk değişip çıkan Hazal, çantasını koluna taktığında Azra belirdi yanında.

“Teşekkür ederim Hazal, onca işinin arasında beni kırmadın.” Kadının kolunu sıvazlayıp gülümsedi Azra.

“Çok eğlendim Azra, sana model olmak ayrı bir zevkti.”

Konuşarak birilerinin yaklaştığını fark ettiklerinde arkalarına döndüler. Hazal’ın mavi gözleri Kenan’ın yeşil gözlerine birkaç saniyeyle uğradı. Kenan bakır kızılı saçlara ve mavi gözlere öylesine bakıp Azra’ya döndü.

“Nasılsın abla?”

“Hoş geldin Kenan, iyiyim ablacığım.”

“Ben çıkıyorum, sonra konuşuruz,” dedi Hazal, Kenan’ı görmezden gelerek.

“Tamam canım, ararım seni.”

Hazal, Azra’yı öperek Hare’ye geçti, onu da öperek uzaklaştı. Başını çevirip uzaklaşan kadının ardından baktı Kenan. Kızıl saçları dalga dalga sırtına dökülmüştü. Uzun boylu denecek bir kadındı Hazal. Güzelliği Ruken’den farklıydı. İki kadının da kendine has özellikleri ve güzellikleri de ünlüydü.

“Kim bu merhaba bile demeyen kadın?”

“Seninkinin ezeli rakibi. Neden selam vermedi, ben de anlamadım, belki de senin Ruken’in erkek arkadaşı olduğunu biliyordur. Ruken’le hiç araları yok.”

“Ruken bahsetmişti, hatırladım. Peki benim sevgilim olmayan sevgilim nerede?” Azra’nın omzuna kolunu doladı Kenan. “Tüm gün göremedim, bitti mi çekim?”

“Bitti, üzerini değiştiriyordu, gelir şimdi.”

“Ne giydirdin ona? Beni katil edeceksin gibi bir hisle doluyum abla.”

Hare gülümseyerek başını yana çevirdi ama bu Kenan’ın gözünden kaçmadı. Alttan baktı kadına. “Hiç iyi şeyler olmadığını biliyordum zaten. Karahan abiyle sizi baş başa bırakacağım, benim sözüm geçmiyor size.”

“Aman sakın,” diyen Azra, Kenan’ın kolunun altından çıktı. “Rica ediyorum Kenan, ben bıktım sizden. Kime el atsam kuruttunuz, hepsinin kıskanç birer erkeği oldu. Şimdi asacağım afişleri ben isteyene kadar kimse indirmeyecek, nokta!”

“Ruken bu konuda beni dinlemedi ama bu, göreceklerimin dışında bir konuşma olsun. Hiç de o kadar emin konuşma. Çok istiyorsanız siz giyin, biz sizi çekecek fotoğrafçı buluruz ama izin vermezler, değil mi?”

“Aaa, üstüme iyilik sağlık, ben model miyim? Hem benim işim

vardı, sonra görüşürüz.” Azra hızla yanlarından uzaklaştı. Kenan da ardından gülümseyerek baktı.

“Benim de işlerim var elbette. Sonra görüşürüz Kenan.”

Tek kelime edemeden Hare de kaçır gibi uzaklaştığında Kenan başını sağa sola umutsuzca sallayıp gülümsedi. “Cadılar.”

Beşinci Bölüm

Havalimanı protokol çıkışında durup Kenan'a döndü. Ortalıkta resmî giyimli adamların dolaştığı alanda güvenlik tam donanımlıydı. Birlikte gideceğini sandığı iş ortağının ondan bir gün önce Ankara'ya ulaştığı haberi gelmişti dün gece. Aldığı mesaja dudak bükmüş, ailesiyle olan yemeğe, ardından da Kenan'la gece dışarıda eğlenmeye gitmişti. Gece on ikiyi vurduğunda yatağında derin bir uykuya dalmıştı çünkü aşırı denecek derecede yorgundu.

Rüzgâr eniştesinden aldığı bir haberle de çok sevinmişti. İsviçre'de ünlü ve büyük bir yazılım şirketinden ortaklık teklifi almışlardı. Bunun tam da holdinge ara verdiği sırada gelmiş olması üzmüştü ama yakın bir zamanda görevine tekrar dönecekti. Rüzgâr şimdiden günleri saymaya başlamıştı, oğlu Ali Poyraz büyüyünceye kadar Ruken ona verdiği sözü tutacak, kendi holdingi gibi sahip çıkacaktı. Sonrasını da düşünüyordu Ruken; evinde bilgisayarlarıyla yeni yeni kodlar yazacaktı. Belki de devasa denecek bir işe imzasını atacaktı. Gerçi şimdi çıkıyor olduğu yolculuktan dönerken bu hayalini gerçeğe dökmüş bile olacaktı ama her zaman her şeyin daha iyisi hep olacaktı.

Kenan'ın yeşil gözlerine bakıp burukça gülümsedi. "Kendine iyi bak."

Ruken'in başını elleri arasına alıp yanağına dudaklarını bastır-
dı. "Sen de. Umarım çok çabuk biter, döndüğünde yine burada bek-
liyor olacağım. Bana haber ver döneceğin zamanı."

"Hele bir gelme," diyerek gözlerini büyüüttüğünde Kenan gül-
lümsedi. "Döndüğünde çok başka bir Kenan olacak. Kendini buna
hazırla, benden daha fazla kaçmana izin vermeyeceğim."

"Hevesle bekliyorum ama sen, ben yokken lütfen abimin gözü-
ne çok batma, olur mu?"

"Benim bir şey yapmama gerek yok Ruken, abin beni görünce
deliriyor zaten, bunu aşsak yeter. Elimden geleni yapacağım."

"Haklısın." Bir adım geriye çıkıp nefes verdi. Uçak onu bekliyor-
du, kısa bir an uçağa bakıp adama döndü. "Gitmeliyim."

Kolları iki yanına düştü. Gitmesini istemiyordu, bir süredir her
anı birlikte geçiriyorlardı ve Ruken'e tekrar alışıyordu. "Hadi git. Gi-
dince beni ara, sonra da ara. Telefonum gece gündüz açık olacak."

"Tamam, sen de sana verdiğim kitabı oku. Dönünce sana için-
den sorular soracağım..."

"Başladım bile, hepsinden tam not alacağım."

Gülümsedi Ruken. "Göreceğiz."

Arkasını dönen Ruken derin nefes alıp adımlarını hızlandırdı.
Arkasına bakmadan uçağın merdivenlerine çıktı. Kapısına gelince
durup döndü ve Kenan'a gülümseyerek el salladı. Kenan'dan aldığı
gülüşün karşılığını çok uzaktan da olsa gördü. Uçağa girdiğinde Ci-
han ve Mutlu da ona eşlik etti.

Kenan'ı ardında bırakıyor olmanın burukluğu içindeki heye-
canı engelleyemiyordu. Tüm uçuş boyunca düşündükçe hislerinin
içine çekildi. Uçak inişe geçtiğinde daha da arttı ama bu kez kendi-
ni dizginlemesini bildi, zamanla öğrenmişti nasıl sakin görünülür.
hissedilir.

Uçağın kapısı açıldığında merdivenleri inerek Ankara'nın bahar
güneşini yüzünde ve ellerinde hissetti. Siyah, dar, bilekten pantok-
nun üzerine belden kısa ceketini içine giydiği beyaz büstiyeriyle Ruken
Kara idi. Saçlarını toplamayı sevmiyordu. Kalem gibi düz saçlarını

sırtında bırakmıştı. Uçlarındaki açık kahveleri çok seviyordu Ruken. Esmer güzeli çok güzel bir kadındı.

Cihan önde Mutlu arkasında basamakları birlikte indiler. Kendilerine doğru gelen adamı fark etti Ruken. Son basamağa adım attığında Cihan bir yanma, Mutlu bir yanına geçmişti. Karşısındaki ellili yaşlarında olduğunu bildiği adama elini uzattı.

“Ruken Hanım, hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim.” Elini geri çekerek adamın devam etmesini bekledi.

“MİT elektronik ve teknik istihbarat bölüm başkanı Zeki Kanat, şu andan itibaren devlete hizmet eden bir MİT çalışanısınız. Size savunma bakanlığına kadar eşlik edeceğim, buyurun gidelim.”

Başıyla onaylayan Ruken adamın açtığı yoldan ilerledi. Yan yana uzun ve تنها bir koridordan geçtiler, çıkışa geldiklerinde etraflarını sarmış olan yüzleri kapalı askerlerin arasından zırhlı VIP aracına iki korumasıyla bindi. Kapılar kapandığında araç yol aldı. Bakanlığa giden mesafede sessizce etrafını izledi. ASELSAN'ı gördüğünde gülümsedi. Aldığı teklifi kabul etmiş olsaydı bu şehirde yaşayacak, ASELSAN mühendislerinden biri olacaktı. Hayatı için aldığı kararların hep arkasında durmuş, hiç pişman olmamıştı.

“Siz muhtemelen geri döneceksiniz,” dedi her iki korumasına bakıp. Mutlu hiç mutlu görünmüyordu. “Emin misiniz efendim?” diye sorduğunda Ruken başını salladı. “Evet, Mutlu. Neler olacağını henüz bilmiyorum ama bu şartlarda korumamız devlet sağlayacak, sivil koruma kabul etmezler. Ben gelene kadar tatile çıkabilirsiniz. Ama dönüşümlü olarak çıkın, evimi boş bırakmayın.”

Araç bakanlığın girişinde durduğunda kapısı daha o adım atmadan açılmıştı. Zeki Kanat hemen kapının önüne gelmişti, Ruken de ince topuğunu zemine basıp binaya göz attı. Yüksek merdivenlerden inen adamı hemen tanımıştı. Hayatının fırsatına adım atıyordu ve hayatı değişecek gibi hissediyordu.

Aniden yanlarında üç araba durmuştu. Ön ve arkadaki araçtan sivil polis oldukları her hâlimden belli olan adamlar indi, etrafı ko-

laçan ettikten sonra ortadaki aracın kapısını açtılar. İçinden çıkanı tanıyordu Ruken. MİT başkanı Sedat Bey.

Sedat Bey onlara yaklaşıp önce Zeki Bey'le tokalaştı, ardından Ruken'e döndü.

“Hoş geldiniz Ruken Hanım.”

“Hoş buldum efendim, teşekkür ederim.”

“Seni burada görmek çok güzel, sayın bakan bizi bekliyor, bekletmeyelim.”

Gülümseyerek hafifçe başını eğip basamakları çıkmaya başladı. Aklındaki bir başka konuyla kiminle çalışacağıydı ama sabır diyerek arşınılıyordu yolu. Bakanın odasının önüne geldiklerinde korumalarına döndü. “Siz burada bekleyin.” Herhangi bir cevap beklemezdi. Söylendi ve sessizce uygulanırdı. Zeki Bey ve Sedat Bey'in yanında açılan kapıdan içeri girdi. Daha önce de gelmişti ve ileriki hayatında da hep gelecekti.

Koltuğunda değil, geniş camların önünde Ankara'yı seyreden bakanı fark edince büyük odada adımlarını o yöne çevirdi. Kendine dönen adamın elini uzatışını izleyip kendisi de uzattı. Elini iki eli içine alan adamın mutlu ifadesini her zaman severdi.

“Hoş geldin benim zeki kızım.”

“Hoş buldum efendim. Nasılsınız?”

“Daha iyi olacağız hep birlikte.”

“Mutlaka olacağız efendim.” Elini bırakan adama hafifçe gülümsedi. Bakanın bakışları Ruken'in gözlerindeydi. Bir şeyler aradığını belli ediyordu adam.

“Geçelim,” derken masasının başına ilerleyip oturdu. Ruken'in de karşısına oturmasını işaret ettiğinde genç kadın usulca yerleşti koltuğuna. Karşısına Sedat Bey oturdu. Zeki Bey ve odada bulunan bakan yardımcısı da hemen bakanın arkasında durdu.

“Hazır mısın?” dedi bakan.

“Evet, yapabileceğimi biliyorum.”

“Bundan bu odada bulunan herkes emin. Devrimin devanımı

siz getireceksiniz. Yapacağınız şey bu ülke için çok büyük bir güç demek olacak.”

“Her zaman hazırım, bugün ve yarın, ölene kadar.”

Bakan mutlu bir ifadeyle başını salladı. Sözü Sedat Bey’e devrettiğinin işaretiydi bu. Sedat Bey oturduğu yerde bir miktar Ruken’e eğildi. “Ankara sınırlarında çok büyük olmayan bir ev ayarlandı. Etrafında başka bir ev yok, düz bir alan. Evin bir odasına ihtiyacınız olacak, her şey döşendi. Devasa iki bilgisayarınız var. Tuşuna kadar her ikisi de kontrol edildi. Ne kadar süreceği size kalmış olacak, bir haftada da yazarsınız, bir yılda da. Bu evin üzerinde her zaman arılar dolaşacak. Geceleri termal kameralarla izleneceksiniz. Evin alt katında bir tünel var, size o tünel aracılığıyla ulaşacağız. Aslında size hep bir adım uzakta olacağız.”

Adamın tüm sözlerini tek tek analiz ederek kaşlarını çattı. “Benim bilmediğim bir şey mi var?”

“Rusya yazılımın peşinde çünkü bu, sözde onun projesiydi.”

“Üzgünüm ama anlamıyorum. Bu programı ben yazarsam bu bir Türk’ün projesi olur.”

“Zaten bir Türk’ün projesi, siz ona yardım ederek hızlandıracaksınız. Birlikte yazacaksınız, diğer kişi sizden daha iyi anlamına gelmemeli. Siz bilmiyorsunuz ama yaptığınız her yazılım programı ve savunma silahımız sizinle çalışacak olan kişiyle aynı düzeyde. Gündüz arısını o yaptı, siz de gece arılarını yaptınız.”

Şaşırsa da belli etmedi. Daha da kabaran bir merak sardı her yanını. Kimdi bu kişi? “Ben kiminle çalışacağım?”

“Kendisi yıllardır Türkiye Cumhuriyeti’ne hizmet ediyor. Ülkesine bunun için geri döndü. Sizin kadar vatansever ve sizin kadar yetenekli biri. Siz ikiniz bu proje için seçildiniz. Bunu bize kendiniz kanıtladınız. Biz ikinize de güveniyoruz, siz de birbirinize güvenerek ülkemizi ulaşılmaz kılacaksınız. Aynı konuşmaları kendisiyle de gerçekleştirdik. O size güveniyor.”

Anlaşıldı ki tanışmak şu ana nasip değildi lakin Ruken’in merakı arşa ulaşmıştı. Sessizce kabul etti tüm sözleri. Bakana döndü.

“Her şeyi göze alarak geldim, ne gerekiyorsa olur efendim.” Tekrar Sedat Bey’e döndü. “Peki benim kimliğim biliniyor mu, ailem için endişe etmeli miyim?”

“Sizin değil ama diğer kişinin biliniyor. Sizin aileniz tehlike altında değil, yine de biz her güvenliği gizlice sağlayacağız. Korumalarınıza ihtiyacınız olmayacak ve bu süreç her kim olursa olsun, çok kişi tarafından bilinmemeli.”

İçi rahatlayan Ruken gözlerini kapatıp açtı. Ailesinden bir kişiye bir şey olsa kendisini asla affedemezdi. “Tamam,” dedi kısaca.

“Pekâlâ, hazırsanız ve başka bilmek istediğiniz bir şey yoksa çıkalım.”

“Hazırım, hayır, yok.” Ayağa kalktığı anda bakanın sesiyle durdu.

“Yazacağınız program sizi gizli tutacağımızın gerçeğini daima taşıyacak, döndüğünüz de bu ülkenin S-400’ü olacak. Kendi yazdığı kendi ürettiği... Vatan size minnettar.”

Ankara’nın yakıcı bahar güneşinin görüş alanını zorlamasıyla gözlüğünü takmıştı. Valizlerinin zırhlı başka bir araca naklini izliyordu. “İlk uçakla dönüyorsunuz. Abimin gözüne gözükmeyin, sizin benden ayrıldığınızı anlarsa durduk yere canını sıkacak, bunu biliyorsunuz.”

“Biliyoruz efendim. Evinize gelmediği takdirde haberi olmayacak,” dedi Cihan.

“Umarım gelmez. Ama olur da gelirse, devletin bana başka korumalar sağladığını, ortak bir yalan olarak üçümüz de biliyoruz, anlaşıldı mı?” Yine sessiz anlayışlarını izledikten sonra, “Araba sizi bekliyor, gidin artık,” dedi. Arkalarını dönerek biraz ileride kendilerini bekleyen korumalarının arabaya binişini ve uzaklaşmasını izledi.

Basamakların en ucunda Sedat Bey ve Zeki Bey’i gördü. Aralarında ufak bir konuşmanın gerçekleşiyor olduğunu anladığında

beklemeye başladı. Ardından yaklaşan ayak seslerini işitiyordu ama dönüp bakma gereği duymadı. Adı anılana kadar... Katıydı ses, belki de değildi. Yumuşacık da bir ton barındırıyordu içinde. Zihninde bir tele değmiş gibi irkildi.

“Ruken Hanım.”

Bu sözü her gün onlarca kez işitiyordu oysa. Usulca başını çevirirken omzundaki saçları sırtına döküldü. Gözlüğünü çıkartan adamın karmaşık görüntüsüne kapıldı. Bedeniyle dönerken kendi gözlüğünü çıkarttı. Uzun kirpiklerin çevrelediği ela gözlerinin zekice parlıyor olduğunu anında fark etti. Uzun ama köşeli yüz hatlarına nanosaniyelik bakışlar attı. Çıkık elmacık kemikleri ve kumral bir tene sahipti adam. Koyu kumral saçları özenle taranmış, adama yakışan şeklini almıştı.

“Benim,” diyebildi adamı incelemeye son verip. Elini uzatan adamın ciddi ifadesine aynı şekilde karşılık verdi. Kimin elini sıkacaktı bilmiyordu ama elini uzatırken buldu kendini.

“Oğuzhan Kara, birlikte çalışacağınız kişi benim.”

Soy adı Kara! Bir erkek! Onca zaman boyunca bir evde, bir erkekle çalışacak olmasının çelişkisini oracıkta yaşadı. Genç ve yakışıklı bir adamla uzun bir süre aynı evde yaşayacağını abisi duysa, Kenan duysa, ülkeyi ayağa kaldırırdı. Kendisi buna gülmek istedi hatta yüzünde bir gülümseme oluşur gibi olduğunu adamın da gevsyen yüz hatlarından fark etti.

“Ben... Bir erkek beklediğimi düşünmemiştim. Şaşırdım.”

“Anlayabiliyorum, şaşırdınız.” Elini geri çeken Oğuzhan’ın, Ruken’in bu kadar yakından çok daha farklı olduğunu kabul ediyordu. Uzun denecek bir boya, uzun düz ve iki renk saçlarına, büyük kahverengi gözlerine ve şık giyimine ışık hızıyla baktı. Sandığının ötesinde bir ışığı vardı kadının. Oğuzhan bunları düşünürken yanlarına gelen Sedat ve Zeki Bey’e döndüler.

“Tanıştınız demek, o hâlde artık serüveninize başlayabilirsiniz. Araba sizde kalacak, şoför sizi bırakıp dönecek. Evde her şey var dediğimiz gibi, hiçbir eksiğiniz olmayacak. Biz de size hep yakın olacağız.”

“Gidebiliriz o hâlde,” dedi Oğuzhan.

Sedat Bey ve Zeki Bey her ikisinin de elini sıktı. “Yolunuz ve zihniniz açık olsun.”

“Teşekkürler,” dediler. Oğuzhan, Ruken’e dönerek kapısı açık arabaya önden binmesi için elini öne uzattı. Ruken’in ardından kendisi de bindiğinde kapı kapanıp bir meçhule doğru yol almaya başladı.

Bakanlığın sınırlarından çıkana kadar her ikisi de yolu izlemeyi tercih etmişti. Araba otoyola çıkınca birbirilerine bakma gereği hissettiler.

“Soy adım Kara demiştiniz, yanılmıyorum değil mi?”

Ciddi ifadesini hiç bozmadı Oğuzhan, bir gün pişman olmamayı umdu. “Evet, Kara. Sizinki de Kara.”

“Benzerlik, olabilir ama yine de ilginç geldi. Soru sormamda sakınca var mı?”

“Herkesin bildiği soruları sorabilirsiniz.”

Her şeye izin olmadığını anlamıştı. Nereli olduğunu soracaktı, belki babası ve annesi ama cevapları alsa bile Oğuzhan adında bir akrabası olduğunu hatırlamıyordu. Akraba silsilesinden çok tanıdığı olduğunu söyleyemezdi.

“Anladım. Önemli değil, eminim Kara soyadını taşıyan çok insan vardır.”

“Elbette. O kadar çoktur ki bakın burada bile iki tane var.” Oğuzhan akrabası olduğunu söylemek istemiyordu, en azından bir süre. Fakat sonrasında neler olacağını o da dâhil kimse bilmiyordu ama Oğuzhan’ın kendince bir teorisi vardı.

Nahifçe gülümsedi Ruken. Telefonunun sesiyle yanında duran çantasına uzandı. Ekranda Kenan yazısını görünce gülümsediğinde karşısındaki adam bunu kaçırmamıştı.

Kısık bir tonda, “Efendim canım?” diyerek açılan telefonla Oğuzhan dışarıdaki yola döndü.

“Hayır, süresiz yani belli değil. Daha bugün birinci gün Kenan sabır. Geniş bir zamanda arayacağım seni.” Sarf ettikleri birkaç

cümle sonunda kapattı telefonu. Ekranda abisinden onlarca mesaj vardı. Onları okumaya ve cevaplamaya daldığında Oğuzhan tarafından izlendiğini dahi fark etmedi. Ekranı karartıp çantasına bırakırken gözü takıldı adama, yalnız olmadığını hatırladı. Abisinin bitmek bilmez sözleriyle andan kopmuştu.

“Sizce ne kadar sürer?” diye sordu Ruken, aniden kendine döndü bakışlar.

“Çalışma saatlerimize göre değişebilir, sizin bir tahmininiz var mı?”

“Hayır, yok. Aileme bir ay kadar dedim ama o kadar sürmez diye umuyorum.”

“Belli olmaz. Ailelerimiz alışkın olmalı bu çalışmalara.”

“Pek değil. Ben ilk kez dışarıda çalışacağım. Ailemden hiç ayrılmadım.”

“Benim kısa ayrılıklarım oldu. Aile açısından zor oluyor.”

“Maalesef, bir de benimki gibi bir aileniz varsa, çok daha zor.”

“Medyadan tanıyorum ailenizi. Abinizin adı Karahan, öyle değil mi?”

Bunlar sır değildi, olması ihtimal bile değildi. “Evet, enişte-
rim, ablalarım, babam ve aile dostlarımızla kalabalık ve göz önünde
bir hayat yaşıyoruz.”

“Asilkan Teknoloji’nin yöneticisiniz. Ödül töreninizi izledim,
tebrik ederim.”

Şaşırdığında kendini gülümserken buluyordu. “Teşekkür ederim. Orada mıydınız?”

“Hayır, ülkeme geçen hafta döndüm.” Gülümsedi Oğuzhan. “Siz de bilirsiniz ki izlemek istiyorsak, izleriz.”

Gülüştü büyüdü Ruken’in, Oğuzhan’ın da. Ela gözleri kısıldı. Ruken’in gülüşü çok farklıydı. Çocuksu, bakınca mutlu eden bir gülüştü.

“Bilmez miyim...”

Bu kez Oğuzhan’ın telefonunun sesi duyulduğunda Ruken arkasına yaslanıp boş arazileri izlemeye koyuldu.

“Prensım,” diyordu bir ses.

“Güzelım,” dedi Oğuzhan.

Ruken bir kez daha gülümsedi. Genç ve yakışıklı bir adamın bir güzeli olurdu. Anlaşılan o ki Oğuzhan ile iyi anlaşacak ve belki de görev sonunda iyi dost olacaklardı. O etkileşimi hissediyordu.

“Hayır canım, uzun sürecek, kendini buna hazırla ve benim gelişimi bekle.”

“Özlerım,” dedi o ses.

“Ben de seni özlerım ama biliyorsun görev, sana bunu sürekli anlatıyorum.”

“Biliyorum. Tamam ama beni ara unutma.”

“Seni nasıl unutabilirim,” derken Ruken’le göz göze geldiğinde gözlerini kaçırın Ruken oldu. Sinsi bir gülüş adamın yüzünde belirdi. “Kapatıyorum, sonra yine ararım.” Telefonu kapatıp yanına bıraktı. Ruken’in bu özel konuşmaya şahit olmasından hoşnut olmadığını hissediyordu. Konuşmamayı tercih ederek sessizce akan yola döndüler.

Eve vardıklarında açılan kapıdan ilk çıkan Oğuzhan, elini Ruken’e uzattığında basit bir eylemmişçesine elini vermişti genç kadın. Nazik bir adamla çalışacak olması fikri her an daha iyi hissettiriyordu.

Valizleri kendi odalarına taşınırken MİT başkanını evin içinde bulmuşlardı. Tünelden geçerek onlardan önce gelmişti Sedat Bey. Çalışacakları odanın kapısının önüne geldiklerinde Oğuzhan ve Ruken’in el dokusu ve retina ayarları yapıldı. İkiisi olmadan kapı açılmayacak şekilde ayarlandı.

Yirmi metrekare odanın bir duvarı geniş ekranlarla kaplıydı. Hemen önlerindeki masada iki tane bilgisayar duruyordu. Ruken parmaklarını bilgisayarın üzerinde gezdirdi. Kendi icatlarıyla çalışacak olması mıydı onu daha mutlu eden?

“Evin içindeki telefonda bize ulaşabilir, her neye ihtiyacınız varsa isteyebilirsiniz. Yemekleriniz dahi hazır gelecek ama mutfakta her şey var. Sizin güvenliğiniz ve sağlığınız bizim için S-400’den daha değerli.”

Kendisi yemek yapabilirdi ama bu bilgiyi kimseye açmaya niyetli değildi. Canı isterse...

Evin kalanını gezip en son alt kattaki tünele açılan kapının önünde durdular. Basit bir kapıdan ibaretti ama Sedat Bey kapıyı açtığında ışıkların aydınlattığı ucu bucağı olmadığı belli olan metal bir geçit çıkmıştı ortaya. Demir plaklarla kaplanmış tünelin ne kadar derinde olduğunu hesap etmek istedi Ruken. En az altı veya yedi metre derinde olmalıydı çünkü evin bodrumuna inen merdiven sayısı oldukça fazlaydı.

Evden herkesin ayrılmasıyla kocaman evde baş başa kalmışlardı. Evin bahçesinde karşılıklı birbirlerine baktılar.

“Dinlenmek istersen?”

Ruken derin bir soluk aldı. “Evet, belki biraz. Üzerimi değiştirmeliyim. Topuklu ayakkabılarımdan kurtulmalıyım tabii makyajımda buna dâhil.”

“Makyajım ve topuklu ayakkabım yok ama diğerine ben de dâhilim. O hâlde bir süre sonra birbirimizi buluruz.”

“Mecburen bulacağız gibi Oğuzhan Bey, ikimiz kaldık.”

Birkaç saniye kadına bakıp ağırlığını bir bacağına verdi. “Uzun bir süre bu evde birlikte olacağız, Ruken dememde sakınca var mı?”

“Bence yok, makul bir teklif. Uyumlu bir çift olursak pek çok işe birlikte imzamızı atabiliriz. Bu ilk işimiz, ben samimiyete değer veren biriyim.”

“Buna eminim, çok genç bir kadınsın ama kocaman bir holdingi tek başına idare ediyorsun, bunun altında çalışanlarını seviyor olduğunu görebiliyorum. Kimse kendine kötü davranan bir patrona tahammül etmez.”

Ters anları aklına gelince kocaman gülümsedi. “O kadar erken

karar verme, beni bir de işler ters gidince göreceksin. Holdingde herkes koşmaya başlar.”

Küçük bir kahkaha attı Oğuzhan. Bu gülüşe alışabilirdi, her az yanında bile isteyebilirdi.

“Ona otorite demiyorlar mı?”

Ruken omuz silkerek eve doğru yürüdü. “Bilemiyorum ama ben sadece Ruken Kara’yım, bunu herkes böyle biliyor. Yemekte görüşürüz Oğuzhan.”

Ruken’in ardından bakarken gözlerini kıstı. “Sen Kara’sın, ben de. Bakalım bu oyunun galibi kim olacak adı güzel kadın...”

Altıncı Bölüm

Saçlarını kurutup lastik tokasıyla tepesinde dağınık topuz yaptı. Yüzündeki tüm makyaj çıkmıştı, cildi gibi kendi de nefes alıyordu. Rahat bir tayt ve üzerine uzun kollu siyah bluz giydi. Valizin birini boşuna getirmiş gibiydi. Cihan'ı arayıp tüm rahat ev kıyafetlerini göndermesini isteyecekti. Bulunduğu evde takımlarına ve topuklu ayakkabılarına ihtiyacı yoktu. Ayağına bezden oluşan rahat, düz ayakkabısını da geçirdi. Telefonunu eline alıp Cihan'ın numarasını tuşlarken odasından çıkıp kapıyı çekti. İkinci çalışta açılmıştı telefon, konuşarak merdivenleri inmeye başladı.

“Cihan, getirdiğim günlük kıyafetler bana çok az göründü. Benim parmak izimi taşıyan valizime günlük elbiselerim de dâhil yerleştirip getirebilir misin? Valiz şu an açık, kapatınca kilitlenir.”

“Olur efendim, ne zaman getireyim?”

“Yanımdakiler iki hafta idare eder. Getirince Sedat Bey'e teslim edersin.” Konuşarak aşağı inmiş, etrafına bakınmıştı, akşam güneşinin kızıl gölgeleri odaların pencerelerinden evin içine yansiyordu. Etrafına bakınıyordu, evde yalnız değildi. Mutfağa döndüğünde telefonda hâlâ Cihan'a bir şeyler anlatıyordu, daha çok evini soruyordu. “Haftada bir temizlik devam etsin, odamı temizleyenlerin başında durmayı ihmal etme. Çalışma odama girmesinler, biliyorsun.”

Masanın üzerindeki yemekleri gördüğünde ne çok aç olduğunu iliklerine kadar hissetti. Cihan'ın, "Tamam," sözleriyle kapatıp telefonunu masaya bıraktı. "Açım," diyerek etrafına bakındı. Ev ve iş arkadaşları görünmüyordu ortalıkta, oysa masa yeni hazırlanmış gibiydi.

"O zaman oturalım."

Sesle irkilip arkasını döndü. Oğuzhan'ın bakışları Ruken'i bulduğunda gözlerini kıstı. Makyajı yok, ciddi iş kadını kaybolmuş, saçları alelade toplanmış, boyu bir altmış beşe inmişti kadının. Nasıl farklı göründüğünü fark ederken, hangi Ruken'in daha ilgi çekici olduğunu düşünüyordu. Çocuksu, saf, duru, olduğu gibiydi.

"Bence de oturalım, beni bekleyebilirdin, yardım ederdim ama bu konuda yeteneğin var gibi."

Ruken'in sesi düşüncelerini bıçak gibi kesti ama Ruken dikkatle izlendiğini fark edecek kadar zeki bir kadındı. "Tanıyamadın mı?" Hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu Ruken. Sandalyesini çekip oturdu.

"Çok farklı göründüğünü sen de kabul ediyorsun." Başını sağa sola sallayıp gülümsedi. Ruken'in karşısına oturdu. Tabağına yemeklerden alırken arada şok olan adama bakıp sıırıyordu.

"O, iş kadını; bu, ev hanımı."

Oğuzhan da tabağına yemekleri alırken dudaklarını birbirine bastırdı. Evin hanımı... Hoş bir cümleydi. "Ev hayatını seviyor musun?"

"Çok severim. Evden işe işten eve yaşıyorum, ara sıra dışarı çıkarım. Fazla zaman da kalmıyor, aile geniş. Her hafta birinin doğum günü, evlilik yıl dönümü, birçok yeğenim var, onları görmeden yapamıyorum."

"Kaç tane?" Ruken farkında mıydı bilmiyordu ama o kadar içten ve samimi davranıyordu ki sanki iki eski dost gibiydiler.

Ruken içinden geldiği gibi anlatırken ardında bir şey aramıyordu. "Dokuz tane. Üçünün halası diğerlerinin teyzesiyim." Ruken gülümsedi. "Hepsini toplayıp havuzda oyun oynamak en büyük zevkim."

İmrenerek bakan adama kaldırdı başını. “Ya sen, senin ailen?” Sormaması gerekiyordu belki ama sormak istiyordu.

“İki kişiden oluşan bir ailem var. Evli değilim ve hiçbir zaman kalabalık bir ailem olmadı. Sen anlatırken imrendim.”

Anne babası, hiç değilse sevgilisi olarak algılayıp daha fazla sormadı. “Yanınızda kim varsa ona alışıyorsunuz; benim kalabalık, senin az sayıda ailen belki de sana uygun olandır.”

“Ailenin topluca üç kişiden oluştuğunu hiç düşündün mü?”

“Çok zor, hiç düşünmedim, kardeşler olarak dahi kalabalığız.”

“Sanırım bu konuda beni anlayamayacaksın. İnsanın gözü kapalı güveneceği bir kız veya erkek kardeşi olmalı, ben bunun yükünü çok yaşıyorum çünkü annemle her şeyi konuşamıyoruz ve kabul edersin ki zorlu bir hayatımız var; bazen hiç tereddüt etmeden konuşmak istiyorum ama büyük bir boşluğa denk geliyorum.”

Ruken’in kaşları havalandı. Kardeşleri bir kenara, etrafında onlarca güveneceği insan vardı. “Hiç arkadaşın veya dost dediğin kimse yok mu?”

Oğuzhan başım iki yana salladı. “Arkadaş kapıda kalır, dost edinmek için doğru insanı bulamadım diyelim.”

Adama bakan gözlerinde merhamet ışıkları yanıp söndü ama Oğuzhan bunu görmedi. “Üzücü ama sormak istiyorum, akrabam da mı yok? Uzak yakın?”

“Var.” Başını kaldırıp Ruken’in gözlerinin derinlerine inerek uzun süre baktı. “Ama sokakta görseler tanımazlar. Varlığımı unutmuş bile olabilirler, bunun için onları suçlamıyorum. Senin uzak akrabaların da dâhil mi anlattığın insanların içine?”

“Pek değil. Annem tarafından akrabalarımın abim ve babam görüşmemizi istemiyor, onlar da bize meraklı değiller. Mesela bir teyzem olduğunu biliyorum ama nerede, ne hâlde bilmem, karışık aile meseleleri... Büyükbabamın hayatta olmadığını biliyorum. Babam tarafından akrabam var ama ben değil, abimle babam tanır. Amcam yok, bir halam var. Bunların dışında bilgim yok.”

“Nerelisin?” diye bildiği hâlde sordu Oğuzhan.

“Adana.”

“Adanalıların çılgın insanlar olduğu bilinir,” derken alttan gülmüşediğini gizlemeye çalışıyordu. Ruken bunu fark edince kahkaha attı. Gülüşü yüzünde donan adam kadının dalga dalga sesiyle gülüşündeki tınları keyifle içinde hissetti.

“Güldüğünü görebiliyorum ve evet, biraz çılgın bir aileyiz, abimi tanısaydın zaten bu sözleri duymazdım. Gerçi anne tarafımdan İzmirliyim ama ruhumda Adana dolanıyor. Ya sen?”

“Bilmesen senin için daha iyi olabilir. Ben yazılım dünyasında senin kadar masum değilim.”

Sedat Bey’in sözlerini anımsadı Ruken. “Tahmin etmeye çalışıyorum, peki. O zaman programımızı yapalım, ne dersin?”

“Olur, saat kaç gibi uyanıyorsun?”

“Saat altıda uyanıyorum, işe gitme derdim olmadığı için makyaj ve giyim sorunum olmayacağına göre bir saat daha uyuyabilirim derdim ama alışık bünye, zaten uyanacağım. Kahvaltıyı da hesap edersek yine saat yedide başlayabiliriz.”

“Bana uyar, ben de altıda uyanıyorum, gece on ikide uyurum, en geç bir.”

“Ben de öyle... Yemekleri ve dinlenme saatlerini de hesaplarsak akşam sekiz dokuza kadar çalışabiliriz.”

“Kabul ortak.”

“Seninle güzel anlaşıcağız ortak.”

İstanbul...

Gece kulübüne adımı atar atmaz renkli dünyanın içine seve seve çekildi. Seviyordu Kenan eğlenceyi, etrafındaki insanlar bunu bilince. Her gece dışarıda olsa neden evde değilsin diyen biri olmazdı. Artık daşlarım görünce o yöne ilerledi. Rose Continent’in locaları aradı.

dan geçerek arkadaşlarına ulaştı. Hepsi okuldan eski arkadaşlarıydı. Arkadaşlarını severdi Kenan, hiçbiriyle bir sorunu olmamıştı.

Yerine oturduğunda, “Nasılz beyler?” diye sordu. Üç arkadaşından Selim isimli olan gülümsedi. “Biz iyiyiz, sen?” dedi. Ruken’in gidişini sorduğunu anlamıştı Kenan.

“Özlemlerdeyim ve daha bugün gitti, ne zaman döneceği de belli değil.”

“Oğlum siz on seneyi devirmişsiniz, bir on senenin daha lafı mı olur?” dedi Serhat adlı arkadaş. Kenan ona göz devirdi. “On seneyi kapatmak için artık bir şeyler yapmam gerekiyor ama bu kez de o gitti.”

“Bir kadınla on sene,” diye mırıldandı Mehmet isimli arkadaş. “Ne aşkmış sizdeki...”

Kenan’ın hoşuna giden sözler gülümsemesine neden oldu. “Beş yıldır arkadaşız ve şimdi geçen zamanı nasıl tersine çevirebiliriz, onu düşünüyoruz.”

“Düşünmek?” dedi Selim. “Bunun nesini düşünüyorsunuz? Akışında boğulmanız gerekmiyor mu?”

Dudak büktü Kenan. “Akışa kapıldık zaten, devam ediyoruz ama hâlâ sevgili moduna giremedik.”

Selim yan bir bakış atıp düşünceli bir şekilde arkadaşına baktı. “Kenan, siz arkadaş olmaya çok mu alıştınız, yani aşk treni kaçmış olabilir mi?”

“Saçmalama Selim, öyle olsa başka bir kadına ilgi duyardım, o da başka bir adama ama biz yıllardır birbirimizi bekliyoruz.”

“Selim’e hak vermemek elde değil, farkında olmayabilirsiniz. On sene evli kalan insanların bir kısmı birbirine aitmişçesine alışabiliyor,” dedi Serhat.

“Adamın aklını karıştırmayın,” dedi Mehmet. “Seviyor bunu hepimiz biliyoruz. Ben her ikisini de haklı buluyorum. Sonuçta evlilikle taçlanacak bir hayatı paylaşacaklar.”

Selim ve Serhat, Mehmet’in sözlerini dikkate alarak sessizliği

tercih etti, Kenan da buna memnun oldu. Aklını karıştıramazlardı onun, Ruken bir yana, dünya bir yanaydı.

Çalan müzikleri beğenmeyen Kenan yerinden kalktı. “Ben bu gece DJ olmak istiyorum. Bana da iyi gelir belki yoksa yat kalk ne zaman dönecek diye kafayı yiyeceğim.”

“Yaparsın mekân sizin, istek parça çal bari,” dedi Selim.

Kenan’ı gülümsetti. “Kafama göre, kafama.”

Önce Fırat’ı bulup iznini alan Kenan müziklerin yayıldığı alana geçti. Kulaklığını takıp biraz yukarıda sayılan alandan aşağıya baktı. İnsanlar kendince eğleniyordu. Onları biraz daha coşturabilirdi hat-ta fazla coştururdu. Eğlence zaafının ona hediye ettiği bir yeteneğin sahibiydi. Kulüp ağzına kadar doluydu, pist de kalabalıktı. Kendini müziğe kaptırmış, yaptığı işten büyük haz almış vaziyette düğmelerle dans ediyordu.

Gözleri birine takıldı. Uzaktan seçemedi ilk önce ama biraz daha dikkatli baktığında ışıkların direkt vurduğu kadını tanıdı. Ruken’in ezeli rakibi Hazal’dı. Yanında oturan arkadaşlarıyla muhatap olmadan düz bir şekilde pisti izliyordu. Gözlerini biraz daha kıstı Kenan, daha dikkatli baktı. Yanındaki kız ve erkekli grup konuşup kahkahalar atarken o kendi dünyasında yaşıyor gibiydi. Dudağını büktü, anlamak zor değildi. İş dünyasında insanlar görüldüğü gibi olmuyordu, bu onu ikinci görüşüydü ama kadının hiç gülümsemediğini fark etmesine iki görüş yetmişti.

Döner sarı ışıklar tam Hazal’ın üzerinden geçti o anda, Kenan karanlıkta kaldı, Hazal ışıkların arasında. Bulunduğu yere bakıyor olduğunu birkaç saniyede fark etti Kenan. Sabit ve net bakışlar DJ bölümündeydi. Net bir ifade alması mümkün değildi elbette. O anda eli bir düşmenin üzerinde kaldı. O da karanlıktan Hazal’ın bulunduğu alana kaşlarını birleştirip baktı. Başını çevirip yanındaki kız arkadaşına bir şeyler söyleyen kadını izlemekten kendini alamadı. Birkaç saniye sonra Hazal’ın kalkıp kulübün çıkışına yürüdüğünü gördü.

Gitmişti. Basit ama karışık anlardan sıyrılıp işine ve eğlencesine geri döndü Kenan. Bir dakikayı aşamayan süre zarfında aklından

uçup gitmişti kadın. İki saat daha kalıp evine döndüğünde yatağının başucuna bıraktığı, Ruken'in ona mutlaka oku dediğı kitabı aldı eline. Kaldığı sayfayı açıp göğsüne bıraktı. Saat on ikiyi vurmak üzereydi ama mesajını yazmaya koyuldu.

“Saat on iki olmak üzere, evdeyim ve kitabımı okuyorum. Seni seviyorum, tatlı rüyalar canım.”

Telefonu yerine bırakıp kitaba döndü. Balat'ta geçen hik yenin nereye bağlanacağıydı. Bir süre okuduktan sonra artık uyuması gerektiğine karar verdi. Yarın sabah tam zamanlı çalışmaya başlıyacaktı. Hayat, ona tam zamanlı şimdi başlıyordu.

Ankara...

Sabah altıda gözlerini açtı ama nasıl açmak, bakışları cam gibiydi. Dün gece saat on bir olmadan uyuyakalmasına anlam veremedi. Başında biraz ağrı vardı, bir saat fazla uyumuştu, ondan kaynaklı olduğuna emindi. Yatağın içine düşmüş olan kitabı aldı önce, başucundaki beyaz komodinin üzerine bıraktı. Buz gibi bir d ş alırsa muhteşem olacaktı ama ilk önce telefondaki mesajlara bakmayı tercih etti.

Abisinden ve ablalarının grubundan gelen mesajlara bakıp sırttı. Yeğenlerinin fotoğraflarına içi giderek baktı. Kenan'ın mesajını açınca kocaman gülümsedi. Diğer hepsini es geçip Kenan'a cevap verdi.

“Günaydın canım, dün gece erken uyudum, yorulmuşum. Aferin tatlı uşak, oku kitabını, erken d n evine. Ben de seni seviyorum.”

Telefonu bırakıp banyoya yürüdü. Ilık d şun ardından kendini müthiş hissediyordu. Saçlarını kurutmaktan vazgeçip havluyla nemini aldı. Pencereden sızan güneş aklını  eliyordu. Biraz g neşlenebilirdi. İnce askılı dar bluzunu, dar ama rahat pantolonu giydi. Odasını toparlayıp gözüne kara kalemini çekti. Makyajsız yaşardı ama

kalem de fena durmuyordu. Büyük kahverengi gözleri ve dinlenmiş göz altlarıyla kendine güzel göründü. Saat altı otuz olmuştu.

Oğuzhan'm odası alt kattaydı, uyanmış olduğuna emindi. Evin açık giriş kapısına yürüdü, adımını atar atmaz güneş tenini okşadı. Gözlerini kapatıp yüzünü güneşe çevirip derin nefes aldı. "Ne güzel bir sabah..." Evin bahçesine sabah ışıklarıyla bakmak için başını çevirdi. Orta büyüklükteki havuz çok cazipti ama yanında mayosu yoktu ve olsa da gireceğini sanmıyordu. Yabancı bir adamla aynı evi paylaşıyordu, yine de tedirgin değildi ama bu onun bir erkek olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Yeşil alan ve yanlara serilmiş birkaç tane şezlongda uzanmak iyi fikirdi. Ev çok güzeldi, moderndi, bakımlıydı ve bir tepeye inşa edilmişti. Dün gece üst kattan baktığında ufukta şehrin ışıklarını görmüştü

"Günaydın."

İrkildi. Korktu, kendini kaptırmış, doğayı izliyordu. Eli kalbinin üzerine giderken gülümsedi. "Günaydın."

"Korkuttum, dalmışsın." Bisiklet yaka siyah tişörtü ve siyah kotuyla bu sabah kendini daha rahat gösteren adama döndü. Ruken'in iki katından fazla olabilirdi. Boyu abisiyle yarışlıyordu, Karahan kadar uzundu. Fit bir bedeni vardı, bakımlı bir erkek olduğu her hâlimden okunuyordu. Bu sabah bunlara dikkat ediyor olduğunu aklından savuşturdu.

"Ne kadar güzel bir ev olduğunu düşünüyordum. Bir insanın şehirden kaçıp buraya sığınması gibi bir şeyin içinde hissettim kendimi."

"Öyle, bu süreç ikimize de iyi gelecek, inanıyorum. Mevsim her gün biraz daha dönecek. Benim gibi Rusya'da yaşayan biri için çok sıcak olacak ama güneş bile benim ülkemde doğuyor ya, gerisi çok da önemli değil."

Rusya'da olduğunu hafızasına kaydetti fakat ilgilenmedi. Milliyetçi ruhu şahlanan Ruken'in gözleri parladı. "Ne kadar güzel söyledin. Ülkesine âşık bir milletiz ve ben bununla gurur duyuyorum."

“Çok şanslısın, ben ülkemden uzakta büyüdüm. Hep özlem duydum, belki de beni bu kadar ülkesini seven bir adam hâline bu özlem getirmiştir.”

Uzun kirpiklerini kırıştırdı Ruken. Oğuzhan konuştuğu soru sormak istiyordu, sorsa cevabını alamayacak olduğunu biliyordu. “Oğuzhan.”

Tek bir sözcükle siyah kirpiklerin çevrelediği ela gözlerini kısarak çevirdi. En güzel notanın müzikle buluştuğu, ahenk kattığı bir sestti. “Efendim?”

“Çok güzel anlatıyorsun da merak ettiriyorsun. Sorsam cevabını alamayacağım sözler etme ki beni de merakta bırakma istersen.”

Yüzüne yayılan kocaman bir gülüşle Ruken’in de gülümsemesine yol açtı. “Beş yaşında annemle birlikte İstanbul’dan çıkış yaptık. Bir daha birkaç kez geldim ama bundan annemin haberi olmadı. Sır tutar mısın?”

Gülümsedi Ruken. “Anneni tanımıyorum ama bir gün tanışacak olsak bile söz! Bak, bu bile merak uyandırıcı, annenden neden saklıyorsun?”

“Annem gitmek istemiş, gitmiş. Sevmiyordu, hâlâ da sevmiyor ama şimdi İstanbul’da çünkü artık ben başka bir yere gitmek istemiyorum. Olmam gereken yerdeyim.”

Tatmin edici sözlerin ardından nemli saçlarını havalandırdı. “Farkında mısın, sürekli ailemizden bahsediyoruz?”

“Ortak noktalarımız vardır belki. Senin de benim de ailemiz önceliğimiz gibi geliyor bana, sence öyle değil mi?”

“Beni canevimden vurdun. Aile her şeydir, nefestir. O hâlde şöyle yapıyoruz, önce kahvaltı ediyoruz ve bu tatlı güneşin ülkemizin üzerinde her gün tatlı ve mutlu bir sabaha doğması için yazmaya başlıyoruz.”

“Sana nasıl hayır diyebilirim...”

Bu cümle birkaç yöne çekilebilirdi? Ruken için yön belliydi ama söylem tarzı içinde değişik bir ritme neden olmuştu. Zoraki bir gülümseme kondurdu yüzüne. “Her şey geleceğimiz için, dememelisin.”

“Her şey geleceğimiz için...” Oğuzhan’ın keskin ses tonu, ciddi ifadesiyle Ruken’in içi titredi. Islak saç uçlarından kaynaklandığını varsaydı.

“Buyurun matmazel,” diyerek yolu açtı Oğuzhan.

Ruken bir adım attı ve adamın dikkatinden kaçmayan görüntünün sözlere dökülüğüyle durdu.

“Dövmen çok yakışmış.”

Ruken’in eli omzuna giderken zorla tebessüm etti. “Teşekkür ederim.”

Birlikte hazırladıkları kahvaltı ve kapıdaki anlardan sıyrılmalarıyla kodlama üzerine yarım saate yakında sohbet ettiler. Masayı birlikte kaldırıp mutfağı da birlikte topladılar. Bu, onların görevi değildi ama yaptıklarının farkına dahi varmadılar. Çalışma odasının kapısının önüne geldiklerinde el ayası, parmak izleri ve retina girişlerini yaptıktan sonra içeri besmele eşliğinde girdiler. Planlı olmayan bu girişleri birbirilerinin seslerine dönmeleriyle gülümsediler.

Bilgisayarlarını seçtiler, koltuklarını ayarladılar, çalıştırma tuşlarına dokundular ve uzun bir serüvenin içine çekildiler. Saatlerce de çıkmadılar odadan, durmadan çalıştılar. Çok uzun yolda kaplumbağa hızıyla gidiyor olmaları yaptıkları işin ciddiyetindendi. Klavyenin, tuşların sesi her ikisi için de aşktan öte bir duyguydu. Onlar için kulaklarını dolduran tatlı bir müzik gibiydi.

Saat öğleni bulduğunda koltuğunu ileri iten Ruken oldu. “Mola verelim mi? Gözlüğümü almalıyım ve bir kahve, sen de ister misin?”

“Gözlük mü kullanıyordun ve evet, zahmet olmazsa?”

“Küçük bir ayar, özel bir gözlük, cam rengi biraz karartılmış. Bir süre sonra hepsini aynı görmemem için takmalıyım. Bir süre idare ediyorum ama sonra gözlerim yoruluyor. Nasıl içersin kahveni?” Yerinden kalktı Ruken.

“Anladım... Sen gözlüğünü al, ben mutfağa geçiyorum, birlikte kahveleri yaparız.”

“Tamam.” Kapıyı açık bırakıp üst kata çıkarken Oğuzhan da mutfağa geçti. Sıcak su için makinenin düğmesine dokundu. Kendi

kahvesini hazırlamakla başladı, Ruken'in nasıl içtiğini bilmiyordu ama az sonra öğrenecekti. Dolaptan süt alıp -umuyordu ki Ruken buna gülmesindi- çok az miktarda cezvede ısıtmaya başladı. Kahve koyduğu fincana tek şeker attı. Sıcak suyu kahvenin üzerine dö-küp, süt için alan bıraktı. Sütü fincana koyacağı anda Ruken belir-di yanında.

“Nasıl sevdiğimi söylemiş miydin?”

Başını kaldırıp kadının şaşkın gözlerine bakındı. “Bu benim kahvem, hayır, söylemedin.”

Ruken'in kaşları havalandı. “Tek şeker attım dersen...”

Bu kez Oğuzhan'm kaşları havalandı. “Attım.”

Şaşkınlık her ikisi için de gülümsemeye dönüştü. “Bunu çok az insan yapıyor, biliyor musun?” dedi Ruken. “Krema sevmem.”

Kahvesini Ruken'e uzattı Oğuzhan. “Ben de sevmiyorum.” Ken-dine yenisini hazırlarken Ruken zevk benzerliğini düşünüyordu. Kaç erkeğin kahvesini sütle içtiğini bile düşündü o an. Hayır, komik gel-miyordu, öyle olsa kendisi de komik olurdu. Erkekler denince aklma akla sert ve acı kahve gelmiyordu.

Fincanını kavrayan Oğuzhan'ın önünden ilerledi. Havuzun ba-şındaki şezlonglara ilerleyip karşılıklı oturdular.

“Ne kadar zaman süreceğ bilmiyorum ama bana sıkılacağız gibi geliyor. Sonuçta sadece bu ev var. Sadece birbirimize bakaca-ğız, sence?”

Havuzun temiz suyunda göz gezdirdi Oğuzhan. “Eğlenceli ve hoş sohbeti olan bir ortağım var.”

Ruken gülümseyip kahvesinden bir yudum daha aldı. “Sen de öylesin...”

“Senin aklın özleyeceğin birilerinde olabilir, hoş, benim de var. Umarım kısa sürer.”

Gözlerini kaçırdı Ruken. Şimdiden Kenan'ı arıyordu gözleri, ku-lağı. Bir haftada kendine yeniden bağlamıştı, sürekli etrafında olma-sı kadınlık gururunu okşamıştı. Oğuzhan, Ruken'e çevirdiği gözleri-ni kıstı. Dişleri sakince birbiri üzerinde gezindi. Aniden yüzü düşen

kadının tavrı neydi? Kimeydi? Sormayacaktı. Ailesindeki herkesten bahsedip Kenan'ın adını ağzına neden almadığını merak ediyordu. *Bir sevgilim var* dahi dememişti. Bunu anlamıyordu Oğuzhan ama çözmek istiyordu. Açık ve net, güler yüzlü, artniyetsiz karakter sahibi bir kadındı Ruken.

“Umarım. Vakit böyle geçmeyecek, o hâlde bana anneni anlat. Merak etme, ben de bir MİT çalışanıyım, beni de az çok tanıyor-sun. Ne olduğum, kim olduğum ve ne için çaba gösterdiğimi de biliyorsun.”

“Biliyorum, tahminlerim de var tabii. Annem elli bir yaşında, hâlâ genç ve güzel bir kadın. Babam uçak kazasında vefat etti. Ona evlenmesini, kendine başka bir hayat kurmasını çok kez söyledim ama beni çok fena tersledi.”

Ruken gülümsedi. “Ne? Sen bir Türk erkeğisin, bunu annene nasıl söylersin?”

Karışık bakışlarını Ruken'e kaldırdı. “Her kadın ikinci bir aşkı kaldırabilir. Bir kez kayıp yaşadın diye kabuğuna çekilmek yerine, sana bir kez verilmiş hayatı değerlendirmek gerekir. Yalnızlık Allah'a mahsus ve annem hep yalnızdı. Ben görmek isterdim, onun bir kez çok çok mutlu güldüğünü, aşkla güldüğünü.”

Tüyleri ürperdi Ruken'in. “Aşk öyle istenince oluşan bir şey değil Oğuzhan. Babamdan biliyorum, annemi hâlâ çok seviyor. Onu başka bir kadının yanında dahi düşünemiyorum.”

“Annem de öyle söylüyor, eğer âşık olacağı biri olsa olurmuş ama olmamış, demek ki aşk pastasından hakkını almış. Bir kez konuştuğuk, bir daha sözünü etmedik. Siz kadınlar...” derken gülümsedi. “Sevgilinizi kıskanırsınız, eşinizi, arkadaşınızı, babanızı herkesi kıskanırsınız.”

“Hayır, o kadar da değilim. Arkadaşlarımı kıskanmam. Evli değilim, o yüzden eş konusuna giremiyorum ama ablalarım bu konuda uzman.” Kahkaha attı. “Ablam suçsuz bir sekreterin burnunu kırmıştı.”

Oğuzhan da gülümsedi. “Senin de aynı genlerden olduğun düşünülürse...”

“Babamı kıskanıyım ama ben babamı ablalarımın da kıskanıyorum.” Omuz silkti. “Huyumuz kurusun bile demiyorum, biz buyuz. Aklıma geldi,” derken bir kahkaha daha attı. “Abimin eşi Nazlı abla ile Nil ablamın kocası Nihat abi okuldan arkadaşlar, abim onların tokalaşmasına bile izin vermez ki Nihat ve Nazlı çok eski dostlar yani tam anlamıyla dost. Biz de kıskançlık geni aşırı karışık.”

“Sen?”

Bir kez daha omuz silkti Ruken. Kıskanç mıydı? “Hiç taşkınlığım olmadı. Belki ben içlerinde en naif olanıyım. Ya sen? Bu sözler bir erkek için çok rahat sözler. En azından bir Türk erkeği, ailede çok olunca genelleme yapabiliyorsun.”

“Bilmiyorum,” dedi Oğuzhan. “Taşkınlığım hiç olmadı. Çok fazla ülkede bulundum ve gözlemlerim beni Türk kadınlarının bazı konularda eşsiz olduğu fikrine itti.”

“Ne gibi?”

“Türk kadını hayatında tek erkek ister, anneci yanları vardır ve erkeği tek parmağıyla yönetmek/toplamak gibi yetenekleri mevcut. Kolay kolay yoldan sapmazlar, seversen severler, çok sevmek ruhlarında var. Evlilikte bağlanma korkusu yaşamıyorlar çünkü merhametle donanmış gibiler. Kadınlar kadar erkekler de huzurlu omuzlar arıyor olabilir, benim tezim bu.”

“Güzel tez ama Türk kadını çok pis de teper Oğuzhan, bir gün bir Türk kadını hayatına girerse benden sana tavsiye, yalan söyleme!”

Yutkundu genç adam ama belli etmeden gülümsedi. “Aldatmak gibi mi?”

“Evet.”

“Hayatıma girecek kadını neden aldatayım ki? Girmişse hayatım onundur, bunu başarmıştır, kıymetini bilmeliyim.”

Ruken kocaman gülümsedi. “Ah, ben sana kıyamam ortağım, bekar arkadaşım da kalmadı Oğuzhan, hepsi şahane kadınlardı. Tam istediğin tarzda kadınlar ama aklıma biri gelirse yazdım seni.”

Dudaklarını birleştirip sağa sola oynattı Oğuzhan. Kahkaha at-

mak deli gülmek istiyordu. İstediği kadın tam karşısında ona arkadaşlarından birini teklif ediyordu. “zlmedim.”

“Canım neden zlesin ki? Boş ver, hadi kalk, devam edelim. Bitmez bizim laf söz.”

Yerinden kalkan Ruken'i evin giriş kapısına ilerlerken başını çevirmiş, gülümseyerek izledi Oğuzhan. “Neden zleyim ki senden iyisini hiç görmedim, adı güzel kadın.”

Yedinci Bölüm

İstanbul...

Odasında eşyalarını toplayan Kenan, kapıdan giren yengesine baktı. Mavi gözleri yine çıkmak çaktı. “Günaydın yengelerin sultanı.”

Siyah saçlarını atkuyruğu yapmış olan Hilal, saçını savurdu. “Başka yengen mi var Kenan?”

Dudağının ucu havalandı Kenan’ın. “Yok. Olsa da senin yerini alması zor be yengem.”

“Sabah sabah bu ne övgü kardeşim, hayırdır?”

Ceketini giyen Kenan telefonunu iç cebine attı. “İçimden geldi, çıkıyor muyuz?”

“Seni almaya geldim, zaten aklımı karıştırdın, hadi çıkalım?”

“Abim geliyor mu?”

“Hayır, bütçeyi sana vermiş, öyle dedi.”

“Evet, verdi.” Masanın üzerindeki evrak çantasını kavradı. “Kontrol ettim, makul, beğendim.”

“Güzel. Daha önce konuştuk, Hazal ile bir sorun çıkmadan anlaşmayı tekrar edeceğiz.”

“Hazal?”

“Hazal Arman, Arman Seramik. Nereye gidiyoruz biz Kenan?”

Başını sağa sola salladı. Dosyada okumuştı firmanın adını ama sürekli aklında tutacağı anlamına gelmiyordu Arman’ın Hazal olacağı.

“Çıkılmış aklımdan, çıkarım.”

İnce ceketini giydi Hilal. Çantasını tutması için Kenan’a uzattı. Yine çok şık görünen yengesine baş salladı. Nasıl kıskanç bir kadındı Hilal? Durduk yere bile çok kıskanç bir kadın olabiliyordu. Takılan da kendi de *ben buradayım* diyordu. Saçını da ceketinden kurtarıp çantasını aldı.

“Artık gidebiliriz.”

Asansöre doğru ilerleyip bindiklerinde Hilal, Kenan’a döndü.

“Nasıl gidiyor?”

“Gitmiyor, Ruken dün gitti ve ne zaman döneceği meçhul.”

“Haberim var, Ruken’siz nasıl gidiyor demek istedim ama cevabı aldım gibi.” Hilal tebessüm etti. “Kenan, neden biriniz geliyor, biriniz gidiyor? Ortada buluşamadınız.”

“Kaderin bizimle bir işi mi var sence?” Kenan bunu ciddi ciddi düşünüyordu.

“Kaderin tüm evrenle ilgili planları vardır ama takma, nasılsa dönecek.”

“Alıştık ayrılıklara, sonuçta bu onun görevi, son olmayacak.”

Arman Holding’e geldiklerinde asansörden ilk Hilal çıktı. Toplantı salonuna geçerlerken Kenan’ın telefonu çaldı. Ona dönen yengesine bakıp gülümsedi. “Ruken arıyor, ben hemen geliyorum,” dediğinde Hilal gülümseyip açılan kapıdan geçti. Olduğu yerde kalıp telefonu açtı. Cıvı cıvı gelen sesle kocaman gülümsedi.

“Kenan Bey, müsait miydiniz?”

“Sana her zaman müsaidim.”

“Bunu duyduğuma memnun oldum.”

Gülümseyen kadının sesini işitince gülüşü tüm yüzüne yayıldı. “Nasılsın?”

“Harika denecek kadar iyi. Başladık bakalım, ne zaman biterse artık.” Kenan fazla detaya giremeyeceğini biliyordu. Ruken’in telefonu asla dinlenmez ve takip edilemezdi ama etrafındaki insanlar için geçerli değildi bu.

“Anladım canım, ben beklemedeyim. Çalışıyorum, toplantıya geldim.”

“Aferin uslu çocuk.” Ruken’in kahkahası Kenan’ı sesli güldürdü. “Gece dışarı çıkacağım.”

Ruken’in göz devirdiğini göremedi Kenan. “Çıkmasan şaşırırdım, Kenan sen ne zaman yaşlanacaksın?”

“Daha çok gencim, neden sordun?” Sözlerin nereye gideceğini bile bile sordu Kenan.

“Belki o zaman evde oturursun, o yüzden.”

“Seni bekliyorum, sonra kendimi eve kapatacağım.”

“İşittim de inanmam zaman alacak.”

“Ruken... Bana inanmıyor musun?”

“Sana inanıyorum. Kapatmam gerekiyor, işime dönemliyim. Seni seviyorum tatlı uşak.”

Kenan mutlu gülüşüyle arkasını döndü. Kıpırdama ihtiyacı hissetmişti, bu belki de arkasındaki hareketten kaynaklıydı, bilemedi. Karşısında bakır kızılı uzun saçları, çakmak mavisi gözleriyle kendine bakan kadını ilk kez bu kadar net görüyordu. Telefon kulağında kalmıştı öylece. Kadın âdeta gözlerinin derinlerine kadar iniyordu.

“Ben de seni seviyorum,” diyebilirdi.

“Görüşürüz canım.” Telefon kapanmıştı. Ne kadın kıpırdıyordu ne Kenan. Hazal’ın sert bakışlarını yakaladı. Sessizlikle kadının yanından geçişini izledi. Kapıyı açıp girmesinin ardından kaşlarını çatı Kenan. Birkaç saniye geçtiğinde başını sağa sola sallayıp kapıdan adımı attı. Değişik bir kadındı, Ruken’le neden anlaşılamadığını çok da merak etmedi Kenan. Ruken bambaşka bir kadındı, sürekli gülümseyen ve konuşan... Bu sert bakışlar iticiydi.

Yengesiyle samimi bir şekilde selamlaşıp gülümseyen kadınla az önce kapıdaki kadının aynı kişi olmadığına yemin edebilirdi. Kafası karışık bir şekilde Hilal'e yaklaştığında kendine dönen yengesi "Kenan," dedi. "Kendisi eşimin erkek kardeşi, benim de küçük kardeşim sayılır."

Gülüştünü söndüren Hazal, tebessüm ederek elini uzattı. "Hazal Arman, hoş geldiniz."

Elini kadının elinden çekti ki kadının pek de elini tuttuğu söylenemezdi. Kenan zeki bir adamdı ve anlıyordu ki Hazal Arman'ın kendisiyle ilgili bir sorunu vardı. "Memnun oldum Hazal Hanım."

"Oturalım." Hazal'ın sesiyle yerlerine oturduklarında Hazal'ın yardımcılarını da masanın diğer yanına oturdu. Biri erkek, biri kadındı.

"Bu kez ne kadardı, aklımdan çıktı?" derken önüne sürülen dosyaya göz attı Hazal.

Kenan da kendi dosyalarını yengesine uzattı. "Bir milyon tane porselen kupa, beş yüz bin porselen demlik. Yakında kahve sektörüne de geçeceğiz, biliyorsun, kupalar hazır olmalı. Bunun dışında yüz bin -yalnız bunlar şimdilik, daha sonrası olacak- çay bardağı olacak."

"Logo aynı mı yoksa farklı bir şeyler mi?" diye sordu Hazal.

"Aynı," dedi Kenan. Hazal'ın bakışları anında Kenan'a kalktı. Gözleri kısık kendine bakan adama aldırmadı. "Güzel," dedi bakışlarını çekip. "Kupa ve demlik için ambalaj istiyor musunuz?"

"Her ikisine de evet. Kupalar fabrikamızda kahvelerle ambalajlanacak."

Birbirlerine uzattıkları dosyalarla Hilal kendi önüne geleni Kenan'a verdi. Hazal ve Kenan bir süre sessizce incelediler. Kenan'a göre bir önceki anlaşmadan bugüne yuvarlananla makuldü.

Hazal için de aynı şeyler geçerliydi. Aynı anda başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar çünkü aynı anda konuşmuşlardı.

"Sorun yok."

İkisinin çakışan bakışları Kenan'a hiç iyi gelmiyordu. Anlamadığı bir şekilde sertti kadın. Derdi neyse öğrenmek istedi, sadece kendine yapılan bir tavidir, bunu görebiliyordu.

“İmzalayalım,” dedi Hazal, Hilal’e dönüp gülümsedi. “İstedığınız tarihte elinizde olacak.”

“Buna şüphem hiç olmadı.” Hazal sevgiyle gülümsedi. Sosyal alanlarda pek çok kez görüşüp, sohbetler etmiş olan iki kadın birbirlerine karşı her zaman saygılı ve samimi yaklaşım sağlamıştı.

“Sizinle çalışmak beni hiç yormuyor Hilal, istediğiniz kadar anlaşma yapabiliriz.”

“Aynı şey bizim için de geçerli, sorunsuz iş en sevdiğim iştir ve seninle biz de her anlaşmaya imza atarız.”

Hazal imzayı atarken yan dönüp gülümsediğinde sağ tarafında, dudağının hemen üstünde derin bir gamze belirdi. “Bir öğlen yemek yiyelim?”

“Olur, haberleşiriz.”

Kendisi yokmuş gibiydi. Kadın onun varlığını yokmuş gibi hissettiriyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Erkek olarak algılamıyordu aslında, kibar bir hareket olmadığını düşündü. Hazal’ın dosyayı kapatıp uzatmasını izlemedi. Yardımcısının uzattığı başka bir dosyayı Hilal’in önüne sürdü Hazal.

“Yeni tasarımlardan.” Hilal dosyayı Kenan’a uzattı. “Bu işle Kenan Bey ilgilenecek, seçimler ona ait.”

Kenan diğer dosyalara tek tek imzasını atarken dudaklarını sağa sola kıvrırdı. Göz ucuyla kadına baktığında bundan hiç hoşlanmadığını hissetmesi hiç zor değildi. Keskin mavi bakışlar çakıştı. Kapatıldığı dosyayı kenara alıp tasarımlara göz atmaya başladı.

“Benim favorim olan bir tane var içlerinde, tavsiye ederim.” Hazal’ın sözleri bitmeden Kenan bir çizimi yengesine uzattı. “Bu güzel.”

“Evet, güzelmiş. Senin favorin hangisi Hazal?” diye soran Hilal’in elindeki kâğıda baktı Hazal. “Elinizdeki çizim,” dedi, diğer yardımcısının açık olan bilgisayarını alıp Kenan’a uzattı. “Buradan net görebilirsiniz Kenan Bey.”

Sonunda kendisini fark etme eğiliminde olan kadına bu kez kendisi pas vermedi. Sessizce bilgisayarı önüne çekti. Gerçekten de fincan üç boyutuyla ekranda canlı gibi görünüyordu. Reklam için

enfes bir üründü. “Çok beğendim,” derken Hazal’a dönmüştü. Hemen sonrasında bilgisayarı yengesine çevirdi. “Sence?”

“Çok zevkli, ben de beğendim.”

Hazal gülümsedi. Kendi bilgisayarından Kenan’ın önündeki bilgisayara başka ürünler aktardı. “Kahve kavanozlarınız, tasarımlar orijinal ve henüz kimsede yok.”

Toplantının içine çekilmiş, konuşmalar su gibi akıyordu. Her iki taraf da memnun bir şekilde masadan kalktı. Hilal ile sohbeti bitiremeyen Hazal, onlara asansöre kadar eşlik etti. Kenan’a elini uzattı ama Hilal’e sunduğu gülümseme yine yüzünde kaybolmuştu.

İnce, beyaz eli, elinin içine alarak haddinden fazla sıkı Kenan. Bile bile yaptığı bu eylemi neden icra ettiğini bilmiyordu ama içinden kadını sinirlendirmek gibi saçma bir his geçiyordu. Bunu başardığını kısılan gözlerden anlayınca nazikçe gülümsedi ve elini bıraktı. “Sizinle çalışmak güzel olacak.”

“Sizinle de öyle, söylemiştim.” Hazal elini çekip yanına saldı. Adamın sıcak dokunuşu avuçlarının arasında hâlâ duruyordu. Hilal ve Kenan asansörde gözden kaybolunca elini yumruk yaparak açıp kapattı. Avucuna bakarak gözlerini yumdu. “Bu neydi?” diye mırıldandı kendi kendine. “Aşırı sıcaktı.”

Elini havada savurup odasına yürüdü. Uzak durması gereken adam burnunun dibinde bitiyordu. Bundan asla hoşnut değildi. Onu görmek istemiyordu. Görmemeliydi.

Ankara...

Yanında çalışan adamın bileğine gözleri bir an kaydı. Hemen yanında, koluna on santim yakında duruyordu Oğuzhan. Yorulunca dikkati bu şekilde dağılıyordu. Öğlen yemeğinden bu yana kaç saat geçmişti, bilmiyordu. İlk kez iki kişi çalışıyordu, yanındaki iş arka-

daşının da yorulmasını isterdi. Birlikte yol alıyorlardı ve onu engellemek istemiyordu.

Oğuzhan'ın sol bileğinde siyah iplerin sırayla dizilmiş hâlde bir bileklik bulunduğunu fark etti. Kendisi de bu tarz bileklileri çok sevdi, belki de ilgisini çeken buydu ama tam olarak değildi çünkü bilekliğin etrafında çok küçük metaller vardı.

“Ruken?”

“Efendim,” diyerek irkildi.

“Yoruldu mu, durdun?” derken Oğuzhan ona koltuğunu çevirdi. Omuzları inen Ruken sağ eliyle sol omzunu ovaladı. “Evet ama seni de etkilerim diye sesimi çıkartmadım, ilk kez iki kişi çalışıyorum, buna alışmam zaman alacak.” Boynunu sağa sola yatırıp esnetti. Gözleri kapalı hafifçe inledi. “Saat kaç?”

Yanındaki telefona uzandı Oğuzhan. “Yedi olmuş, yeter bugünkü ve yorulduğunda bunu söyleyebilirsin. Ben ilk kez çalışmıyorum iki kişiyle hatta grup şeklinde çok çalıştım ama sana uyarım.”

“Teşekkür ederim.” Başını kaldırıp, dirseğini koltuğuna vermiş, yüzünü eline yaslamış, kendini izleyen adama döndü. “Gizemli bir adamsın, nerede, ne iş yaptın diye sormaya çekiniyorum.”

Hafifçe gülümsedi. “İsviçre’de çalıştım, şirketim var hatta birden fazla. Sabit birkaç ülke ama çokça seyahat ettim. En son Rusya, orada beş yıl kaldım. Ondan sonra burası, artık Türkiye’deyim. Bir yere gitmeye niyetim yok.”

“Şirketlerini kim yönetiyor? Sen buradasın, oradasın ve ne şirketi?”

“Hiç ben yönetmedim ki hep birileri vardı. Sadece yatırımlara imza atıyorum. Teknoloji üzerine ne varsa üretiyorlar. Ben CEO olacak adam değilim. Beni bir odaya kapatamazlar, daralırm. Çok zor da kalırlarsa bir uğrarım, ters giden bir şeyler varsa asla gözümünden kaçmaz. Her ay raporları tek tek incelerim.”

Ruken’in kaşları çatıldı. “Nasıl olur? Adı ne şirketinin, mutlaka bilirim.”

“Bu bilgileri bilen tek kadın olabilirsin, en azından ailem dışında. Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Neden, istememeli miyim?”

“Ruken, bu iş bittiğinde ne olacağız? İki arkadaş mı yoksa ik yabancı mı?”

Adamın ela gözlerine birkaç saniye bakıp önüne döndü. “Burcu bilemem ama iyi bir ikiliyiz. Bana güvenmiyor olmanı haklı karşılarım. Belki ben de göz önünde olmayan biri olsaydım, bilinmeyen mesela ablaları ses sanatçısı olmayan, abisinin oteller zinciri olmayan, yengesinin Yiğit Demirkan gibi bir abisi olmasa ve kendisi de bir holdingin yöneticisi gibi, sana asla söylemeyeceğim şeylerim olurdu. Sen muamma bir adamsın, hayat sana nasıl bir oyun oynadı da bu şekildesin?”

Oğuzhan kocaman gülümsedi. Ruken’in bakışları çenesinin hemen yanında, dudığının ucunda denecek yerdeki derin gamzeye kaydı. “Yine soru sordum,” derken kendisi de gülümsedi ve bakışlarını kaçırdı. “Alış bana, meraklı ve konuşkan biriyim.”

“Hım,” dedi biraz eğildi Ruken’e. “Ne burcusun?”

“Burçlara inanır mısın?”

“Kişilik özelliklerine inanıyorum, falcılara değil.”

“Ben de bu şekilde düşünüyorum, boğa burcuyum, 5 Mayıs.”

Oğuzhan’ın gülüşü tamamen yüzüne yayıldı. “17 Mayıs ve sana güveniyorum.”

Ruken’in şaşkın bakışları adamın yüzünü arşınlarken gereğinden fazla oyalandı. Yeni çıkmaya başlayan sakallarının arasında, çenesinin kenarındaki küçük ama derin gamzeye odaklanmıştı. “Biraz fazla benzemiyor muyuz?”

“Olabilir, ikimiz de birer dâhi olarak bunu çok önce başarmışız.”

“Egomuz...” derken gülümsedi, saçını omzundan arkasına attı.

“Sana yakışıyor, ben üzerime alınmıyorum.”

Gözlerini kıstı genç kadın. “Bak sen... Az önce dâhiyiz diyece sendin.”

“Evet, şu anda burada ikimiz varız, birbirimize demekten ne yarar gelir? Tree Of Life.”

“Ne?”

“Hayat ağacı, Tree Of Life, şirketlerimin toplandığı ad bu. Tanındık geliyor mu?”

Ruken nefesini tutarken eli omzuna kaydı. İsim zihnini karman çorman ediyordu. Biraz önce Oğuzhan’ın bileğinde gördüğü metal bileklikleri anımsadı. Bakışları adamın bileğine kaydığında yanılmadığını gördü. Fakat isim hâlâ zihnini talan ediyordu.

“Sen benim ortağımsın,” derken sesi cılız çıkmıştı. Daha geçen hafta işleri eniştesine devrettikten birkaç gün sonra öğrenmişti Tree Of Life ile ortak olduklarını. “Sen Noble Black...” Tree Of Life’in sahibinin adı buydu.

Oğuzhan, kadının omzundaki elini izliyordu, gülüşü sönmüştü. “Evet, o benim. Tree Of Life benim ama pek çok şirkete ortağım.” Ruken’in elini çekmesiyle açığa çıkan hayat ağacı dövmesinden aldığı bakışlarını Ruken’in karışık gözlerinde çevirdi.

“Senden korkmaya başladım, bu hiç normal değil.”

“Normal olmayan nedir?” diye sordu Oğuzhan. “Yanlış şeyler düşünme lütfen.”

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Karşımda ortağım var, hem de Noble Black, benim gibi hayat ağacı seviyor, benim dövmem senin bilekliğin ve kocaman ad. Biz ikimiz bu evdeyiz, seninle çok önemli bir işe imza atıyoruz ve sen gizemlisin, ben ne düşüneceğimi kestiremedim.”

“O zaman sana dövmemi asla göstermeyeceğim yoksa benim bir manyak olduğumu düşüneceksin.”

“Dur söyleme!” Ruken’in rengi soluyordu. Anlamsız gelen anlamlar keşmekeşi içindeydi. “Hayat ağacı mı?”

Sevimlilikle bakıp başını aşağı yukarı salladı. “Sol omzumda ama seninki kadar küçük değil. Sapık olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır ama bu kadar ruh benzerliği fazla. Garipsiyorum.”

“Dövmemi on sene önce yaptırdım. Şirketi kurarken anısı olsun istedim, böyle büyüyeceğini tahmin ediyordum.”

“O zaman ben sapığım çünkü benimki o kadar eski değil.” Başı-

nı sağı sola sallayıp gülümsedi. “Çok garip, ciddi çok garip. Sana da öyle gelmiyor mu?”

“Hayat çok garip, o kocaman bir sahnenin sahibi biz de onun oyuncularını ve söylemek istiyorum, teklifi siz getirdiniz, ben onayladım, lütfen bunu unutma. Rusya’da döndüğümde de seninle çalışacak olduğumu öğrendim.” Doğruları söylüyordu, hayat onları bu evde yan yana getirmişti.

“Sadece ray sistemi için,” derken çenesini kaldırdı Ruken. “Yoksa her şeyimiz var çok şükür. Yeni sistem bulaşık makinesi için kullanacağım o rayları.”

Oğuzhan kendini tutmanın gereksiz olduğuna karar verip kocaman kahkaha attı. Başını geriye düşen adama gülümseyerek bakıyordu Ruken.

“Ben bir şey dedim mi Ruken?”

Ruken yerinden kalkarken omuz silkti. “Baştan diyeyim dedim.” Elini düz karnının üzerinde gezdirirken dışarı çıktı. Peşinden adım adım gelen Oğuzhan da onu takip ediyordu.

“Ben acıktım ama yemek yemeyeceğim. Hiçbir aktivitem yok. Bu kadar çok yemek yemek demek, benim buradan yüz kilo ayrılmam demek. Çay içer miyiz? Yanına atıştırmalıklar...”

“Bu konuda haklısın, spor yapmak gerekebilir. Kabul ediyorum.”

“Ben spor yapamam. Sevmiyorum. Rahat insanım ben, elim kolum ağrır, çekemem. Belki ileride yapacak bir şey bulamazsam spor yaparım. Hoş, kaslı bir kadın olmaktansa etli bir kadın olmayı tercih edenlerdenim. Sanmıyorum ya, ben hiç spor yapmam ama yüzmeyi çok severim.”

Kolları göğsünde bağlı, bakışları dahi anbean değişen Oğuzhan, Ruken’i izlerken büyük keyif alıyordu. Kadının konuşarak mutfağa girdiğini görünce ona alan açmak adına dışarı çıkmaya karar verdi. Değişik bir kadınla burun burunaydı. Sözlerinden netlik akıyordu, dürüsttü, açık sözlüydü. Sakin bir yapısı vardı ama her an tutuşacak da bakışları yok değildi.

Çok sevimli yüz hatlarına sahipti. Bir insanın onu bağrına ba-

sarak sevmesini sağlayacak içtenlikle donatılmıştı. Uzaktan izlediği, o iş kadını kamuflajın altındaki kadınla bu Ruken aynı değildi. Fark etmek çok zor değildi. Fakat Ruken tüm bunların ötesindeydi, ruhunda parçaları eksikti. Dikkatini dağıtan şeyin ruhundaki eksiklik olduğunu düşünüyordu Oğuzhan. Kendini çok değişik hissediyordu. Bir evin içinde bir kadınla baş başa olmak ve şu an mutfakta yemek üzere bir şeyler hazırlayan bir kadının varlığına çok yabancıydı. Annesi dışında...

Ve yine fark ettiği bir başka şeyse asla Kenan'dan tek söz etmiyor oluşuydu. Gerçekten bu adam kimdi? Kenan kimdi ve Ruken o adama karşı neler hissediyordu? Bunu öğrenmenin yolu sormaktı. Sonucun nereye gideceğini bilmiyordu ama bir viraj umut ediyordu. Emin olduğu konuya Ruken'in sevmek için hayatında olabilecek tek kadın olduğuydu. Başkası olmaması gerekiyordu. Cebindeki telefonunu çıkartıp çardağın altına geçti. Hayatındaki kadınları öz-lüyordu, seslerini duymak için ismin üzerine dokundu. Birkaç çalış sonrasında annesi telefonu açtı.

"Annem," diyerek açıldı telefon ama arkadan, "Baba?" diye ba-ğırın seslerini duyunca gülümsedi. "Anneciğim, nasılsınız?"

"Biz iyiyiz oğlum, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim anne."

"Ben konuşacağım, ben," diyen sese gülümsedi. "Telefonu verir misin?"

Nihan Hanım'ın elinden telefonu kaptı küçük kız. "Baba," diye bağırdı. "Ne zaman geleceksin?"

Ne diyeceğinin ağırlığı altında kaldı. "Babacığım, benim işim biraz uzun sürecektir ama geleceğim, söz."

"Ne kadar uzun?" diyen küçük kızın sesinde sitem, üzüntü gezi-yordu. "Çok sıkılıyorum ben, seni de çok özledim."

"Ben de seni çok özledim. Biraz uzun sürecektir, şu an ne kadar uzun olacağını bilemiyorum."

"Tamam, telefonu büyükanneme veriyorum."

"Kızım." Oğuzhan gözlerini kapatırken omuzlarını indirdi.

“Oğuz, evde çok sıkılıyor oğlum. Bizim arkadaşla ihtiyacımız var, onu bir okula göndermeliyiz. Bu sen gelene kadar onu oyalayacaktır.”

Henüz altı yaşında olan kızını hangi okula göndereceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tehlike konusunda akli karışıklı, korkulan yok değildi. “Okullar kapanmak üzere anne, bir ay var ama haklısın, ben uygun bir okul bulduğumda seni arayacağım. Korumalar olmandan çıkmayın. Bir de anne...” dedi. “Ben gelmeden amcamla irtibata geçme, olur mu?”

“Bunu ikidir söylüyorsun Oğuzhan, sebebini de söylersen niyetini anlamak istiyorum.”

“Geldiğimde anlatacağım.”

“Tamam, bekliyorum. Okul fikrini ona söyleyeceğim, belki biraz neşesi yerine gelir.”

Ruken’in elinde küçük bir tepsiyle yaklaştığını gördüğünde gülümsedi. Kalbinin bir teline biri dokunmuş gibi hareket etti. O kadar doğaldı ki Ruken’i anlatmaya hangi kelime yeterliydi bilmiyordu. “Kapatıyorum, kendinize iyi bakın, ararım yine.”

Annesinin son sözleriyle kapattığında Ruken tepsiyi masaya bıraktı. Bileğindeki tokasıyla saçlarını bağlayıp oturdu. “Bahar ayında bu ne sıcak?”

“Nem yok, olsa daha sıcak olurdu. En azından yakmıyor,” derken büyük çay kupasını aldı Oğuzhan. Kahvaltıdaki ayrıntıyı yakalamıştı Ruken. Çayını büyük kupada içmeyi seviyordu. Ruken de onun gibiydi. Birbirlerine aşırı benziyorlardı. Çok aşırı...

“Ah, şimdi İstanbul’da olmak, bu çayları denize karşı içmek vardı.” Kendi çayına uzandı. Hazırladığı sandviçlerin birini Oğuzhan’a uzattı, kendine de alıp iç geçirdi.

Genç adam gülümsedi. “Söz mü?”

“Ne sözü?”

“Denize karşı da içeriz bir gün.”

“Bilmem, içer miyiz?”

“Bence içmeliyiz.”

Çayına attığı tek şekeri karıştırdı. Kenan buna ne derdi bilemezdi. Oğuzhan tam yerine dokunduğunu hissetti. “Sahi Ruken, hayatında biri var mı?”

Ruken başını kaldırmadan gözlerini açıp, adama dikti. Ciddi bir ifade kol geziyordu gözlerinde. Oğuzhan’ın kaşları birleşmişti. “Yanlış soru oldu sanırım.”

“Daha çok özel oldu ama biri var, bunu herkes bilir. Sen bunu duymadın mı?”

Duymakla kalmayıp görmüştü. “Özür dilerim, sormadım sayabilirsin.”

Neden ters davrandığını bilemedi Ruken. Oysa adama ailesinin her üyesini anlatıyordu, Kenan’ı da rahatlıkla anlatabilirdi. “Özür dilemene gerek yok, on senedir hayatımda biri var...” İki gündür bu evde başka kimseyi görmeden, ailesine olan özlemiyle konuşmanın faydası olacağı kararına vardı. Oğuzhan’ın keskin bakışları üzerindeydi. “Ama hayatımın neresinde, belli değil.”

“On sene!” Oğuzhan bunu bilmiyordu, öyle ki neden bahsedeceğini bile bilmiyordu.

Ruken başını salladı. “Tam on sene oldu. Beşini sevgilim, beşini arkadaşım olarak tamamladık. Şimdi ne olacağımıza birlikte karar vereceğiz.”

Kaşları havalandı, şaşkınlığını gizleyemeyip hafifçe gülümsedi. “Anladım demek istiyorum, seni zorlamak değil niyetim.”

Ruken gülümsedi. “Biliyor musun, biz bile anlamıyoruz? Ne birlikte olabiliyoruz ne ayrılabiliriz ama birbirimizi seviyoruz.”

Sanmıyordu Oğuzhan. Buna mutlu olduğunu gizlemek için çayından bir yudum daha aldı. O ikisi her neyse birbirilerine âşık değillerdi. Ruken ondan bahsederken durgun bir deniz gibiydi. Âşık bir kadından çok kederli bir kadın görüyordu. Konuyu değiştirmek istedi. “Sana bir şey sormak istiyorum ama önce küçük bir açıklama yapacağım.”

“Dinliyorum,” derken bedenini Oğuzhan’a çevirdi.

Nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu ama vereceği her tepki Ru-

ken'in gözünde anlam kazanacak veya kaybedecekti. "Benim bir kızım var."

Gözleri büyüyen kadının nutku bir anlığına tutuldu. Oğuzhan üzerinde gezinen bakışları karıştı. "Sen baba mısın?"

Verdiği tepki Oğuzhan'ı gülümsetti. "Neden, benden baba olmaz mı?" Gülüşü büyüyerek yüzüne dağıldı. O kadar hoş bir tarzda sormuştu ki...

"Ah," diyerek doğruldu Ruken, "Neden bu kadar şaşırdım bilmiyorum. Tabii ki olabilir." Kendi sözlerine gülümsedi. "Kusura bakma, birden öyle çıktı ağzımdan ama sen evli değilim demiştin."

"Değilim, karışık mevzular, belki sonra anlatırım."

"Tamam, dinlerim. Bana sormak istediğin neydi, bu arada kaç yaşında? Oğuzhan sen kaç yaşındasın?"

"Ben otuz yaşıdayım, kızım altı yaşında."

Ruken'in bakışları merhametle kıpırdadı. "Bana annesi yok diyeceksin, değil mi?"

Gülüşü sönen adam, genç kadının gözlerinin içindeki pırıltılan izledi. "Yok." Ruken'in gözlerinin hüsrarla kapanışıyla uzatmaması gerektiğini hissetti. "Ben... Biz yabancı sayılırız. Kızıma bir okul arıyorum. Güvenli olması önemli, senin bildiğin vardır diye sana sormak istedim."

"Tabii ki var, yeğenlerimin okulu çok güvenli. Oraya gönderebilirsin, arkadaş olabilirler hatta aynı yaşta olan Bade var, Azra ablamın kızı. Ondan bir yaş küçük yeğenim var, Hayal. Tüm yeğenlerim aynı okulda kademeli olarak."

"Tamam, sen bana adresi, ismi ver, ben de anneme söyleyeyim, gerisini o halleder."

"Olur ama çok küçük Oğuzhan, annesi yok, babası burada, üzül-düm." Ruken'in üzüntüsü sesinden ve yüzünden belliydi. Genç adamın olumsuz düşünceleri kaçarak uzaklaştı.

"Çok küçük. Annesini hiç bilmiyor, anne demeyi bile bilmiyor ama benim elimde olan hiçbir şey yok."

Ruken'in alt dudağı titredi. Anne olmak istediği, daima hayalini

kurduğu bir gerçek ağır bir darbe gibi içine oturdu. Annesiz kaldığı günleri çok hatırlamıyordu ama sonrasını çok net biliyordu. Gözlerinin dolduğunu hissettiğinde zorla gülümsedi ama bu Oğuzhan'ın gözünden kaçmadı. Kaçamazdı da o kadar dikkatli izliyordu ki kadının her hâlini hafızasındaki belleğe kaydediyordu.

“Adını sormadın,” dedi gülümseyerek.

“Daldım. Adı ne?”

“Leyla.”

“Leyla,” diye mırıldandı Ruken. “Güzel isim.”

“*Seninki kadar olamaz.*” Oğuzhan iç dünyasına çekiliyordu, Ruken bunu nasıl başarıyordu? Oğuzhan'ın iç dünyasına usulca nasıl sızıyordu. “Ruken...” dedi, sesinden çıkan tonlama kadının içinde yankılandı. Sorusuz baktı adamın gözlerine.

“Kaç kadın var içinde? Çok farklı birisin, seni tanıdıkça altından daha neler çıkacak, daha nasıl farklı bir kadın göreceğimi düşünüyorum.”

“Abartma,” derken hüznü dağıldı. “Basit, normal bir kadınıym. Neden bu şekilde düşündün?”

“Sen asla basit bir kadın değilsin, burada benimle devrim olacak bir makineyi yazıyorsun; bu bir fark benim için. Onlarca kadınla çalıştım ama hiçbirisi bir sen değildi. Bunu kenara alırsam bile duruşundaki saflık, konuşmalarındaki doğallık... Sen çok farklısın.”

“Mekanik zekâmı okul biterken fark ettim, bu doğru olabilir. Holdingin başına geçmem eniştemin fikriydi. Bir sene asistan oldum. İkinci sene eniştem asistan oldu, ben patron, daha sonra o gitti, ben kaldım. Bunların dışında bir artım yok hatta çok saf biriyim. Hemen herkese inanma kabiliyetim var. Herkesi kendime yakın görebilirim ama bunu zamanla iş dünyasında aştım. Gündüz farklı, gece farklı bir kadın hâline geldim.”

“Bundan şikâyetçi misin?”

“Hayır, çalışmayı seviyorum ama ev benim için işten fazlası. Ben aile kavramına âşığım. İleride holdingi yeğenime devredecek, evime kapanacağım. Belki bir ailem de olacak, kim bilir.”

“Evimin kadını olacağım diyorsun yani?” derken dudaklarını büktü, inanamaz gibiydi. “Senin gibi bir CEO...”

“Aynen öyle diyorum. Anne olmak en büyük hayalim, benim gibi bir CEO’dan beklenmeyecek hareketler bunlar, değil mi?”

Oğuzhan gülümseyerek başını sağa sola salladı. “İnanılmaz. Farklısın derken haklıymışım.”

“Neden inanılmaz? Ben bir kadını, isteklerim sana garip mi geliyor?”

“Garip olan sensin, isteklerin değil. Kariyer uğruna anne olmak istemeyen kadınların varlığını düşününce, senin geldiğin noktada kaç kadın işi bırakıp evde olmayı ister?”

Ruken omuz silkti. “Ben istiyorum, kalanını da umursamıyorum ama hayatın benden aldığı zamanlar var. Daha alacağı var mı merak ediyorum.”

“Hayallerine kavuşman dileğiyle Ruken Kara.”

Sekizinci Bölüm

Ankara...

Günler baharı ardına takıp yaza doğru sürüklüyordu. Hava ısıyor, Ruken ve Oğuzhan bir evin içinde hem çalışıyor hem de yaşıyordu. Birbirlerine gitgide ısınıyor, artık her şeyi en doğal hâline bırakıyorlardı. Sohbetleri bazen gündüzü bazen de geceyi süslüyordu.

Oğuzhan'ın tek sorunu kıızıyken Ruken'in sıkıntısı çok daha fazlasıydı. Ailesine, yeğenlerine olan özlemi katlanıyordu. Evini, işini deli gibi özlüyor, başka yüzler görmek istiyordu. Çoğu zaman sıkıntılarını ufak da olsa fark ettiriyordu. Bunu istemiyor ama elinden de bir şey gelmiyordu. Bazı geceler havuzun kenarında tek başına oturuyordu. Bazen kalkıyor, dolaşıyor ama yine oturuyordu.

Bir de Kenan'ın bitmek bilmez, "Ne zaman geliyorsun?" sorularına her defasında aynı cevabı vermek onu geriyordu. Olduğundan daha gergin, daha sıkıntılı bir hâle sokuyordu. Kenan Ruken'siz sıkılıyordu ama Ruken çok daha fazlasıydı.

On günü arkalarında bırakmışlardı. Onlar çalışırken evin içinde temizliği yapanları, yemekleri getirenleri görmüyorlardı. Sabah yediden akşam dokuzaya kadar birkaç mola vererek günü bitkin hâlde bitiriyorlardı. Gece on iki olan uyku saatleri on bire gerilemişti. İş

dışında kalan iki saatin bir saatini birlikte, kalanını odalarında geçiriyorlardı.

Gerçeği kabul etmek istemeyen Ruken, Oğuzhan'a deli gibi ahşırıyordu. On günün yirmi dört saatini dip dibe geçiriyorlardı ve bu kaçınılmaz sondu. Neyse ki Oğuzhan'ın bitmek bilmez neşesi Ruken'e iyi geliyordu.

Bilmiyordu ki Ruken, Oğuzhan'ın her bir gülüşü onu rahatlatmak adınaydı.

Oğuzhan geçen on gün içerisinde tüm boş vakitlerini Ruken'i izleyerek geçirdiğinden kadının her bakışındaki ayrıntıyı bile yakalıyordu. Konuştuğu her an, sesinin her ritminin anlamını çözüyordu hem de her saniye...

Telefonun ısrarla çalmasıyla Oğuzhan'a döndü. "Buna bakmam gerekiyor, çok kısa," diyerek hızla kalktı. Kapıdan çıkarken Ruken'in arkasından o da kalktı. Fazla meraklı olabilirdi ama bu güzel kadın için pek çok deliliğe imza atabilirdi. Ruken'in, "Efendim abla?" sözleriyle adımı havada kalıp gerisin geriye döndü. İlgi alanında olan biri değildi. Bedenini esnetmeye başladıktan bir dakika sonra Ruken şahsi bilgisayarıyla girdi odaya.

"Gelsene yanıma, sana başka bir Ruken göstereceğim." Koltuğuna otururken bilgisayarındaki e-postaları açmaya uğraşıyordu.

"Nasıl?" Oğuzhan rahat, kayıtsız bir tavırla koltuğunu Ruken'in koltuğuna yaptırdı. Hâlâ kollarını esnetiyordu. Uzun süre aynı şekilde durmak bedeni kaskatı ediyordu.

"Bu senenin Azenas yaz kreasyonuna model oldum. Azra ablamın ve Hare ablamın tasarımları, aynı zamanda şirketin de sahipleri oluyorlar."

"Bahsetmiştin, hatırlıyorum da model derken?" Kollarının esnemesi havada kaldı, sesinin ayarı düştü. Göreceği şeylerin ne olduğunu düşündü. Fotoğraflar inerek ekranı kapladılar. Birinin üzerine tıkladı Ruken. "Model, yeni kıyafetlerin mankeni oldum. Katalogda ben olacağım ve İstanbul başta olmak üzere tüm ülkede boy göstereceğim. Reklam afişleri, billboardlar..."

Oğuzhan'm bakışları kısıldı, dişleri birbirinin üzerinde sakince gezinmeye başladı. Ruken'in önündeki dizüstü bilgisayarı kendi önüne çekti. Ruken de hevesle, adamdan gelecek güzel sözlerin peşinatıyla gülümsedi. Koltuğun üzerine yan oturmuş, bir ayağı yere basan, diğeri koltuğun kolçağında, saçları dalga dalga aşağıya dökülmüş, başı geriye düşmüş Ruken'in çekici görüntüsüyle yutkundu.

Bir başka fotoğrafa geçtiğinde minicik eteğin uzun ve pürüzsüz bacakları öne çıkardığı, yetmiyor gibi fotoğrafın da kadraja aşağıdan girmesi o bacakları olduğundan daha uzun ve daha kadınsı hâle getirmesiyle daha sert yutkundu. Geçtiği birkaç fotoğrafla alnının terlediğini hissetti.

Ruken onu keyifle izliyordu, kendi bedenine de hayran kalmıştı. "Çok güzelim."

"Çok," dedi 'k' harfini uzatarak. "Muhteşem." Fotoğrafları tek tek atlarken gece elbiselerine sıra geldiğinde kalbinin durduğunu hissedecek kadar çarpıcı bir darbe aldı göğsüne. Siyah, daracık elbisenin uçuşan eteklerinden bir bacağı baştan sona kadar açıktı. Topuklu ayakkabının asil duruşundan yukarı çıkardı bakışlarını. Esmer teni parlıyordu âdeta. Yukarı çıktığında korseli elbisenin sıkıştırdığı göğüslerinin firar etmeye yakın o muhteşem görüntüsüyle derin nefes aldı. Bir fotoğraf daha geçtiğinde Hazal'ın fotoğrafı belirdi.

Kızıl saçları, mermer gibi beyaz teni ve kırmızı kıyafetiyle endamı ortada kadına dikkatle baktı. "Bu kim?"

Ruken'in yüzü buruştu. "Hayret, tanımıyor musun?"

Tanımıyordu Oğuzhan, tanınması mı gerekiyordu? Soru dolu bakışlarıyla döndü Ruken'e. "Tanımam mı gerekiyor?"

"İş dünyasından, takip ediyorsundur diye düşündüm. Hazal Arman, benim ezeli rakibim. Seramik, cam, porselen dünyasında bir numara. Büyük patron Cemil Arman'ın tek torunu, tüm her şeyin veliaht prensesi. Annesi, babası, dedesi ve halasının hisseleriyle tek başına yönetiyor holdingi. Halası var da çocuğu yok, evli değil. Onun hisseleri de bir gün ona kalacak. Yüzde yüz hissedar."

Oğuzhan kaşları havada, dudaklarını büktü. "Rakibim dediğinde ben bizim dünyadan diye düşünmüştüm."

“İkimiz ciromuzu aynı anda katlıyoruz. Dünyaya açılımımız da aynı şekilde, bu da bizi rakip yaptı. Birbirimizi hiç sevmeyiz ama etrafımıza belli etmeyiz.”

“Bu daha ilginç, aynı fotoğraf karesindesiniz.”

“Sevmiyoruz ama nefret de etmiyoruz, ben onu takdir ediyorum ama onun hakkımda ne düşündüğünü bilmiyorum, çekimlerde de sıcakkanlıydı. İkimiz fenomen olunca... Ben siyah beyaz, o kırmızı ve bordo tutkunu, Azra ablam da bunu kullandı.”

Elini çenesine veren Oğuzhan, Ruken ve Hazal’ın sırt sırta vermiş olduğu derin göğüs dekolteli, yırtmaçlı elbiseleri giyinmiş kadınlara bakıyordu. Bu fotoğrafta Ruken kırmızı, Hazal siyah giyinmişti. Kırmızının Ruken’i daha çarpıcı gösterdiğine yemin edebilirdi. Esmer teni ışıltılıydı. Beyaz tenli kadının siyah giyimi de onun zarafetini ortaya sermişti.

“Çok güzel kadın,” diye mırıldandı.

Ruken’in gözleri ufalıp, Oğuzhan’ı esir aldı. “Şansını denersin dönünce, bekâr ve benimle yaşıt.”

Bedeniyle dönerken bakışları kısıktı. “Kızıl tercihim değil, Allah sahibine bağışlasın.”

Bilgisayarını önüne çeken Ruken saçını savurdu. “Âmin.”

Çenesini sıvazlayan Oğuzhan, Ruken’in hâl ve tavırlarını analiz ederek gülümsedi. “Tek bir soru sorabilir miyim?”

“Tabii ki sor bakalım.” Fotoğraflara daha sonra yine bakacaktı. dizüstü bilgisayarı kapatıp Oğuzhan’a döndü.

“Hayatındaki adam, hem de on senedir olan adam! Bu fotoğrafların tüm İstanbul’u hatta ülkeyi süsleyeceğini biliyor mu?”

“Fotoğrafları görmedi ama biliyor. Neden sordun?”

“Buna izin vermekle görmeyi de göze almış demektir, az çok biliyor olmalı. Neden sordum... Gerçekten bilmek ister misin?”

“O kadar ateşli konuşuyorsun ki elbette bilmek istiyorum.” Dirseğini masaya verip çenesini kaldırdı. Hissediyordu, hiç iyi sözler duymayacaktı, Oğuzhan gibi pek çok adam tanıyordu.

“Peki,” dedi, doğru sözcükleri toparlarken etrafına bakındı, sonunda Ruken’e döndü. “Benim hayatımda bir kadın olacak -farz ediyorum bu sensin- ben de senin bu fotoğraflarla tüm İstanbul ve hatta tüm ülke sokaklarını uzun ve biçimli bacakların, dolgun hatlarınla, elbisenin o iç gıcıklayan gösterişiyle süslemesine izin vereceğim, öyle mi?”

Ruken’in büyük kahve gözleri hızla büyüdü. Başını geriye çekerek adamın ağzından dökülen sözlerle tüm düşünceleri karıştı. “Değil mi?” diye masumca bir soru döküldü dudaklarından ama o, neler demişti? Hakkında bunları mı düşünüyordu?

“Değil!” Koltuğunu ilerletip Ruken’e sokuldu. “Kusura bakma Ruken ama ben bir Türk’üm. Genlerimde Türk kanı taşıyorum ve sevdiğim kadına bunu yapması için izin vermem.”

“Ne demek izin vermem? Despot musun sen?” Kaşları birleşen Ruken’in sinirleri geriliyordu.

“Hayır, siz kadınlar size karşı çıkıldığında hemen bizi despot ilan ediyorsunuz. Siz bizden bir şey istediğinizde ve bize uymadığında da öküz yaftasını yiyoruz. Biz sizin için her türlü bir şeyiz, bizi bir kalıba sokmaktan hiç bıkmıyorsunuz. Hangi âşık, gözü senden başka bir şey görmeyen bir adam, senin bu pozlarını tüm ülkede görmek ister?”

Gözlerini kapatarak derin nefes alıp ayağa kalktı. “Bunca şeyi benim fotoğraflarımdan mı çıkardın?” Sakindi. Çok sakindi.

Oğuzhan da ayağa kalkıp karşısında durdu. “Sana anlatmak istediğim ben despot bir adam değilim ama benim olan bir kadının bu fotoğrafları hiçbir yerde yayınlanamaz.”

Saçma bir şekilde, on gündür tanıdığı adamla fotoğraflarının tartışmasını yapıyordu. Garip olan, Oğuzhan her bir sözü kendine söylüyordu, söylemiyormuş gibi görünüyor olsa da Ruken bunu anlayacak kadar kadındı. “Ben senin sevgilin ya da hayatındaki kadının değilim.”

“Ben öyle bir şey demedim.” Tek kaşını kaldırıp başını öne uzattı. “Olsaydın ben o stüdyoyu yakardım, yine de bunlara izin vermezdim. Adına da ne dersin derdin, çok umurumda olmazdı. Sana ben-

den tavsiye, o adama nasıl göründüğünü sor ve benim sözlerimden birini bile söylemezse onu terk et. Ondan sana fayda gelmez.”

Ağzı aralanan kadının şaşkınlık tüm bedenini sarmıştı. “Sen bana bunları nasıl söylersin?”

“Sana iyilik ediyorum, söylerim. Senin fotoğrafların kaç erkeğin hayalini süsleyecek, Ruken? Eşlerine sevgililerine hediye almak isteyenler senin görsellerine bakacak.” Gözlerini yuvalarında çeviren adam boynunu esnetti. “Sinir bozucu.”

“Sensin sinir bozucu, manyak mısın arkadaşım sen? Sapık gibi konuşuyorsun. Sen kataloglara bakınca bu dediklerini mi düşünüyorsun? Mankenler senin hayalini mi süslüyor?”

“Hayır, ben benim olanı bilirim. Kıskanmak diye bir gerçek var.”

Ruken ona böceğe bakar gibi bakıp geriye çekildi. “Kıskanmayın mı dedik? Kusura bakma ama seninki bayağı ambargo koymak.”

“Sana evden çıkma diyen mi var Ruken? Bir geceye ya da partiye gitmiyorsun, sen milyonların önüne çıkıyorsun. Bu ambargo olamaz.”

“Yeter!” Ellerini açarak isyan etti. “Senin sorunun ne?”

“Çok güzel görünüyorsun, bunu herkes görmek zorunda mı?”

Ağzı bir karış açılırken soluğunu saldı. “Sana ne?”

Dişlerini birbirine sürterek birkaç saniye baktı kadının yüzüne, arkasını dönerek koltuğuna oturdu. “Ben senin için demiştim, yarı o adam, adı neydi?”

Şaşkınlığı bir kez daha su yüzüne çıkan Ruken’in ağzı aralandı. O kadar sözü Kenan’ı düşündüğü için mi etmişti? “Kenan.”

“Kerem için üzüldüm. Çay yapsana Ruken, güzel demliyorsun, çok lezzetli oluyor.”

Boş boş Oğuzhan’ın ensesine baktı. Aklını karıştırıp çay istiyordu. Ellerini havaya açıp dişlerini sıktı, yumruk olan ellerini sessizce indirip odadan çıktı. Arkasından bakıp sırttan adam koltuğunu kırıpıya çevirip gülümsedi. “O fotoğrafları yakmazsam, ben de Oğuzhan’ı Kara değilim.”

“Zıkkım iç,” diyerek mutfağa girip çaydanlığa su doldurup ocağa bıraktı. Arka cebine tıktığı telefonu çıkarıp e-postalarından bir fotoğraf indirdi ve anında Kenan’a yolladı. *Nasıl görünüyorum?* yazdı. Tekrar telefonu cebine bıraktı. Sinirle söylenerek dolaptan iki büyük kupa bardak indirdi. İkisine de birer şeker ekleyip çay kaşıkları içine bıraktı. Sağa döndü, sola döndü ama cevap gelmiyordu. Pencerenin önüne geçerek omzunu pervaza yasladı.

Ne kadar abisine benziyordu. Etrafındaki adamlara... Enişterine... Söyledikleri ne kadar doğrudu? Kenan’la bu konuyu konuşmuşlardı, bariz bir karşı çıkma olmamıştı, Kenan onu anlamıştı. Anlamaması mı gerekiyordu? Telefonun sesiyle irkildi, cebinden çıkartıp mesajı açtığında hevesle okumaya koyuldu.

“Müthiş görünüyorsun ama abin bu kez ablalarımın çok kızacak. Sence de çok açık değil mi?”

Omuzları inerken gözlerini yumdu. Gelecek olan mesaj bu olmamalıydı. Yağmasa da gürlemesini beklemek odunsever kadınların arzusu muydu? Kıskanılmak istemesinin bununla bir ilgisi olabilir miydi? Ruken kıskanılmak mı istiyordu? Oğuzhan onun aklını mı karıştırıyordu? Olması gereken, beklediği bu anlayış değil miydi?

“Bence de çok açık ama sevdim,” yazarak mesajını gönderdi. Alacağı cevabı yine beklemeye başladı, hemen ardından gelmişti cevap.

“Senin için sorun yoksa benim için de yok, biliyorsun, konuşmuştuk.”

Hare ablasının sözlerini anımsadı. *“Âşık insanlar anlaşmaz, çatışır.”* Telefonu ısırarak istedi hatta duvara çarparak parçalamak.

“Benim için yok. Teşekkür ederim canım.” Son mesajını yazıp gönderdi. Kaynayan suyu fark edip çayı demlemek için ocağa yaklaştı. Akli hiç bu kadar karışmamıştı. Ne düşüneceğini bilemediği anda parmağını yakmasıyla demliği üst üste zorla yerleştirdi. Hafif çıkan çılgınlığa engel olamamıştı. İşaret parmağına dökülen kaynar suyun fena şekilde canını yakıyor olmasıyla gözleri doldu.

Eli tutulup, musluğun altına çekilirken gözlerinden birer damla indi. Canının neresi daha çok acıyordu, bilemedi. Parmağında bir

acı vardı ama ağlamasına neden olan yüreğindeki hayal kırıklığı mı yoksa kaynar suyun acısı mıydı?

“O kadar çok mu yanıyor canın?” Bakışlarına merhamet çöken adam, ıslak kahverengi gözlere bakıyordu.

Suyun hafifletici etkisiyle parmağındaki acıyı çok hissetmiyordu ama ağlamak istiyordu. “Canım ağlamak istiyor.”

Cesurca sarf ettiği sözlerin kadını nasıl yaraladığını geç fark etti. Üzülmüştü ama en çok neye üzüldüğünü biliyordu, Ruken’in bir başkası için kederlenen kalbine üzülüyordu. “Yanık kremi yoktur sanıyorum ama sana annemin tekniğini uygulayabilirim.”

“İstemiyorum.” Elini çekip kurtardı, sudan feragat eden parmağı anında acımaya başladı. Acı, yüzüne yansıyor, Oğuzhan sabırla yaklaştı. “Ruken, beş dakikada acısı geçecek, bekle.”

Mutfağa aşına olmuşlardı, bir kaşık toz şekere, sızma zeytinyağından birkaç damla döktü. Şekeri kaşık yardımıyla ezerek Ruken’e yaklaştı. Acı gitgide katlanıyordu, Ruken acı hissinden hiç hoşlanmazdı. Acı eşiği çok az hatta sıfır biriydi. Mecburen elini tutan adama itaat etti. Parmağına, kendi parmaklarıyla karışımı sürüşünü izledi.

“Biraz canın yanar bir iki dakika ama sonra acısı çok çabuk geçecek.”

Ruken ona bakmıyordu, bakışları parmağındaydı ve gözlerinden hâlâ süzülen damlalar vardı. “Geçer.”

“Seni üzmem istemezdim, öyle düz bir şekilde konuşmamalıydım. Sonuçta bu senin ilişkin, doğruyu sen bilirsin. Bana aldırma lütfen.”

Onu üzen Oğuzhan mıydı yoksa Kenan mı? “On gün Oğuzhan, sadece on gündür tanışıyoruz. İnsanlar hakkında kesin yargıların hoş değil. Her şey bir yana, benim aklımı karıştırıyorsun ve evet, beni üzdün.” Kapiya döndü. “Çayı sen iç, ben biraz dinleneceğim, bir saat sonra başlarız, olur mu?”

Onu üzmüştü hem de çok kötü üzmüştü. Kırgınlığını hissettiğinde vicdanı sızladı. Hayatında ilk defa bir kadını üzmüştü ve bu

kadın hayatının geri kalanında yanında olmasını istediği kadındı.

İstanbul...

Sıkılmış ruh hâliyle adım attı AZA'ya. Kravatını gevşetip çıkarttı. Aslı ve Zeynep kafeye günlük kontroller için bir iki saat uğruyordu. Baş başa vermiş sohbet eden ablalarının yanına ağırlıkla oturdu.

“Hayırdır genç, bu hâlin ne?” diye sordu Zeynep.

Kenan kravatını masaya ceketini de koltuğunun arkasına gelişigüzel bıraktı. “Sıkılıyorum, hareketli hayatıma şirkette devam etmek mi yoksa Ruken’in yokluğu mu beni sıkan, bilmiyorum.” Parmakları siyah saçlarına daldı. Yapılı saçlarını karıştırıp kendine serseri bir hava kattı. Gömleğinin en üstteki düğmesini açıp arkasına yaslandı.

“Gecelere ak, seversin.”

Aslı'ya baktı mutsuz mutsuz. “Fayda etmiyor abla, yalnızım.”

Kalabalık kafenin içinde göz gezdirdi. “Bu akşam fazla kalabalık.”

“Akşam yemeği saati,” dedi Zeynep. “Garsonlardan biri izinli, acil işi çıktı. Çok sıkılıyorsan bu gece garsonumuz olabilirsin.”

“Eltime katılıyorum,” dedi Aslı. “Hep müzik eğlence derdinde-sin, Ruken de senin tam tersin. Seni dengeliyordu, hakkını yemeyeceğim.”

“Bence tarih benden intikam alıyor. Ben onu bu şehirde bırakıp gittim, o da beni bıraktı. Allah bana cezamı veriyor.”

“Pişman mısın?” Soruyu Aslı soracaktı ki Zeynep önce davrandı.

“Değilim.”

Aslı göz devirdi. “Kalk git, bu gece garsonsun.”

Kenan gülümsedi. “Bu konuda Ruken sizin kadar tavır yapmıyor, sizi bir anlasam...”

“Anlamak için çok ekmek yemen gerekiyor demek ki.” Kıyama-
dı Kenan’a Aslı. “Aç mısınız?”

“Değilim.” Yerinden kalkıp ceketini ve kravatını aldı. “Ben gidip
garsonculuk oynayayım, ablalarım asla hayır diyemem. Bana da iyi
gelir belki. Bu gece dışarı çıkmasam da olur.”

Bildiği odaya doğru ilerleyen adamın ardından baktı iki eski
dost. “Sen bu ikisi hakkında ne demiştin Aslı?”

Zeynep’e hüznün yüklü yeşil gözleriyle döndü. “Onlar birbirin-
den çekip gideli çok oldu ama sonlarını göremiyorlar.”

“Bunu ona da söylememiz gerekmiyor mu?”

“Kabul etmeyecekler, birbirlerini seviyorlar ve bunu aşk sanı-
yorlar. Aksine inanmayacak kadar düzler. Ne desek boş olacak, ken-
dileri yaşayıp görmemeliler. İhtiyaçları olursa biz buradayız.”

“Bunlar evlenmeye kalkarsa...”

“Karahana Kenan’a kız değil, kaz bile vermez. Kenan, Ruken’i
alamaz abisinden. O istek de yok Kenan’da.”

Eşyalarını arka odaya bırakıp gömleğinin kollarını kıvrıdı. Ya-
nında bir tişört olsa çok iyi olabilirdi ama yoktu. Geri döndüğünde
Aslı ablasını aradı gözleri, kafenin içini turluyordu ki kızıl saçlar il-
gisini çekti. Gözlerini kısarak baktığında kim olduğunu hemen ta-
nıdı. Dört kişilik arkadaş grubuyla gelmişe benziyordu. Aslı’nın ona
bakarak yanına çağırmasıyla hiç tereddüt etmeden adımlarını arka
masaya giden yola çevirdi.

“Ablacığım,” derken önce Aslı’ya, ardından masadaki güzel
kadınlara tebessüm etti. Kadınların tamamı genç ve güzeldi. Hazal
başta olmak üzere hepsinin dikkatini çekmişti.

“Ablacığım, masanın siparişleri sende.” Aslı kızlara bakıp, “Şim-
diden afiyet olsun,” diyerek uzaklaştı.

“Tamam,” diyen Kenan, hanımlara döndü. “Ne alırsınız?” Bir
adamını karşılarında garson olarak bulan genç hanımlar şaşkınlıkla

“Kenan Bey, siz burada garson?” dedi Özgül.

Gece hayatının ona verdiği bilgilerle ve arkadaş çevresin-
de arkadaş çevresi olması sebebiyle hanımların tamamını az

tanıyor gibiydi. “Burası çok sevdiğim ablalarımın, siparişinizi alabilirim.” Gocunmayan Kenan’ın umurunda bile değillerdi. Hazal onu hâlâ görmezden geliyordu. Oysa iş ortağı olarak, “Merhaba,” diyebilirdi.

Hazal göz ucuyla birkaç kez bakma gafletine düşmüştü. Şok olmanın en zirvesine çıkmıştı. Kocaman holdingin küçük prensi garsonculuk oynuyordu. Gülümsemek istedi ama bu küçük gördüğünden değil, hoşuna gittiğinden olacaktı. İstemedi dudaklarından kaçırdığı gülümsemesi Kenan’ın merceğine takılmıştı. Genç adam gözlerini kısarak bakmış, hanımların siparişlerini hafızasına not almıştı.

“Siz Hazal Hanım?”

Hazal menüye göz atarken başını yana yatırmıştı. Salata sipariş eden kız arkadaşlarına rağmen o, “Buranın ev yapımı hamburgerine bayılıyorum, büyük boy olsun, bir de kola,” diyerek vermişti siparişini.

“Ne kadar kötü alışkanlık varsa hepsi sende Hazal,” diyen arkadaş Bahar’a omuz silkti.

“Seviyorum.” Kenan’a kaldırdı bakışlarını. “Not almadınız ama unutmazsınız ya?”

“Merak etmeyin, hafıza yeteneğim sayesinde hiçbir şeyi unutmam! Birazdan geliyor.”

Kenan yanlarından ayrılırken Hazal gözlerini kısarak adamın bedenini süzdü. Uzun, oldukça uzundu. Geniş hatlara sahip, yakışıklı bir adamdı ve uyuzdu. “Uyuz.”

“Kenan gibi bir adama aptal dedin Hazal,” dedi Simay. “Bunu neden yaptın?”

Hazal umursamadı, cevap vermek istemiyordu bu soruya, üzeri kapansın istiyordu ama arkadaşları hiç niyetli değildi.

“Çok acayipsin,” dedi İrem, “Sen insanlarla böyle konuşmazsın. Kenan Kurşunlu’nun finansal zekâsını konuşuyor iş dünyası. Dur bir dakika, Ruken yüzünden mi?”

Yüzünü buruşturdu, başını yana çevirip tekrar kızlara dönerken ufukta kendini parçalayacak gibi görünen adama takılan bakışlarını hemen çevirdi. “Ruken’le ne ilgisi var?”

“Onun erkek arkadaşı,” dedi İrem. “Ona gıcıkısın diye Kenan’a da mı gıcıkısın?”

“Ben Ruken’e gıcık değilim, bunu size kaç kez daha söyleyeceğim. Çok başarılı bir kadın, takdir etmemek elde değil. Yine takdir ediyorum ki aşta olan başarısı da göz dolduruyor.”

“Peki, haklısın, Ruken ortalarda görünmüyormuş, İtalya’ya gittiği bir süre dönmeyeceği dedikodusu arşa çıktı,” dedi Simay.

“Kenan gecelerde yalnız,” dedi, İrem. “Böyle adam tek başına bırakılır mı? Allah Ruken’e bağışlasın da bakmak sevap kızlar, adam çok iyi. Çıtır çıtır yenecek cinsten.”

“İçimi okudun İrem,” dedi Özgül. “Hazal haklı, kadın işte ve aşta başarıyı on ikiden vurmuş.”

Hazal arkadaşlarına hissettirmeden derin nefes alıp konuyu değiştirmek için farklı bir soru sorduğunda konu değişmişti ama kızlar içindi. Kendisi tam olarak *çok iyi adamın* olduğu yerde kalmıştı. İçine küçük bir sancı oturdu. O asla bir kadının erkeğini elinden alacak kadar adi, başka bir kadın olamazdı. Ama Kenan çok etkileyici biriydi, kalbi ferman dinlemiyordu.

Kırk beş dakikaya sığan yemeğin ardından tek tek ayrılan kadınları fırsat bilen Kenan, Hazal’ın kendisiyle ne alıp veremediğini öğrenecekti. Başka bir garsona aldırıldığı hesapla kadının kredi kartını iki parmağı arasına sıkıştırdı. Masaya yaklaşıp çantasını karıştıran kadına bir miktar eğilerek kartı masaya bıraktı. Başını çeviren Hazal yakın bir mesafede olduklarını fark etti çünkü Kenan, elini onun koltuğuna vermişti.

“Kartın Hazal,” dedi.

Hanıma ne olmuştu? Kenan neden onun tepesinde bu şekilde bakıyordu? Kızgın ve kibirli...

“Teşekkür ederim.” Kartı alıp çantasına atarken kalkmak için hareket ettiğinde Kenan’ın, “Bir dakika oturur musun?” söylemiş ve kalkmamıştı.

Kenan karşısına geçerek oturdu. Hazal izinsiz oturan adamı izlerken şaşkın ve biraz da korkmuştu. Bu kadar yakınlık iyi değildi. Bu aç ı ona iyi gelmezdi. “Sorun mu var?”

“Sen söyleyeceksin, sorun mu var?”

“Sen?” Hazal soru sorar gibiydi. “Sizden sene geçtik.”

“Beni aptal yerine koyacak kadar samimi gördüm sizi.”

Boğazını temizleyip arkasına yaslandı. “Sorun neydi?”

“Ben de onu soruyorum, sorun ne? Beni gördüğün yerde ters bakıyor, kaba davranıyorsun. Ben sana ne yapmış olabilirim?”

“Size öyle gelmiş Kenan Bey, ben herkese bu şekilde davranıyorum.”

“Hiç sanmıyorum. Yengem, Aslı ve Azra ablamla konuşurken seni gördüm. Çok sevecen, sıcakkanlıydın. Ben sana ne yaptım Hazal?”

“Bir dahaki sefere dikkat ederim o hâlde. Üzgünüm, öyle bir niyetim yoktu. Şimdi gitmeliyim.” Yerinden kalkmak üzereydi.

“Ruken mi sebep?”

Soruyla tekrar çöktü, yüzüne zoraki gülümsemesini oturttu. “Çok komik olmadı mı? Ruken benim rakibim ama siz ortağımısınız, onunla ne ilgisi olabilir?”

“Ben de bu şekilde düşünmüştüm. Ruken seni çok beğeniyor, takdir ediyor.”

“Öyle mi?” Sözler ağzından öylece çıkmıştı. Bunu daha önce hiç kimseden duymamıştı.

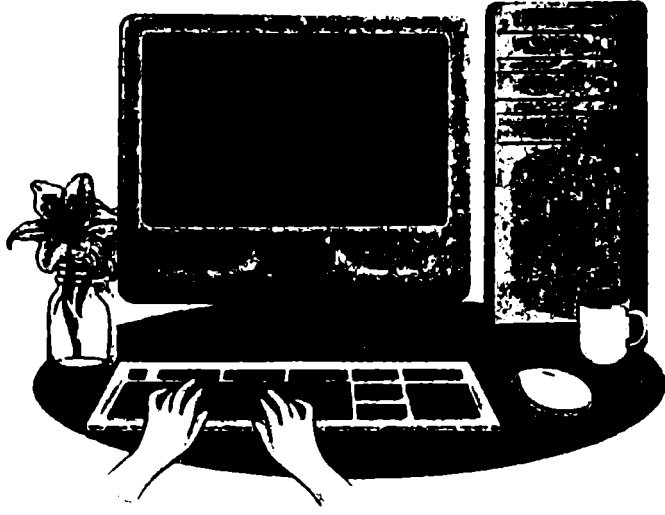
“Evet, seni çok başarılı ve zeki buluyor. Yani düşman olmadığınız ıza göre Ruken yüzünden olamaz.”

Derin bir soluk alarak Kenan’a döndü. “Kenan Bey, kız arkadaşınız bu masada ikimizi görürse veya duyarsa hakkımdaki tüm iyi sözlerini unutacak. Görüntümüz hoş değil. Burası işlek bir mekân, siz de ben de pek normal insanlar değiliz. Şimdi gidebilir miyim? Hakkımda o güzel düşüncelere sahip Ruken Kara’nın hep öyle kalmasını isterim.”

“Ruken benim neleri yapacağımı ya da neleri yapmayacağımı bilir. Bu konuda rahat olabilirsin.”

“Benim de bir hayatım olduğunu hatırlarsanız sevinirim. Ruken sizi biliyor olabilir, bu benim sorunum değil. Sevgilisi olan biriyle görünmek isteyeceğim son şey bile değil.” Ayağa kalkıp çantasını kaptı. “İyi geceler Kenan Bey.”

Gözlerini deviren Kenan, başını eğerek kadının ardından baktı. “Tam olarak derdini anlamadım ama neyse.”

Dokuzuncu Bölüm

Ankara...

O gün ve gecesinde Ruken ve Oğuzhan arasında bir sohbet değil, tek bir söz bile geçmedi. Saatlerce çalışmak ve, “Bitirelim,” sözünden başka. Ekranını kapatıp odadan çıkan kadınla koca evde değil, evrende yalnız kaldığını hissetti Oğuzhan.

Onu bu kadar üzen, kızdıran sözlerinin doğruluğu olduğunu düşünüyordu. Eğer o adam sözlerini tersine çevirmiş olsa Ruken ona bu şekilde tavır almayacaktı. İlk defa zekâsını kullanmamayı, bu kadar ince düşünmemeyi dilemişti ama elinde değildi. Ruken hayatında bir merkeze oturuyor, buna engel olamıyordu. O tanımadığı adamsa buna zemin hazırlıyordu.

Tişörtünü çıkartıp yatağına gelişigüzel uzandığında Ruken’in kargın bakışları gözlerinin önüne seriliyordu, bu gece uyku haram olacak, sabah hiç gelmeyecek gibiydi. Hoş, zeki kadındı, konuşkan, sevimli ve sıcacık bakışları vardı. Doğal, saf yanı ve neşesi onu etkisi altına alıyordu. Bu evden çıktıklarında kaderin onları nereye götüreceği belirsizdi.

Saatlerce dönüp durduğu yatağın içinde uykuya dalarken aklında Ruken’in o eşsiz güzellikteki fotoğrafları vardı.

Uykuya dalması sanan Ruken için güneş erken doğmuştu. Az uykuyla gözlerini araladığında sabah beş otuzdu. Mavi kotunu giyip üzerine beyaz, askılı tişörtünü geçirdi. Bugün topuklu ayakkabılarını özlediğini hissederek çok uzun olmayan beyaz topuklu bir ayakkabı tercih etti. Rahat edeceği kadar kaliteliydi ayakkabısı, çok dolaşmadığını da hesap etti. Saçlarını salıp aşağı indi.

Dün küstüğü ev ve iş arkadaşı ortalarda görünmüyordu. Son-
suza kadar küs kalacak değildi. Dersini almıştı Oğuzhan ama tavır yapabilecek kadar kabiliyeti vardı. Biriyle konuşmazsa kendini iyi hissedemezdi, Oğuzhan da mükemmel bir sohbet arkadaşıydı.

Çayı demleyip kahvaltılıkları bahçedeki çardağa çıkarttı. Saat altı çeyrekti. Evin duvarları çok yüksek olduğundan herhangi bir alan görünmüyordu, o da oturduğu alandan bahçenin içine göz gezdirmeye başladı. Çok bakımlı bir yer değildi. Etrafında birkaç gül ağacı yeni açacak gibiydi. Yeşil çimler canlıydı, Oğuzhan'ı sulama sistemini açarken görmüştü. Havuz mis gibiydi. Birkaç günde bir temizleniyordu ama bunlar ne ara oluyor, Ruken görmüyordu. Çalışma odaları ses izolasyonuna sahipti. Saatlerce odadan çıkma-
dıkları anda hallediliyordu evin tüm işleri. Canı yüzmek istiyordu, deli gibi suda çırpınmak... Burnunun ucunda biten şeyle geriledi. Tek bir gelincik görüyordu ve o eli. Gülümsedi ama hemen sildi o gülümsemeyi.

“Evin etrafını tavaf ettim, sadece bunu bulabildim. Kırmızı bir gelincik, barışalım mı?”

“Ben beyaz gülleri severim, kabul edeceğimi sanmıyorum.”

Dolanıp önüne geçti. “Bu seferlik bunu kabul et, bir daha seni üzersem bir kamyon beyaz gülü yoluna sereceğim.”

Ruken dudaklarını birleştirip sağa sola kıvrıdı, bakışları gelinci-
ğe kaydı. “Sevgilimmişsin gibi konuşmayı kes, gerek yok bir kamyon güle. Ver, barışalım.” Gelinciği alıp kulağına sıkıştırdı. “Eşeksin sen, sana ne benim özelimden? Gereksiz yere beni gerdin.”

Gereksiz olduğunu inkâr edebilirdi, sonuna kadar konuşur, so-
nunda Ruken'i haksız çıkartabilirdi ama sustu. “Elin nasıl?”

“Geçti, annenin tarifi çok iyiymiş. Bir ara benim adıma teşekkür-

kür edersin.” Ayağa kalktığında topuklu ayakkabılarını fark eden adamın bakışları beyaz, şık ayakkabılara kaydı. “Topukluları mı özledin?”

“Pek çok şeyi daha, hadi otur, ben çayı getireyim.”

Oğuzhan yerine yavaşça otururken kendini onu izlemekten alıkoyamadı. Her geçen gün beğenisi ve hayranlığı artıyordu ve bu hisleri nasıl gizleyeceğini bilemiyordu. Bu kadının bir sevgilisi vardı, öyle ya da böyle vardı. Umutsuz bir his kalbinin üzerinde sisli bir hava gibi kasveti misafir etmeye başladı. Ruken’in de bir şeyleri hissetmesi gerekiyordu, en az kendisi kadar hoşlanması ama Ruken o adama bağımlı gibiydi. Araya girecek, iki seveni ayıracak olması daha saçma daha umutsuz daha adice hissetmesine neden olacaktı.

“Zaman, çokça zamanım var.” İç sesini susturma kararı alarak, “Sabır, olabilir, neden olmasın?” sözleriyle kendini teskin etti. Ruken akıllı bir kadındı ve bir gün o adama âşık değil, alışkın olduğunu anlayacaktı. Oğuzhan o güne kadar ne yapacaktı? Sessizce bekleyecek, gelecek her hamleye açık olacaktı.

Çayını bırakıp yerine oturan Ruken’e gülümsedi. “Sana trip atmak çok yakışıyormuş, onu anladım.”

“Yapma, hangi erkek trip atmanın kadına yakıştığını söyler? Size göre trip atmak çok gereksiz ve itici olmalı.” Aniden aklına, sözlerine inat abisi ve Nazlı geldi. Karahan, Nazlı’yı en çok trip atarken seviyordu. Etrafında gülümseyerek dolaşıyor, gönlünü almaya çalışıyordu ama abisi Nazlı’ya büyük bir aşkla bağlıydı.

“Ne oldu?” Ruken’in düşüncelere dalması Oğuzhan’ı düşündürdü. “Bir an kaldın.”

“Yok, yok bir şey.”

“*Biz erkekler* olarak başlayan cümleleri neden sevmiyorum ben?” diyerek kahvaltısına odaklanan adama yandan bir bakışla çayından bir yudum aldı. Trip atmanın nesi çekici geliyordu? Bu adam kendisine bir şeyler mi hissediyordu? Ablaları ve abilerinin yaptıkları ışık hızıyla aklından geçerken kalbinin tam ortasında iki taşın birbirine sürtülüşünün kıvılcımını hissedince irkildi. Neler geçiriyordu aklından, kendinden utandı.

“Okul işini hallettin mi?” İçindeki sesleri susturup, başka bir şeyleri düşünmeye zorladı kendini ama bunu yaparken dahi onunla ilgili bir konuyu açtığını fark edemedi.

“Ettik. Asistanım ve annem halletti. Birkaç gündür gidiyor ve oldukça iyi geliyormuş okul ama şimdi başka sorunlar baş gösterecek.”

“Ne gibi?”

“Anne faktörü, anne isteyecek yanında ve bunda haklı olacak Arkadaşlarının anneleri olacak, tahmin edersin ki çocuklar bu konuda acımasız ve bilinçsiz.”

Çayını usulca masaya bıraktı. Aklına kendi okul günleri geldi, o bitmez anne günleri. Yapılan etkinlikler... Annelerin kızlarıyla ve oğullarıyla birlikte geçirdiği anlar. Boğazına oturan yumruyu yutkunarak itti.

Bakışları sakince oturan kadına kalkınca istemeden yaptığı hatanın farkına vardı. “Ruken.” Sesinde özür gizliydi.

“Seninle ilgili değil, Leyla’yı anlıyorum. Zor bir süreç olacak ama elden gelen bir şey olmayacak. Bazı şeyler hep içinde kalacak.”

“Elimden gelen bir şey olabilseydi...” dedi Oğuzhan. “Yapardım.”

“Evlenmeyi düşünmedin mi? Gerçekten anne olabilecek bir kadın hiç olmadı mı?”

Oğuzhan başını olumsuz anlamda salladı. “Hiç düşünmedim, karşıma kızıma anne olacak bir kadın çıkmadı. Çıksa bile benim de istediğim bir eş olmalıydı ne onu ne kendimi mutsuz edemem.”

“Haklısın, en kolay yol bu gibi görünüyor bazen ama öyle düşünüldüğü gibi de olmuyor. Annesi nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorum?” Ruken öne doğru eğildi. “Nasıl bilmiyorsun?”

“Leyla’yı dünyaya getirip gitti, annesi bir İtalyan model. Dünyanın neresinde bilmiyorum, merak da etmiyorum.”

İlginç sohbetin kapısını biraz daha aralamak istedi Ruken. “Anlatsana, istersen tabii.”

“Bunu daha önce kimseye anlatmadım ama sana olur.” Gülümseyerek arkasına yaslandı. “Yedi sene önce İsviçre’de tanıştık, çok güzel bir kadındı. Aklımı yerinden oynatacak kadar güzeldi. Yirmi yaşındaydı, mesleğinde zirveye koşuyordu. O mu beni buldu, ben mi onu buldum, bilmiyorum ama tanıştık, sevgili olduk. Birkaç aya sığan doludizgin hisler yaşadık. Her şey çok güzeldi, hamile kalana kadar. Leyla bana gönderilmiş bir hediye gibiydi ama o bu hediyeği öldürmek istedi. Karşı çıktım, gizli kaçak yapmaya kalktı, ona da engel oldum. Güç bela sekiz ay taşıdı bebeği. Sekiz ay boyunca gizlendi. Kimse onun hamile olduğunu, doğum yaptığını bilmedi. Bebeği hastane odasında bana bırakıp gitti.”

“Cani,” derken içi ezildi Ruken’in. “Canından bir parçaya bunu nasıl yapabildi?”

“Doğurmakla anne olunmuyor sözü Blanche gibiler için söyleniyor.”

“Ama kariyer yapıyor olduğunu söyledin, göz önünde olan biri değil mi?”

“İstediği kariyeri yakalayamadı demek ki görmüyorum, görmedim.”

“Onu bulman bir saatini bile almaz Oğuzhan, belki de pişman.”

“Üzgünüm Ruken ama hakkını kaybetti. İsteseydi o bizi bulabilirdi. Şirketimi biliyor, telefon numaramı biliyor, tabii unutmuşsa.”

Ruken içli bir nefes aldı. “Leyla adına üzüldüm, kime benziyor peki?”

“Anneme,” derken kahkaha attı.

İncecik sakalların kapatamadığı çenesindeki gamzeye takıldı Ruken. “Belli, çok mutlu ediyor.”

“Hem de nasıl. Genler... Annesi çok güzel bir kadındı ama benim annem de muhteşem bir kadın.”

“Çok mu güzeldi? Ne kadar güzel olabilir bir kadın? Kadın yani, benim için kadınların tamamı güzel, onu çok eden neydi?”

“O zaman için öyleydi, şimdi ne hâlde bilmiyorum. Hayatı

boyunca aşırıyı sevdi. Gece eğlenceleri, uçuk partiler ve alkol... Şimdi belki de uyuşturucu kullanıyor olabilir. Hayatı onu bu yöne çekiyordu.”

“Bir dakika.” Ruken bir şeyi yeni fark ediyordu. Dün kendisine model olduğu için bin tane söz eden adamın sevgilisi modeldi. “Blanche bir modelse sen bana neden çıkıştın dün?”

Oğuzhan kadının gözlerinin derinliklerine inerek birkaç saniye oyalandı. “Ben ona âşık olduğumu söylemedim. Dünkü konuşma bunun tamamen dışındaydı. O hoş bir kadındı ve ben bir erkek, gençtik, aramızda güzel bir ilişki oluşmuştu. Gözlerimi kör edecek bir aşkı yaşamadım, ona karışmadım çünkü onu kıskanmıyordum.”

Kenan, Ruken’i kıskanmıyordu, öyleyse âşık değil miydi? Ruken’in bakışları karışırken Oğuzhan devam etti. “Senin hayatında on senelik bir adam var, ben bunu baz alarak konuştum. Blanche ve ben bir yılı bile tamamlayamadık. Onu sevebilirdim, çok âşık olabilirdim ama buna izin vermedi. Yaptığı her şeyle ona olan güzel hislerimi öldürdü. Hangi baba çocuğunu öldürmek isteyen bir kadına âşık olabilir veya âşık kalabilir?”

İlk düşüncelerini zihnindeneledi Ruken. Olur muydu hiç öyle şey? Kenan onu seviyordu, sadece anlayış gösteriyordu. Oğuzhan’ın diğer sözlerine başını salladı. “Doğru, kalamaz, kalmamalı yoksa bu aşk değil, hastalık olurdu. Leyla için üzgünüm, gelecekteki günleri zor olacak.”

“Belli olmaz,” dedi Oğuzhan, hafifçe gülümsedi. “Belki bir Türk kadını aklımı başımdan alır, o yüce gönüllü anneliğiyle beni de kızmı da bu zorluktan kurtarır.”

Beğenmediği sözlerin ona saçma gelişyle burnunu kıvrırdı. “Annelikle, Türk kadını anneliğinin ne ilgisi var?”

“Ne yapayım, yabancılarda şansım tutmadı, nasip Türk kadını olsun diye düşünüyorum, hem neden öyle söylüyorsun? Evliliğini sırf çocukları için devam ettiren başka bir ırk biliyor musun?”

Haklılık payıyla umutsuzca göz devirdi Ruken. “Vefakâr Türk kadını...”

“Cefakâr Türk kadını, azimli Türk kadını... Sabırlı Türk kadını... Çok sever Türk kadını, öyle arkasını dönüp gitmeyecek kadar çok.”

“Sen Avrupa’da yaşayarak bu kadar bilgiye nasıl ulaştın?” diye sordu Ruken. Oğuzhan’ın her iki sözünden biri Türklükten geçiyordu.

“İletişim çağında yaşıyoruz, dünya üzerindeki tüm haberleri takip ediyorum. Annem bir Türk, doğal olarak bana çok şey öğretti. Ben Türkçe kitaplar okumayı da severim, kültürümüzü yaşatan yazarlar var. Çok zorlama zaten, gen diye bir gerçek de var.”

Ruken gülümseyerek kollarını masaya bırakıp eğildi. “Annem de annem, her sözün annemle başlıyor. Biz Türk kadınları anne çok sevmeyiz, eşine bu kadar annem derseni seni terk eder, *al annenle yaşa* der. Bunu da öğrendin mi?”

Oğuzhan da kollarını masaya bırakıp Ruken’e eğilip gülümsedi. “Annemi anne, eşimi hayat arkadaşım olarak sevip tuttuğum sürece bence sorun çıkmayacaktır.”

“Bana kalırsa annen sana müdahale eden biri, her şeyine karışıyor olmalı. Bu dediklerin pek olmayabilir. Sen yine de ayağını denk al ya da annenin bulduğu biriyle evlen. Hazır Türkiye’desin, cici kızlar bulur sana anneciğin.”

Ruken’in sözlerinin aksine bir yapıya sahip olan Nihan Hanım’ın oğluna kız bulmak gibi bir düşüncesi olmadığı gibi evlendiği zaman gelinin yanında dahi yaşamayı düşünmediğini Oğuzhan biliyordu ama Ruken rastgele teorilerini sıralıyordu.

“Eğer bulursa ben de şansımı denerim.”

Geriye çekilip iğrenç bir şeye bakar gibi yüzünü ekşitti. “Yazık, âşık olmadan evleneceksin yani?”

“Belki olurum, belli mi olur?”

Kollarını göğsünde bağlayarak yüzünü havuza çevirdi. Tek bir lokma bile yememişti, canı istemiyordu. “Sana mutluluklar.”

“Teşekkür ederim.”

Sıcak havanın da etkisiyle saçlarını bileğinden eksik etmediği

tokayla bağladı. Adama yan bakarak sessizliği tercih etti. Tipik Türk annesi... Düşüncelerini öteledi.

“Sen neden yemiyorsun?”

“Kiloma dikkat ediyorum, aç hissetmiyorum da ben sana başka bir şey diyeceğim.” İlgiyi üzerinde toplayınca devam etti. “Nargile sever misin?”

“Ne?” Oğuzhan’ın büyüyen gülüşü şaşkınlığını da ortaya seriyordu. “Nargile?”

“Evet, nargile. Arkadaşım Efşan’la arada nargile gecesi yapıyoruz. Burada Efşan olmadığına göre seninle yapabiliriz yani kullanıyorsan.” Gözlerini birkaç kez kırıştırdı Oğuzhan, uzun kirpiklerini izledi Ruken. Erkeklerin ne işine yarardı öylesi uzun kirpik, kıskandı.

“Hiç denemedim.”

“Of,” dedi içi giderek, lezzetli bir yiyecekten bahseder gibi başını geriye attı. “Çift elmalı, Oğuzhan, bayılıyorum, çok seviyorum.” Gülümseyerek Oğuzhan’a döndüğünde bir çift ela gözün onu keyifle izliyor olduğuna gülümsedi. “Kötü alışkanlıklara açık mısınız?”

Minik gülüşü dudaklarından çıkarken başını sağa sola salladı. “Sen güzel bir alışkanlıksın.”

“Alışıyoruz değil mi? Birbirimize çok şey oluyoruz bu evde, daha uzun günlerimiz var. Buradan iki dost olarak ayrılacağız gibi.”

“Kim olsa seninle anlaşır Ruken, muhteşem bir kişiliğe sahipsin. Ağzından senin olmayan hiçbir söz dökülmüyor, o kadar doğal-sın ki... Ama bu kişinin ben olması benim için büyük şans!”

“Sen de öylesin, zeki insanları severim. Tamam,” dedi yerinde kıpırdanıp. “Nargile ister misin benim adıma?”

“Sen de isteyebilirsin.”

“Bu evin erkeği sensin, garsonu ben mi çağırayım?”

“Ah,” dedi Oğuzhan, kalbine çelme takılmış da düşmüş gibi hislerle dolmuştu. “Asla olmaz, o hâlde akşam bana nargile içmeyi öğreteceksin.” Telefonuna uzanan adamın haber vereceğini anladığında keyifle yerinde kıpırdandı.

“Sen bayağı hanımcı olacaksın, beğendim.”

Numarayı arayan Oğuzhan durup Ruken’e baktı. “O ne demek?”

“Şey işte, kadının sözünü ikiletmeyen erkeğe hanımcı diyoruz.”

Oğuzhan’ın yüzünden eksik olmayan gülüş Ruken’in eseri idi. Ruken bunu bir gün fark edecek miydi?”

İstanbul...

Aklında binlerce tilki birbirine giren Zehra, etrafım görmeyen gözlerle ilerliyordu. Hazal’ın odasının kapısını öyle şiddetli açtı ki Hazal’ın yüreği ağzına gelmişti. “Hazal!” diyerek yeğeninin masasına yaklaşırken kapıyı tam kapatmadığının farkında bile değildi.

Hazal endişeyle ayağa kalkmıştı. Dedesine bir şey mi olmuştu, korku yüreğini esir almıştı o an. “Ne, ne oldu?”

“O gelmiş!”

Kötü senaryoların bir an uzaklaşmasına izin verdi. “Kim?”

“O kadın ve oğlu! Bugün alışveriş merkezinde gördüm. Beni fark etmedi, yanında küçük bir de kız çocuğu vardı.”

Teyzesinin bitmek bilmez o kadın ve oğlu hırsından yorulan ama bunu ona diyemeyen Hazal sakince yerine oturdu. Teyzesini çok seviyordu, anne olmuştu, baba olmuştu, her şey olmuştu. Başarılı bir kadın olmasında büyük rol oynayan teyzesini üzmemek istemiyordu.

“Eee?” diyerek Zehra’ya baktı. Hiç gelmemesi gerekiyordu o kadının. Teyzesinin intikam hayallerinden o adamın nasiplenmemesi gerekiyordu. Hazal teyzesine uymayacaktı ama nasıl idare edecekti?

“Şimdi araştırmalarını söyledim, yakında haber gelir. Beklediğimiz fırsat ayağımıza geldi.”

Kapının önünde bekleyen başka bir kadın, Hazal’ın halası Yıldız Hanım, dişleri birbirine girmiş, konuşmanın nereye gideceğini öfke-den delirmiş hâliyle bekliyordu.

“Teyze, seni anlıyorum, hep de anladım, bunu biliyorsun ama tanımadığım bir adama yaklaşacak değilim. Üstelik çocuk vardı diyorsun, adam evli bile olabilir.”

Zehra’nın bakışlarına nefret oturdu, yeğenine hırsla bakıyordu. “O adamın babası, senin babanın ve annenin ölümüne sebep oldu. Bunları ben unutamazken sen nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsun?”

Hazal koltuğunda küçülürken gözlerini sıkıca yumdu. Bunları duymak istemiyordu, unutmak, hafızasını sildirmek istiyordu. “Teyze! Olan olmuş, ölen ölmüş! Yapmasalarmış, dört yetişkinin günahını o adam ve ben mi çekeceğiz?”

Zehra’nın gözleri doldu, yeğeni üzerinde etkin rol oynayan ajitasyondur bu. Hazal ona kıyamıyordu. “Ben seni büyütürken bir gün ablamın intikamını alacağın günü bekledim. Annen, babanı deli gibi seviyordu ama o adam kandırdı onu, aldı bizden. Babanın da katili onlar. Nihan kocasına sahip çıkamadı, topluca katlettiler bizi. Bunun bir intikamı olacak!”

Teyzesini başından atmak istercesine, “Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu ama söyleyeceği herhangi bir şeyi yapmayacaktı.

“O adamı kendine âşık edeceksin!”

“Evli!”

“Bunun bir önemi yok. Annen de evliydi.”

“Onun annesi bir sürtüktü.” Odaya girip kapıyı kırarcasına kapatan Yıldız Hanım’la Zehra yerinden sıçradı. Hazal az sonra olacaklara kendini hazırladı. Halasının sözlerine takılmadı, Hazal tüm gerçeği dedesinden dinlemişti. Tek istediği sevdiği bir avuç insanın arasını yapmaktı.

“Kes sesini! Bunu nasıl söylersin?” Burnundan soluyan Zehra, Yıldız’a bir adım attı.

“Gerçekleri bildiğin hâlde Hazal’a söylediğin yalanlardan nasıl utanmıyorsun?” Yıldız hiç sakın değildi, kendini tutamazsa hiç iyi şeyler olmayacaktı.

“Ölen senin de kardeşindi, benim yerime senin konuşuyor olman gerekiyordu ama sen neler söylüyorsun?”

“Benim kardeşim de aptaldı, zayıf bir adamdı. Hazal’dan uzak dur Zehra, canını yakarım.”

Hazal masasının başında, başı elleri arasında bu anların bitmesini bekliyordu. Yıllardır bitmemişti bu konu. Bitmiyordu ve belki de bitmeyecekti. “Yapmayın,” diyebilirdi ama duyulmuyordu sesi.

“Hazal benim kızım,” dedi Zehra. “Şunu bir anlayamadın. Ben o insanların cesedini göreceğim, o zaman biter bu acı. Kardeşime sürük, kardeşine aptal diyeceğine bizi bu hâle getirenleri yok etmeliydin.”

Yıldız, Zehra’nın boğazını kavradı. Zehra’dan fiziksel olarak daha üstün olan kadına engel olamadı Zehra. Eli, boğazındaki elin üzerini kavradı, çenesini dik tutuyordu.

“Seni gebertirim Zehra. Hazal gibi bir kadının senin ucuz beyindeki intikam oyunlarına geleceğini mi düşünüyorsun, çok aptalsın.” Kadının boğazından elini çekerken itti Zehra’yı.

İki öfkeli kadın birbirine kızgın boğa misali bakıyordu. Birbirlerini parçalamak, yok etmek istiyorlardı.

“Babam sana acıdığı için buradasın,” dedi Yıldız. “Yıllar önce Hazal’ı kucaklayıp o benim parçam ben anne yarısıyım diye ağladığında babam sana kıyamadı. Oysa sen yılandan zehirliydin, seni bu görkemli hayatından bir saniyede çeker, alırım, ayağını denk al! Hazal’dan uzak dur. Edebinle teyze ol, bir kez teyze ol. Yeğenimi kullanmayı bırak.”

Zehra kahkaha attı. Hazal onu asla yalnız bırakmazdı, Yıldız hayal kuruyordu. “Onu ben büyüttüm, sen değil. Bence sen ayağını denk al.”

Yıldız’a göre Zehra raporsuz bir deliydi. Zamanında Emel’den de hoşlanmamıştı, görmüştü göreceğini. Zehra başlı başına belaydı. “Çık dışarı!”

Zehra konunun daha fazla büyümemesi için çıkmasının iyi olacağına karar verdi. Nasılsa Hazal onu dinleyecekti, başka yolu yok-

tu. Bir gün bu imparatorluk sadece Hazal'ın olacaktı, o zaman ona kimse bu şekilde davranamazdı. Bakışlarıyla kurşun sıkarak odayı terk etti.

Yıldız derin nefes alıp yeğenine döndüğünde yıkılmış görünen kızın yanına ulaştı. "Güzel kızım," diyerek başladı ama Hazal hızla ayağa kalktı.

"Şunu benim yanımda yapmayın! Yoruldum ikinizden de siz beni zerre kadar umursamıyorsunuz." Gözlerinden damlalar hızlı hızlı iniyordu. Her bir damla Yıldız'ın yüreğine oturuyordu.

"Halam özür dilerim ama kendimi tutamadım. Sana zarar vermesine nasıl izin verebilirim?"

"Hala ben kör müyüm? Teyzemin saçma sapan bir şeyin peşinde olduğunu görüyorum."

"Bunu duyduğuma nasıl mutluyum." Yıldız gerçek bir anne şefkatiyle Hazal'ın yüzünü kavradı. Parmak uçlarıyla yaşları silmeye başladı. "Sen benim, bizim her şeyimizsin. Yirmi beş sene önce kimin ne yaptığından sana ne! O adama ne! Bu kadar saçma şey olur mu?"

Hazal'ın hıçkırıkları yüreğine oturan kadın, genç kızı göğsüne bastırdı. "Senin gerçek bir ilişki, mükemmel bir aşk yaşamam, çok güzel bir hayatın olması için her gün dua ediyorum. Babamın da benim de tek istediğimiz senin mutlu olman."

Halasından koparak başını salladı, telefonunu alıp çantasına attı. "Yalnız kalmak istiyorum, randevuları ve toplantıları iptal etsinler."

Şoförüne evine gitmesini söyleyip, özel aracını aldı. Trafikte ilerliyordu ama nereye gittiğini dahi bilmiyordu. Bazı şeylerin ona söylenmemesini isterdi, gizlenmesini, geçmişe gömülmesini. Teyzesi ona gerçekleri sekiz yıl önce ufak ufak anlatmaya başlamıştı. Hazal büyük bir yıkım yaşamamıştı ama dedesi ve halası sayesinde ayağa kalkabilmişti. Dedesi o gündür teyzesini görmüyordu. Hayatlarından çıkarmakta geç kaldığını fark etmişlerdi. Hazal teyzesini her şeye rağmen seviyordu. Üzerinde büyük emekleri vardı. Bir annenin eksikliğini hiç yaşamamıştı. Zehra onu çok sevmiş, her zaman yanında anne olmuştu.

Ama bugün söylediği sözler çok acıydı. Adını bilmediği adamın evli olması gerçeğine dahi, “Önemi yok,” diyecek kadar küçülmüştü. Annesi bir şekilde babasını aldatmıştı, öyle ya da böyle, bir başka kadının eşini elinden almıştı. Hayatları köpek balıklarına yem olarak son bulmuştu.

Gözyaşları ağır ağır iniyordu. Birinin omzunda ağlama isteği ağır basıyordu ama öyle biri var mıydı? Hiç çekinmeden geçmişini anlatacağı birini tanımıyordu. Sahil kenarında arabasını durdurduğunda hava kararmıştı. Telefonu arada bir uzun uzun çalıyordu. Arkadaşları, halası, teyzesi arıyordu ama hiçbirini istemiyordu. Annesi yoktu, babası yoktu, hayatında koşulsuz güveneceği tek bir dostu yoktu. Yüreğinin ortasında çok büyük bir odacığın içinde yangın vardı. Ülkenin sayılı zengin kadınlarından biriydi ama mutlu müydü, tartışılırdı. Başını koltuğuna yasladı, karanlık denizi izlemeye başladı.

Zengin bir kadın olmayı değil, mutlu bir kadın olmayı tercih ederdi. Paranın geçici mutluluğuna kapılmayacak kadar gözü toktu. Hazal’ın gönlü açtı çünkü yapayalnızdı. Her yönden seilmek isteyen ruha sahipti. Bir babanın şefkatine, bir annenin merhametine ve bir adamın omzuna. Aracından çıkıp kapılarını kilitledi. Denize uzak olan mesafeyi sıfırlamak için yürümeye başladı. Tuzlu havayı içine çekerken burnunun ucu sızlıyordu. Gözleri doluyor ve incecik yaşlar süzülüyordu yanaklarından. Ceketini almadığı için içi titrediydi. Avucundaki anahtarı sıkarak, kollarını göğsünde bağlayıp yavaş adımlarla sahil boyu yürüdü. İnsanlar baharın son akşamlarını dışarıda keyifle geçiyordu ama onun içi kış gibiydi.

Evine dönerken kravatını çıkarmış, kollarını kıvrımış, üstteki iki düğmesini açmıştı. Takım elbise olayını sevemiyordu ama çalışmayı hiçbir şeye değişmezdi. Bazı günler daha rahat giyinmeyi tercih edecekti. Zaten canı fena sıkılıyordu, yalnızdı. Aracını kenara

çekerek biraz yürümek istedi. Bu gece dışarı çıkamayacak kadar yorgundu ama biraz deniz havası iyi gelebilirdi.

Arabasını park edip çıktığında kan kırmızı arabayı görünce ellerini cebine atıp keyifle ıslık çaldı. “Sen kiminsin bebek? Kim bıraktı seni buraya?” Kafasında dönen ilk şey ilk fırsatta almak istediği araba olduğu ve kaç milyon dolar hesabıydı. Oracıkta fatura çıkaracak zekâsıyla sırttı. “Senden ben de istiyorum.” Arabanın dört yanını dolaşıp hayranlığına hayranlık katıyordu. “Şimdi şuradan bir deve gelip seni alır giderse, çok ağlarım güzel kız.” Kendi sözlerine gülümsedi.

“Ne yapıyorsunuz?”

Arkasından gelen sese hızla döndü. Dev bekleyen Kenan’ın hazin sonu, kızıl saçlı güzeller güzeli bir kadındı. Saçlarını savuran hafif meltemin, geceye inat beyaz tenin sahibi, nemli mavi gözlerin sahibiydi. “Hazal?”

Aklının dağınık olmasıyla arabasını dikkatle inceleyen adamın kim olduğunu fark edememişti ama görmek istemediği son kişiyi karşısında görmenin ağırlığı yüreğinin tam ortasına oturdu. Arabasına yaklaşıp kilidi açtı.

“Kenan Bey.” Saçını yana savuran melteme ayak uydurup kızıl telleri eliyle topladı. “Arabama neden öyle bakıyordunuz?”

Bir devenin binecek olması düşüncesi tekrar zihnine dolunca kocaman gülümsedi. “Senin olduğunu bilmiyordum, çok beğendim.”

“Bu yüzden mi gülüyorsunuz, bunda gülünecek ne var?”

“Hayır, bunda değil, ben arabanın içine zor sığan, tabiri caizse deve gibi birini hayal etmiştim ama karşıma kızıl kraliçe çıkınca düşüncelerime gülümsedim.”

Kenan’ın sözleri onda da gülümsemeye yol açtı. “Deve gibi?”

Kenan kaşlarını kaldırıp başını salladı. Dikkatle Hazal’a bakıyordu, nemli gözleri ve solmuş yüzü dikkatinden kaçmadı. Bakışları zoraki gülümseyen kadının yüzünde geziniyordu.

Hazal ruhunu ayakta tutamayacak kadar yorgundu. Kenan’ın yüzünde gezen bakışlarından gözlerini kaçırdı. Kenan sürekli karşı-

sına mı çıkacaktı? Nereye kadar kaçacaktı Hazal? Kenan çok karizmatik ve hayallerinde yaşattığı türden bir adamdı. Genç, yakışıklı, zeki, karizmatik ve çekici. Beğeniyordu ve bundan utanıyordu.

“Sorun mu var?” Kenan gülüşüne son verip ciddi ifadesiyle bir adım attı Hazal’a. “İyi misin?”

Çok çabuk samimiyet kuran biri olduğu sugötürmez bir gerçektir. Kenan onu takmıyor içinden geldiği gibi davranıyordu. Hazal’ın hiç yapamadığı bir şeydi bu. Tuzlu serin havayı içine çekerek yorgunlukla kaldırdı başını. “Neden karşıma çıkıyorsun?”

Kenan kaşlarını çatarak birkaç saniye sözleri zihninde çevirdi. “Karşılaşıyoruz.”

“Karşılaşmayalım Kenan, sen beni gördüğün zaman arkana bakmadan kaç.”

Beklemediği sözlerin altında neler olduğunu öğrenmek istiyordu Kenan ve şimdi öğrenecekti. “Neden?”

Hazal’ın sinirleri uçlarda dolaşıyordu. Yapayalnız olduğu bu evrende tüm dünya üzerine geliyor gibi hissediyordu. Hayatında hoşlandığı, beğendiği hatta en beğendiği adamın bir sevgilisi vardı. “Çünkü yakışıklı bir adamsın, karizmatik bir havan var ve beni etkiliyorsun ama bunun yanında senin bir sevgilin var. İşte bu yüzden beni gördüğün yerde kaçmalısın.”

Birleşik olan kaşları yavaşça çözüldü, meraklı bakışları gerçeklerle aydınlandı. Şaşkınlıkla karşıdaki cesur kadını izledi. Mavi gözlerini kaçırıp, arabasına binişini sessizce izledi, gidişi gibi.

Düzenleme

Ny.ozlem

Onuncu Bölüm

Ankara...

Saat ondu ve gecenin serin havasını içine çekerek arkasına yaslandı. Bir an aklından Kenan'ın bu akşam aramadığı geçti. Telefonuna uzanacağı anda kömürleri çelik bir kapta getiren Oğuzhan'la aramaktan vazgeçti.

“Oldu mu?”

“Bilmiyorum, olmuş mu?” Eğilip bakan Ruken, kıvama gelen kömürlere gülümsedi. “Olmuş. Hadi üstlerine bırak, tütünün üzerine.”

Maşa yardımıyla Ruken'in tarif ettiği şekilde iki nargileye de yerleştirdi. İçmek istediğinden emin değildi ama denemekten zarar gelmez düşüncesi ağır bastı hem Ruken'in neden bunu bu kadar sevdiğini anlamalıydı. Kadının gözlerinin içi parlıyordu, o kadar eğlenmeli miydi nargile? “Seni gören günlerdir açsın ve yemeğe saldırmak üzeresin diye düşünür.”

“Herkesin bir zaafı var, benimki de bu. Başka kötü huyum var mı, bilmiyorum. Yoktur sanırım, olsa bilirdim.” Keyifle gülümsedi. “Ev arkadaşım, var mı başka kötü huyum?”

Oğuzhan, Ruken'in hemen yanına oturdu. Aralarındaki mesafe bir metre kadar ya vardı ya yoktu. "Bence yok, olsa bilirdim."

"Bana bunlarla gel." Adama göz kırparak bir nefes aldığı nargilenin dumanını havaya savurdu. "Efşan... Seni andım bu gece." İçine özlem dolu bir soluk çekti.

Kalın dumanın havada yok oluşu, Ruken'in aşkla içişiyle Oğuzhan donup kalmıştı. Bacak bacak üstüne atmış, rahatlığından ödün vermeyen keyifli kadının ilginç bir hâline daha şahitlik ediyordu. Silkelenip kendi nargilesine baktı. Ruken'in kıkırtısıyla gülümsedi.

"O seni değil, sen onu içeceksin, korkma!"

Oğuzhan da ayağını dizinin üzerine yatırdı. "Yok canım, ne korkması, benim korkum tiryaki olurum diye."

Ruken'in kahkahası geceye neşe katıyordu, daha çok Oğuzhan'ın kalbine oynuyordu. Hiç bu kadar eğlenceli bir kadın tanımış mıydı, hayır. Ruken kendi kendine hayran bir kadındı. "İnanılmaz bir kadınsın, bunu söylemezsem içime dert olur."

Ruken aldığı dumanı Oğuzhan'ın yüzüne savurdu. Adamın gözleri kapalı gülümsemesine bir süre takılı kaldı, ona göre asıl inanılmaz olan Oğuzhan'ın değişik havasıydı. "Değilim ama sen öyle düşünmek istiyorsan, serbest."

Dudakları en sonunda nargilenin ucunu bulan Oğuzhan, içine derin olmayan bir nefes aldı. Bilmiyordu ama uygulayabilirdi. Ciğerlerini delip geçen dumanın etkisini azaltmak istercesine savurdu. Ağzında kalan tadı sevmişti ama içindeki yangının geçmesini bekledi.

"Nasıl?"

"Yakıcı, sert ve lezzetli."

Ruken neşeyle işaret parmağını adama çevirdi. "Adamımsın, işte bu. Lezzetli." Başını gökyüzüne kaldırıp ışıldayan binlerce yıldızı izledi. "Şehrin ışıkları kapanmış gibi değil mi? Tüm yıldızlar görünüyor."

"Doğanın güzelliğini kapatan şehrin ışıkları... Kendimi huzurlu hissediyorum."

“Ben neden hissedemiyorum?” dedi Ruken ince ama ~~derinde~~ gelen bir sesle.

Kaşları birleşen adam, Ruken’e döndü. “Huzurlu görünüyorsun, içinde başka bir kadın mı var?”

İçinde keşmekeş bir kadın vardı ve bunu bilen kaç kişi ~~vardı~~, bilmiyordu, belki de kimse yoktu. Tanımadığı ama aslında ~~çok iyi~~ tanıyor gibi hissettiği Oğuzhan’a ne demeliydi, seçmesi ~~gerekiyordu~~. “Vardır belki, herkesin içinde başka insanlar yok mudur?”

Dikkat kesildi, fark edemediği biri yaklaşıyordu. Ruken’in ~~ne~~ şesinin altında ne vardı? “Olabilir, benim de var. Ben inatçı bir ~~ada~~ mım, çok konuşuyor olsam da görmediğin biri daha var.”

“Bu sözleri beni konuşturmak için mi seçtin? Bu kadar ~~beziyor~~ olamayız.”

“Benziyor olabiliriz ama ben huzurlu hissediyorum. Hayat- ta her şeye sahibim, değilsem bile bunu önemsemiyorum ama sen önemsiyorsun.”

“Çünkü beni yoruyorlar, yalnız hissettiriyorlar. İstedğim her şeye sahibim, çok zengin bir kadını. İnanılmaz para kazanıyorum hatta benim oteller zincirim de var. Çalışmadan ölene kadar yaşayabilirim. Kocaman bir ailem var, şen kahkahaların hiç eksik olmadığı mutlu bir evim var ama ben yalnız yaşıyorum.”

“Çünkü yalnızsın, doğru mu?”

“Doğru,” dedi bir nefes daha alırken. “Kimin olursa olsun, hayatına ortak olamıyorsun, seyirci oluyorsun ve bir süre sonra gitme vakti geliyor, sonra yine yalnızsın. Herkesin kendi hayatı var sonuçta. Ben de benimkini seçtim.”

Almak istediği sözleri Ruken’in ağzından cımbızla çekiyordu. İnce ince eliyordu harfleri, sonra birleştiriyordu. Ruken’in hayatında o adam yoktu, olsa bir kadın asla bu cümleleri kurmazdı. “~~Kendi~~ aileni kurmak istiyorsun, kendi evinin şen kahkahalarını duymak, seyirci değil, başrol olmak.”

Burukça gülümsedi. “Evet. Aslında istediğim iki şey var, birincisi imkânsız, ikincisiyse nasip.”

“İmkânsız bir şeyi istemek?”

“Özlemek, özlem kimsesiz bir çocuk gibidir, içinde ağlar, durur.” Eli omzundaki dövmenin üzerini okşadı. “Neden sol omzum, bilmek ister misin?”

Ruken’in içindeki kadın çok farklıydı, derindi ve kanıyordu. Ne-
fes bile almıyordu Oğuzhan. “Ölebilirim.”

“Annem beni sol omzumdan öpermiş, tam dövmemin üzerin-
den. İki şey istiyorum, biri imkânsız, annemin omuzumu öpmesi-
ni, beni göğsünde uyutmasını ama annem öldü, bu yüzden bu im-
kânsız.” Gözleri hüznle dolmuştu. Oğuzhan’ın görmüyor oluşuna
memnun oldu. “Ya da omuzunu öperek, göğsümde uyutacağım bir
çocuk, bu da nasip.”

Oğuzhan onca neşenin altında uyuyan kederli kız çocuğunu
anladığı anda yüreğinin ortasında yanan merhamet ateşinin bir
daha sönmeyeceğini hissetti. Boğazına kilitlenen sert yumruyu itip
az önce ciğerlerini parçalayan dumanı içine çekti ama bu kez yakıcı
hissi alamadı, hisleri daha acıydı. “Nasip.”

“Leyla’nın annesiz olması bana kendi çocukluğumu anımsattı.
Sanırım o yüzden bu kadar derine indim.” Eski gülümsemesini tek-
rar takındı.

“Ah,” diyerek derince iç geçirdi. “Ona bir anne bulacağım, artık
buna eminim. Ama âşık da olmam gerekiyor, o nasıl olacak?”

“Olursun belki, zor değil.” Ruken’in omuzları kıpırdadı, gülüşü-
nü gizliyordu.

“Sen bile inanmıyorsun, zor!”

“Âşık olmak kolay, olacak kişiyi bulmak zor. Abim ve yengem...
Nazlı, abimin her şeyi. Sekiz yıl ayrı kaldılar ve başka birine asla gö-
nül bağlamadılar. Onlara çok imreniyorum.”

“Neden? Senin de on senelik bir ilişkin var.”

“Kenan ve ben beş sene önce ayrıldık.”

Oğuzhan’m gözleri sonuna kadar aralandı. Nargileye bakan
gözlerini anında Ruken’e çevirdi. “Nasıl?”

“Ayrıldık. Beş yıldır arkadaşız ve ayrılırken birbirimize hayatla-

rımıza birini alırsak bir diğërimizin buna mutlu olacağını konuştuk. Ama gel gör ki ikimizin de hayatına biri giremedi. Biz yine birbirimize kaldık. Dönüşümde tekrar konuşacağız, deneyeceğiz.”

“Ben...” Oğuzhan hayatındaki en güzel sözleri işittiğine yemin edebilirdi. Bu karmaşık olaya bu kadar sevineceğini asla tahmin edemezdi. Daha sabah bir adamın sevgilisini elinden almanın adice bir hareket olacağını, bunu yapmayacağını kendine itiraf ediyordu. “Ben anlamıyorum, Kemal senin sevgilin değil mi?”

“Kenan! Şimdilik hayır ama verilmiş sözümüz var, yani düşüneneğiz ve karar vereceğiz. Onu seviyorum, o mükemmel bir adam.”

Gözlerini yumarak açtı. “Seviyorsun ve deneyeceksin?”

“Evet, ne var bunda?”

“Seven insanların *deneyeceğiz* tabiri biraz saçma değil mi?”

“Biraz, olabilir. Sorun şu ki biz ayrılırken anlaşılamıyorduk. Hayata bakışlarımız farklı, çok küçüktük Oğuzhan, ben on sekiz, o on dokuzdu. Biz ilişki sözcüğünü taşıyamadık ama şimdi öyle değil, birbirimizi anlıyoruz, konuşabiliyoruz.”

“Anlıyorum,” derken arkasına yaslandı. “Ortak kararla ayrıldınız sanırım çünkü hâlâ düzenli bir arkadaşlığınız var gibi.”

“Evet, aslında arkadaşlığımız sevgili oluşumuzdan daha keyifli geçti. O yurt dışına gitmek istiyordu, ben Türkiye’de, ailemin yanında kalmak. Uzlaştık, ayrıldık.”

Dişlerini birbiri üzerinde sesli şekilde gezdirdi. “Hiç pişman oldun mu onunla gitmediğine?”

“Hayır, hiç olmadım. Ben kararlarımdan asla pişman olmam.”

Oğuzhan alıştığı dumanı bir kez daha keyifle aldı. “Abin hiç pişman olmuş muydu, sekiz yıl ayrılığa?”

“Deli gibi, Nazlı’nın olmadığı her gün ölüyordu.”

“Başka sorum yok.” Çarpık gülüşüyle bir nefes daha aldı.

Ruken bacağını diğërinin üzerinden indirip Oğuzhan’a döndü. Kaşları birleşmiş, öylece bakıyordu. “Ne demek istedin?”

“Hiç.”

“Hiç değil, sen bir Şey ima ediyorsun.”

“Seni űzmek istemiyorum, konuűmayı burada kesebiliriz.”

“Hayır, ne demek istedin? Kenan beni sevmiyor mu? Ben Kenan’ı sevmiyor muyum?”

“Sen sűyledin, ben deęil. Kerim seni sevse bırakmazdı.”

“Kenan!” dedi hırsla. “Saçmalama, beni sevmese hayatında başka kadın olurdu ama o beni seçti.”

“Hayatında biri olmaması sana hâlâ âşık olduğu anlamına mı geliyor? Benim karşıma çıkmayan kadın onun da karşısına çıkmamış olamaz mı? Olmadığı için hâlâ seni seviyor olduğunu düşünüyör olamaz mı ve aynı şekilde sen de!”

“Ben onu seviyorum,” dedi daha hiddetli bir hırsla. “Neden bana bunları söylüyorsun?”

“Ben doğruları söylüyorum, sen onu seviyorsun çünkü hayransın. O senin ilk aşkın. Neden bunları sana söylediğıme gelirsek, ben bir erkek olarak sevdiğim kadını arkadaşım olarak göremeyecek kadar bencilim, uyan Ruken! Beş yıl seni arkamda bırakıp, birinin seni benden alacağı düşüncesiyle yaşayamam. Sevdiğim kadını yurt dışına götüremiyorsam yanında kalırım ama nikâhına şahit olmam. O lanet olasıca fotoğrafları da çektermene asla izin vermem! Üzgünüm bu benim, Oğuzhan Kara. Bunlar benim düşüncelerim. Ama asıl tehlikenin farkında değilsin. Bir gün başka bir kadına gerçekten âşık olursa, ikiniz çok acı çekersiniz. Özellikle sen!”

Ruken’in nutku tutuldu, gözleri boşluğu izler gibi adamın iki dudağına kilitlendi. Kalbinin en ücra köşesinde gizlediğı tüm korkularını yüzüne tokat gibi çarpıyordu Oğuzhan.

Elindekini yere bırakıp Ruken’e döndü. Kadının kilitlenmiş bakışlarında nem görüyordu ama bunlar gerçek düşünceleriydi. “Ruken?” Sakin ve merhamet tınıları taşıyan sesiyle Ruken’e eğildi. “Bunlar senin için de geçerli. Sen de onun gitmesine izin verdin, pişman bile değilsin ve bir gün bir başkası da senin karşısına çıkabilir.”

Ruken sessize ayağa kalktığında Oğuzhan da onunla kalktı. Yı-

kılıyor gibiydi Ruken, dağılmıştı. Bir adım attı ona ama Ruken yanından geçip gitti.

“Yalnız kalmak istiyorum.”

Yerine oturup yanan nargilelere bakarak dilini ısırды. Tutamamıştı dilini, yine üzmüştü deliler gibi hoşlandığı kadını. Kadının dengesi şaşmış görüntüsüyle bu gece de uykunun haram oluşuyla başını sağa sola sallayıp bakışlarını ışıkları yanan odaya çevirdi, yanıp sönmüştü ışıklar. Ağlayacaktı, belki sabaha kadar ağlayacaktı. Belki adamı arayacak, sözlerinin yalan olduğunu anlamak isteyecekti. Yere attığı nargileyi alıp, yıllardır içiyormuş gibi içine çekti. Her nefeste Ruken’in odasına baktı. Onun orada üzgün olması fikri her an yüreğini yaktı.

Sabaha kadar oturduğu yerden kalktı, tekrar oturdu, sürekli Ruken’in odasına baktı. Hiç ışık yanmamıştı. Saatler sabah dördü gösteriyordu ama Oğuzhan odasına gidip yatağına giremiyordu.

Odasında, pencerenin önünde, perdenin arkasında onu izliyordu Ruken. Saatlerdir düşünüyordu, Kenan’ın gidişini, kendinin vazgeçişini. Geçen zamanı ve ayrılığa ahşan kalplerini. Aylarca görüşmemelerini, araları açılan telefon konuşmalarını, hayatlarına kolaylıkla devam edebilmelerini en sonunda ellerinde kalan kuru özlemi. Kalbinde arada oluşan derin bir kırıklık gelip esiyor, bir anda dağılıyordu. “Ben istedim,” dedi kendi kendine. “Ama sen de çabuk vazgeçtin Kenan. Sen istedin, ben de kabul ettim, ben de çabuk vazgeçtim.”

Kenan’a gerçek anlamda âşık olup olmadığını çözmeye çalışıyordu ama bunu nasıl başaracağı hakkında bildiği hiçbir şey yoktu. Kenan şu an sevgilisi bile değildi. Yaşayıp görmeyi, görürken de ince ince elemeyi ve Oğuzhan’ın sözlerini unutmamayı aklına not etti. Ama aklını meşgul eden bir şey vardı. Netti. Kenan’dan anlayış beklememişti, o fotoğraflara neden engel olmamıştı? Kollarını çözerrek soluşunu rahat bıraktı. Ne kadar düşünse boştu, Kenan yanında yoktu. Karşılıklı bir düşünce içine giremiyorlardı. Kendini üzmesinin anlamı da yoktu. Odanın kapısına yürüdü. Vicdan azabı çeken adamı azat edebilirdi. Saatlerdir bahçede dönüp duruyordu.

Çıkardığı topuklu ayakkabıların sesi olmadığından Oğuzhan o yaklaşıma kadar fark edemedi. Saatler önce bıraktığı sandalyeye otururken hiç uyumamış olan kadını karşısında görünce çekinerek baktı Oğuzhan.

“Haklısın mısın, değil misin, bunu bana zaman gösterecek. O güne kadar bir daha bu konuşmayı yapmak istemiyorum hatta o gün bile konuşmak istemiyorum ve muhtemelen o gün sen yanımda olmayacaksın -zira öyle anlar gelirse- şimdi biraz uyu.”

“O gün tam arkanda olacağım,” diyemedi. “Sağında solunda her yanında.” Tatlı bir gülümseme sundu Ruken’e . “Anlaştık. Sen de uyu, sabah sekizde kalkarız.”

Ruken de gülümsedi. “Anlaştık.”

İstanbul...

Günlerdir aklından çıkmayan kadının sözleri, hüznü gözleriyle hayatında hiç yaşamadığı çelişkiyi içinde taşıyordu. Tam bir hafta olmuştu, o sahil kenarındaki cesur kadının kendini alt eden sözlerini duyulmuş. Basit bir kadının basit sözleri olmalıydı onun için ama değildi. Hazal’ın, “Senden etkileniyorum,” cümlesi yüreğinin tam ortasında bir yangın başlatmıştı. Aklına Ruken’in doluşu, o güzel kadının güzel kahve gözlerini anımsayınca kendini rezil bir adam gibi hissetmesine neden oluyordu. Kendini anlamıyor, anlamadıkça da çırpınıyordu. Kafasının hiç bu kadar karıştığını bilmiyordu. Ruken hayatının tam on yılıydı. Tanıdığı en dürüst, en mükemmel kadındı. Kalbinde Ruken’in ayrı bir dünyası vardı ama ya Hazal?

Gözlerini sıkıca yumarak, nefesini kederle saldı. Ne yapacağını bilmiyordu, düşünmesi diye bir şey yoktu çünkü düşündükçe içinden çıkmadığı mavi gözlerin esiri hâline geliyordu. Günler geçmesine rağmen onu bir daha görmemişti. Bunun böyle devam etmesi hâlinde neler yapacağını biliyordu. Arabasını valeye verip kulüpten

içeri girerken kapının önünde bekleyen gazetecileri es geçti. Herkes Ruken'i soruyordu, nerede olduğunu Kenan bile bilmiyordu.

Arkadaşlarının nerede olduğunu tahmin ediyordu. Tahmini her zamanki yerlerinde olmalıydılar. Kafasında milyon tane düşünceyle ilerliyordu. Önündeki locadan kalkan kadının kendisine dönmesiyle ona çarpmamak için durduğunda, ardına bakmadan kaç diyen Hazal'la burun buruna geldi.

Masadaki sohbetten kalan gülüşü toz gibi dağılıyordu Hazal'ın. Görmemiş gibi yapmak, yanından geçmek için hareket ettiğinde Kenan ona engel olmadı. Kenara kayarak kadının geçmesine izin verdi. Hazal merdivenleri inerken Kenan çıktı. Her zamanki gibi güzel ve alımlıydı. Kenan bir an durdu ve geri döndü. Bakışlarını Hazal'ın kalktığı masaya çevirdi. Genç kadınlar ve erkeklerden oluşan gruba göz gezdirdi.

Uzaktan tanıdığı insanlardı. Hazal'ın hayatında biri var mıydı? Bu düşünce daha önce aklına gelmemiştir, hem de hiç. Deliriyor olduğunu düşündükçe derin nefesler alıyordu. Her an tüm kayışlar kopabilir, Kenan kendini hiç bilmediği bir dünyada bulabilirdi. Kanında bir yaramazlık kol geziyordu ama neler olduğunu çözmüş değildi.

Arkadaşları saatleri neşeyle devirirken Kenan için durum tam tersiydi. Gülüyor gibi yapıyor, mutlu bir ifade takınıyordu. Aklındaki saçma düşünceleri bir Allah'ın kuluna açıklayamayacak kadar gergindi. Gözleri sürekli aşağı locaya kayıyor, Hazal'ı göz hapsinden çıkartamıyordu, çıkartmıyordu. Uzak olsa da tam karşısında oturuyordu, gülümsüyor, konuşuyor eğleniyordu. Daha önceki kaçışları yoktu. Kenan yeni fark ediyordu, Hazal onu nerede görse arkasına bakmadan kaçıyor ama bugün o günlerden biri değildi. Açık seçik, "Sen benden kaç!" demiştir ama Kenan kaçmaktan ziyade onu izlemekten kendini alamıyordu. Ruhu iki kadının çekerek gerdiği ip kadar gergindi. Birinin elinde kalacaktı ama hangisinin... Delirecekti.

Hazal'ın masadan kalkmasını fırsat bilerek kendisi de kalktı. Hazal'ın önden çıkması mecburdu. Gazeteciler en ufak bir şeyi, hiç olmayacak asparagas haberle süsleyebilirdi. Hemen arkasından çıkarken arabasına bindi. Kırmızı arabanın peşine düştü, bunu neden

yaptığını dahi sorgulamıyordu. Aklını bir sahil kenarında kaybetmiş gibiydi. Yeterince uzaklaştığında Hazal'ın aracının önüne geçti. Saat geç, İstanbul sokaklarının تنها olduğu anlardan biriydi.

Kenara çekip dörtlülerini yakan Hazal, aracın kime ait olduğunu bilmediğinden inmedi. Kapının açılması, içinden o çok beğendiği adamın çıkmasıyla nefesi kesildi. Kendisini takip etmişti ama neden? Adımını dışarı attığında Kenan karşısında durdu. Kapısını kapatıp başını kaldırdı.

“Bu pek karşılaşma olmadı, beni takip mi ediyorsun?”

“Evet.” Kenan, Hazal'ı durdurmuştu ama ne diyecekti, onu düşünmemişti. Aklını bu derece karıştırmış olmasına kızabilirdi. Hakkı olmadığını bile bile...

“Sana benden kaçmanı söylerken çok ciddiydim. Yaptığın bu şeyin bir anlamı var mı?”

“Öylece aklımı karıştırıp gittin, senin sözlerin cesurca olabilir ama ben iki kadının ortasında kaldım ve kendimden nefret ediyorum, bunun tek suçlusu sensin.”

Kaşları çatılan Hazal'ın yüzü gerildi. “Neyin suçlusu benim? Bence de kendinden nefret edebilirsin çünkü benim birkaç sözümle çelişki yaşıyorsun. Ruken için gerçekten üzgünüm şu an.”

“Kendine bir baksana!” dedi Kenan, bir adım geriye çıkıp kollarını iki yana açarak.

“Ne varmış bende?” Hazal'ın tüm sinirleri parmak uçlarından dışarı çıkacak kadar toparlanmıştı.

“Çok güzelsin! Anlamadığım bir şey var gözlerinde, dilinle, birkaç sözünle beni alaşağı ettin. Delirmek üzereyim Hazal...”

Ne düşüneceğini kestirmeyen Hazal, dudaklarını kımıldatsa da tek söz edemedi. Uzak durması için konuştuğu adamın aklını bu derece karıştırmak istememişti. Asla!

“Sen haklısın, benim sana, senin bana yaklaşmaman gerekiyor. Unutalım, hiç konuşmamış, karşılaşmamış gibi yapalım.” Adım adım gerileyen adamın arkasını dökerek aracısına binişini, gaza basıp hızla gidişini izledi.

İstediği buydu ama acıtmayacağı anlamına gelmiyordu. Kırılan tuz kavanozu gibiydi şimdi. Darmadağın...

Ankara...

Televizyonun karşısındaki koltuğa, evin reisi gibi yerleşen adama, evin hanımı gibi patlattığı mısırı uzattı Ruken. Evde televizyon olmasına rağmen hiç film izlemedikleri akıllarına gelince ilk işleri film seçmek olmuştu. Korku filmi!

Oğuzhan, Haldun'a mesaj yazıyordu. "Termal kamerayı kapat!" yazıp gönderdi ve hemen cevap aldı.

"O neden?"

"Kapat diyorum Haldun!"

"Ne bok yiyorsun Oğuzhan?"

"Kapat dedim!"

"Tamam!"

Telefonu bırakıp Ruken'e döndü.

"Emin misin Ruken?"

"Korkuyor musun Oğuzhan?" Kendini gelişigüzel koltuğa bıraktı. Aralarında ufak bir yastık vardı. Geçen zaman ikisini de rahatlıkta zirveye çıkarmıştı. Ruken, Oğuzhan'ın her şeyine deli gibi alışıyor-du; etrafında oluşuna, birlikte yedikleri yemeklere, nargile günlerine, bitmeyen anlayışına ve muhteşem gülüşüne...

"Sen korkacaksın ve sabaha kadar beni uyutmayacaksın, ben bundan korkuyorum."

Ruken omuz silkip, ağzına bir tane mısır attı. "Evet, korkacağım ama ben zaten korkmak için izliyorum. O heyecan çok başka, unuttum gerçi ama seninle hatırlarım." En son korku filmini ne zaman izlediğini hatırlamıyordu. Ablaları evli bile değildi, tüm geceyi onların yanında geçirmişti. Anımsayınca gülümsedi.

“Ne var senin aklında?” Ruken’in gülümsemesi ona da yordu.

“Hiç, hadi aç artık.”

Oğuzhan ışıkları kapatıp Ruken’in yanına oturdu. Dondurduğu ekranı oynattığında Ruken aralarında duran küçük yastığı kavrayıp, yüzünün hizasına getirdi. Ona bakan adamı fark etti. “Ne? Bakma öyle, korkunç sahnelerde kullanacağım.”

Oğuzhan kahkaha atarken başı arkaya devrildi. “İzlemeyecek sin yani.”

Elindeki yastığı adamın yüzüne indirdi. “Tabii ki izleyeceğim.”

Boğazını temizleyen Oğuzhan doğrulup mısıra uzandı. “Hadi öyle olsun.”

Oğuzhan sakın tavırlarıyla ekrana odaklanmış, hayatının en güzel gecelerinden birini yaşıyordu. Korku filmi izlerken hiç bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu. Bir kadınla korku filmi izlememişti ama bu ilkin Ruken’le olması ayrıca hoşuna gidiyordu. Ağzına attığı mısırla gözlerini Ruken’e çevirdi.

Elinde yastıkla bir o yana, bir bu yana hareket edip duruyordu. Yerinde bir dakika durmuyordu. Attığı ufak çığlıkla Oğuzhan’a sokuştu. “Geçince haber ver.”

Ruken’in başını omuzunda hisseden Oğuzhan, nefeslendi. “Olur,” derken gülümsüyordu. Yastığı kenara alan Ruken’i sertçe uyardı. “Hayır, burası dehşet, sakın açma!”

Çevik bir hareketle yastığı tekrar yüzüne tuttuğunda Oğuzhan kolunu kaldırıp Ruken’in omuzuna sardı. “Sakın bakma!” Ekranda bir şey olduğu yoktu, Oğuzhan eline geçen fırsatı değerlendiriyordu. “Ya? Oğuz, izlemesek mi? Ben korkmaya başladım.”

“Ben sevdim.” Oğuzhan adının kısaca söylenmesindeki samimiyette takılı kalmıştı. Biraz daha yerleşti koltuğa, kolunu iyice açtı. “Tamam, şimdi aç.” Az sonra kötü bir şey olacaktı, filmi daha önce izlememişti ama olmalıydı.

Ruken yastığı indirip nefes aldı. “Ama çok keyifli değil mi?” Yerinin neresi olduğunu sorgulamıyordu. Günler günleri kovalarken

ona öyle gelişigüzel ısıniyordu. Yakınlıktan hissettiği kokuyu alırken başını Oğuzhan'a çevirdi. "Sende nargile kokuyor."

"Doğal, beni tiryaki yaptın, akşam birlikte içmedik mi?"

Efşan'ın sözlerini anımsadı. *Vedat bu kokuya bayılıyor.* İğrenç bulduğu bir gerçeğin tam ortasıdaydı şimdi. Oğuzhan'dan yayılan koku özellikle sakallarına sinmiş gibiydi. Nargilenin o çok sevdiği elma kokusu karşısındaki adamdan çekim olarak dönüyordu ona ve bunu Oğuzhan'a kendisi yapmıştı.

"Evet, normal." Her gün bir başka günün karışıklığıyla bitiyordu. Etrafından ayrılamayan adama benzeri olmayan bir alışkanlıkla bağlanıyordu. Hiçbir şeyi yabancı gelmiyordu, onun her hareketine hayranlık beslemesi aklını tamamen karıştırıyordu. Aklının bir ucunda Kenan'ın olması durumu kendi içinde kaosa çeviriyordu. "Çekici kokuyorsun. Efşan bana bunu söylediğinde onları ilginç hatta değişik bulmuştum ama gerçekten koku sende farklı hissettiriyor."

Günlerdir kendini tutma, biraz geriye çekme çabasında olan adama söylenecek en son sözler bunlar olmalıydı çünkü Oğuzhan'ın düşünceleri ve hisleri apayrı yerlerden el sallıyordu. "Ruken," dedi, kısık tonda. "Sen çok güzel bir kadınsın ve ben çekici bir erkek olarak görünüyorum, bunu burada yapma, ha güzelim." Açık açık susuyordu. Konuşursa plansız şeylerin ortasında kalacaklardı.

Hayatta her istediğine ulaşmış bir kadın olabilirdi ama aşkta veya erkekler konusunda hiç başına buyruk olmamıştı. O bir kadındı ve kadınsı hislerinin esiri olacak kadar da acemiydi. Filmi unutup, zaten kolunun altında olduğu adamın yüzüne yaklaştı. Burnundan aldığı sesli nefesiyle Oğuzhan'ı yerinde taş ettiğini fark dahi edemiyordu. "Rahat bırak beni, sadece hissetmek istiyorum ve gerçekten çok cazipmiş bu koku." Kenan'da bu kokuyu neden hiç alamamıştı? Oğuzhan gönlüne öyle cazip geliyordu ki şu an, izah edemiyordu.

Ateş üfleyen ejderha olabilirdi Ruken çünkü Oğuzhan'ı cayır cayır yakıyordu. Başını koltuğun sırtına bıraktı. Tükeniyordu, hem de feci bir hâlde... "Ruken!" İsyanlarla dolu sesiyle kendine geldi Ruken.

“Bir erkek olarak çok cazipsin.” Biraz geriye kayarak filme döndü ve döner dönmez bağırarak Oğuzhan’a tekrar sokuldu. Yastığın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Başını gizlediği yer adamın geniş göğsüydü ve bundan hiç çekinmiyordu.

Kumandanın kapatma düğmesine basıp evi tamamen karanlığa gömdü Oğuzhan. Perişanlığın bir açıklaması varsa o şimdi Oğuzhan’dı. Televizyonun kapatıldığını görmeyen Ruken bir çığlık daha atarak yine sokuldu bulunduğu yere. “Cinler mi bastı? Ne oldu?”

Sinirleri gevşeyen Oğuzhan kederli kahkahasıyla Ruken’i hiç çekinmeden iki koluyla sardı. “Evet, bu gece burada benim kollarımda uyuyacaksın, cinler böyle diyor.”

Alay edildiğini anlayınca adamın göğsüne vurarak çıktı kaslı kolların arasından. “Alay etme benimle, ben en son sekiz on sene önce ablalarım ile izledim korku filmini. Bu gece sen ve ben burada, bu koltuklarda uyuyacağız.”

“Ne?” derken doğruldu. “Nasıl?” Karanlıkta birbirlerinin parlayan gözlerine bakıyorlardı. “Sen beni oyuna mı getirdin? Ben bunu senin sürekli yaptığın bir eğlence olarak düşünmüştüm?”

Omuz silkerek adama yaklaştı. “Tüm gece Duru ablamla uyumuştum, kandırıldın.”

Karanlıkta birkaç saniye öylece baktı. “Seni ekranda ödülünü alıp, öyle sert ve kendinden emin konuşurken gördüğümde taş gibi sert bir kadın hayal etmiştim.”

Dudakları büküldü, içi kıyıldı. “Orada bir iş kadını vardı, kendimden hâlâ eminim ve döndüğümde yine aynı insan olacağım. Bu hâlîm çok mu itici?”

Başını iki yana salladı. “O kadın çok uzak, farklı, ulaşılmaz ve çekici ama bu kadın çok tatlı. Kaç kadın var içinde?”

Yüreğine kanat takılmış gibi yerinde kıpırdadı. Ellerini açarak saymaya başladı. “Çekici, ulaşılmaz, farklı ve tatlı, dört kadın.”

Genişçe gülümsedi Oğuzhan. “Bence bir kadın daha var ama söylemeye çekiniyorum.”

Kaşları birleşti, kendi içindeki kadını o nasıl bilebilirdi, ne bili-

yordu? “Hep böyle yapıyorsun, bir şey diyorsun ve söylemek istemiyor, beni merakta bırakıyorsun.”

“Söylersem sonumuzun ne olacağını bilmiyorum, çekindiğim konu bu.”

Omuzları inerken arkasına yaslandı. “Âşık bir kadın mı? Onu şu ara ben bile göremiyorum, sen nasıl görüyorsun?”

“Âşık değil, ateşli! Sende masum bir kıvılcım gibi yanıp sönüyor, her an parlamaya hazır.”

Bedeninin titrediğini hissederken üşüme hissine engel olamadı. “Onore oldum.”

“Peki.” Her an zorluyordu ve bundan hoşlanmıyordu ama konu bir şekilde buraya geliyordu, nefesle ayağa kalktığı anda, Ruken de ardından fırladı. “Nereye?”

“Odama Ruken.”

“Hayır, beni yalnız bırakma!”

Kollarından tutan kadını, belinden tutsa, kendine yaslasa ve küçük dolgun dudaklarını doyana kadar öpse, yine içi soğumazdı. Ruken damarlarındaki tüm kana açık ara oynuyordu. “Ne yapacağım?”

“Benimle kalacaksın, burada. Sen şu koltukta, ben bu koltukta,” derken sağlı sollu duran büyük koltukları işaret ediyordu.

Başını tavana kaldırıp, “Tamam,” derken, nefesle başını indirdi. “Yastık falan alalım değil mi?”

“Ama birlikte.”

“Bir daha sana korku filmi yasak.”

“Düşünürüz.”

“Yasak! Ben koltuğa sığacak adam mıyım Ruken, kalıbıma bakar mısın?”

“Bakıyorum,” derken adamı süzüyordu. “Valla değilsin.”

“Sen benim yanımda yat istersen?”

“Yok artık. Başka?”

“Beni koklamaya gelince her şey mübah, bana sokulurken de öyle, yanımda yatınca mı yok artık?”

“Ne işim var senin yatağında ya? Abartma, ben gider odamda kalırım.”

“Tamam, hadi git?”

“Giderim bak, sen de vicdan azabından uyuyamazsın.”

“Yok canım sen de, neden uyuyamıyorum ki, bal gibi de uyurum.”

Korkuyla arkasını döndü, cidden odasına gidemezdi. Sağdan soldan, kapı ardından saçları uzun veya kabarık cismani bir şey çıkabilirdi. “Rahatına bak sen.”

Gülüş sesiyle bileğinden tutan adamdan kurtulmak için çekti kolunu ama işe yaramadı. “Hem tatlısın hem de huysuz.”

Tekrar çekti kolunu ama Oğuzhan bırakmadı. “Bıraksana.”

“Seni bırakmak mı? Ah, onu unut!” Kadının omuzlarından tutup kendine çevirdi. “Bu gece beni zorluyorsun ve ilginçtir ki bunun farkında değilsin ama seni bırakmam, sonra evi cinler basar, sana bir şey olursa ailene ne derim?”

“Abim topunuzu kurşuna dizer, bence de beni bırakma.”

Ruken’i tanıdığından bu yana eksik olmayan gülüşlerinden en keyiflisiydi belki de şu anki. “Sen... O kadar sözcük arasından bunu mu çıkardın?”

Başını kaldırıp saçını yana savurdu. Karanlıkta sadece gözleri parlıyordu ve Oğuzhan yüzündeki ciddiyeti göremiyordu ama hissetti, o ulaşılmaz kadından bir şeyler yaklaşıyordu. “Kafamın içinde o kadar çok şey var ki sen bunların en başını çekiyorsun ve ben bundan hoşlanıyorum. Kendimi iyi hissettiriyor, rahatım yanında, olmak istediğim kadını oynuyorum, en doğal. Ama...”

“Ama kendinden önceki tüm sözlerin anlamını yitirdiği bir bağlaç, değil mi?”

“Öyle, sen ve diğerleri diye ayrılan düşüncelerim var ve seninle aynı evde yaşamak beni etkiliyor, bundan vicdan azabı duyuyorum, Kenan aklımda ama sen yanımdasın. Sana alışıyorum hem de en çetin hâlinle.”

Yanında olan kadının aklında başka bir erkeğin olması sinirle-

rini geriyor, kalbini kıskançlıkla dolduruyordu ve Ruken daha hiçbir şey görmemişti. “O senin neyin Ruken?”

“Şu an eski sevgilim, döndüğümde sevgili olmaya söz verdiğim adam. O benim ilk ve belki de son aşkım. O bende çok şey, pek çok şey.”

Göğsünün ortasına alevli bir mızrak yemiş, yanıyordu. Kıskançlıktan başka bir şey olamazdı. Bir aya sığan arkadaşlığın getirisi mi yoksa Ruken’in önüne geçilmez çekimi mi? Oğuzhan ona alışmıyordu ama Ruken ona alışıyordu ve bu alışkanlık onda nereye oturacak ikisi de bilmiyordu. Ruken bir krizin eşiğinde, Oğuzhan o krizi fırsata çevirme derdindeydi.

Aşkta her yol mübahtı...

“Peki ben?”

Elleriyle saçını geriye taradı, nefes alırken Oğuzhan onu serbest bıraktı. Sözcükleri toparlamasını bekledi kadının. En az acıyı diledi, o diye başlayacaktı şimdi.

“Bu kadar sevimli olmayabilirdin, ben bu evde bir hanzoyla çalışabilirdim, odamın kapısını kilitleyebilirdim, sana güvenmezdim. Benim her kahrımı çekmemelisin, bana mütevazı olmamalıydın, her dediğimi istisnasız yapmamalıydın, bir de öyle gülmesen ve benimle sohbet etmesen her şey daha kolay olabilirdi. Kahveyi benim gibi içmesen, çay bardaklarımız bile aynı olmasa, işimize bu kadar âşık olmasak mesela, seni itici kılacak tek bir şeyin olmalıydı. Ama yok! Kahretsin ki yok ve sen ve o çenendeki gamze bir günah kadar çekicisiniz! Ben o yasak meyveye ulaşmak isteyen Havva gibi hissediyorum.”

Bir ayak mesafesi yaklaştı, tepeden bakıyor, baktıkça kalbinin içinde yeşeren filizleri sayıyordu. “Başka?”

Boğuk sesle o ateşli kadının içindeki bir kıvılcım çaktı, bir adım geriledi. Konuyu da adamı da bu raddeye kendisi getirmişti. Cesaretin bam teline basıyordu bu gece, sonunu hiç düşünmeden. “Kendimi hissediyorum, kadın olduğumu, seninle konuşurken kendim olduğumu ve hiç çekinmediğimi... Bana ne yapıyorsun?”

Asıl sorunun Ruken'in hiçbir şey yapmadan ona ne yaptığı olmalıydı ama hakkını elinden almıştı genç kadın. "Şimdi ben seni öpersem bazı şeylerin dönüşü olmayacak, bunu biliyorsun." Açılan arayı bir adımda kapattı ama Ruken bir adım daha geriledi.

"Biliyorum, kafam daha çok karışacak ama en çok vicdanım."

"Sen onu sevmiyorsun."

"Seviyorum." Kendine yaklaşan adamdan bir adım daha geriledi. Karanlıkta nereye gittiğini bilemiyordu ama ters istikamete gitmek isteyen ayaklarını geri geri götürüyordu.

"Sen âşık değilsin."

Gözlerini yumdu sıkıca. Çözemiyordu, aradaki farkı bulamıyordu. "Korkuyorum."

"Neden? Ondan başka birine hisler beslemek seni korkutuyor mu?"

"O ihanet edilecek bir adam değil, ben bu damgayı yiyemem."

"O senin eski sevgilin."

"Dönünce söz verdiğim. Bu evin dışında bir hayatım var, sen bu evin içinde kalacaksın. Ayrıldığımızda hafızamda her şeyi götüreceğim, onun yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum. Bu konuşmanın bile olmamış olması gerekiyordu."

"Ben sana söyleyeyim Ruken," dedi kadının saçları arasına tepeden fısıldadı. "Ona baktıkça beni göreceksin, ona dokunamayacak, gülümseyemeyeceksin bile. Sen ondan gideli çok olmuş ama bunu göremiyorsun. Bir kadın iki farklı erkeğin yanında kadın olduğunu hissedemez, senin gibi asil bir kadın bunu yapamaz. Biz bu evde ne yaşarsak yaşayalım, o sende bitti."

Bunu biliyordu, en derinde hissediyordu. Bu evden çıktığında Kenan'ın aşktan başka her şey olacağını tahmin ediyordu. Yaşadığı bu anlarla, anılarla Kenan'a hiçbir şey olmamış gibi bakamayacaktı. "Yokuştan yuvarlanıyor gibiyim, çakılmam an meselesi."

"Tutarım ben seni." Bir elini omzundan sırtına kaydırırken, diğeriyle belini yavaşça tutarak kendine usulca yaklaştırdı. Ruken'in çelişkili kıpırtısına, "Sakin ol," diyerek karşılık verdi. Başını

göğsüne yaslandığı kadının siyah saçlarına dudaklarını bastırıp, bedenini kendine sımsıkı sardı. “Senin karışık dünyandan faydalanacak biri değilim ben, sen kendini anladığın gün ben yanında olacağım.”

“Bu bile doğru değil.” Ruken doğru bulmadığı yeri benimsiyordu, elleri ondan izinsiz hareket ederek adamın sırtına dolanıyordu.

“Doğru dediğin şeyi üç yanlış götürüyor, yok sayıyor. Kendini bu kadar hırpalama, hayat üç yanlış bir doğrudan ibaret. Üç yanlıştan birincisi buydu, ikincisi koltukta beraber uyuyacağız, üçüncüsü birlikte uyanacağız, hâliyle bir de doğrumuz olacak, o da içimizden gelen olacak.”

Eğilip kolunu Ruken’in dizlerinin altından geçirdi, ayakları yerden kesilen kadının kendine çaresizce sokulmasına alan açtı. Karanlık odada arkasındaki koltuğa döndü. Ruken’i göğsünün üzerine yatırıp kenarda duran ince örtüyü üzerlerine çekti. Tek kelime etmeden geçen bir yarım saatin Ruken’i uykuya çağırmasını fırsat bildi. Uçları kahverengi olan ve saçında en sevdiği alan olan yeri parmaklarının arasına alarak okşadı. Doğrular veya yanlışlar onun umurunda bile değildi ama Ruken için durum farklıydı. Yan dönerek Ruken’i koltuğa bırakırken kadının kendine sokulmasına gülümsedi Oğuzhan onu alnından öperken Ruken fark edemeyecek kadar derin bir uykudaydı.

Ama Ruken biliyordu uykuya dalmadan hemen önce, Kenan içinde son buluyordu... Bu sonun başlangıcıydı. Kenan içinde valizlerini toplayıp yola çıkmaya hazırlanıyordu. Yıllar önce yaptığından çok daha farklıydı...

İstanbul...

“Seninle konuşuyor mu?” diye sordu Hilal, telefonun diğer ucunda Aslı vardı.

“Hayır kuzen, tek kelime etmiyor, ben de anlamış değilim. Sürekli somurtkan, kafası karışık ve her şeyden sıkılıyor.”

Koltuğunu ters çevirdi Hilal. “Günlerdir bize uğramıyor, ikizleri görmeden duramayan amcaları bize uğramıyor. Sorduğumda canım sıkkın evdeyim, şuradayım, diyerek geçiştiriyor. Ruken’in gidişiyle ilgisi var bunun ama bunu da anlamış değilim. Sanki ilk kez ayrılıyorlar.”

“Belki canına tak demiştir, bilemeyiz. Konuşması gerekiyor, abisi sorsun, belki erkek erkeğe konuşmak iyi gelir.”

“Kemal de konuşmaya çalıştı ama tık yok. Gitsen baksan, şimdi odasında tüm gemileri batmış armatör gibi düşünüyordur. On sene sonra bu kadar kıymetli mi oldu Ruken? Bırakıp giderken arkasına bile bakmıyordu.”

Soluğunu bıraktı Aslı, bakışları kafenin içini turladı. “Sen de hâlâ benim kadar kızgınsın.”

“Tabii ki kızgınım ama karışmadık öyle değil mi?”

“Karışmalı mıydık Hilal? Hata mı ettik?”

“Sen hata yaptığımızı düşünüyor musun?”

“Hayır ama bilemiyorum, içimden bir ses işler çok karışacak diyor.”

“Al benden de o kadar. Altında kalmasalar bari, Karahan zaten ayrı sorun. Kenan onu mu dert ediyor sence?”

“Kenan, Karahan’ı tırnağı kadar takmıyor, sanmam.”

“Bak ne diyorum.”

“Ne?”

“Bu gece sen, ben ve Kenan dışarı mı çıksak? Biraz zorlarsak derdini anlarız. Yani umarım, konuşamayacak kadar büyük sorunu ne olabilir, meraktan ölüyorum Aslı.”

“Bizi yanında ister mi? Takip edebiliriz ama değil mi?”

Hilal kıkırdadı. “O iş bende, şirketten çıkarken nereye diye sorarım. Sen hazırlan.”

Aslı karşıdan yaklaşan adama baktı. “Senin dünyadan haberin yok, Kenan burada. Atla gel, şurada kısıralım.”

Hilal ayağa fırlayıp çantasını aldı. “Yarım saat idare et, uçuyorum.”

Aslı telefonu kapatıp masaya bırakırken, Kenan karşısına geçip oturmuştu. Gözlerinin altı çökmüştü, yapılı saçlarını karmakarışık hâle getirdiği belli oluyordu. “Garson lazım mı?”

“Bize Kenan lazım, en neşelisinden. Ne oldu sana?”

Gömleğinin üst düğmelerini açıp arkasına yaslandı. “Sıkılıyorum. Gece hayatı da tat vermiyor artık.”

“Hım, Ruken’le konuşuyor musunuz?”

Yeşil gözlerini ablasına kaldırıp başını yana yatırdı. “İki üç günde bir konuşuyoruz, nerede olduğunu bilmiyorum, soramıyorum çünkü benim telefonumun dinlenme olasılığı var. Havadan sudan muhabbet ediyoruz.”

“Telefonuna tedbir koydursana, o kadar zor değil.”

Sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. “Abla ben açım, bana bir şeyler göndersene.”

Aslı ayağa kalkıp telefonunu avuçlarına aldı. “En sevdiğinden geliyor, solmuşsun zaten, hepsini yiyeceksin.”

“Çok değil, küçük olsun, iştahım yok.”

“Sus, Kenan! Yenecek, bitti.” Aslı uzaklaşırken hayattan bıkmama noktasında olan adam, masadaki boşluğu izliyordu. Bir grup şen kadın sesiyle düşünceleri dağıldı. Başını kaldırmadan sesin geldiği yöne bakışlarını çevirdi. Hazal bir grup kız arkadaşıyla kafeye girmişti.

Bakışlarını çekerek görmemiş gibi yapmaya çalıştı. Hanımların onu gördüğüne şüphe yoktu. Kaçmak çare değildi, kaçamıyordu. Görmemek de değildi, bir şekilde karşısına çıkıyordu. Aynı şehirde aynı alanı paylaşmanın acısını yaşıyordu. Hazal her yerdeydi. Düşüncelerinde, hayallerinde ve rüyalarında dolanıyordu, Kenan azap içinde yanıyordu.

Telefonuna uzandı, Ruken’i aramalıydı, onun sesini duymalıydı. Birkaç çalıştan sonra açıldı telefon.

“Efendim,” diyordu yalın ses.

“Sen eskiden canım derdin, hiç değilse tatlı tatlı Kenan derdin, ne oldu o güzel sese?” Telefonun diğer ucundan kederli bir soluğun geldiğini hissetti.

“Sen hâlâ benim canımsın, hep öyle kalacaksın Kenan. Neyin var?”

“Bilmiyorum Ruken, ben hiç iyi değilim. Seni görmem gerekiyor, hem de çok acil.”

Birkaç saniye ses alamadı Kenan. “Kapatmam gerekiyor, işimi yarıda kestim. Bu gece arayacağım seni, beni bekle.”

Telefondaki konuşmaları şifreli gibiydi, Kenan anlıyordu. “Bekleyeceğim.” Telefonu kapatıp masaya bıraktı. Yan masaya hiç bakmıyordu. Yemeği yanına ulaştığında Aslı da yeni gelen tanıdıkların olduğu masaya yürümüştü. Telefonun da Efşan’ın adını görünce hemen açtı.

“Kenan, bu gece benim evime bir uğrar mısın? Vedat’ın sana iş teklifi olacak, yüz yüze görüşmemiz gerek, bu gece!”

Efşan’ın telefonunun dinlenmiyor olduğunu biliyordu Kenan. Ruken’in bu gece vurgusunu hissetti. “Birkaç saate uğrarım, Vedat abi bahsetmişti.”

“Güzel, bekliyorum.”

Kapanan telefona bakıp dudaklarını sağa sola kıvrırdı. Anlaşılan Efşan’ın telefonundan yapılacak görüşme. Yarın ilk işi Ruken neredeyse oraya gitmek olacaktı.

Masaya bir çanta bırakılınca başını kaldırması ve göz devirmesi aynı anda gerçekleşti. “Yenge?”

“Yengesinin bir tanesi, ben de seni şirkette arıyorum ama sen buradan çıkıyorsun!” Karşısındaki sandalyeye kuruldu. Aslı da geçip Hilal’in yanına oturdu. Kenan her ikisine bakmaktan vazgeçip tavuğundan bir parça aldı.

“Derdiniz ne anlamıyorum sanmayın, beni siz yetiştirdiniz.”

“Tam olarak yetiştirememişiz,” dedi Aslı. “Yoksa bir derdin olduğunda bunu bize anlatmanın doğru olduğunu da bilirdin.”

“Haklı,” dedi Hilal. “Sendeki durum bizim gözümüzden kaçmıyor

Kenan ama bu bizi üzdüğün gerçeği gözünden kaçıyor. Sen bizim küçük kardeşimiz değil misin?"

Birkaç kişinin daha kafeye gürültüyle girmesine Aslı göz devirdi. Kalabalık olmak zorunda değillerdi şimdi ama bu akşamı bulmuşlardı. Kenan'a geri döndü ama o hiç ablalarını takıyor gibi değildi. Gelen genç ve hoş adamların Hazal'ın olduğu masaya yaklaşıp kızların arasına karışmasını izledi. Hilal ve Aslı da onu izliyordu.

"Kenan!" dedi Hilal.

"Evet," derken ablası ve yengesine döndü. "İyiym ben." Gözü yine yan masaya kaydı. Esmer bir adamın Hazal'ın yanına oturmasını kıskançlık içinde seyrediyordu. Hazal'ın da bundan hoşnut olmadığını yine görebiliyordu.

Hilal ve Aslı kaşlarını çatarak birbirlerine baktı, ardından her ikisinin de gözleri Kenan'ı buldu. Anlam vermeye çalışıyorlardı.

Yan masada Hazal, Kenan'a bakmamak, hiç görmemiş gibi yapmak için üstün çaba harcıyordu ama yanındaki adamla nereye baksa, kime gülümsese bilemiyordu. Hayırdan anlamayan Sinan'ın kendine olan ilgisi canını sıkıyordu, her seferinde hayır diyor ama Sinan bunu anlamak istemiyordu. Sinan, Hazal'ın istediği türde bir adam değildi.

"Biraz uzak oturursan sevineceğim," dedi Hazal. Sinan onu duymazdan gelerek sandalyesini biraz daha yaklaştırdı. "Böyle mi?" diyerek gülümsedi Sinan. Hazal sinirle dişlerini sıkıp, koltuğunu kaydırdı.

Kenan bunları görüyor, biraz da duyuyor olmalıydı. Bu gece gelmemeliydi ama arkadaşları burayı çok seviyordu ve her geldiğinde Kenan ile karşılaşacak değil düşüncesi onu buraya sürüklemişti.

"Kenan!" dedi Aslı, Kenan öfkeyle ablasına döndü. "Ne abla?"

"Neden oraya bakıyorsun?" Aslı kısık bir tonda eğilerek fısıldamıştı.

Kenan çatalını sertçe bıraktı. "Ne mi var? Madem siz benim ablamsınız, tamam, söylüyorum. Başka bir kadın var! Ruken'den ileri, başka bir kadın var, oldu mu?" Fısıltılı feryadı iki kadını da yerine

mih gibi çıktı. Kenan rahatlamış hâliyle arkasına yaslanıp başını yan masaya çevirdi. Hilal ve Aslı da öyle.

“O masada...” dedi Hilal mırıldanarak.

Kenan yerinden kalkıp yan masaya yürüdüğünde Aslı ve Hilal de yürekleri ağzında ayağa fırladı. Elini kızıl saçlara uzatan adamın parmaklarını tek tek kıracaktı. Kenan’ı tepelerinde bulan insanlar bir an gürültüyü kesti, Hazal’ın gözleri sonuna kadar açıldı. Sinan, tepesinde bekleyen adama kaldırdı başını.

“Ne vardı?”

Yakasından tuttuğu adamı masadan çekerek kaldırdı. Tüm masa ayağa kalkmıştı, aralıklarla kendi hâlinde oturan insanlar dahi durmuş onlara dönmüştü.

“Kenan!” İlk bağırان Hazal olmuştu ama geç kalmıştı. Kenan başını Sinan’ın alnına şiddetle geçirmişti. Sinan yere düşerken Hazal geriye çekilmişti, arkadaşları çılgınlıkla Sinan’ın yanına koşarken içlerinden genç bir adam Kenan’ın üzerine yürüyordu ki Aslı önüne geçti, güvenlik de etraflarını sarmıştı o an.

“Yavaş!”

“Buranın sahibi siz değil misiniz? Bu adamın yaptığı doğru değil, onu dışarı atmanız gerekiyor ama siz durmuş, bana yavaş diyorsunuz.”

“Burası aynı zamanda onun da mekânı, isterse o sizi atabilir. Biraz sakın!” dedi Aslı.

Hilal, Kenan’ın koluna sımsıkı sarılmıştı. Onu bırakmak istemiyordu ama Kenan hırsını almış değildi. Ayağa kalkan Sinan, başını tutarken öfkeden delirmek üzereydi ama sordu. “Senin sorunun ne?”

“Canım sana kafa atmak istedi.” Bir adım daha attı, Hilal engel olamadı ama Aslı önüne geçeceği anda Hazal girdi araya. “Yeter!” dedi usul bir tonda.

Tüm arkadaşları, Hilal ve Aslı da dâhil, sessizliğe büründü. Hazal ve Kenan arasında dokunan bakışların sessizliğini Hazal’ın topuk sesleri böldü. Masadan çantasını alan kadının, arkasına bile

bakmadan kafeden çıkışını izlediler. Bir tane arkadaşı bile Hazal'ın ardından gitmediğini görünce Hilal, Kenan'ı bırakıp Hazal'ın peşinden kafeden çıktı.

“O benim!” diyerek parmağını Kenan'a uzatan Sinan'a saldıracak olan Kenan'ı Aslı durdurdu. “Lütfen herkes çıksın, kötü bir gece oldu, üzgünüm.” Hareket etmek isteyen güvenliğe elini kaldırıp yaklaşmayın dedi Aslı.

“Seni bir daha ona dokunurken görürsem, kim kimin izah ederim.”

Hazal'ın kız arkadaşlarının açık ağızları kapanmıyordu ve muhtemelen bir daha hiç kapanmayacaktı. Kafe boşalırken geriye kendi hâlinde olanlar kalmıştı. Kalktığı sandalyeye sertçe geri oturdu Kenan. Aslı ortada gidenlere ve Kenan'a bakıp bu olayın içinden nasıl çıkılacağını düşünüyordu. Hilal, Hazal'ın ardından gitmişti, muhtemelen dışarıda olmalıydılar ki Hilal geri dönmemişti.

“Sorma artık, bu cevap olsun! Abla ben ne yapacağım şimdi?” Yanına oturan Aslı'ya döndü.

“Yapacak bir şey yok, neyse o diyeceğiz. Ruken'le hemen konuşacaksın ama Kenan...”

Kenan'ın gözlerini hüznü kapladı. “Ama deme, ne olur deme. Bilmiyorum, aklım karmakarışık, ben kendimi çözemiyorum.”

Aslı çözüyordu oysa, görüyordu. Hazal'a koşan Kenan'ın kalbiydi. “Kenan, siz Ruken'le bunu yıllar önce konuştunuz ve kararlarınıza saygı duyacağınızı birbirinize anlattınız. Bunun şimdi oluyor olması kafanı karıştıran. Siz ayrılalı beş koca sene oldu. Hayatlarınıza birinin girmemiş olması, girmeyecek olduğu anlamına gelmiyor.”

“Ama ben ona söz verdim, döndüğünde tekrar birlikte olacaktık. Anlaşıyorduk, anlaşacaktık. Abla ben çok rezil bir adamım, bunları yaşıyor olduğuma inanamıyorum!”

“Kalbin bir başkasına koşarken, Ruken seni ne yapsın Kenan?”

Kapıdan çıkar çıkmaz arabasını bekleyen kızın kolundan tutup kendine çevirmişti. Mavi gözleri nemliydi ama asıl bedeni titriyordu Hazal'ın.

“Hilal, lütfen. Konuşmak istemiyorum, bu çok yanlış.” Kolunu hafifçe çekip kendini kurtarmıştı Hilal'den.

“Yanlış olan bir şey yok, Hazal. Olabilir, Kenan biraz deli doludur. Yaşanmamış olsa iyiydi ama oldu ama şimdi gitme, lütfen.”

Arabasını getiren vale anahtarı uzatıyordu Hazal'a. “Gitmeliyim, onu görmek istemiyorum. Herkesin diline düşeceğim şimdi.”

Anahtarı Hilal, valeye geri uzatırken Hazal bunu görmedi. Eliyle saçlarını geriye itiyordu. Valeye işaret edip gitmesini söyledi. Anahtarı alan genç çocuk arabayı birkaç saniyede ortadan tekrar kaldırdı.

“Hayır, benimle geliyorsun ama biraz yürüyelim önce, arkadaşların birazdan çıkar.” Hazal'ın koluna girip yürüttü. “Ben, biz bilmiyorduk, çok şaşırdık.”

Hazal durup Hilal'e döndü. Ne kadar rahat konuşuyordu, çok normal bir şeymiş gibi. Kendini suçlu hatta adi bir kadın, halasının annesine uygun gördüğü o sürtük sözlerine yakın hissediyordu oysa ama Hilal, sorunu kavramamış gibiydi. “Sen iyi misin, Kenan, Rukem'in sevgilisi ve yarın tüm camia bizi konuşacak, ben ikinci, onların arasına giren kadın olacağım.”

Hazal'm bilmediği gerçeklerin söz sahibi olmadığını kavrayan Hilal, burukça gülümsedi. “Bunları düşünme, vardır bir hikmeti, ayrıca seni kimse konuşamaz, Aslı o işi halleder.” Kalabalığın kafeden çıkışını görünce Hazal'ı kenara çekerek onların gidiyor olduğunu söyledi. Hepsi tek tek ayrıldığında tekrar koluna girdi.

“Şimdi gidiyoruz ve Kenan'la konuşuyoruz.”

“Hayır, onunla konuşacak hiçbir şeyim yok. Ona söyledim ben.”

“Tamam canım, bir de bize söylersin. İtiraz yok. Ben Kenan'ın yengesi olabilirim ama doğuşunu bile bilirim. Bizler sana, senin adına zarar verecek insanlar değiliz.”

Hilal çok tatlı konuşuyor, Hazal kendini ona inanırken buluyor-

du. Sesinde, o mavi bakışlarında sevgi ve merhamet vardı kadının. “Gerçekten onunla konuşmak istemiyorum.”

Hilal kadının koluna girdi. “O zaman bizimle konuşursun. Kenan’ı göndeririz, hem senin ne acayip arkadaşların var, birisi de Hazal nereye diye sormadı.”

Hazal’ın düşünceleri dağılıp, yön değiştirirken kendini kafenin kapısından girerken buldu. Hilal’in arkadaşların sorusuna verecek cevabı yoktu. İçine taş gibi oturmuştu sözler. Gerçekten de “Hazal nereye?” diyecek kimsesi yoktu.

Kapının girişinde olan ilk masaya oturdular. Hazal başını çevirip bakamıyordu, neden geri döndüğünü bile anlamamıştı. Hilal sinsi bir gülüşle elini kaldırırken, Aslı ile göz göze geldiler. İki kuzen birbirine aynı gülüşü fırlatırken, “İki tane çay,” dedi Hilal. Aslı sinsi gülüşüyle başını aşağı yukarı salladı. Yengesinin sesini işiten Kenan, başını çevirir çevirmez uzaktaki kızıl saçları seçmişti. Yerinden hızla kalkarken Aslı onu durdurmamıştı. Garsona, “Çaylar dört olsun,” diye seslendi ve Kenan’ın ardından ilerledi.

Hazal’ın yanına oturan Kenan bedenini ona çevirdi. “Sana inanmıyorum Hazal!”

Hazal yüzünü yana çevirip ekşitti. Sözde yakışıklı bir adamdı, karizmatik ve çekiciydi ama içinden bambaşka biri çıkmıştı. “Asıl ben sana inanmıyorum, durduk yere hem de hiçbir şey yokken ortalığı birbirine kattın, bu da yetmedi, yarın herkes beni konuşacak.”

“Durduk yere mi?” diyen adamın kaşları birleşmişti.

O esnada Hilal, yanındaki Aslı’ya döndü. “Kocanın gücünü kullanan da haber yapmasınlar.”

“Hemen de kocam, burada bir duayen var Hilal, ben Aslı Demirkan’ım.”

Hilal gülümsedi. “İyi tamam, kızma.”

Aslı telefonunu alıp mesaj yağmuruna başlarken kulağı karşındaki ikilideydi. Hilal de yüzünü eline vermiş, izliyordu.

“Durduk yere tabii ki,” dedi Hazal. “Ben sana demedim mi kaç diye. Senin yaptığına bak!”

“Saçlarına dokunuyordu.” Hırslı sözleri, Hazal’ı da hırsla getirdi.
“Sana ne, sana ne!”

“Sevgilin miydi?” dedi Kenan, olmamasını umut ederek çünkü kadın çok sert bakıyordu.

“Öyle veya değildi, bunları yapman gerekmiyordu. Hem senin bu tavrın nedir, ben seni anlamakta zorluk çekiyorum.”

Kenan kendini anlamakta zorluk çekiyordu, Hazal’ın onu anlamaması normaldi. Ne diyeceğini biliyor olsa da şimdilik diyeceği hiçbir sözü yoktu.

“Ya siz ne güzel anlaşıyorsunuz,” dedi Hilal. “Değil mi, Aslı?”

Aslı telefonda başını kaldırıp gülümsedi. “Çok bekledik bu anlaşmayı, bence de sevgili kuzenim.”

“Siz kuzen misiniz?” Hazal’ın şaşkınlıkla aralanan gözleri ikisi üzerindeydi. Eski ve uzun bir hikayeydi onlarınki. Hilal gülümsedi. “Karışık, bir gün anlatırız. Siz... Size ne oldu da bu hâle geldiniz, bize onu anlatın?”

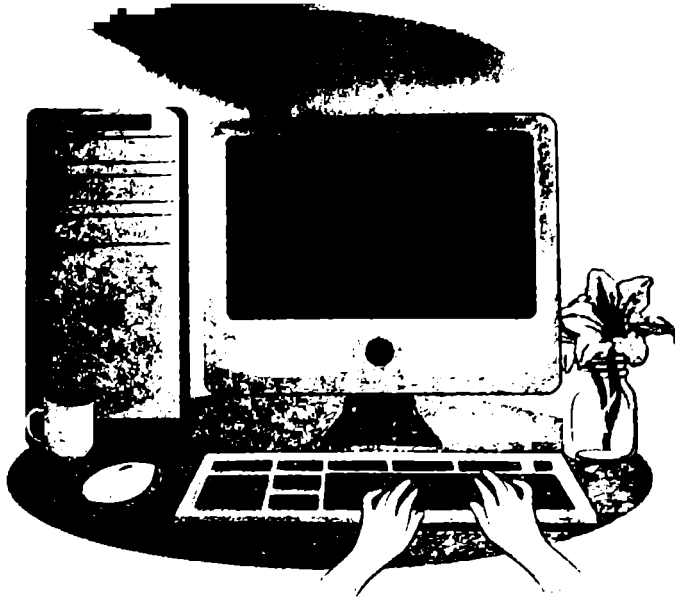
O kadar doğal davranıyorlardı ki Kenan kendini rahatsız hissediyordu. Ablaları Ruken hiç yokmuş gibiydi. Onların aklında dönen tilkilerin kuyrukları bile birbirine değmezdi, neden şaşıyordu? Yerinden kalktı, Efşan’a gitmeliydi. Gidip Ruken’le konuşmalıydı. Hayatında yapacağı en zor konuşma olsa bile...

“Nereye?” diye soran Aslı’ya baktı. “Bulmam gereken birinin izine.” Hazal’a döndü. “Çok ciddiym, Hazal, bir dahaki sefere kafasını eline veririm.”

Arkasını dönerek uzaklaşan, kapıdan hızla çıkan adamın gidişini izledi. “Deli mi bu?”

Telefonu masaya şak diye bırakan Aslı yeşil gözlerini Hazal’a çevirdi. “Karadeniz çocuğu âşık olunca böyle manyak oluyor.”

Kime âşıkı? Hazal bunu sormadı, başka soru da sormadı. İçinden geldiği gibi kızların sorularını yanıtladı ve kafeden ayrılırken rahatladığını hissediyordu.

On Birinci Bölüm

Ankara...

Kitabını alıp merdivenleri tek tek inerken dün geceki konuşmaya aklı kaydı. Artık ertelenmeyecek bir şeyler vardı ve Kenan ondan daha hevesli görünüyordu.

“Her neredeyse yanına gelmek istiyorum, seninle konuşmam gerekiyor, yüz yüze!” demişti Kenan.

“Ben de seni görmek istiyorum, benim gelmem imkânsız, bulunduğum yerden ayrılamam ama seni nasıl göreceğimi de bilmiyorum.”

“Nasıl olacağını sen bulacaksın Ruken ama bulmak zorundasın.”

Aklına gelen bir fikirle telefonu kapatmış, bir dakika sonra tekrar arayacağını söylemişti. Oğuzhan’ın yanına varmış, “Biriyle acil görüşmem lazım, ne yapabilirim?” diye sormuştu.

“Kim?” Bu soruyu sorabiliyordu ama Ruken onu yanıtsız bırakmıştı. “Ne yapacaksın Oğuzhan? Bunun oluru var mı? Bana onu söyle.”

Aklından biri geçiyordu ama asla ihtimal bile vermek isteme-

mişti. “Müsteşarlığa ulaşsın, ben kalanını hallederim.” Ruken’in yanına geçerken durdu ve kulağına eğildi. “Ruken Hanım’ın misafiri varmış derim.”

“Teşekkür ederim.” Oğuzhan yanından geçip gidince Efşan’ı tekrar aramıştı. Efşan açtığı telefonu Kenan’a verdiğiğinde, “Yarından sonraki gün Ankara’da MİT Müsteşarlığına gel. Oradan seni yanıma getirecekler. Ruken Kara’nın ziyaretçisi olduğunu söylersin.”

Rahat nefesini hisseden Ruken’in yüreği sızlamıştı. Duyacakları Kenan’ı ne hâle getirecek tahmin bile edemiyordu. *Beni bekleme... Ben gidiyorum... Gittim!*

İç çekerek kaçınılmaz sona bir gün kala kendini yatıştırmaya çalışıyordu. Efşan’ın verdiği kitapla bahçeye çıktı. Öve öve bitiremediği ve Vedat’ın nefret ettiği kitap... Öğlen arasına girmişlerdi, güneş sınımsıaktı. Cihan’ın günler önce gönderdiği elbiselerden en sevdiği olan tül den, lacivert, küçük küçük çiçeklerin döşendiği dizlerinde biten fırfır etekli olanı giymişti. Sürekli evin içinde olduğundan elbise giymeyi bile özlemişti.

Bahçeye çıktığında çimlerin üzerine boylu boyunca uzanmış adama gülümseyerek baktı. Yanına adım adım ulaşp tepesinde dikildiğinde kesilen güneşle gözlerini araladı Oğuzhan. Saçlarını iki yanından ören kadının o mükemmel elbisenin içinde harikulade görüntüsüne nefes alarak bakıp gülümsedi.

“Bugün ayrı bir güzelsin, ilk defa elbiseyle görüyorum seni.”

Örgüsünü arkasına attı, güzel sözler hoşuna gidince gülümsedi. “Her zamanki hâlim.”

“Bu konuda haklısın çünkü her zaman güzelsin ve çikolata gibisin.”

“Oyna oyn, kalbime oyn.”

Gözlerini kapatıp gülümserken bedeni de ona eşlik etti. “Ne kitabı o?”

Gözlerini kapatan adamı minnet bilerek eteğini yukarı doğru sıyırdı, biraz güneş bedenine iyi gelecekti. Sırtı çimenle buluşurken bacakları sıcağı emmeye başlamıştı bile. Oğuzhan’ın tersine o ba-

caklarını adamın başına gelecek şekilde uzatmıştı. “Limonlu Aşk, romantik tür, adından da anlaşıldığı üzere.”

“Ne anlatıyor?” Oğuzhan iki elini de başının altına almış, sere serpe güneşin tadını çıkarıyordu.

“İki edebiyat öğretmeninin birbirlerine olan sevgisini, çok eğlenceli, yarısına geldim. Arkadaşımın eşi bu kitaptan nefret ediyor.” Uzandığı yerde kaldığı yeri açıp ayracı göğsüne bıraktı.

“Neden?” diye sordu Oğuzhan.

“Kitaptaki adam yani Tunahan çok romantik, kadınların kalbine oynuyor ama öyle böyle değil. Bir kadının, bir erkekte arayacağı tüm özellikleri tek bünyede toplamış. Yazar işi biliyor.”

“Bence yazar bir kadın, bildim mi?”

“Evet ama erkekler okusun diye de yazıyor, sadece kadınlara yazmıyor. İdeal erkek nasıl olunur adlı çalışma.”

Gözleri kapalı nefes aldı. “Kadınlar...” diye mırıldandı. “Sevgi arsızı canlılar.”

“Aşlı sevginin, aşkın kadına yakıştığını söyler, aşkın kadını genç tuttuğunu, ruhunu okşadığını. O yüzden sevmek ve aşkı vermenin de erkeğe yakıştığını anlatır.”

“Yani hep biz mi vereceğiz? Alacağımız ne?”

“Sonsuza kadar mutlu yaşadılar... Seven ve sevilen kadınların açılımı buymuş. Sen seveceksin, o sevecek. Düşününce etrafımda ne kadar çok gerçek aşkı yaşayan kadın olduğunu saysam da aklımda tutamam sanki ve tabii ki adam.”

“Gerçek aşk...” diye tekrar etti Oğuzhan. “Nasıl anlıyoruz gerçek olduğunu?”

“Bilmiyorum ama gördüğüm kadarıyla o kendini gelince tanıtıyor ve biliyor musun, ailemde hiç kimse mükemmel anlaşıyor. Hare ablam Fatih abimin kıskançlığından sızlanır, Nil kendine sürekli dırdır eden ve neredeyse kendi kadar dik bir eşe sahip. Duru ablamın eşi Rüzgâr eniştem, ablama bitişik yaşamak istediğinden ablam şikâyetçi ve abim Nazh’nın ömrünü yemeye yemin etmiş gibi. Kıskanç, dik, bitişik... Abim hepsini tek bünyede toplamış, tabii bir

de susmayan çenesi var. Nazlı'm... Güneşim... Hayır, Nazlı, giyemezsin Nazlı, gidemezsin Nazlı."

Oğuzhan uzak da olsa kendi ailesini dinliyordu. Hoşnut gülümsemesi yüzünde tatlı bir huzura dönüştü. "Bir ama gelecek gibi hissediyorum."

"Birçok ama var. Ama bu adamlar kadınlarını çok seviyor, onlar şikâyet ederken bile âşıklar, deliriyorlar gözleri başka kimseyi görmüyor. Nazlı evde terör estirirken -ki bu kesin abimin suçudur- abim zevkten dörtlük oluyor. Ablalarım çok şanslı, ailem çok şanslı. Annemin eli hâlâ üzerimizde gibi, bunun bir nedeni de aslında Nazlı. Abimi, babamı, çoğu zaman bizi kolluyor, Nazlı'nın kocaman bir kalbi ve kanatları var."

"Aşkın insana neler yaptıracığını bilmeyecek kadar cahilim ama anlıyorum ki çok şeyi yaptırabiliyor."

Ruken gülümserken başını kaldırıp Oğuzhan'a baktı. "Sana tüm hikâyeleri anlatsam yok daha neler derdin." Başını yere geri bıraktı. "Başka bir zaman, kitabıma dönüyorum."

"Ne yapıyor o? Tuna mıydı?"

"Evet, Tunahan. Şu an Balat'ı yakmakla meşgul."

"Ben de okuyacağım."

"Olur, bitince sana veririm."

Çevrilen sayfaların sesinden başka ses duymuyordu Oğuzhan ama Ruken bir ses duyduğuna emindi. Kitabı yüzünden çekerek gökyüzüne baktığında gözlerini kıstı. "Oğuzhan?"

"Güzelim."

"Evladın neden tepemizde?"

Gözleri açıldı, tepelerinde neyin olduğunu anlamak ister gibi gözlerini yuvalarında çevirdi. "Evladım?"

"Gündüz arıları, senin evladın değil mi?"

"Benim evladım da," derken yattığı yerden doğrulup bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. O kadar yakından uçuyordu ki ilginçti. Cebindeki telefonu çıkarmak için önüne dönerken Ruken'in açık eteğini fark

etti. “Evladım da olsa...” diyerek kadının eteğini ucundan tutarak kapatırken Ruken kahkaha atıyordu.

Telefonun ucundaki adam keyifle açmıştı. “Buyurun Oğuz Bey?”

“Arının burada ne işi var? Evin etrafım gözetlemesi gerekmiyor mu?”

“Ön bahçedeki kamerayı neden yerinden söktüğünü anlatırsan, bu soruna cevap verebilirim.”

“Sana ne!”

Adamın gülümsemesini hissediyordu. “Tehlikeli oynuyorsun.”

“Bizi bu eve kapatırken aklınız neredeydi?” dedi arkadaşına.

“Çok gönüllü görünüyordun.”

“O yüzden söktüm, çek şimdi arıları, ben diyene kadar da gönderme, evladım demem sonra.”

“Kıyma ona babası, annesini özlemiş, bir gönderelim dedik Keyfiniz yerinde maşallah.”

“Zevzek.” Telefonu kapatıp çimenin üzerine atarken Ruken yatığı yerde yan dönmüş, elini başına vermişti. “Rezil olmak diye buna derim. MİT’in ağzına magazin olacak kadın mıydım ben?”

“MİT’e olduğuna şükret, ya jet sosyeteye olsaydın?” Oğuzhan tekrar uzanıp, gözlerini kapattı.

Ruken rahat adamın tavırlarına gözlerini kıstı. “Sen gerçekten kimsin?”

O gerçekten kimdi? Pek çok şeyi diyebilirdi ama bir eksikle doğruları tercih etti. Tekrar doğrulup oturdu. “Ülkeler arası MİT ajanı, askeri, çalışanı, ne istersen ekle üzerine. Sadece mühendis değilim, Noble Black hiç değilim.”

Ruken de kalkınca yüz yüze geldiler. “Kaç senedir?”

“Sekiz, Rusya’nın beni kullanmaya kalkmasının hemen üzerine uyandım ve ülkeme gelerek gerekli bağlantıları yaptım.”

“Bunu tek başına yapmış olamazsın, kimse seni ciddiye almaz, arkanda kim vardı?”

“Gerçekten duymak istediğine emin misin?”

“Şimdi daha çok merak ettim, çabuk anlat.”

“Yiğit Demirkan.”

Oğuzhan şaşırmasını beklerken Ruken’in kısık gözlerine gülüşüyle eşlik etti. “Şaşırmadım. Yiğit abinin elinin uzanmadığı tek bir yer yoktur.”

Yoktu, evet ama soyadını o bile sorgulamamıştı. Noble Black olarak tanışmışlardı, birlikte çok işe imza atmışlardı ama sorgulamamıştı veya üzerine uğramak istememişti Yiğit. “Aslında Yiğit Demirkan’ın beni tanıdığını biliyorum ama dile getirmedi. O da ayrı bir taraftan devletine hizmet ediyor. Şirketimin büyümesinde Yiğit Demirkan imzası var. En tehlikeli ipten adam kurtaracak kadar müthiş biri Yiğit Demirkan. Bildiğim, duyduğum mafya liderleri onunla asla uğraşmaz, müthiş bir güce sahip. Onun sayesinde bugün ülkeme hizmet ediyorum yoksa Rusya beni şimdiye öldürmüş bile olabilirdi.

“Nasıl? Neden, ne yaptın?”

“Kimyasal silah istediler ama yapmadım. Bende o yeteneği görmemeleri gerekiyordu ama uyandılar, nasıl olduğunu bilmiyorum. Ufak işler yaparak daha çok bilgi topluyordum. Türk olduğum bilinmiyordu, onu da bir şekilde anladılar. Yaşadığım her ülkede ayrı bir adım var, kızımın, annemin... Türkiye’ye dönmem için bana birçok MİT çalışanı eşlik etti, o zaman anladılar benim gerçekte kim olduğumu. İki ülkenin selameti için araya girenlerin makamı, sayısı arttı ve ben dönebildim. Diplomatik dokunulmazlığım var aslında, dokunulmazım ama ailemi tehlikeye atmak istemedim.”

“Peki şimdi? Sen, kızın, annen tehlikede misiniz?”

“Belki...” diyerek dudak büktü. “Onlardan aldığım bir şey yok. Onlar için tehlike arz etmiyorum, tersine onlara lazımdım, beni kaybettiler.”

Rahatça nefes verdiğinde bakışları havuza kaydı. Ürkütücü bir dünyada rol alıyorlardı. Kendisini gizleme kararı bu yüzdendi Ruken’in. Neşeli yüzünü kaplayan tedirginliği fark eden Oğuzhan, kolundaki eli tutup iki elinin arasına aldı. “Korkma! Burada bizi kimse bulamaz. Her tarafımız asker, polis dolu. Evimize döneceğiz, ikimiz de.”

Ruken başını iki yana salladı. “Benim korkum bu ev değil, gelecek. Yaptığımız iş başlı başına tehlike. Benim kimliğim bilinmiyor ama sen açık hedef gibisin.”

“Bana bir şey olmaz, sana da olmaz hadi gülümse. Hem sen nereden biliyorsun gündüz arılarını benim yaptığımı, söylemiş miydin?”

“Hayır, geldiğim gün Sedat başkan anlatmıştı.”

Oğuzhan’ın yüzünde çarpık, çapkınca bir gülüş belirdi. “Benden daha zeki olmanı kıskandım.”

Başını geriye atarak şuh edasıyla yandan baktı. “Ah, teşekkür ederim, teveccühünüz.”

Oğuzhan kahkaha atarken çimenlerin üzerine tekrar uzandı. Elinden tutup çektiği kadını omzuna yatırdı. “Şimdi senin bu takım bizi izliyor mu?”

“Bahçedeki kamerayı söküp havuza attım. Termal kamerayı da kapatmalarını söyledim. Arılar da olmadığına göre şu an görmezler.”

“Arkada dedikodumuz dönüyor Oğuz, hiç hoş değil, hem de elle tutulur bir şeyimiz yokken.”

“Aldırma... O arkadakilerin ne haltlar yediğini de ben biliyorum ve ayrıca başkanlara böyle şeyler ulaşmaz.”

“Eğleniyor mu şimdi onlar? Bizi konuşup aralarında ne diyorlar? Oğuzhan’dan bize yeni yenge! Kaptı gül gibi mühendisi...”

“Yeni yenge? Başka yengeleri de mi vardı?”

Başını Oğuzhan’ın omzunda çevirip yüzüne baktığında, o da kendine dönmüştü. “Bunu bana sen söyleyeceksin, daha önce de kadınlarla çalışan sensin, benim çalıştığım ilk erkek sen olduğuna göre...”

Elinin altındaki örgüyü parmakları arasında çeviriyordu, ek gözleri çok şey ifade ediyordu belki ama Ruken neyi görmek istiyordu?

“Başka yengeleri olmadı, ben çalıştığım kadınlara bakmam, ilgilenmem ya da sevgi gösterisinde bulunmam.”

“Allah Allah...” derken kalkıp elini toprağa verip adama yukarıdan baktı. “Buna nasıl inanayım?”

“Sen bilirsin güzelim, ben doğruyu söylüyorum. Sen bir istisnasın ki zaten senin gibi bir kadınla hiç çalışmadım. Sen sabah ayazındaki çiğ tanesi gibisin, onlar... özellikle Ruslar.”

“O kadar saf değilim Oğuzhan.” Dizlerini çimene verip yükselirken Oğuzhan da kalkıp ona döndü. “Ne alaka şimdi?”

“Rus kadınları demek, bir altmış beş boyunda standart ölçülerde bir kadın demek değil.” Konuşması, sesi sitemkâr çıkıyordu ama Oğuzhan pek anlamıyordu.

“Hiç anlam veremedim Ruken. Ne anlatmaya çalışıyorsun?”

Ruken sinirle boynunu iki yana esnetti. “Aptala yatmak benim işim, sen konuşmak istemiyorsun. Haklısın tabii, bacak boyu bir buçuk metre olan kadınların, doksan beş numaralı göğüslerini benden gizlemen gereksiz. Rus kadınları diye bir gerçek var.”

Oğuzhan ona bakarken birden gülümsedi. Ruken onu olmayan kadınlardan kıskanıyordu. “Sen beni kıskanıyor musun?”

Yüzünü ekşitip ayağa kalktı. “Başka işim yoktu, seni kıskanacağım. Sen bana gerçeklerden bahsetmiyorsun diye teyit edeyim dedim.” Ayağa kalkıp kollarını göğsünde bağladı Ruken.

Ağır çekimde ayağa kalkıp karşısına dikildi. Aklını yerinden oynatan kadının asık suratına sırtıttı. “Gerçekler bende tam olarak şöyle, ben bacak boyu bir buçuk metre olan kadınlardan hoşlanmıyorum ve ölçüleri doksan beş numara olanlardan da.”

Elini havada salladı, hiç inandırıcı değildi. “Tabii tabii, dolgun dudaklar ve o allhğın enfes durduğu yüz, rujun dudakları öne çıkarttığı kadınları da ilgi çekici bulmuyorsundur.”

“Evet, bulmuyorum. Bana ne rujlu dolgun dudaktan, canım ruj yemek istese alır yerim, bunun için bir Rus’u öpmeme gerek yok. Allık, fondötenle kaplı surat da öpmek istemiyorum. Ben Rus kadınlarından hoşlanmıyorum, hoşlanmadım.”

Histerik bir gülüş çıktı Ruken’in sesinden. “Dalga geçiyorsun, onlar güzel kadınlar.”

“Benimle aynı boydalar Ruken, nesi çekici?”

Kollarını göğsünde birleştirip, başını yana yatırdı. “Sen gerçek misin?”

Bir adım atarak kadının dibinde bitti. “Evet.” Ellerini cebine atıp Ruken’in yanına geçip kulağına eğildi, fısıltılı ve iç gıcıklayıcı bir tonda Ruken’i kalbinin ortasından vurdu.

“Ben güzel gözlü kadınları severim,
Bir de küçük ayaklıları, uzun boyluları
Hem nasıl severim, öyle severim işte
Terler avuçları, kesilir solukları.
Ben mahzun kadınları severim,
Yavru ceylanca kadınları, ürkekçe,
Hem nasıl severim, öyle severim işte.
Bilemezsin ne güzeldirler öpüştükçe,
Ben akıllı kadınları severim,
Düşünen, az konuşan, çok bilen,
Her yerde her zaman nazı çekilen,
Hem nasıl severim, öyle severim işte.
İçimde büyük, sonsuz ateşler yanmalı
Ölümüm bile o kadın yüzünden olmalı!”²

Tüm tüyleri ayaklanıp, teninden içeri fırtına esintisi etkisi yapınca burun kemerini sıktı. Hoşuna giden şiirin etkisi, kanında dolanan arzuların titreşimiyle nefes alıp doğruldu. “Sen şimdi bana hiçbir Rus’la birlikte olmadığını mı anlattın?”

“Yat aptala, yat!” Oğuzhan arkasını dönerek gülümsedi.

Ruken onun sırtına bakarak sırttı. “Tamam ya, cevabımı aldım.”

“Nasıl mutlu oldum, bir an kendimi anlatamayacağım sanmıştım.”

Birkaç adımda ona yetişip önüne geçti. “Ayaklarım da küçük.”
Kocaman gülümsedi Ruken. “Ama az konuşamam.”

2.Ümit Yaşar Oğuzcan - Kadınlar İçin Sone.

Oğuzhan'ın gülüşü küçüldü, gözlerini Ruken'in çikolatayı andıran gözlerine dikti. "Gözlerin de güzel..." Bakışları dudaklarına kaydı. "Bilemezsin ne güzeldir öpüştükçe."

Kalbinin tüm odalarının kapısını zorlayan adama gülümsemekle yetindi. Konuyu şimdi değiştirmese kendini kaybedecekti. "Sana yemek yapayım mı bu akşam?"

Kaşları havalanan adam, başını sağa sola salladı. Konuyu değiştirmek de aptala yatmanın bir yöntemiymi. "Olur, ne yapacaksın?"

"Ne seversin?"

Oğuzhan gözlerini bir tur döndürüp durdu. "Köfte, patates."

Ruken, Oğuzhan'ın koluna girip eve yöneltti. "Biraz çalışalım, o dediğin çok kolay. Sence ne kadar daha bu evdeyiz?"

"Birkaç hafta daha sürer diye düşünüyorum, sen?"

"Aynı fikirdeyim. Gece de mi çalışsak?"

"On ve on iki arası olabilir. Sekizde bırakırız ama sen benden kurtulmak istiyorsun sanki."

"Bu evin dışında birer hayatımız var Oğuzhan, senin bir çocuğun benimse kocaman bir ailem. Normal değil mi? Ama bunu üzerine alınma, seninle bu evde çok eğleniyorum."

"Ha, ben eğlenilecek adamım?"

"Ne kadar çok abime benziyorsun, o da böyle her söze alınır, küsme huyu bile var ama bir tek eşine küsüyor."

"En çok onu seviyor da o yüzden. İnsan hep en çok sevdiğine küsermiş. Çok sevmenin de böyle dertleri var."

"Hiç de bile, enişterim de çok seviyor ama onlarda böyle bir huy yok."

Oğuzhan, Karahan'ı gitgide merak ediyordu. Ruken'in dilinden düşürmediği adamı deli gibi merak ediyordu.

Bir aydır tek bir renk vermediği yüzüne fırçayı sürdü. Gözlerine çektiği simsiyah kalemli bakışları ona bile yabancıydı. Dudağına

sürdüğü kahve tonundaki rujunu perçinledi. Saçlarını dümdüz sağladı. Boynuna ince bir kolye geçirdi. Bileğine şık siyah kayışlı saatini taktı. Kalın askılı siyah, bedenine tam oturan, dizlerinde biten elbisesini giydi. Çekici parfümünü sıktı. Siyah topuklu ayakkabılarını giyip telefonunu avucuna sıkıştırdı. Çenesini havaya kaldırdı, beş sene önceki kadın değildi. Bitti demek için silahlarını kuşanmıştı.

Odasının kapısını açıp çıkarken nasıl döneceğini bilmiyordu. Adım adım aşağı indiğinde merdivenlerin başında Oğuzhan'ı buldu. Ellerini cebine atmış, bedenini tırabzana vermiş, başını kaldırmış kendine bakıyordu. Ruken söylememişti belki ama Oğuzhan kimin geldiğini bilecek kadar zeki bir adamdı.

Yaslandığı yerden doğrulan adam karşısına geçip kadını baştan ayağa inceledi. O ekranda gördüğü uzak, mesafeli kadına bürünmüştü. "Makyaj yapmışsın?"

"Öyle..."

"Kimin geldiğini söylemeyecek misin?"

"Bildiğini sanıyorum, yanılıyor muyum?" Başını kaldırırken saçını geriye attı. Ela gözlerinin içindeki kuşkuğun tam ortasında daydı Ruken. Kalbi yerinden çıkacak, Kenan onun kalbini sökeceymiş gibiydi.

"Senden duymak istiyorumdur."

"Neyi değiştirecek?"

"Benim korkum da bu! Bir şey değişecek ama ne?"

Hızlı atan kalbinin sıkıntısıyla nefesini kuvvetle alıp verdi. Bilmiyordu ki cevap versin. Sessizce adamın yanından geçip gitti. Alt kata inerek tünele ulaştı. Her adımda sıkıntısı misli misli artıyordu. Kendini bekleyen küçük araca bindi. Binmesine yardım eden genç adama bakmadı. Bu çıktığı en kısa ama en yorucu yolculuk olacaktı. Hisleri tonlarca kiloya ulaşmış, altında can çekiliyordu. Gidiş belli, dönüş belliydi. Tek bir bilinmezliği vardı, adı Oğuzhan'dı.

Müsteşarlıktan gözleri bağlı çıkarılmıştı, nereye getirildiğini bile bilmiyordu. Işıkların aydınlattığı karanlık, penceresi olmayan

bir odanın içinde yarım saattir ölüyordu Kenan. İnce montunu çıkarmış, oturduğu sandalyenin arkasına bırakmıştı.

Kendinden nefret ettiği bu küçük odanın içinde can veriyordu. Ruken'i yarı yolda bırakmanın acısını bedeninin her bir hücresinde hissediyordu. Hücreleri iğne olmuş, kanını akıta akıta canını deşiyordu. Başını elleri arasına almış, neye nereden başlayacağını bile bilmediği sözleri toparlamaya çalışıyordu. Bildiği bir gerçek vardı ki Hazal onun son sevda hasadı olmaya yeminli bir kadın gibi tüm hücrelerinden içeri sızıyordu. Kapı kolunun indirilme sesiyle ayağa fırladı. Her zaman görmeye alışkın olduğu kadının eşsiz güzelliğiyle gözleri hüznle kısıldı.

İçinde çağlayan misali kabaran hislerinin zıvanadan çıkartmaya uğraştığı başka bir adamdı Oğuzhan. “Beni odaya bağla, kamerayı aç!” dedi sert bir tonda.

“Sen kafayı yedin dostum. Neler oluyor, o adam kim?”

“Eski sevgilisi, aç dedim!”

“Oğuzhan, bu doğru değil. Ne yaşıyorsunuz siz, eve gelince konuşursunuz.”

“Sana aç dedim, Haldun! Aç!”

Ses kesildi telefon suratına kapandı. Avucunda sıkıdığı telefona gelen bildirimi hızla açtığı anda Ruken'in, Kenan'a sımsıkı sarılmasıyla gözlerini kederle yumdu.

Açılan kollara girmek için tereddüt dahi etmedi. Kenan'm onu göğsüne sımsıkı sarışıyla o da özleyeceğini, bir dost bile olsa bir daha bu şekilde sarılamayacağım anlayınca adamın kokusunu içine çekerek sokuldu.

Bir daha bu şekilde kollarına almayacağı kadını içine sokar sıkı sıkı Kenan. Saçlarından öpücükler kopardı. “Seni özlemişim.”

“Ben seni hep özleyeceğim,” dedi içinden, ağır hareketle ayrıldı Kenan’dan. Gülümsedi başını kaldırırken. “Seni buraya hangi rüzgâr getirdi?”

Kendinden kopan kadının buz gibi hareketlerine takılamayacak kadar doluydu Kenan. “Oturalım.” Ruken karşısına otururken arkasına yaslanıp kadına uzun uzun baktı. Ruken de onu izliyordu.

On koca sene sonra bu olmamalıydı... “Sana anlatmam gereken çok önemli bir şey var,” dedi Kenan.

“Benim de.” Sesi titreyen bir çiğ damlası gibi ha düştü, ha düşeceti.

“Önce ben.” Kenan masaya yaklaşıp başını elleri arasına aldı. “Ruken ben deliriyorum.” Bu ses tonuna yabancıydı Ruken, öne eğildi korkuyla. “Ne? Ne oldu?”

“Ben onu ilk kez o gün gördüm ama hiçbir şey hissetmedim. yemin ederim Ruken, öyle yabancı bir kadındı ki bakmadım bile.”

Kendi içindekileri bir yana alan Ruken kaşlarını çattı. “Kadın mı?”

Kenan ellerini başından çekerek ayağa kalktı. Gergin ve gerçekten delirmek üzere olan adamın tavrıyla o da ayağa kalktı. “Şunu düzgünce anlat Kenan.” Yanına ulaşıp kolundan tuttuğu adamı kendisine çevirdi. Kenan en son gözleri dolduğunda ben gidiyorum demişti. O damla düşerse anlayacaktı Ruken, bu kez gerçekten gitmişti.

“Sonra bir daha gördüm, yine ilgilenmedim. Sonra yine gördüm, yine gördüm... Bir şey oldu, bilmiyorum, nasıl oldu ama oldu.”

Kenan’ın kolundaki elini çekti. Şimdi gözleri dolan kendisiydi. Ne için gelmişti ama neler duyuyordu. İçinin yandığını, kavrulduğunu hissediyordu ama nedenini bilmiyordu. Oysa bunları o diyecekti. Tüm sözlerini yuttu.

“Ne oldu Kenan?” dedi usulca bir sesle.

“Affet beni...” Yalvarıyordu, can çekişiyor, inliyordu.

Gözleri dolu dolu gülümsedi. “Ederim.”

Kenan'ın sol gözünden düşen bir damla yaşa uzandı parmakları. Gitmişti Kenan... O gözyaşını silerken, yanağındaki eli tuttu Kenan. "Bunu hak etmiyorum, silme."

"Aptal," dedi gülümseyerek, bir damla yaş da ondan düşmüştü. Ruken de gitmişti... "O benim için damlıyor, silmek benim görevim."

Kenan da uzanıp Ruken'in gözyaşlarını iki eliyle yüzünden sildi. "Bunlar da benim hakkım o zaman."

Ruken başını aşağı yukarı salladı. "Sen âşık oldun, bunun için delirme."

"Seni yarı yolda bıraktım, sözümü tutamadım. Kendimden nefret ediyorum."

"Saçmalama! Bunu seninle konuşmuştuk, geçen beş sene içinde olmadın diye şimdi de olmayacak değilsin."

"Çok utanıyorum Ruken, kafayı yiyeceğim."

Kenan'ı karşısında ezilirken görmek, en az kendi de onun kadar suçlu da olsa canını yakıyordu. Gözyaşlarını sildi. "Asla, bunu söyleme." Kocaman gülümseyip ellerini tuttu. "Biz birbirimize hayranız ama âşık değiliz. Bunu geç fark etmiş olmamız ikimizin de hatası. Eğer bu suçsa sadece senin değil, benim de suçum."

Kenan onun ellerini dudaklarına götürüp öptü. Nemli gözleriyle zorla gülümsedi. "Bunu beni rahatlatmak için söylüyorsun."

"Hayır, burada düşünecek çok zamanım oldu. Kenan... Biz birbirimizi çok seviyoruz, hep seveceğiz ama bu sevgi bize yetmeyecekti. Hayatlarımıza birinin gireceğini konuşmuştuk, an bu ansa yapabilecek neyimiz var ki?"

Başını kaldırıp derin derin soludu. "Bu olmamalıydı, ben hep senli bir hayatın hayalini kurdum. Canım yanıyor Ruken, kışkacın tam ortasıdayım."

Ruken ölesiye mutluydu. İlk aşkı olarak kalacak adamı hayatının sonuna kadar böyle güzel anacaktı. Gözyaşları nedensiz akarken buna gülümsedi. "Ben sana hâlâ âşık değilim."

Başını indirdi Kenan. İnanmak istemiyordu, Ruken bu cümleleri onu rahatlatmak için kuruyordu.

“Bunun doğru olması için her şeyimi verirdim.”

“Her şeyini o şanslı kadına verirsin, doğruyu söylüyorum. Biz bizim oyunu yıllar önce kaybettik Kenan. Sen giderken, ben de senin gitmene izin verirken bittik biz. Ama ben çok şanslı bir kadını, sen benim ilklerimi yaşadığım en güzel adamsın. Senden daha iyi birini bulamazdım.”

“Seni seviyorum, hep seveceğim.”

“Ben de, kimse seni elimden alamaz. Kenan benim yârim olmadı ama dostum olarak kalacak, bunu ona ilet.”

Kenan hüsrarla gülümsedi. “Sen muhteşem bir kadınsın.”

“Hayır, değilim. Güzel sözlerini bana söyleme artık.” Kenan ve Ruken ayrılıp gözyaşlarını sildiler.

“Asıl şanslı olan benim,” dedi Kenan. “Seni tanıdım, ömrüme güzellikler kattın, bu kalp seni unutmaz.”

“Unutur, unutacak ve gelecekte bir gün hatta her gün birbirimizi güzel anacağız. Hadi şimdi bana kim olduğunu söyle, merak ettim, kim bu güzel kadın?”

Kenan gözlerini kapatıp açarak tek nefeste itiraf etti. “Hazal.”

“Hazal?” derken kaşları birleşti, aklındaki Hazal’la aynı kişi olmadığını inandı.

“Hazal Arman. Yemin ederim, elimi bile sürmedim, elini bile tutmadım.”

Ruken utanarak başını çevirdi. Oysa o daha fazlasını yapmıştı ama itiraf edemiyordu. Belki bir gün anlatırdı ama o gün, bugün değildi. “Elini bile tutmadığın bir kadına mı âşık oldun, hem de benim rakibime?”

“Ben âşığım demedim, neler hissettiğimi bilmiyorum ama kendimi onu kıskanırken buluyorum. Sürekli aklımı meşgul ediyor. Ne olacaksa olsun, önce seninle konuşmam gerekiyordu. Olacak veya olmayacak... Kendimi adi bir adam gibi hissettim.”

Ruken’in vicdanı inim inim inliyordu. Aynı zamanda benzer şeyleri yaşamak, nasıl bir kaderdi? “Hissetme, sen asla öyle biri olmadın. Demek Hazal ödülü bana kaptırdı, ben de eski sevgilimi ona.”

“Onu tanımıyorum bile Ruken. Nasıl biri olduğunu bile bilmiyorum. Beş dakika sohbetimiz olmadı.”

“Çok enteresan adamsın Kenan ama çok asilsin de. Ne diyebilirim ki... Çok mutlu olmanı isterim. Kaçtığın o nikâh masasına oturmanı ve aile babası olmanı.”

Kenan, gözlerini kısarak Ruken'i izledi. Konuşurken ne kadar da rahattı. “Sen beni gerçekten sevmiyordun.”

“Seviyordum, hâlâ seviyorum. Biz ayrılığa alıştık, arkadaş olma-ya bağışıklık kazandık. Kendimizi yorduk, farkında olmadan. Evlendiğimizi düşünsene, ya o zaman olsaydı bunlar? Sana olan sevgim bir arkadaştan öte değil, bize günaydın Kenan.” Oğuzhan'ın teorileri ortaya bir bir dökülüyordu.

Kenan sessizce önüne baktı. “O zaman benden nefret edecektin?”

“Evet ve belki ben de başka birine tutulacaktım. Olan bize olacak, geri dönülmez yollara girecektik ama şimdi konuşabiliyoruz.”

Elini tutup kendine çekerek sarıldı Ruken'e. Hayatının küçük kadını gidiyordu, bir daha dönmeyecekti. “Kalbimde yerin olacak.”

Ellerini Kenan'ın sırtına sardı. Saçlarında gezen ellerin dostluğuna teslim oldu. “Kalbimdeki yerini kimse alamayacak. Ruken'in ilki olarak kalacaksın. Bir gün ben de birine teslim olacağım. Herkes kendi hayatını, kaderini yaşar.”

“Umarım çok mutlu olursun,” dedi Kenan, içinden geçen en gerçek duyguyu bu.

“Umarım... Sen de ...”

Kenan'ın gözlerini bağlayan adama bakıyordu. Arada Haldun'un kendine kayan bakışlarını da yakalıyordu. “Kenan Bey, arkadaşlar size eşlik edecek.”

Ruken buna gerek olmadığını söylese de adının Haldun olduğunu öğrendiği adam, “Kural bu şekilde,” demişti.

Kenan'ı araca bindirip gidişini izledi. Kolları iki yanına düştü. Anlamsız bir acı içini yakıyordu. Ağlamak, hiç susmamak istiyordu. Yanındaki adamsa ona dönmüştü. “Sizi eve ben götüreceğim.”

“Gerek yok, yürüyeceğim.”

“İki kilometre yürümek mi?” dedi Haldun.

Ruken arkasını dönerek yürümeye başladı. “Beş olsa bile yürüyeceğim.”

Her adımda geçen on seneyi düşündü. Kenan’ın onu ilk kez öpüşünü, elini tutuşunu. Sarılmasını ve yeşil gözlerindeki gülümsemeyi. Kendine bakarken kısılan, elleriyle yüzünü kaplayıp öpen adamı... Gidişini... Eşsiz sadakatini... Gidişine izin verişini... Ve asla pişman olmamasını... Gözyaşları yol boyu bir bir inerken kalbinin en derinden tek bir şey için kırılışını... Aynı adamdan ikinci gidişiydi ve bunun bir dönüşü olmayacaktı. İstemiyordu da. Kenanlı hayallerin son bölümü oynuyordu kalbinde, az sonra ekran mutsuz sonsuza veda edecekti...

Tünelin kapısından geçip, üst kata çıktı. Oğuzhan’ı bıraktığı yerde bıraktığı şekilde buldu. Yaşlı gözlerini sakınmadı ondan, onun da yorgun olduğunu görebiliyordu. Hava kararmak üzereydi. Bugün akşam güneşi bir başka batıyordu. Ayakkabılarını çıkartıp kenara fırlattı. Oğuzhan’ın yanından geçip giriş kapısına yürüdü.

“Biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Tek kelime etmedi Oğuzhan. Kapının önüne kadar yürüyüp omzunu pervaza yasladı. Şezlongun üzerine uzanan kadını izlemeye başladı. Güneş battı, gün karanlığa ulaştı, saatler geçti ama Ruken oradan hiç kalkmadı. Beş saattir aynı yerde öylece gökyüzünü izliyordu.

Sabrının sınırlarını bile aşmıştı Oğuzhan. Delirmemek işten değildi, Ruken kendine işkence ediyordu ve o buna katlanamıyordu. Bu kadarının fazla olduğuna kanaat edip Ruken’in yanındaki şezlonga oturdu.

“Kendine işkence etmekten vazgeç,” dedi net bir sesle.

“Ne hissettiğim hakkında zerre kadar fikrin yok.”

“Konuşursan olacak ama bu kendine işkence ettiğin gerçeğini değiştirmeyecek.”

Doğrulup ayaklarını çimenlere bastırdı. “Konuşayım değil mi?”

Ne anlatayım sana? Seni ne mutlu edecek mesela? Bittik biz, biz aslında yıllar önce bitmiştik.”

“Bu bilmediğim bir şey değil, bana içindikilerden haber ver.”

Saatlerdir tuttuğu gözyaşları boğuk sesiyle inmeye başladı. “Ben bir aptalım Oğuzhan, çok büyük bir aptalım. Yıllar önce gitmesine izin vermeyecektim.”

“Sen aptal falan değilsin, gideni tutamazsın!”

“Tutardım, en azından peşinden giderdim ama yapmadım.”

“Pişmansın sen!”

“Kahretsin! Değilim. Ben neden pişman değilim ve neden acı çekiyorum?”

Bunu anlamadı, neresinden tutsa elinde kaldı adamın. Sustu, Ruken ayağa kalkıp bir tur etrafında döndü. Elini saçlarına daldırıp nefeslendi. “Ben çok mu çirkinim Oğuzhan?”

Bunca saat orada durmuş, bunları düşünüyor olduğuna inanamazdı. Karşısına geçerken hem hızlı hem de kaşları çatıktı. “Sen ne dediğini bilmiyorsun, bu kadar saat bunu mu düşündün?”

“Evet,” derken sesi yükselmeye başlamıştı. “Ben nerede hata yaptım?”

“Olanların sizin hatanızla bir ilgisi yok! Vazgeç!”

“Var!” dedi bağırarak. “Ben bir erkeğin iki kez terk edebileceği kadar basit bir kadınıam.”

Dişleri birbirine girerken öfkesi ona bunu yaşatan adamaydı. Haklıydı veya değildi ama Kenan’dan o an nefret etti, bir daha da sevmeyeceğini biliyordu. “Kendine bunu yapma, tabii ki değilsin.”

“Öyleyim.” Gözyaşları tüm yüzünü kaplıyordu. Yüreğine batan mızrağın ucunda iki kez aynı adam tarafından terk edilmiş olmasının acısı yatıyordu.

“Değilsin.” Büyük bir adımda hemen yanına ulaştı, dokunmaya cesaret edemiyordu.

Sesinin tonu en aza indi, fısıltı gibi. “Ona senden bahsedemedim bile. Hayatına biri girmiş, benim yanıma anlatmaya gelmiş.

Tam iki kez aynı adam tarafından terk edildim. Oğuzhan... Ben sevmeyecek kadın mıyım?”

Her şeye lanet etti. Ona yanılıyor olduğunu anlatmaya çalışmak boşa bir çabaydı. Ruken saçma bir karmaşanın içinde boğuluyordu ve Oğuzhan ona kıyamıyordu. Elini Ruken'in saçlarına daldırıp, dudaklarına kapandı. Diğer eli sırtını bulup, kadını kendi bedenine hiddetle bastırdı. Tendeki tuzu hissettikçe yandı, o çok istediği dudakları öperken ona anlatmak istedi, sen eşsiz bir kadınsın...

Ruken teninin üzerindeki dudakların şaşkınlığını üzüntüsüne karıştırıp katık etti. Sırtındaki elin varlığı kanına karışacak kadar etkiliydi ama en çok dudakları, onları severken buldu kendini. Yirmi sekiz yıllık hayatında bir adamın onu şiddetle sevmesini arzuladığı iliklerine kadar hissediyordu. Oğuzhan açılan tüm yaralarına merhem olmaya ant içmiş gibi öpüyordu.

Ruken'in saç diplerinden tutup sıkarak kendine bakmasını sağlarken, dudakları boşluksuz ayrıldı. Derin nefes alıp gözlerini kapatırken, Oğuzhan avucunda sıkığı saçları çekti. Ruken'in başı biraz daha kalkarken dudakları aralandı. Oğuzhan kadının dudaklarına fısıldadı.

“Ne kadar sevilesi olduğunu hissedebiliyor musun?”

Gecenin karanlığında ıslak gözleri, Oğuzhan'ın tutkulu gözlerinin ışığını yakalıyordu. Geçmişini ateşe vermeye, yakıp kül etmeye karar verirken hiç zorlanmadı. Ruken asla pişman olmazdı ama asla. “Yetmedi, edemedim.” Nefesini içen adamın dudaklarına asıldı. An bu andan ibaretti ve Ruken canı ne istiyorsa onu yapacaktı. Kollarını Oğuzhan'ın boynuna dolarken, adamın onu kendi boyuna getirmek için belinden sıkıca tutmasına alan açarak yükseldi.

“Odama götür beni.” Fısıldadı adamın kulağına. “Nasıl sevilir göster bana.”

Başını çevirip kadının kulağına fısıldadı. “Yarın sabah pişman olacaksın.”

‘şını geriye çekerek uzun saçlarını sırtına dökülmesine neden Oğuzhan'ın parmakları saç tellerini okşuyordu. Ruken'in en

kadını hâline şahitlik ederken kanının daha hızlı aktığı gerçeği aklını kaçırmamasına neden oluyordu.

“Ruken Kara yaptığı hiçbir şeyden pişman olmaz!”

Dişlerini birbiri üzerinde gerilerek dolaşırken Ruken’i kucağına aldı. “Oğuzhan Kara da yapacağı hiçbir şeyden pişman olmayacak!”

Bir saat önce uykuya dalan kadının omuzunda uyuyor olduğuna gülümsedi. Yaşadığı anları sürekli döndüren zihni onu uykuya daldırmıyor aksine sürekli canlı tutmak istiyordu. Öylesi hislerin varlığından bihaber olduğu, Ruken’i gözünde defalarca eşsiz kılıyordu. Ruken’in ilk aşkı olamamıştı ama son olmaya hiçbir şey engel olamazdı. Ruken bile...

İkisini o odada izlerken geçen on senenin içinde neleri barındırdığını hayal bile edemiyordu ama beklemediği şeyler vardı. Ruken’in ruhu bile saftı. Asla aklına gelmeyecek olan şeyin başına gelmiş olması apayrı bir haz verirken, uyuyan kadını biraz daha kendine çekip sardı. Uykusunun en derinlerinde olan kadının nefesini boynunda hissetmesiyle kalbi ritmini artırıyor, Oğuzhan’a hiç bilmediği dünyaların kapısını aralıyordu.

Bundan sonra yolunun üzerinde kim durursa ezecek, acımayacak, ne gerekiyorsa onu yapacaktı. Kimseyi tanımayacaktı. Ruken’i bile... Sabah olduğunda neler olacağını düşünmek bile istemiyordu, tek istediği yine o gülümseyen tatlı ve masum kadını görmektir. Uykuya teslim olurken tüm evrene söz verdi. Ruken onundu ve onun kalacaktı.

Başı yana devrilmiş adamın uyuyan hâline ilk kez şahit oluyordu. Dağılmış uzun kumral saçları, yüzündeki kirli sakalı, sakin ve huzurlu yüz hatlarına baktıkça hata yapmadığını hissediyordu. Kalbinin sesini bu kez de dinlemekte yanılmamıştı, Oğuzhan hayatına girmesi gereken bir adamdı ama neresinde ne kadar kalacaktı, bunu bilmiyordu.

Dün gecenin tatlı ağırlığı bedeninde geziniyor, Ruken'e yaşadığı muhteşem anları hatırlatıyordu. Değişik bir sayfanın açıldığı geceyi hep güzel anacaktı, kendini şanslı hissetti. İşaret parmağını Oğuzhan'ın sol omzundaki büyük hayat ağacı dövmesine götürdü. Kalbinin üzerinden başlayan kökün omuzuna doğru dağılışına bayılmıştı. Birçok dalı olan ağaca dikkatle baktığında iki dalın ucunda birer harf gördü. Birinde L harfi vardı, kızının adının baş harfi olduğunu anladı. Diğeri N harfiydi, bu da annesinin olmalıydı. Annesinin adını hiç sormadığını fark etti.

Tırnağını dallar üzerinde sırayla gezdirmeye başladığında elinin altındaki bedenin gerilmesiyle gülümsedi. Gözleri kapalı hâlde başını kendine çeviren adamın mahmurluğunu bile sevdi.

“Ne yapıyorsun?” Gözlerini açmamış ama yerinde kıpırdanarak Ruken'e doğru kaymıştı. Sanki her sabaha bu şekilde uyanıyor gibi, başını kadının göğsüne yasladı. “Dövmenin dallarını sayıyorum, dün gece dikkat edememişim, ne kadar güzelmiş.”

“Beğenmene sevindim ama seninki daha sevimli.”

“Benimkini çok küçük yaptırdığıma pişman oldum, bu hoşmuş. Peki bu N harfi kimi işaret ediyor?”

Oğuzhan başını iyice Ruken'e sokuşturdu. Teninin kokusu kalp atışlarını hızlandırıyordu. “Sence?”

“Annen diye düşündüm.”

“Doğru düşünmüşsün. Ailem genişledikçe birer harf ekleyeceğim.”

“Güzel bir düşünce,” dedi Ruken, Oğuzhan'ın ne yaptığını izliyordu. Bileğinde bağlı olan ucunda hayat ağacı olan ip bilekliklerinden birini çözdü. “Ne yapıyorsun?”

“Ben dövme yaptırana kadar,” derken Ruken'in ince bileğine ipi geçirip bağladı. “Bunu takmanı istiyorum hem de dün gecenin somut bir anısı olsun. Asla çıkarma! Ne olursa olsun!”

Gülümseyerek bileğinde sallanan küçük hayat ağacına baktı. “İtiraf etmem gerekirse bilekliklerinde hep gözüm vardı.” Oğuzhan'ın kalbini saran gülüşüyle yan dönerek o da gülümsedi. “Kalka-

hm mı, çalışmamız gerekiyor.” Yana devrilirken Oğuzhan da onunla devrildi. Bedeninin üzerine uzanan adamın doğal tavırlarına gülümse-
di. “Biraz daha... Hiç bu şekilde huzurlu uyanmamıştım.”

Ellerini adamın saçlarına daldırıp gezdirirken kendini düşün-
dü. Karışık, karmakarışıkta ama kendini mutlu hissediyordu. Yü-
reğindeki ağırlık zamanla kalkacaktı ve herkes gibi kendi hayatını
yaşayacaktı.

“İyi misin?” diye sordu Oğuzhan.

“Sorma bunu, gayet iyiyim hatta çok iyiyim.”

Başını kadının boyun çukuruna sokarak derin nefes aldı. “Asla
beklemiyordum, Ruken. Beni çok şaşırttın.”

Bakışları odanın tavanında dolandı. “Kendime, bedenime say-
gım var. İstedim ve yaptım, daha önce isteseydim daha önce yapar-
dım. Bence sen ideal bir erkeksin, yanılmadım. Tabii bu senin çok
hoşuna gitmiş olmalı?” Oğuzhan’ın gülümseyen nefesi, kadının te-
nini yalayıp geçerken içini titretti.

“Yalan söylemeyeceğim, evet.”

“Hayır desen kim inanırdı? Özel şeyler özel insanlarla yaşan-
malı, ben buna inanıyorum. Öncesini sorma çünkü açıklayacak bir
cümlem yok.”

“Bir daha öncesine ait bir şey sormayacağım, senin de unutma-
nı diliyorum çünkü sana iyi gelmiyor.”

“Zamana bırakıyorum her şeyi, göreceğiz.”

Düzenleme
Ny.ozlem

On İkinci Bölüm

İstanbul...

Ruken'le olan konuşmalarının ardından tam bir hafta geçmişti. Bir haftadır gece dışarı çıkmıyor, tüm çağrıları reddediyordu. Hazal'ı görmek için çıldırıyordu ama kendine engel oluyordu. Kendini günlerce dinlemişti, Ruken'i bir kadın olarak değil bir insan olarak kalbinde görmeye kendini ahştırmıştı.

Günde bir kez mesaj atıyordu ve her zamanki saçma sohbetlerine devam ediyorlardı. Havadan sudan sözlerin üzerine artık seni seviyorum eklemiyorlardı. Ruken ona bir kez neler yaptığını sormuştu. Nasıl gittiğini. Kenan da ona gitmediğini, düşünüyor olduğunu anlatmıştı. Ruken de ona geç kalmamasını, içinden geleni yapmasını bugün akşamüzeri söylemiş ve eklemişti, sana inanmazsa ben konuşurum. Çünkü Kenan ona olanları birkaç uzun mesajda izah etmişti. *"Mutlu olmanı istiyorum Kenan,"* demişti Ruken.

Arabasına binerken istikametini Fırat'ın yerine, Rose Continent'e çevirmişti. Kendi hâlinde olan o kızıl saçları, çakmak mavisi gözleri görmek için deliriyordu. Ona anlatacaklarını aklında evirip çeviriyordu. Kapıdan içeri girdiğinde arkadaşlarını görmüş, hızlı

adımlarla yanlarına ulaşmıştı. Gözleri etrafı turlarken Mehmet sordu. “Kime bakıyorsun?”

Arkadaşlarından saklamasının gereği olmadığına karar verip Mehmet, Selim ve Serhat’a döndü. “Ruken’le ayrıldık, bitirdik.”

Gözleri büyüyen adamların sesi bir an kesildiğinde Kenan devam etti. “Başka biri var, aslında var mı yok mu bilmiyorum.”

“Buna nasıl inanabiliriz, gerçekten mi?” diye soran Mehmet’e, Selim de katıldı. “Ruken ve sen bitirdiniz?”

“Başka bir şey sormayın, kendime gelmiş değilim ama evet. Artık iki eski sevgili, iki eski dost olarak kalacağız. Bunu yapabiliyoruz.”

“Ruken...” dedi Serhat. “Böylesi güzel bir kadın, nasıl olabilir.”

“Onun yeri hep başka olacak, o muhteşem bir kadın ve bana içimden geleni yapmamı söyledi, geç kalmamamı.”

“Peki bu kadın kim?” Mehmet’in sorusuna Selim ve Serhat da cevap beklemeye başladı.

Hâlâ etrafım gözetleyen Kenan, kızıl saçları en sonunda seçmişti. Yengesinden aldığı telefon numarasını kullanmaya karar verdi. Arkadaşları onu izliyordu. “Hazal Arman.”

“Yuh, yuh!” diye bağırdı Selim. Serhat ve Mehmet’in ağzı açık kalmıştı.

Kenan, telefonunun ekranına bakan kadını görüyordu. Gülümsemi. Elbette numarasını tanımıyor olmalıydı.

“Efendim?” dedi Hazal tanımadığı numaraya. Ama hattın diğer ucundan şu an orada çalınan müziği işittiğinde etrafına bakma gereği duydu.

“Seni kulübün ofis bölümünde bekliyorum.”

“Anlamadım,” diyen kadın gürültüden sesi seçemiyordu.

Kenan telefonu kapatıp mesaj bölümüne girdi. Hazal’ı telefonuna nokta olarak kaydetmişti.

“Kulübün ofis bölümünde bekliyorum, arka tarafta. Gelmezsen olay çıkartırım. Kenan.” Yazarak gönderip başını mesajı okuyan

kadına kaldırdı. Arkadaşları bir ona bir de Hazal'a şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bana müsaade beyler." Ayağa kalkıp telefonunu cebine attı. Aşağı inen merdivenlerin Hazal'a yakın olanından geçip giderken gözleri bir anlığına birbirlerine dokundu.

Hazal o günden sonra arkadaşlarına tek bir açıklama bile yapmamıştı. Gerek görmemiş, kibirli havasının arkasına saklanmıştı. Sorulara da tek bir cevap bile vermemişti. O, Hazal Arman'dı, canının istediğine istediği gibi davranırdı çünkü arkadaşları da bunu hak ediyordu.

Arka tarafa geçtiğinde kimse ona engel olmadı. Fırat ortalarda yoktu. Akşam dokuzda evde olma kuralına yıllardır bağlıydı. Asya fazlasına izin vermiyordu. Fırat'ın ofisinin önüne geldiğinde sırtını duvara verip, bir ayağını da yine duvara yasladı. Elleri cebinde bekliyordu, gelecekti, emindi. Hoş, gelmese de Kenan gider, getirirdi.

Bordo kısıcık elbisenin içinde, o yüksek topukların sesiyle kendisine yaklaşan kadını izlerken yerinden kıpırdamamıştı. Başını çevirip duvara dayamış, gelişini izlemişti.

Ama Hazal hiç sakın görünmüyordu. "Sen manyaksın, ben buna emin oldum." Sesi yüksek, elleri sinirle hareket hâlindeydi.

Kenan başını duvardan kaldırıp kadını üstten kısık gözlerle izledi. "Biraz öyleymişim, ben de yeni fark ediyorum."

"Seninle konuşuyoruz, konuşuyoruz ama sen anlamamakta ısrar ediyorsun. Senin derdin ne?"

"Sen!"

"Benimki sen değil ama," diye bağırdı Hazal. Kaçmak istedikçe Kenan'ın dünyasına çekiliyordu.

Kenan yaslandığı yerden doğrulup ofisin kapısını açtı. "Lütfen," dedi kadını eliyle içeri davet ederken.

Sağına soluna öfkeyle göz atan Hazal odaya girerken silme yanından geçti. Kenan kokusunu da almıştı, şimdi ne yapacaktı? İçeri girip kapıyı kapattı. Küçük çantasını kolçağa bırakıp Kenan'a döndü.

"Kenan, sen bir şeyi anlamamakta ısrarcısın."

“Neyi?” derken yaklaştı. Aralarında bir adımlık mesafe kaldığında Hazal biraz geriye çıktı. “Bu yaptığın doğru değil. Benimle neden uğraşıyorsun? Hem... Hem bu yaptığın seni gözümde küçük düşürüyor.”

“Ben ne yapıyorum ki? Seni beğenmem suç mu?”

“Senin sevgilin var!” Kadının sesi odada cınladı. Gözleri nemleniyordu, o da çok istiyordu ama araya giren kadın olmak hayatının sonuna kadar yapmayacağı tek şeydi.

Kenan bilir gibi başını salladı. Belki acımasızca olacaktı, belki Ruken bunu hak etmemişti ama Hazal başka türlü inanmayacaktı.

“Benim sevgilim yok.”

Kaşları kalkan kadının dudaklarından saçma bir gülüş fırladı. “Beni yanıltıyorsun, yalan bu. Cümle âlem sizi biliyor, on senedir birliktesiniz. Düşme gözümde.”

“Bana inanmıyorsun.”

“Buna kimse inanmaz, sadece ben değil.”

“Peki,” dedi, cebinden telefonunu çıkartıp *Güzel Dost* olarak değiştirdiği numaraya tıkladı. Saat on bire geliyordu ve uyumamış olduğunu düşünüyordu ki telefon açıldı.

“Canımcıgım,” diyerek açmıştı telefonu Ruken.

“Ruken, ben konuşurum demiştin ya, Hazal bana inanmıyor.”

“Ben olsam ben de inanmam, kahretsin Kenan, kimse bize inanmayacak. Ne halt edeceğiz biz?”

Hazal’ın kalbi güm güm atarken gözleri sonuna kadar açılmış, telefonda konuşan adamı izliyordu.

“Bilemiyorum ama birileri bize inanmak zorunda.”

“Beni duyuyor mu?”

“Şu an hayır.”

“Tamam, telefonu ona verir misin?”

Telefonu Hazal’a uzattı ama Hazal iki elini açarak başını olumsuz anlamda sallayıp bir adım daha geriye gitti.

Boynunu sağa sola yatıran Kenan’ın sabrı tükeniyordu, bunlar

da olmazsa telefonu kapatıp öpecekti. Hoparlör tuşuna basıp, “Seni dinliyor,” dedi.

“Hazal?” dedi Ruken ama ses gelmedi. “Beni duyuyor musun?” Yine ses alamadı. Hazal elleriyle yüzünü kapatmış, kaskatı kesilmişti.

“Evet, beni duyuyorsun. Kabul ediyorum, ödülü ben aldım ama sen de eski sevgilimi kaptın, iyisin.”

Hazal ellerini yüzünden çekip Kenan’ın tuttuğu telefona bakarken nefesini de tutuyordu.

Kenan gülümsemek istedi, yapamadı. Hazal’ın rengi soluyordu ama bunu yapmak zorundaydı.

“Eski sevgilin mi?” Sözler ağzından isteği dışında firar etti.

Ruken’in gülümseme sesini her ikisi de duydu. “Biz Kenan’la beş yıl önce ayrıldık. Dost kalmaya karar verdik, başardık da. Belki bir gün yeniden bir oluruz dedik ama adamın kalbini çalmışsın, ben ne yapabilirim? Kenan benim için çok kıymetli biri, onunla görüşmeme engel olursan önümüzdeki elli sene ödülleri sana yâr etmem, bilesin. Yani sevgili rakibim, Kenan beni aldatmıyor, aldatmadı, aldatmaz! Sen de ikinci kadın olmuyorsun, aksine Kenan’ın kalbindeki tek kadın oluyorsun. Anlıyor musun?”

Konuşma boyunca kalçasını yasladığı koltukta elini alnına vermişti Hazal. İşittiği sözler birer mücevher değerindeydi. Bunu asla tahmin edemezdi. Aklının ucundan bile geçmezdi. Anlıyorum diyemedi. Onun yerine Kenan, “Anlıyor bence, sonra görüşürüz,” dedi.

Ruken’in şen kahkahasını duyunca Kenan da kendini daha iyi hissetti. Telefonu kapatıp cebine atarken Hazal gibi bedenini koltuğun arkasına yasladı. Kollarını göğsünde bağlayıp omuzuyla hafifçe itekledi Hazal’ı.

“Ben yalan konuşmam bu bir, asla aldatan olmam bu iki, Ruken’in hayatımda özel bir yeri var, bu da üç.”

Elini alnından alıp bacaklarına bıraktı. “Dört gelecek, seziyorum.”

“Bir daha bu kadar kısa giyinme, bu da dört olsun.”

Sözlerin saçmalığıyla küçük bir kahkaha attı. O Hazal'dı, kimse ona bunu söyleyemez ve de yaptıramazdı. "Bu hakkı sana kim verecek?"

Kenan'ın umursamaz bakışları, eğlenen yüz ifadesine çarpık bir gülüş eşlik etti. Hazal'ın yanından kalkıp karşısına dişi bir aslan gibi geçmesini keyifle izledi.

"Ben aldım. Fiziğin çok güzel. Güzelsin, bundan sonra da bana güzelsin."

İltifat mı ediyordu yoksa eziyet mi? Karışık kafasına bu sözler hiç oturmuyordu. "Kenan!" dedi net bir ifadeyle.

"Hazal," derken kadının sözünü kesti. "Benimle birlikte olmak istemiyor musun? Hani ben yakışıklı, çekici bir adamdım ve seni etkiliyordum? Bunlar değişti mi?" Kollarını çözerek Hazal'ın buz tutmuş eline uzandı. Kendi sıcak eliyle kavrayıp istemese de kendine yaklaştırdı.

Mavi göz bebekleri bile titriyordu kadının. Temmuz ayında elleri nasıl böyle soğuk olabilirdi? "Değişti mi?" Sorusunu yineledi Kenan.

"Değişmedi. Fazlası var, eksigi yok."

Kenan gülümseyerek biraz daha yaklaştırdı Hazal'ı. "Ama bak ben pek normal biri değilim, sonra ben seni böyle bilmezdim demeyeceksin."

"Az buçuk görebiliyorum ama daha ne kadar manyak olduğunu merak ediyorum."

"Her şeyine karışacağım."

Elini çekmek istedi Hazal ama Kenan daha sıkı tuttu. "Sonra?" dedi yüzünü buruşturup.

"Sen de tepemde riv riv edeceksin."

"Eee..." dedi başını yana yatırıp, hoşlanmadığını belli eden yüz ifadesiyle. "Dır dır edecek kadına mı benziyorum?"

"Edeceksin, ayrıca o dır dır değil, riv riv! Sen o küçük ağzınla konuştuğunda ben de seni öpeceğim."

Yüzüne sıcak hava üflenmiş gibi ısındığını hissetti. Heyecan dairelerinde dolanıyordu hem de en sert hâliyle. "Benim her şeyime dokunamazsın. Ben bir iş kadınıyım."

“Dedesinin prensesisin.”

“Olabilir, bunun konumuzla alakası yok.”

“Var,” dedi bir elini Hazal’ın incecik belinden geçirip bacakları arasına hapsetti. “Dedesinin prensesi benim kraliçem olacak! O ne isterse ben yaparım!”

Hazal hayatının dokunuşuyla tanışırken düşeceğini hissetti. Yer ayaklarının altından kayıyor, başı deli gibi dönüyordu. Belini sımsıkı tutan adamın her şeyi olabileceğini hissediyordu ama en çok sevdiği kadın olmayı diliyordu...

Ankara...

Kenan’ın telefonu kapatmasıyla ekrana bakıp bir küçük kahkaha daha atmıştı. Kendisi bir haftadır bulutların üzerinde geziyordu. Kenan neden mutlu olmasındı? Şezlonga, bacaklarını iki yana açarak oturmuştu. Karşısında oturan adama telefonunu uzattı. Oğuzhan telefonu alıp kalktığı yere bıraktı. Ruken’in arkasına, bacaklarını iki yana açarak oturup kollarını kadının göğsünün altından sarıp kendine yasladı.

“Bunu yaptığımı inanamıyorum ama yaptım ve hiç üzgün değilim.” Başını Oğuzhan’ın omzuna bırakıp başını gökyüzüne kaldırdı. Kulağının hemen altında sıcacık öpücükleri hissedince gözleri kapandı. Kenan’la ayrılık sürecinin kahramanıydı Oğuzhan ama bunu dile getirmek istemiyordu. Hissettiriyor olabilirdi, kendini tümüyle ona vermesi, her duyguyu her dokunuşu yaşaması açık bir anlatım gibi düşünüyordu.

Gözlerini kapatıp, yüzünü Ruken’in yüzüne yasladı. Kenan’ın onu araması hoşuna gitmiyordu ama Ruken’in buna ihtiyacı vardı ve biliyordu ki şu an Ruken’in hiçbir şeyiydi. Kenan’ın hayatına giren kadına sonsuz minnettardı.

“Ailemi çok özledim,” dedi Ruken. “Babamı çok özledim, abimi, ablalarımı, yeğenlerimi... Her gün gitgide artıyor özlemim.”

“Kızımın hiç bu kadar ayrı kalmamıştık. Artık ağlıyor, telefon açmaya korkuyorum.”

“Haklı olarak... Çok küçük, annesi yoktu, şimdi babası da yok.”

Kollarını biraz daha sıkarak derin nefes aldı. Annesi de vardı artık. Ruken kızının annesi olmak istiyor muydu, aralarındaki şey oraya nasıl gelecekti, düşünceleri anını etkiliyordu.

“Sabır, annesi de olur bir gün, babası da görevde. Görev kutsaldır! Kızımın huzurla yaşayacağı bir ülke için çalışıyorum.”

“Annesi de olur bir gün?” Kaşları birleşerek başını çevirdiğinde Oğuzhan’ın beklediği çıkış geliyordu. “Ha eminsin yani, illa bir anne bulacaksın? Ne gerek var, ben annesiz büyüdüm.”

Ruken’in ani ve gereksiz çıkışına gülümsedi. “Eminim, bir annesi olacak ama senin şüphelerin var sanırım?”

Hiç şüphesi yoktu Ruken’in, Oğuzhan istediği kadını elde edecek kadar tutkulu bir âşıktı. “Şüphem yok, bulursun bir anne.”

“Bulamam, eğer o isterse zaten buldum.” Ruken’in omzuna dudaklarını bastırıp gelecek itirazlara kendini hazırladı.

Tükenmiş ruh hâliyle başını kaldırdığı omzuna geri yasladı. “Neden korkuyorum bilmiyorsun, bu evin dışındaki hayat beni te-dirgin ediyor. Dışarıdaki Oğuzhan’ı tanımıyorum. Uzun zamandır bu evin içindeyiz ve sen bende neredesin, bulamıyorum.”

Ruken’in iç dünyası tam da tahmin ettiği gibiydi. Haklı yönleri olduğunu biliyor olsa da kafasının karışıklığı biri biten biri yeni başlayan adam ve kendinden kaynaklıydı. “Acelem yok, dışarıdaki hayatımızda bir çaresine bakacağız.”

“Bir erkeğe bu kadar anlayış fazla.”

Anlayışlı falan değildi Oğuzhan, sadece Ruken’e yardım ediyordu. Olması gerektiği yerde olması gerektiği kişiydi. “Leyla’yı görmek ister misin?” diye sordu, gelecekteki günlerin neleri getireceğini sonraya bırakıp.

“Olur, tanışalım hadi.”

Ruken'i bırakıp yan şezlongda duran telefonuna uzandı. Tekrar Ruken'i eskisi gibi sarıp telefonun ekranını öne getirdi. Kızının albümünü açıp telefonu Ruken'e verdi.

Sarı saçları belinden kıvrır kıvrır dökülmüş küçük kızı görünce gülümsedi. Ela gözleri tıpkı babası gibiydi. Minicik bir yüz ve çıtı pıtı bir bedene sahipti. Mavi elbisesinin eteklerindeki tüllere gülümsedi Ruken. "Nasıl güzel bir çocuk, sana çok benzemiyor mu?"

"Benziyor. Evde olduğum gecelerde saatlerce oynuyoruz, o kaçıyor, saklanıyor, ben onu bulurken çığlık çığlığa bağırıyor. Biz buna eğlence diyoruz."

Güzeller güzeli çocuğu, annesinin nasıl hiç görmeden, sütünü bile vermeden, koklamadan ve hiç merak etmeden yaşadığına şaşır-
dı. "Senin yanında bir kadını görmeye tahammül edebilecek mi? Her şey bir anne istemekle olmuyor."

"Sorun yaşayabilirim, aslına bakarsan biraz da hayatımdaki kadına bağlı. Benden önce onu sevmeli, öyle değil mi?"

"Zor bir durum ama öyle. Leyla benimseyecek ki mutlu olsun, sorunsuz bir ruh hâliyle büyüsün. Ama sen bir yerde hata yapıyorsun, önce sen hayatındaki kadını seversin ve onun da seni sevmesi gerekir. Leyla'yı benimsemek önce anne adayının işi olacak çünkü çocuklar sevgi gördükleri insanlara çok kolay bağlanır."

"Sevmediğim bir kadını neden hayatıma alayım Ruken?"

"Çok meraklısın ya anne bulmaya, ondan dedim," derken başka fotoğrafa geçti. "Annene benzediğini söylemiştin?"

"Ben de anneme benziyorum, Leyla da benim dişi versiyonum olunca annem dedim."

"Çok annecisin sen, bundan hoşlanmıyorum."

Harika! Şimdi de annesinden kıskanıyordu. "Sana ne ki anneciysen? Evin dışındaki hayatımızda ailemiz var, değil mi?"

Omzunu silkerek başını yana çevirdi. Dengesiz bir adamdı. Neler demişti ama şimdi neler diyordu. "Evleneceğin kadın için demiştim. Bu kadar çok anneci olmamalısın."

İçi kaynayan adam dudaklarını birbirine bastırıyordu. Bu kadar kıskanç bir kadın hayal bile etmemiştir. “Neden?” dedi boğazını temizlerken.

“Annelere saygım sonsuz ama ben kıskanırm, deliririm! Odak olmak isterim sonuçta, o anneyse ben de eşim, farkım olmalı.”

“Hım,” dedi kadının boynuna öpücükler kondururken. Kulağına ulaşır fısıldadı. “O zaman seni daha farklı severim.”

Gözlerini kapatıp huzurla nefes aldı. Yerine yerleşip kendini Oğuzhan’a bastırdı. “Göstereceğim...”

Ruken’in kadınsı çekiciliği başını döndürüyor, nefesini kesiyordu. Göstereceği anda bir vızıltı duydu. Gözleri hızla açılıp başını kaldırdı. “Evladın tepemizde Ruken.”

Ruken sesi duyuyordu. Evladının sesini nerede olsa tanırdı. Gözleri kapalı kıkırdadı. Tüm birime rezil olacağı kadar olmuştu, umursamıyordu. Bazı şeyler birim içinde ve bu evde kalacaktı.

Oğuzhan’ın kollarından çıkıp başını kaldırdığında arı gelip önlerinde durdu. Ruken kahkaha atarak elini açtığı anda avucuna kondu. “Anneciğim, bu saatte senin işin mi yok?” derken bir kahkaha daha attı. “Rezillik diz boyu.”

Oğuzhan’ın telefonuna uzanışıyla masum küfürlerini işitti. Çok arananlarda olan numaraya basıp kulağına götürdü.

“Buyur pampa,” diyen sesi duyuyordu Ruken.

“Haldun, hiç üşenmem, o yolu geçer, ağzını burnunu kırar, dişlerini eline dökerim.”

Haldun’un kahkaha sesine bile gülümsedi Ruken. “Ya neden böyle diyorsun panpana?” diyerek Oğuzhan’dan telefonu aldı.

“Yengem doğru söylüyor. Beni çok ihmal ediyorsun bu ara gelip seni bir göreyim dedim ama ne görsem iyi, yengemle pampam nasıl eğleniyor, nasıl eğleniyor. Utandım.”

Ruken daha şiddetli kahkaha attı. “Çaya gelsene Haldun, sohbet edelim, panpan seninle biraz ilgilensin.”

“Vallaha mı?”

“Vallaha.”

Telefonun kesik sinyal seslerini alınca ekrana bakıp, kapatıldığına emin oldu. “Ben gidip çay demleyeyim, beş dakikaya gelir.”

Avucundaki arıyı Oğuzhan’a uzattı. “Al babası, sen ilgilen.”

“Döverim ben bunu,” diyen adamın avucundan arı uçarak gözden kayboldu.

“Korkuttun çocuğumu, alacağın olsun, ben senin oğluna böyle mi davranıyorum?”

Oğuzhan gülümseyerek başını iki yana salladı. “İki mühendis bir araya gelmemeliydi.”

Bahçedeki oturma gruplarına geçmişlerdi. Ruken, Haldun’a çayını uzattı. “Eline sağlık,” derken oldukça samimiydi Haldun.

“Afiyet olsun,” diyerek Oğuzhan’ın yanına geçip çayını önüne uzattı. Her ikisi de tek şeker atıp ellerine aldılar bardaklarını. Arkasına yaslanıp Haldun’a baktı Ruken. “Senin görevin nedir?”

“Boş işler müdürü,” diyerek yüzünü ekşitti Oğuzhan.

“Kesme sözünü, ona sordum.” Oğuzhan yüzünü yana çevirirken Haldun’un kaşları havalandı.

“Seni dize getirecek kadını mı buldun sen, kıyamam.”

Ruken’in içi kahkaha atıyordu. Bu nasıl adamdı, bu donanımlı çılgının MİT’te ne işi vardı? Tutamadı kahkahasını, şen sesini saldı. “Sen çok değişiksin.”

Haldun karizmatik tavrıyla gülümsedi. “Siz ne ayaksınız peki?”

Ciddi sesi Ruken’i kendine getirdi. Çayından bir yudum aldı. “Önce ben sordum.”

“Tamam,” dedi Haldun. “Sizin projenizin gölgesiyim. Siz bitirene kadar ensenizdeyim, teslim gününe kadar bana katlanacaksınız.”

“Mühendis değilsin o zaman?”

“Değilim. Görev nereye ben oraya, Oğuzhan’la çok eski arkadaşız. Şimdi sıra bende, ne oluyorsunuz?”

“Sana ne oğlum?” dedi Oğuzhan.

“Kalbimi kırıyorsun ama...” Alınmış gibi bakıyordu Haldun. Şımarık bir çocuk kadar masumdu.

Ruken kendini yine gülümserken buldu. “Tanışıyoruz, anlaşıyoruz Haldun ama bir şey soracağım, tüm birim bizi mi izliyorsunuz?”

Oğuzhan gülümsedi bu kez. Dirseğini yaslandığı kolçaktan destek alıp elini yüzüne kapattı. “Taktı.”

Haldun, Ruken’e döndü. “Maalesef yenge, izliyoruz. Arılar sağ olsun, bir gün sizi böyle ispiyon edeceklerini bilseniz yapar mıydınız?”

“Aa, evladım o benim, tabii ki yapardım. Neyse artık yapacak bir şey yok. Tüm birim ne kadarsınız?” Rezilliğinin sınırlarını arıyordu Ruken.

Oğuzhan kahkaha attı. Kendini tutamıyordu, Ruken ruhuna iyi geliyordu. “Ruken!” dedi ama Ruken omuzunu silkerek Haldun’a döndü. “Kaç kişi?”

Haldun bir elini havaya kaldırıp parmaklarını iyice açtı. “Bir, iki, üç, dört, beş, çarpı Roketsan mühendisleri.”

Ruken’in gözleri açılıp dili tutuldu. “Onlar ne alaka?”

Oğuzhan daha şiddetli güldü. “Dedikodu çabuk dağılıyor güzelim.”

İşaret parmağını kendi göğsüne bastırdı Ruken. “Roketsan mühendisleri bizim aşk hayatımızı mı konuşuyor şimdi?”

Haldun başını aşağı yukarı salladı. “S-400’ü yapan biri kadın biri erkek mühendislerin aralarında bir şey varmış diye başlayan cümleler var.”

“Boşboğaz, konuş dur ancak,” diyerek çıkıştı Oğuzhan.

“Yengeme ihanet edemem pampa, mazur gör.”

Derin nefes alıp aklındakileri silkeledi. “Ya şey...” dedi gülümseyerek. “Oğuzhan’ın çapkınlıklarını anlatsana bana, hayır kendi anlatırken çok masum da.”

Bu kez Haldun gülümsedi. “Ne diyorsa doğrudur, anlatacak bir şey yok.”

“Hiç vazgeçmiyorsun,” diyerek söylendi Oğuzhan.

Yüzünde tatminkâr bir gülüşle arkasına yaslandı Ruken. “Şimdi tamam oldu.”

Birkaç saate sığan güzel sohbet Ruken’e iyi gelmişti. Oğuzhan, Haldun’u tünelin kapısına kadar getirmişti ama bunu Haldun istemişti.

“Biri seni araştırıyor Oğuzhan,” dedi Haldun.

“Kim?” derken kaşları en derinden çatılmıştı.

“Hazal Arman diye bir Türk iş kadını. Merak etme, bir şey bulamaz ama biz de onu araştırmaya başladık. Bakalım, altından ne çıkacak. Haber veririm,” diyerek kapıdan çıkıp gitmişti.

Üst kata çıkan merdivenlerde ismi düşündü. Hazal Arman, Ruken’in rakibi, o adamın da bugünkü kız arkadaşıydı ve kendisiyle ne ilgisi vardı?

“Ama sana anlatamıyorum, bak, iki ay olacak neredeyse. Daha nasıl anlatsam, biliyorum ama alan dar.”

Anlıyordu anlamasına ama sürekli hissetmek, duymak görmek istiyordu. “İyi geliyor,” diyebildi.

“Ah, adı güzel kadın... Seni gören duyan da kimsesiz, sevgisiz büyüdü zanneder. Bu açlığın nereden geliyor bir çözemedim, bir onu çözemedim.”

Kadın olmanın arkasına saklandı, annemin boşluğunu kimse dolduramadı, diyemedi. “Kadınım ben, isterim.”

“İstediyini alacaksın o zaman.” Küçük dudaklara kapanacaktı ki telefonunun sesi tüm ambiyansı bozdu. Ruken uzanıp telefonu aldı. “Haldun arıyor, yine bir yerden dikizliyor bizi. Ben gidip atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağım.”

Ruken’in eve girişini izlerken telefonu açtı. “Evet,” dedi, duymakta acele edeceği şeyler için.

“Yüz yüze mi konuşsak Oğuzhan?”

“Gerek yok, anlat.” Arkadaşının soluğunu alıp verdiğini işitti ve daha çok merak etmeye başladı.

“Hazal Arman yıllar önce annesiz ve babasız kalmış. Annesi Emel Arman, babası Servet Arman. Annesi bir uçak kazasında hayatını kaybetmiş, babası da intihar etmiş. Devasa bir servetin tek sahibi yani hemen hemen.”

“Eee?” dedi hiç alakası olmadığına karar vererek.

“Emel Arman, eşini aldatmış, bir adamla ülkeyi terk etmiş. Servet Bey de bunu kaldıramayıp intihar etmiş, Hazal o zaman üç yaşındaymış.”

“Hâlâ konuya giremedin Haldun?”

“Geleceğim yer seni üzecek diye korkuyorum.”

Bir süre sessiz kalıp onu neyin üzeceğini düşündü ama aklına tek bir şey bile gelmiyordu. “Anlat!” dedi net sesiyle.

“Emel Arman ve baban Engin Kara aynı uçakta hayatlarını kaybetmiş. Geçmişe gidince gördük ki Emel Arman, Servet Bey’le...” Haldun bir dakikada nefes almadan anlattı.

Babasını uçak kazasında kaybettiğini biliyordu. Trajik bir hikâye olduğunu da. Annesi ona, “Biz ayrılmaya karar vermiştik ama uçak kazasında vefat etti,” demişti. Babası, annesini aldatmıştı ve o kadınla giderken hayatlarından olmuştu.

“Oğuzhan?”

“Buradayım ama hâlâ anlamış değilim,” derken karışık zihni derin bir yorgunluk ve üzüntü yaşıyordu. Annesi ona babasını kötülemek istememiş, gerçeği tam yirmi beş yıldır gizlemişti ve şimdi kapatıldığı bu evde, değer verdiği bir kadının da hayatına sızan bir adamın sevgilisiydi Hazal.

“O kısmını biz de anlamadık. Neden seni araştırıyor olduğunu düşünmelisin, geçmişe gitmelisin, ne bileyim, annene sormalısın. Biliyor olduğunu sanıyorum.”

“Hayır, bilmiyordum. Annem söz etmedi hem de hiç.”

“Burnuna pis kokular geliyor, bu kadının senden bir alacağı düşüncesi mi var? Geçmişin intikamı falan mı?”

“Tanımıyorum, tanışmak da istemiyorum. Ama illaki benimle konuşacak bir şeyi varsa kapımız açık, görelim.”

İstanbul...

Şimdilik aralarında olanları gizli yaşamaya karar vermişlerdi, bundan da oldukça mutlulardı. Kenan artık geceleri dışarı çıkmıyor, Hazal’ın da gitmesine engel oluyordu. Hazal’ın bundan şikâyetçi olmadığı bir gerçektir.

Aralarındaki ilişkiyi bilen Hilal ve Aslı’ydı. Hazal fazlaca göz önünde biriydi ve Ruken camiada hâlâ Kenan’la anılıyordu. Birkaç haftaya sığan ilişkilerindeki gidişat Kenan için eşsizdi ama Hazal kendini hâlâ rahat hissedemiyordu. Ona göre sanki Ruken’in hayali aralarında dolanıyordu. Kenan hiç ondan bahsetmese bile.

Hazal biliyordu ki Ruken her neredeyse geri döndüğünde yüz yüze gelecek, belki de aynı ortamı paylaşacaklardı ve bu kadar anlayışlı olacak mıydı, hiçbir fikri yoktu.

Kenan'ın avucuna günler önce bıraktığı anahtarla kapıyı açtı. İş çıkışı evine uğrayıp ona gelmek istemişti. Onu görmeden, çok şey vadeeden yeşil gözlerine bakmadan gün geceyi bulmuyordu ve ne halasına, teyzesine ne de dedesine Kenan'dan bahsetmişti.

Kapıyı kapatıp ayakkabılarını girişte çıkardı. Kenan'ın zevkle döşediği evindeki yumuşacık halılara basıp geçti. Tam bir erkek eviydi ama çok sıcaktı. Tertemiz ve düzenliydi. Salona girip çantasını geniş kolçağa bıraktı. "Kenan," diye seslendi.

"Burada," diyen ses ensesindeki tüm tüyleri havaya kaldırdı. Belinden geçen ellerin sıkıca dolanışıyla gülümsedi. "Hoş geldin prenses, prensini mi özledin?"

"Kraliçeye ne oldu, oysa ben kralımı özlemiştim?"

"Sıfatlar aşka tabidir, fark eder mi?"

Kenan'a dönerken ellerini onun göğsüne yasladı. "Etmez tabii."

Kenan onun o çakmak mavisi gözlerindeki tedirginliği, kendini rahat bırakamayışını seziyordu ama nedenini çözemiyordu. Öne doğru bir adım atıp, Hazal'ı kolunun altına alarak koltuğa oturmasını sağladı. Bacaklarını altında toplayıp hoşlanmaktan çok öteye geçtiği adama sokuldu. Gözlerini kapatıp günün tüm yorgunluğunu ve stresini atarcasına nefes alıp verdi.

"Sende bir şey var ve bana söylemekten kaçınıyorsun." Ayaklarını orta sehpaye uzatıp yerinden biraz aşağı kayd. "Duymak istiyorum."

Hazal söylemek istiyor muydu veya konuşsa ne tepki alırdı? Bunları tartamıyordu ama içinde nereye kadar tutacaktı? "Seni üzmemek, şu güzel anları bozmak istemiyorum."

Elleri kızıl saçları okşadı. Rengine hayrandı, doğallığına âşıktı. Hazal çok ama çok güzel bir kadındı. "Aksine söylemediğin için anı yaşayamıyorsun, hadi anlat erkeğine."

Gülümseyerek elinin tersini adamın göğsüne vurdu. "Erkeğim?"

“Değil miyim? Alınırım bak, sonra peşimden koşarsın.” Kenan da gülümsedi, tepesine bir öpücük kondurdu.

“Erkeğim değilsin.”

“Olmaya yeminliyim ama sen önce konuş.”

Doğrulup dizleri üzerinde ona bakarken yüz yüze geldiler. Kenan merakla bekliyordu ama Hazal sözcükleri bir araya getirmekte zorluk çekiyordu.

“Ben çok rahat bir kadın değilim,” diyerek söze girdi.

“Öyle olduğunu düşünmedim, özelsin.”

“Hayır, öyle değil, yani ben... Sen başka hiç tanımadığım bir kadınla bir şeyler yaşamış olsan bu kadar umursamazdım ve o kişi senin için çok değerli konumunu almasa...”

Dikkatle onu dinlerken konuya vâkıf olmuştu. “Hazal, sen hâlâ orada mısın?”

“Ben oradan çıkamıyorum Kenan. Ruken her neredeyse dönecek ve seninle, senin yanında, onunla yüz yüze gelmek beni neden geriyor?”

“Doğal olarak gerilebilirsin ama ben sana onunla görüşmeni söylemedim. O kadar rahat biri ben de değilim. Sevgilimi onun gözüne sokacak hiç değilim.”

“Peki,” derken bakışları evin içini turladı. “Anlaman gereken bir şey var, ben birlikte olduğumuz, olacağımız her an onu her gördüğümde seni deli gibi kıskanacağım.”

Kenan sırtıttı. “Neden? Ben sana bu hakkı verecek miyim?”

“Senin bir şey vermen gerekmiyor. Ben biliyorum ki o senin on yıllık geçmişin. Ben ona baktıkça benim olan adamla neler yaşadığını düşünüp delireceğim.”

Kenan yan dönerek kolunu, koltuğun sırtına verip elini başına yasladı. “Eee?”

“Eesi bu, Ruken’in sendeki yerini kabul ediyorum ama benim onu kabullenmek için çok uzun zamana ve hatta onun hayatında birini görmeye ihtiyacım var yoksa biz bu konuda asla uzlaşamaya-

cağız. Onun da senin bana olan hislerini -umarım daha fazlasını- hissedeceği bir adam çıkıp gelene kadar beni bu konuda zorlama!"

"Bu konuda sana hak veriyorum." Kenan kayarak Hazal'a yaklaştı. "Umarım çok mutlu olacağı biriyle tanışır. Seni zorlayacağımı nereden çıkardın?"

Sözleri güven verdikçe içindeki tutku depreşiyordu kadın. Kenan, Ruken için dürüst konuşuyordu. Bu, etrafında gördüğü erkeklerdendi. "Öyle hissettim. Ona olan kıskançlığım asla sönmeyecek gibiyim."

"Ben ona dokunmadım Hazal. Aramızda masum bir sevgi vardı."

"Nasıl?" Sözleri öğelerine ayırıyordu ama hiç inandırıcı değildi. "Şaka yapıyorsun?"

"Hayır, yapmıyorum. Biz küçük, çocuk denecek yaşta tanıştık. Aramızda zannettiğin gibi bir şey hiç olmadı. Buna seviniyorum ve ayrıca benim için bir kadınla birlikte olmak demek onunla aynı yatağı paylaşmak demek değil. Olması gerektiğinde olabilir. Bu konuda bir kıskançlık yapmana gerek yok, yıllar yıllar önce ayrıldık. Kol kola çok gezdik, kabul, sevgiliyken yapmadığımız her şeyi arkadaşken yaptık ama bunların içinde öpüşmek bile yoktu. Onu tanısan benden daha çok seversin. Onun da seni seveceğini biliyorum. Sevgi dolu bir kalbi var. Ama..." dedi şaşkın kadına biraz daha yaklaşıp.

"Ama deme ne olur. Arkasından hep bir şey gelir." Dizleri üzerine çöktü yorgunca. Duyduklarının hafifletici ağırlığını yaşıyordu.

"Onun kalbi sevgi dolu ama seninkinde aşk var. Lütfen bu ayrımı unutma." Hazal'ın elini tutup kalbinin üzerine yasladı. "Benimk senin için deliriyor." Dudaklarına uzandı. "Geberiyorum."

Kadının gülümseyen dudakları, çöldeki serap gibiydi. Gözlerir kısmış, pembe teni iç çekerek izledi. "Evlenmeden önce gibi kuralı var ama sende yoksa beni kollarına alabilirsin," dedi Kenan.

Hazal'ın kahkahasıyla bembeyaz gerdana sokuldu. Sıcacık, ateş gibi tenin çekiciliği nefesini kesiyordu. "Evlenmeyi hiç düşünmedim"

ğim için kural koymak da aklıma gelmedi,” dedi Hazal elini boynunda olan adamın yüzüne kapatırken.

“Şu, kafasını kırdığımla aranda bir şey mi geçti yoksa?” Kadını belinden tutup kucağına çekti. “Öyle ağzı dolu dolu benim benim diyordu. Bak yine doluyorum Hazal.”

“Sen ona ne bakıyorsun? Anlamıyor kaç senedir onu istemediğimi, hiçbir şey geçmedi aramızda.”

Keyifle sırtıp, kızıl saçların önüne gelenlerini geriye taradı eliyle. “Başka sevgili? Söz olay çıkarmam, anlat hadi.”

“Ben de inandım, senin başka erkeklere bakışın bile olay çıkarmak gibi, buna ben inanmam.”

Gülümsedi Kenan. “Soruma cevap istiyorum. İş arkadaşı falansa görüşmek yasak değil ama mesafeli.”

Yüzünü buruşturup, yana çevirdi. “Hazal Arman’ın sevgilisi olmak yürek istiyordu ama o yürek kimsede yoktu çünkü Hazal’ın dedesi bu konuda çok katı.”

“Dedeni çok sevdim.” Kahkahası Hazal’ı da gülümsetti. “Dedem seni sevecek mi peki?”

“Ah...” dedi başını koltuğa devirdi. “Paranda gözüm yok. Ben zengin bir adamım.”

“Biliyorum ama bunu dedemin de bilmesi gerekiyor. Sadece bu da değil, dedem beni çok mutlu edecek birini istiyor, onun onayını almak zorundayım.”

“Deden beni sevmezse ne olacak?” Yeşil gözlerindeki dalga Karadeniz misali kabarıyordu.

“Sever, sevecek! Ben seviyorsam o da sevecek ama zaten sen dedemin istediği bir adamsın.”

“Bunu anlamamanın bir yolu var, o da tanışmak. Annemle babama haber vereceğim, Trabzon’dan gelsinler.”

“Hayır, acelen ne?”

“Sen beni anlamadın sanırım. Biz seninle eğlenmiyoruz. Dedemle randevu ayarla, yemek yiyelim.”

“Yeriz, acele etme. Dedem şu sözlerini duysa düğün hazırlıklarına başlardı. Ama...” dedi, saçlarında elleri dolaşan adama yaklaştı. “Ya biz önce eğlensek, olmaz mı? Senin bu deli hâllerin beni deli ediyor, iflah olmaz çekiciliğin başımı döndürüyor. Ben bunca sene seni mi beklemişim? Bir çılgın!”

“Damarıma oynuyorsun, kucağımda dünyanın en güzel kadını bana bunları söylerken, ben nasıl bekleyeceğim?”

“Tamam, ben kalkayım, bir de öyle düşün.” Kalkmaya yeltenen kadına izin vermeyip gerisin geri çekti. “Otur kız, nereye, daha öpmedim bile.”

Hazal’ın gönlünü hoş eden gülüşünü nefesiyle kapattı. Kollarındaki kadından aldığı hislerin haddi hesabı yoktu ve Kenan biliyordu, eksilmeyecek artacak bir aşka sürükleniyordu.

Ankara...

Tarih temmuz sonlarında, yazın en sıcak günlerindeydi ama hayat sanki Ruken için bahardan ibaretti. Tek özlemi ailesi, arkadaşları ve düzeniydi. Ama Oğuzhan her açığını öyle güzel kapatıyordu ki Ruken’in delice özlemi en aza iniyordu.

Her güzel şeyin bir sonu var mıydı, bilinmezdi ama artık projede sona geliyor olmaları Ruken’in özlemlerine yenilerini ekleyeceğini işaret ediyordu. Bu evi, onu özleyecekti. Oturduğu yerden ışıkların her pencereden sızdığı evi izliyordu.

Bu küçük eve ömrü boyunca unutamayacağı kadar çok anı sığdırmıştı. Hayatının bazen en zor anını, bazen özlemenin verdiği çılgın arzuyu, bir adamın gidişini, başka bir adamın her yerine sızışının gerçekleştiği en değişik zamanları...

En çok bir hafta sonra yollar ayrılacak, her şey son bulacaktı. Gitmesi gereken bir evi, işi ve bambaşka bir hayatı vardı. Kalbinin

sancısını hissettikçe üzerine basıyor, hissetmemek için düşüncelerini öteliyordu.

Oğuzhan için neydi? Oğuzhan onda neydi? Bu iki soru iç dünyasını ele geçiriyordu. O, çok farklı; kibar, nazik, centilmen ve çekici bir erkekti. O, Ruken'in kendini sorgusuz sualsiz teslim ettiği tek erkekti. Her sözüyle, bakışıyla kalbini zorlamadan açan adamdı. Ama bilmiyordu, o evden çıkmadıkça da bilemeyecekti Oğuzhan onda gerçekten ne? Aşk mı? Alışkanlık mı?

Dışarı çıktıklarında Oğuzhan'a eskisi kadar cazip gelecek miydi? İki aydır gördüğü tek kadın kendisiydi. Ruken'in de Oğuzhan'dı. Kafası allak bullaktı. Canı yanıyordu ama sona yaklaşıyorlardı.

Yanağına aldığı öpücükle yana döndü. Ela gözleri parlıyor, Ruken'i içine çekiyordu.

"Yine nereye daldın?" Günlerdir dalıp giden kadının dudaklarından çıkacak basit bir cümle için bekliyordu ama Ruken inatla susuyordu. Anlamaya çalışmak istemiyordu, anlarsa her şeyin yaydan çıkacak olacağına emindi.

"Yakında işimiz bitecek ve ben bu evi çok özleyeceğim. Ne çok şey sığdırdık, değil mi?"

Bakışları evin etrafında gezindi. "Haklısın, bu eve gelirken bunların birini bile düşünmemiştim."

"Keşke üs evi olmasaydı, satın alırdım."

Oğuzhan gülümsedi. "Gelmek istersen söylemen yeterli, ara sıra gelebiliriz."

Burukça gülümseyerek başını Oğuzhan'ın omzuna bıraktı. Son bir haftayı bozmak istemiyordu. İçinden geldiği gibi yaşamak, Oğuzhan'ı her saniye hissetmek istiyordu.

"Yanarım da şu havuza bir kez giremedim, ona yanarım. Yaz bitecek ama ben ne havuza ne denize girdim bu yıl."

"Havuza girmek istiyordun da neden girmedin?"

"Yanımda mayo getirmediğim ve tepemde evlatlarımızla pek mümkün olmadı. Zaten birime malzeme olduk. S-400 aşkına diye

nara atıyorlarmış, Haldun geçen gece söyledi. Bu aşkına kısmı asla füzeyle ilgili değil tabii.”

“Boşboğaz diyorum, bana kıızıyorsun.”

“Ya çok tatlı Haldun, nasıl keyifli biri, eğleniyorum onunlayken.”

Bedeniyle Ruken’e dönerken, kıskanç adamın çatık kaşlarına dudaklarını bastırdı. Kaşlarının ortasından öpen kadını daha nasıl sevecekti, akli almıyordu.

“En yakın arkadaşın o senin, saçma kıskançlıklara girme lütfen.”

“Benimleyken eğlenmiyor musun?”

Alınmış gibi bakıyordu, belki de içten içe alınmıştı. “Seninleyken dünyanın başka bir kavramını buluyorum, sen hepsinden daha tatlısın, özelsin ve çok güzel adamsın. Ama çok alıngansın.”

“Değildim ya da bu zamana kadar fark edemedin. Bana neler yaptığını görüyor musun?”

“Gönlünü ben kırıp ben alacaksam, sorun olduğunu düşünmüyorum. O karizmatik suratın düşünce sevimli oluyorsun.” Sakallarının üzerinden yanağına bir öpücük kondurup, koluna girdi.

“Kırma gönlümü.” Oğuzhan’ın sözleriyle gözlerini kapatıp başını omuzuna yasladı tekrar. Bir şey diyemiyordu, kıracaktı belki de. “Herkes kırsın, sen kırma yoksa kimse beni zapt edemez. Sen bile...”

Sessiz kalmayı tercih etti. Oğuzhan onun sessizliğinin üzerine başka söz etmek istemedi. Düşünüyordu, belki de aklındakini yapmayacaktı. “Havuz mu demiştin?”

“Hı hı,” diyen kadının elinden tutup ayağına kaldırdı. “Nereye?”

“Havuza gireceğiz.” Havuzun kenarına kadar getirip yüz yüze döndüler. “Hayır, çıplak falan giremem, bu hoş değil.”

“Tepemizde bu kadar çocuğumuz varken, buna asla izin vermem.” Geri çekilip Ruken’e baktı. O fırfırlı, lacivert elbisesi vardı üzerinde. “Yapacak bir şey yok.”

Gülüşüyle etrafına bakındı. “Böyle mi?”

Tişörtünü başından çıkartıp kenara fırlattı. “Evet,” derken elini

tutup kendine yaklaştırdı. Ruken kollarını adamın boynuna dolar-ken dudaklarına uzandı. “Üç deyince.”

“Üç.” Kadının dudaklarını kavrayıp bedenlerini suya devirdiler. Sert suya çarpınca ayrılıp havuzun yüzeyine çıktılar. Aylardır yüz-meyen Ruken için su o kadar tatlıydı ki tüm gece içinde kalabilirdi. Saçlarını geriye tararken nefes alıp kahkaha attı. “Daha önce neden yapmadık, nasıl özlemişim.”

“Girmek istediğini söylememiştin ki.” Sözleri bitince suyun al-tına dalıp Ruken’in dibinden tekrar yüzeye çıktı. “Islak bir Ruken...” Ruken’in tüm hücreleri rüzgârda kalmışçasına titredi. Adamın sol omuzunda parlayan dövmenin üzerine elini bıraktı. Orada, bir dalın ucunda adını görmek isterdi. Yapar mıydı Oğuzhan?

“Öp beni,” derken çoktan ona sokulmuştu Ruken.

Başını eğerek Ruken’in dudaklarına gülümsedi. “Bu evden çık-a-na kadar her köşede öpeceğim, her köşede benim olacaksın!”

Tutkunun suyu yakacak gücünde asıldı sevdiği tene. Sonrası Oğuzhan için ateşlerde yanacak kadar acı olacaktı. Ruken’in ateşi onu yakacak, onun yokluğu Ruken’in en büyük pişmanlığı olacaktı.

Rutini hâline gelen bir şeydi, her sabah uyandığında Oğuzhan’ın nefesini boyun çukurunda bulmak. Her güne bu şekilde uyanıyordu Ruken ve muhtemelen yarın sabah olmayacaktı. Göğsüne yakın olan dövmeye uzandı parmakları. Dalların üzerinde dolaştı yine, bunu yapmayı seviyordu hatta tutkunu olmuştu. Boynunda sıcak bir kı-pırtı hissedince gülümsedi.

Güneş henüz doğuyordu ve Oğuzhan loş odada biraz daha so-kuldu. “Neden erken uyandın?”

Ellerinin talan ettiği saçları okşadı. “Bilmiyorum, uykumu al-mış gibiyim. Son sabah uyumak bir şey kazandırmayacak.”

Oğuzhan’ın kalbinin tam ortasında başlayacak yangının kıvıl-cımları çakıyordu. Örtünün altından kadının bedenini kendine çekip

sardı. “Başka sabahlara uyanacağız, her gecenin bir sabahı olacak.”

Olacaktı ama birlikte mi, orasını kestiremiyordu Ruken. “**Hadî** kalkalım, kahvaltı edelim ve yükleme işlemine başlayalım. **Haldun** kapıda biter birazdan.”

Kollarından sıyrılıp çıkarken ona izin verdi. Derinden aldığı nefesiyle yatağa devrildi. Ruken ellerinin arasından kayıp gidiyordu ve hiçbir şey yapamıyordu. Aklından geçenleri duymadan da yapacak bir şeyi yoktu. Elbette konuşacaktı. Başucunda titreyen telefonu eline aldığı anda annesinin arıyor olmasıyla doğruldu. Ruken banyoya girip kapıyı kapatmıştı. Telaşla kulağına götürdü.

“Anne?”

“Korkma oğlum, biz iyiyiz ama senin deli kızın bu saatte uyandı. Rüya görmüş, onu sana anlatacakmış. Bana da anlatmıyor, aramaya mecbur kaldım.”

Gülümseyerek yatağa devrildi. “Bu saatte ne rüyası olabilir, ver bakalım.”

Annesi ve Leyla’nın sesini duyuyordu ki, “Babacığım,” diyen sesle daha geniş gülümsedi. “Canım, ne gördüm rüyanda?”

“Baba ben annemi rüyamda gördüm.” Bıcır bıcır sesi çok heyecanlı çıkıyordu ama sözler Oğuzhan’ın tüm gülüşünü sildi yüzünden. Oysa annesinin tek bir fotoğrafı bile yoktu. Oğuzhan, kızını görmek dahi istemeyen kadını annesi olarak göremiyordu.

“Anneni mi?”

“Evet baba, annemdi. Kucağında uyuyordum ben, sen de vardın.”

Kızının ele avuca sığmaz sevinci onun kursağında kalıyordu. Kimi görmüştü anne olarak?”

“Nasıldı annen?” Annesi sarışın bir kadındı. Buğday tene, küçük kara gözlere sahipti.

“Simsiyah saçları vardı baba.” Kızının sözleriyle banyonun kapısına baktı. Annesinin saçları asla siyah değildi. “Başka?”

“Başka hatırlamıyorum.” Hüzünle düşmüştü sesi ama aniden tekrar yükseldi. “Çok güzel gülüyordu. Beni omuzumdan öptü ama ıdım. Neden uyandım ki?”

Şu an o küçük tatlı dudakları büzülmüştü, Oğuzhan buna emin-di. “Akşam dönüyorum, bana bir daha anlatırsın.”

“Babaannem söyledi döneceğini, bekliyorum babacığım. Uyuyamayacağım, seni bekleyeceğim.”

“Uyuma Leyla, seni çok özledim. Benden istediğin bir şey var mı?”

“Sevdiğim şekerlerden,” derken kıkırdadı Leyla.

“Tamam.” Küçük kızın gönlünü yaparak telefonu kapattı. Kızının rüyasına giriyordu ama gitmek için an sayıyordu. Onları nelerin beklediğini bilmek bile istemiyordu.

Kahvaltı ederlerken her zamanki gülümseyen hâli ona iyi geliyor olsa da biliyordu, biraz sonra bir şeyler gelecekti. İki Türk kahvesiyle karşısında, salonda belirince anladı zamanın geldiğini.

“Konuşalım mı?” dedi Ruken,

Oğuzhan kaskatı bir ifadeyle baktı. “Konuşalım, buradan el ele çıkıp sana gidelim, bana gidelim, babana gidelim, anneme gidelim. Bunları konuşalım.”

Yanına oturdu Ruken, ellerini kucığında birleştirip kararlı sesiyle konuşmaya başladı. “Bir gün olabilir ama şimdi değil. Beni anlamak zorundasın.”

Bedeniyle döndü Ruken’e. “Neyi anlamak zorundayım?”

“Oğuz...” dedi nefes alıp verdi. “İki aydır bu evin içindeyiz, mahkûm gibi bağlıyız birbirimize. Sen ve ben çıkmaz sokağın sakinleri gibi olmadık mı?”

“Sen beni böyle mi görüyorsun, mecburi istikamet?” Ayağa kalkıp öfkeyle elini saçma daldırıp Ruken’e döndü. “Yani hiçbir şey yok içinde ve beni evde kullanabildiğin biri gibi mi görüyordun?”

Telaşla ayağa kalkıp yaklaştı. Asla öyle bir düşüncesi olmamıştı. “Hayır hayır, öyle değil, gerçekten. Ben... Ben sadece bende nerede olduğunu bilmiyorum, bulmak istiyorum ve bunun için zamana ihtiyacım var.”

Oğuzhan ona o zamanı vermeyecek kadar tıka basa Ruken doluydu ve tam olarak ne olduğunu biliyordu. “Sana anlatamadım mı

Ruken? Bunca zaman ben sende neredeyim, anlatamadım mı?” Sesi sakın ve kırılgan çıkıyordu. Ruken’in gözleri doluyordu ama Oğuzhan ona hak vermiyordu.

“Sana kopalım, bitelim, gidelim, olmamış gibi yapalım demiyorum. Biraz zaman ver bana, seni özlemek istiyorum.”

“Ya özlemezsen? Ya ben aklıma bile gelmezsem?”

Öyle olursa Oğuzhan da bitecekti Ruken de, hiç olmamış gibi olacaktı. Ruken’in de merak ettiği buydu ama canının yanıyor olması... Sessiz kalan kadına yaklaştı ama sertti. Netti.

“Yapma Ruken! Ben bunu istemiyorum. Sen de kendine eziyet ediyorsun. Birlikte ne olduğumuzu bulabiliriz, bunun için arkamı dönüp gitmen gerekmiyor.”

Başını sağa sola salladı. “Anlamıyorsun, kafam çok karışık. Kendimi bulamıyorum ki seni bulayım. Çok fazla şey yaşadım; gelenler, gidenler, bitenler, başlayanlar... Nefes istiyorum. Bu kadar zor olmamalı. Aynı şehirde yaşıyoruz, senin beni, benim seni bulmam zor değil.”

Dişlerini birbirine kenetleyen adamın da aklı karışıyordu şimdi. Ruken’in aklı gerçekten neredeydi? “Ben!” diye bağırdığında Ruken gözlerini kapattı. “Ben Kenan değilim!” dedi, ilk kez adını doğru söylemişti.

Ruken yüreğinin ortasına balyoz yemiş gibi geriledi. Dolan gözlerinden damlalar yanaklarına süzüldü. “Yapma!” diyebilirdi.

“Beni bir köşeye bırakıp canın çektiğinde geri alamazsın. Ben senin oyuncağın da değilim, arkadaşın olmaya hak kazanacak son adam bile değilim. *Şimdi git, sonra gel, bakarız* diyebileceğin biri asla değilim. Ya şimdi vazgeç ya da benim gazabımdan seni kimse kurtaramaz! Ömrünün en büyük pişmanlığı ben olurum.”

Ruken Kara damarının tik tak diye attığına yemin edebilirdi. Islak gözleri kısıldı. Kimse ona gazabı yaşatmazdı, kim olursa olsun. O kararlarından asla pişman olmazdı. Oğuzhan kendi pişmanlığının gazabını yaşayacaktı. Elleriyle yüzünü kurulayıp Oğuzhan’ın ela gözlerine nefretle baktı. “Hoşça kal.”

Oğuzhan'ın yanından geçip odasına çıktı. Şimdi kendine izin vermiyordu. Ağlamak isteyeceği bir an gelecekte bile o sözlerden sonra şimdi değildi. Odasının kapısını kırarcasına kapattığında Oğuzhan'ın gücü tükenmişti. Koltuğa oturup başını elleri arasına aldığı anda Haldun'un sesini işitti, omuzunda da elini.

"Neden o kadar sert çıktın? Haklı yönleri var."

"Yok!" dedi ayağa kalkıp. "Birlikte de yapabiliirdik ama alışkın olduğu yolu seçti. Ben aptal değilim."

Haldun simsiyah şık takım elbisesi içinde ellerini cebine attı. "Hadi git hazırlan, yükleme işlemi başlatın. Gerisini halledeceğiniz eminim, bu gözler," dedi kendi gözlerini işaret ederek. "Bu aşka şahit oldu, er ya da geç olacak. Sıkma canını, içindeki seni bulduğunda her şey yoluna girecektir."

"Her şey yoluna girene kadar çekilen acı, kâr mı kalacak Haldun? Gerek var mıydı?"

Haldun gülümsedi. Aşktan nasibini almış bir adam olarak arkadaşını gayet iyi anlıyordu. "Acıtmıyorsa ona aşk diyemezsin."

Dar paça pantolonun altına sivri, yüksek topuklularını giymişti. Siyah takımının içinde yine o ulaşılmaz kadını oynuyordu. Saçlarını arkasına kalem gibi salmıştı. Uçlarındaki kahveler belinde ahenkle dans ediyordu. Yüzündeki yeterli makyaj, gözlerindeki o siyah çekimlerle kadına bakmaya doyamıyordu ama o gidiyordu.

Büyük diski bilgisayarına takıp koltuğuna otururdu. Göz ucuyla yanındaki adama baktı. Geldiği günkü kadar yakışıklıydı. İki aydır takım elbisesiyle görmediği adam, bakmalara doyulmuyordu ama ona şu an deli gibi kızgındı. İki aydır bir kez bile sıklamadığı o çekici parfümüyse nefesine takla attırıyordu ama yine de kızgındı.

Haldun elleri cebinde, yan yana oturan suratları beş karış olan ikiliyi izliyordu. Küçük odanın içinde sessizlik bir çığ gibi büyüyor-

du. İkiliye bakarak sırttı. “İlk çocuğunuz erkek olursa adını Haldun koyacaksınız, itiraz istemem.”

Tuşlara basan parmakları havada kaldı Ruken’in. Oğuzhan’ın da dikkati dağılmıştı. Tekrar işine döndü. “Onun için babasının yanındaki şahıs olması gerekiyor Haldun. Ben artık bundan pek emin değilim.”

Haldun’un gülüşü çarpık bir hâl aldı. “Öncesinde emindin yani?”

Oğuzhan koltuğunu Ruken’e çevirdi. Hem öfkeli hem deli gibi tutkundu kadına. Bileğine yapışıp, “Bir yere gidemezsin!” demek istiyordu ama onun yerine dişlerini sıktı. Söylemesi şart değildi, Ruken yaptığı hatanın büyüklüğünü anlayacaktı.

Ruken önüne bakıyordu ama ona dönen adamın kurşun misali bakışlarını yüzünde hissediyordu. Haldun dudaklarını büzüp kızıştıracak ortamın heyecanını yaşıyordu. Bakışları Oğuzhan’a kaydığında adamın az sonra tüm evi yakacak öfkesiyle usulca odadan sıvıştı.

Ruken’in koltuğunu tutup sertçe kendine çevirdi. Korkusuz, meydan okuyan kahverengi gözlere bakıyordu. Yüzünü yaklaştırdı. “On çocuğun da olsa babası ben olacağım, önce bunu anla! Sen. Benimsin. Ben olsam da olmasam da, kafanın içinde ne taşıdığını bilmiyorum ama bazı şeyleri net anlatamamışım sana. Senin kafan karışık olabilir ama benimki değil.”

Koltuğun tekerleğinden faydalanıp, kendini geriye itti Ruken. Neler söylemişti, neler söylüyordu? “Senin kafan benimkinden daha karışık. Hayatıma giren girer, çıkan çıkar. Asıl ben kimsenin oyuncacı değilim. Şansını kaybeden kaderine küser.”

Kaderine, gelmişine geçmişine dalacak; ortalığı duman edecek öfkesini dizginledi. Gözlerini kapatıp burnundan içeri sesli nefes aldı. “Ruken,” dedi, sesi kadının içini delip geçti, bilemedi. “Leyla seni rüyasında görmüş. Annemdi, dedi; simsiyah saçları vardı, dedi. Beni omzumdan öptü, dedi. Omzumdan! Onu doğuran kadının saçları siyah değildi. Onu bırak öpmeyi, omzunda bile uyutmak istemedi.”

Ruken’in bakışlarına merhamet perdesi çekildi. Küçücük bir

kızın rüyalarında olmanın hüznü içini parçaladı. Muhtemelen bir yanlış, bir rüya karmaşası içindeydi Leyla. “Bana izin ver,” dedi titreyen sesiyle. “Sen çok değerli bir adamsın. Bu şekilde bitemez. İstedğim biraz zaman.”

Oğuzhan tükenen umuduyla başını sağa sola salladı. “Bana geri dönmeni beklemeyeceğim. Acaba o gün gelecek mi diye kendimi parçalamayacağım.” Sesi bir anda yükseldi. “Ama sen benim kızımın annesi olacaksın, o güne kadar da ben seni bu yaptığına pişman edeceğim. Hayatının ilk ve son pişmanlığına kendini hazırla. Gözüm hep üstünde olacak! Seni onun yanında görürsem, duyarsam Ruken...”

“Sen ne tür bir manyaksın? Bana bu yüzünü hiç göstermedin. Ne geliyorsun ne anlıyorsun ne müsaade ediyorsun ama ben, ne sana ne senin bu saçma sözlerine uyacağım, çelişkiden geçilmiyorsun, dengelessiz. Her neredeyse orada mutlu kal. İlk yaram olamazsın.”

“Beni terk edeceğini geç fark ettiğim için anlayamadın bu adamı. Sana beni kırma yoksa sen bile toplayamazsın demiştim. Çelişki ben değilim Ruken, çelişki senin beyninde. Ben sana bu evde her şey oldum ama her şey, sen de bana. Sende eksik olan bir şey var ama bende yok. Ben ne hissettiğimi çok iyi biliyorum. İlk ve son yaran olacağım çünkü benimsin, benim olarak kalacaksın. Aklını kaçıracaksın, delireceksin ama yüzümü bile göremeyeceksin.”

Önüne dönerek tuşlara basmaya devam etti Oğuzhan. Yazılan sistem diske akmaya başladığında kalkıp odadan çıktı. Ruken'i ardında kafası daha çok karışık, bilinmez bir geleceğin ortasında bıraktı. İsteddiği sadece kalbinin biraz sesini dinlemektir oysa.

Saçma bir gülüşü gizleme gereği duydu. Dudakları büküldü adamın ardından. “Manyak! Sanki başkasına varacağım dedim. Havalara bak. Serseri.”

Haldun son sistem kilitli, Oğuzhan ve Ruken'in el izlerini taşıyan çantaya diskleri bıraktı. Birbirine hiç bakmayan ikiliye bakıp umutsuzca başını salladı.

Çantasının kulpundan tutup eve son kez göz attığında Oğuzhan yan bakışlarıyla hâlâ onu izliyordu. Onun için yollar ayrılana dek umut vardı. Ama Ruken için umut bu evin dışındaydı. Oğuzhan ondan bir adım uzağa gidemiyordu, gideceğini düşünmek bile acı veriyordu. Nasıl oluyordu da Ruken bu kadar inat ve düz durabiliyordu?

“Gidelim mi?”

Haldun'un sesiyle zorla gülümsedi. Gitmek istemiyordu, bu saçmaydı ama istemiyordu. “Gidelim.” Önden bodruma inen merdivenlere yöneldi. Gerçek anlamda içi yanıyordu. Bu eve nasıl gelmişti, nasıl gidiyordu... Arkasından gelen adamın varlığını ensesinde hissetmesi şimdilik ona yetiyordu.

Demir kapı açıldı ve iki aracın onları beklediğini gördüler. Oğuzhan öndekine yürüdüğünde Ruken'i ardında bıraktı. “Sen benim arabaya gel,” dedi Haldun. Oğuzhan çoktan hareket etmişti.

Oğuzhan'm ardından bakıp Haldun'un uzattığı eli tutarak bindi her yanı açık araca. Arkasına bakmak istiyordu ama göreceği bir demir yığınydı. Nefes alıp önüne dönerken, gaza bastı Haldun.

“Ben sana hak veriyorum ama Oğuzhan bu konuda biraz değişik.”

“Değişik olduğunu anladım, bugünü burnumdan getirdi. Bu kadar zor olmamalıydı. Sadece biraz durup düşünmek istiyorum.”

“Onun korkusu da bu, senin düşündükçe ondan tamamen kopacağın. O da bu konuda haklı.”

“Basit gibi görünebilir ama basit şeyler yaşamadık. O kadar da değil Haldun, onu özlemek istemem suç mu? Çok uzun zamandır dip dibeyiz, onun bendeki yerini bulmak istemem suç mu?”

“Hayır, değil tabii ki. Şu var ki o senin ondaki yerini bulmuş, kaybetmek istemiyor. Tüm hırsı bu yüzden. Ayrıca basit değildiniz. Ben Oğuzhan'ı beş yıldır tanıyorum. Hayatında bir kadına denk gelmedim. Şimdi seni kaybetmek istememesi o kadar doğal geliyor ki gözüme, anlatamam.”

“Bana dünyayı nasıl dar edecek, merak ediyorum. Ajanım olur musun?”

Haldun kahkaha attı. “Seni özleyeceğim Ruken ve hayır, olmam.”

“Ama senin de bana işin düşer bir gün.”

“Sen de yaparsın, eminim. Asla kin tutamıyorsun.”

“Ne ara tanıdın beni?”

“Bizlerin işidir insan, tanımazsak ayıp olur. Suyuna gitmeni öneriyorum. Bence sana olan özleminden aklını kaçırarak.”

Gülümsemesinin nedenini bile sormadı kendine. “Umarım.”

“Ama,” dedi Haldun. “Özlerse ve senin geri adımını görmezse sana dünyayı o zaman dar edecek, buna da emin ol.”

Eliyle saçını geriye taradı. Ondan da yapacağı hiçbir şeyden de korkmuyordu. “Dünyam onsuz nasıl olacak bilmiyorum ama dar gelirse ben onu bulacak kadar egosuz bir kadını. Hata edersem hatamı da telafi ederim ama önce yaşamamız gerekiyor.”

Haldun sessiz kalmayı tercih etti. Oğuzhan fazla abartıyordu ona göre ya da Haldun aşkın ne olduğunu, neler yaptırdığını unutmuştu.

Tünelin sonundaki evin bahçesinden zırhlı araca yine üçü bindi. Etraflarını saran motorlu polislerin, iki tane daha önünde ve ardında olan araçla Roketsan’a yola çıktılar.

Oğuzhan’ın bir dizi sürekli hareket ediyordu. Gergindi, onca zaman bu gerginliği hiç sezmemişti, onu hiç bu kadar gergin görmemişti. Ama onu anlaması gerekiyordu. Belki birkaç gün, belki birkaç hafta sürecek kısacık ayrılığı devasa bir hâle getirmişti Oğuzhan.

“Boşanmaya gitmiyoruz Oğuzhan,” dedi sert bir dille. “Düşman gibi durman yersiz.” Adamın bakışlarını anında yüzüne çevirmesine neden oldu.

“Öyle mi? Nereye gidiyoruz Ruken?”

Oğuzhan’ın katı sesiyle Haldun gözlerini devirdi. “Gençler, benim yüreğim sizi daha fazla kaldırmıyor. Bugün bir tarihi birlikte yazıyoruz. Şunu evinizde öpüşerek kutlar mısınız?”

“Evimize gitmiyoruz Haldun,” dedi Oğuzhan. “Biz ayrı evlere gidiyoruz. Ne de olsa ayrıldık, sahi Ruken,” derken ona döndü. “Neyiz biz? Neydik biz?”

Ruken kabaran sinirleri, gerilen yüz hatlarıyla öne eğildi. “Cehennemin dibi. Anlamadıysan şimdiye kadar, diyecek sözüm yok.”

“Şu gidişin zaten cehennemin dibi küçük hanım, ben anlamışım sadece ama sen anlamamışsın.”

“Neyi anlamamışım?” derken daha büyük bir öfkeyle arkasına yaslandı. “Ben anlayacağımı anlamamışım, evet, sen. Sen çok dikkatlisin. Nerede o Oğuzhan? Hani anlayıştan beni kalbimden vuran?”

“Of,” dedi Haldun. “Ben diğer araca mı geçsem?”

“Evet!” dedi Oğuzhan. VIP aracın camıma vurduğunda küçük pencere aralandı. “Durdur arabayı, Haldun Bey diğer araca binecek.”

Haldun yüzünü buruşturdu. Ruken dişlerini sıktı. Bir dakikaya sığan durma ve inme işleminden sonra küçük pencereyi kapattı Oğuzhan. Ruken başını çevirmiş, tozlu yolları izliyordu. “Konuşacak bir şeyimiz kalmadı.”

Yerinden kalkıp Ruken’in yanına oturdu, kadını kendine çevirirken çok da kibar değildi. Ruken’siz bir sabaha uyanacaktı ve bu, delice bir öfkeye neden oluyordu. Karşısındaki kadına ne ara bu kadar tutkun olmuştu, o da bilmiyordu.

“Ruken, uyan,” dedi sakın bir tonda. “Yarın sabah sensiz uyanacağım. Delirmek üzereyim!”

Adamın sakın sesi, aşk dolu tınıları kalbinin bir köşesinde sızladı. “Normal olanı bu, neden bu kadar zora koşuyorsun? Birlikte olmaya karar versek bile bir süre ayrı uyanacağız güne.”

“Ama sen gidiyorsun, bu öyle değil. Nereye gittiğin bile belli değil. Sen beni bulamazsan ben biterim.”

Omuzları çöktü kadının. Onun sandığı gibi değildi gidişi ama anlatamıyordu. Hayatında onu istiyordu ama neler hissettiğini, hissedeceğini ve hislerinin büyüklüğünü anlamak zorundaydı. Bileğini kaldırıp bilekliği işaret etti. “Bu hâlâ burada, burada kalacak. Sana,

senin şu sözlerine inat olsun diye bile çıkartmayacağım çünkü beni anlayacaksın.”

Oğuzhan'ın iç dünyası bambaşka bir yerdeydi. Ruken onun yanındaiken, onundu. O adam giderken yanında kendisi vardı. Yanında hiçbir şeyi düşünmüyordu. Ya gidince? Yalnız kalınca?

“Kabul etmiyorum. Benden gideceksin ve nereye, sen bile bilmiyorsun. İşine, ailene geri döneceksin, belki beni de tarihe gömeceksin.”

Ruken merhamet dolu gülümsemesiyle ellerini adamın yüzüne yerleştirdi. İnce sakalları açıp, gamzesinin üzerine parmağını bastırđı. Gözlerini kapatan adamın gücü tükeniyordu, tek istediğı nerede uyanırsa uyansın, onu düşünsün, onda kalsındı ama ölesiye korkuyordu. Ya o adamı gerçekten unutamamışsa?

“Oğuz,” dedi sıcak nefesi adamın yüzüne çarparken. “Kenan benim için bitti, bunu anla! Sen bambaşka birisin. Sen öyle kolay bir adam olamazsın, benim için hiç olamazsın. Tenimde hüküm süren tek erkeksin.”

Biraz rahatlamıştı ama çok değıl. Korkusu dınecek, bitecek gibi değıldi. Uyanmasın her güne ama bilsin Ruken onda kalacak onu sevecek onu sececek, her gün görebilirdi. Her anını ona adayabilirdi ama Ruken kendisini yanında istemiyordu. Kadının sıcak temasını dudakları üzerinde hissedince kalbi teslim oldu. Beyaz bayrağı sallayan savaş kaybedeni gibiydi şimdi.

Bir elini ensesine hızla bırakırken diğeri Ruken'in sırtına ulaşmış, içine sokarcasına bastırıyordu kendine. Saçlarının arasına dalan elleri kadının saç diplerine baskı uyguluyor, dudaklarına sertçe sokuluyordu. Ruken'in kollarım boynuna sıkıca dolanırken, fark edebildi, Ruken ondan kopamazdı. Öyle bile olsa, Oğuzhan buna izin vermeyecekti ama şartları hâlâ geçerliydi.

Arzuları katlanırken bir milim geriye çekildiler. Ruken'in kesik öpücükleri ilaç gibiydi Oğuzhan için. “Pisliksin, sabahtan beri canıma okudun.”

“Okumaya devam edeceğim, bunu sen istedin.”

“Sen... Beni böyle öperken, beni bu şekilde sahiplenirken ne yapabilirsin ki?”

“Aynı şeyler senin için de geçerli mi? Bana sarıldığın, öptüğün gibi başka birine dokunabilir misin? Sen beni sahipleniyor musun?”

Kaşlarını çatıp sıfır mesafede adamın ela gözlerine odaklandı. “Tabii ki yapmam, bunu biliyorsun.”

“Beni başka bir kadınla düşünebiliyor musun?”

Düşünemedi, hayır, düşünür gibi oldu. Bulunduğu yerde başka bir kadının varlığını hissederken bedeni titredi. Bakışları karardı, kolları sıklaştı ve dudakları düz bir çizgi hâlini aldı.

Oğuzhan’ın gergin dudaklarında gülümseme oluştu. “Şimdi beni anladın mı? Sen beni bulamazsın diye nasıl korktuğumu?”

“Anladım,” derken gözlerini adamın dudaklarına kilitleyip, eğildi. “Ama sen korkma, sen bende güzel yerdesin. Ben de korkmuyorum, sende bambaşka bir yerdeyim. Seni çok özleyeceğim, bundan şüphe etmemelisin. O zaman gelip seni bulacağım. Şimdi güzel ayrılalım mı?”

Oğuzhan gülümserken Ruken’in saçlarının arasındaki eliyle kendine bastırdı. “Seni pişman edeceğim, ben diye delireceksin. Yastığın boş tarafında beni hayal edeceksin. Her baktığın adamı bana benzeteceksin, kimse sana benim gibi iyi gelmeyecek. Şimdi güzel ayrılalım.”

“Çok konuşuyorsun, araba durana kadaröp beni.”

“Araba durana kadar, İstanbul’a inene kadar öpeceğim seni, sonrası olmayacak.”

“Vaktim azalıyor Oğuzhan,” derken inadından da kararından da geçmedi Ruken. Mutluydu. Yüreği kuş gibi kanat açmış, özgürce dolaşıyordu gökyüzünde.

Aracın kapısı açılıp, ikisini de daha sakın bulan Haldun, araçtan indiğine dualar ediyordu. Ruken’in her zamanki gülüşü yüzündeydi. Oğuzhan da daha sakindi ama gülümsemiyordu. Buna da şükür çekip sona yaklaşan proje için binaya adım attılar. Ruken’in ilk gelişi değildi, o da en az onlar kadar mekânı biliyordu. Kimsenin olmadığı

ama peşinde bir ordunun olduğu kalabalıkla geçtiler koridoru, asansörü.

Siyah bir kapıdan geçtiler. İçeriye girdiklerinde etrafına bakındı Ruken dev bir ayna camın önüne kurulmuş bilgisayar düzeneğine bakıp gülümsedi. Odada bulunan sistemlerin pek çok ürününü o imal ediyordu.

Ruken ve Oğuzhan yaklaşıp geniş camlardan baktığında genç, yirmi kişiyi gördü. Hepsi bilgisayarlarının başında gelişigüzel serilmiş, konuşuyorlardı ama ses gelmiyordu. Genç kadın ve erkeklerden oluşan grubun keyfi yerinde gibi görünüyordu çünkü kahkaha sesleri gelmese de güldükleri anlaşılıyordu.

“Sevimliler,” dedi Ruken. Oğuzhan da gülümseyerek başını sallayıp onayladı.

Başmühendis arkalarından odaya girip kapıyı kapattı. “Hazırsınız,” derken öne yaklaşıp bir düğmeye bastı. Niyeti mühendislerle yerlerine geçmesini söylemekti. Ama odayı dolduran sesle gözleri hızla açıldı Ruken’in.

Bir kadın, “Biri Oğuzhan Kara’yymış,” dedi.

Başmühendis bir tuşa daha basıp konuşacağı anda Ruken elini havaya kaldırdı. “Bekleyin.”

Haldun dudaklarını sağa sola kıvrırken, gülüşünü gizliyordu. Oğuzhan ellerini cebine atmış, kayıtsız duruyordu ama başmühendis hiç mutlu görünmüyordu.

O kadın devam etti. “Adamı bilmeyen mi var? Hem yakışıklı hem karizmatik ve zeki. Gitti gül gibi adam. Kaptırdık.”

Ruken burnundan sesli nefes alırken Oğuzhan’a göz attı. Tavana bakıyordu, hem de ilginç bir şey görmemesine rağmen. Yüzünü buruşturup konuşan kadına baktı.

Ayaklarını masasına vermiş olan adamlardan biri ayağa kalktı. “Sen taş görmemişsin, istersen gel bir çarp, burnunu yeniden yaptırman için fırsat sana.” Ellerini cebine atan adam, az önce konuşan kadının başına gelip eğildi. “Kadın olanın adını gizliyorlar ama çok

güzelmış, esmer güzeli. Asıl ben kaptırdım, çocuklarımız bir dahi olabilirdi.”

Ruken elini ağzına kapatırken başını eğmişti. Oğuzhan'ın burundan aldığı sesli soluğu işitti. Boğazını temizleyip bakışlarını tavana çevirdi. İlginçmiş tavan, fark etti.

Başmühendis nefesle düğmeye basmak için uzandı ama bu kez Oğuzhan durdurdu. Adam gözlerini devirip pes etti. Her zaman gevezeydi mühendisleri ama çok da zeki.

Başka bir kadının oturduğu yerden gülüşüne döndüler. “Çetin, ne kışkanç adamsın. Oğuzhan Kara bir taş ve sen değilsin. Bu hayatta şanslı kadınlar var. Ah ah, ben yazacaktım S-400'ü çocuklarımız dahi olacaktı.”

İlk konuşan kadın ayağa kalkıp Çetin'i göğsünden iterek kendinden uzaklaştırdı. “Adam güzel, zeki ve güzel. Hiç şansın yok oğlum, atı alan Üsküdar'ı geçti. Bence ben sana kalacağım.” İşaret parmağını adamın çenesinin altına koyup kaldırdı. Çetin gülümsedi. “Bin gönlüm olsa biri sana yâr olmaz kızım.”

“Eh,” dedi Sinem. “Yazdım bunu.”

Başka bir adamın sesiyle döndüler. “Kim bilir belki ayrılırlar, iş aşkı işte kalır. Kadını çok merak ediyorum. Öve öve bitiremediler. Hazır gelecekler ya, evlenme teklifi mi etsem? Belki ben daha iyiyimdir.”

Kadın olanlardan biri yüksek sesle kahkaha attı. “Ya git ama öyle bir şey olsa ben ederdim. Çocuklarımız o zaman kesin dahi olurdu.”

“Adı ne?” dediler, aynı anda. Başmühendis, Ruken ve Oğuzhan arasında göz gezdirdi.

“Son konuşan erkek Kenan, kadın olan da Bilge.”

Oğuzhan'ın göğsünü şişiren isim ve sözler beynine çarpa çarpa yol alıyordu. Ruken ona bakıp göz devirmekle yetindi. Ezbere bildiği düğmeye uzandı Ruken. “Kenan Bey,” dediğinde bütün mühendisler yerinde zıplamıştı. Herkes yerine geçerken Kenan ayakta kalmıştı.

“Evet,” dedi ortaya.

“Ben S-400 mühendisi.” Camların ardındaki insanların mum gibi olduğunu görünce gülümsedi. “Ayrılmadık, evlilik teklifiniz için teşekkür ederim ama kalbim başkasına ait.”

Mühendis Kenan gülümseyerek saçlarını karıştırdı. “Anladım efendim.” Arkadaşları da gülümsüyordu. Az sonra kahkaha tufanı kopabilirdi.

Oğuzhan’ın kaşları havalandırırken gülümsemeyle indi. Ruken’in doğrulduğu mikrofona eğildi. “Bilge Hanım, benim de kalbim az önceki beyefendinin evlenme teklifi etmeyi düşündüğü kadına ait. Ve bizim çocuklarımız dahi olacak.”

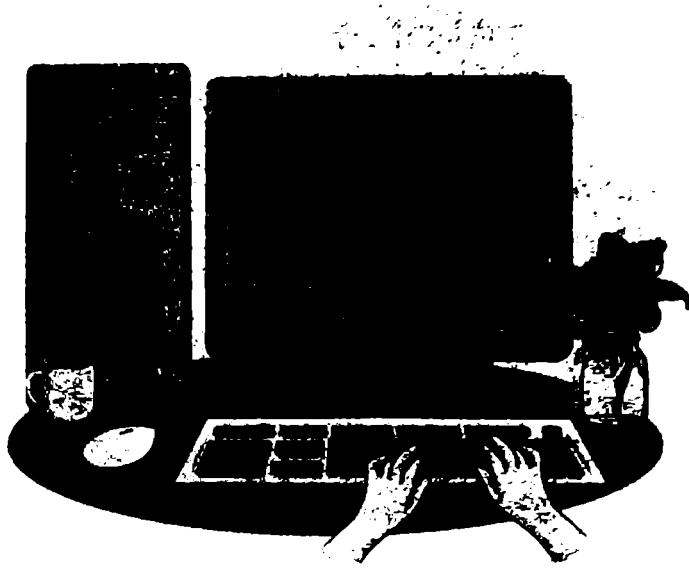
Bilge yüzünü buruşturdu. “Çok yazık olduk ama bize.”

Oğuzhan gülümsedi. Ruken başını sağa sola salladı. Başmühendise göz attı, adam renkten renge giriyordu. “Sorun değil, hepsi çok tatlı. Eğleniyorlar,” diyerek gülümsedi. “Hadi biz başlayalım.”

Başmühendis herkese yerine geçmesini sert bir sesle ifade edince tüm mühendisler çivi gibi yerlerine çakıldı. Haldun çantayı ortaya bıraktı. Çantanın üzerindeki dokunmatik sisteme ellerini bırakırlarken birbirlerine göz atıp gülümsediler. Kilitler bir bir açıldı. Diskler yerlerine takılmak üzere masaya bırakıldı.

Ruken mikrofona eğildi. “Hazır mısınız, algoritmanız geliyor,” derken kocaman gülümsedi. Genç mühendislerin heyecanını unutmayacaktı. Yaşadığı hiçbir şeyi unutmayacaktı, her bir anını asla ama asla unutmayacaktı. Oğuzhan’la göz göze geldiklerinde birbirlerine birbirlerine gurula gülümsediler. Aşları da işleri de başarıyla tamamlanmıştı. S-400 oluşurken onlar da kendi hayatlarını kuracaktı.

Mühendis Kenan’ın sesini işitti. “S-400 aşkına sevgili mühendislerimiz, gönderin gelsin. Vatan size minnettar!

On Dördüncü Bölüm

İstanbul...

Uçaktan inmişlerdi, Ruken tuzlu havayı ciğerlerine çekerken Oğuzhan onu izliyordu. Gideceğini bile bile izlemek acıdan başka neydi? Hava kararmış, akşamın sıcaklığı henüz dinmemişti. Protokol çıkışında kendileri için gelmiş araçlara bakıyorlardı. Ruken, Mutlu ve Cihan'ı görünce gülümsemiş, Oğuzhan'a dönmüştü.

“Eve mi gideceksin?” diye sordu, nerede oturduğunu bile sormamıştı. Bulması beş dakikasını almazdı ama sormayacaktı.

“Evet, sen?”

“AZA'ya gideceğim, ailem, dostlarım beni orada bekliyor.”

“O da orada mı?” Sorusunu sorarken kadının yüzünü inceliyordu. “Hayır, Kenan'la daha sonra buluşup konuşacağız. Artık biraz mesafe koymamız gerekiyor. Hazal'ın beni yok yere kıskanmasını istemiyorum. Sen de rahat ol, lütfen.”

Oğuzhan başını salladı, son öpücüğünü uçak havadayken almıştı ama istiyordu. Özleyecekti, kendi seçtiği yolda neler olacağını bilmiyordu belki ama güzel olacağına inanıyordu.

“Ben de eve gidip, hayatımın kadınlara sarılayım. Bu gece Leyla beni uyutmayacak.”

“Sadece Leyla mı, beni düşünmeyecek misin?”

Küçük ağzı, tatlı diliyle ne dese içine işliyor, daha fazla alana sahip oluyordu Ruken. Kadının tatlı dili onu kandırıyordu. Elini uzatıp yanağına yasladığında Oğuzhan gözlerini kapattı. Sıcak temasa bıraktı kendini, vazgeçilmezdi o. Kulağına fısıldanan sözlerle kalbi daha hızlı attı.

“Ayrı kalacağımız her an seni düşüneceğim.” Öperek ayrıldı, kendini buna zorladı, elinden tutup, “*Ben de seninle geliyorum ya da benimle geliyorsun,*” demek istiyordu ama mecburi bir yola girmişlerdi. Sevgi dolu kahve gözlere gülümsedi. “Hadi git.”

“Ararım seni.”

Başını salladı Oğuzhan, Ruken arkasını dönerek uzaklaşırken onun arabasına binişini izledi. Kapısı kapanıp araç uzaklaşırken de oradan ayrılmadı. “Sen arayacaksın da ben açacak mıyım, ah Ruken, ah.”

Arabasına binip şoföre, “Ortaköy, AZA kafeye,” deyip ceketini çıkartıp kenara fırlattı. Kravatını söker gibi ayırıp aracın içine savurdu. Kapı koluna dayadığı dirseğiyle yol boyu düşündü ama içinden çıkamadı. Şimdiden acısı oturmuştu içine.

Cam kapıyı iterek içeri girdiğinde karşısında ilk gördüğü abisiydi. Kollarını açmış, kanatlarının altına çağırıyordu. Gülüşü ahenk kazanmıştı. Koşarak Karahan'ın kollarına girdiğinde ayakları yerden kesildi. Kollarını sıkıca doladı, “Seni çok özledim,” diyen abisinin özlem yüklü sesiyle gözleri doldu. Yıllar önce gitmediğine bir kez daha memnundu.

Etrafındaki kalabalığın sesine başını kaldırıp baktığında babasının onu çağıran kollarına koşmak için abisinden ayrıldı. “Baba, en çok seni özledim, yemin ederim.” Babası kızını göğsüne sararken ağlamak istedi. Sevdiği kadından kalan en küçük emanetti Ruken. “Baban da seni özledi.” Saçlarına öpücükler kondurup kızını bıraktı. Sırada bekleyen onlarca insan vardı.

Ablalarına iki kolunu açıp gülümsedi. “Siz beni özlemediniz mi?” dediğinde Hare, Duru ve Nil aynı anda sarıldı. Bacaklarının etrafım saran çocukların sesiyle mutluluğun aileden ibaret olduğuna bir kez daha şahit oldu.

Ablalarını bırakıp yere eğildiğinde Hare dolan gözlerini kurulu-yordu. Ruken’in gözünden kaçmamıştı. Ama yanağını okşayan küçük Masal’a kaydı gözleri. Hare’nin küçük kızına, “Teyzem...” diye-rek sarıldı. Üç yaşındaydı henüz, babasıyla annesinin ortak yapımı olduğu o kadar belliydi ki ona bakarken gülümsedi.

Yeğenlerine tekrar tekrar sarılıp ayağa kalktı. “Abla sen yine mi hamilesin?” derken Hare’ye bakıyordu. Fatih kahkaha attı, küçük kız kardeşine sarıldı. “Bu kez erkek olacakmış, taktı,” dedi Hare’nin eşi Fatih.

Hare ağlarken gülümsedi. Çok çocuk seviyordu, suç muydu? “Evet.”

Ruken ellerini havaya açtı. “Allah’ım onuncu yeğenim geliyor,” diyerek ablasına bir daha sarıldı.

“Bize de kalsın.” Aslı, Ruken’i ablasından kopardı. Ruken, Aslı’ya çok tatlı gülümsedi. “Abla, seni andım durdum, bilemezsin.”

Aslı şen sesiyle kollarını açtı. “Biliyorum, adımı mih gibi kazı-dım dünyaya. Gel buraya kızım, çok özledim.”

“Ya ben?” dedi Nazlı, bir anne şefkatiyle bakıp sarıldı. “Bir daha bu kadar uzağa gitme. Çok aranıyorsun.”

“Nazlı abla, annemi özler gibi özledim seni.” Ayrılıp yengesinin dolan gözlerine gülümsedi.

Tüm ailesine, dostlarına sarılıp hasretini dindirdi. Masada abisinin yanına oturup, kolunun altına girdi. Kimse ona nerede olduğunu, neler yaptığını sormuyordu. Sorulmayacağı gerçeğinin hepsi farkındaydılar. Ruken hepsinin ağzından geçen iki ayı dinliyordu. Kendisinin neler yaptığı her daim sır kalacaktı, kim bilebilirdi ki...

Saat geceyi vurmaya yakındı ama herkes o kadar neşeliydi ki ilk defa evine gidesi gelmiyordu. Abisine de gidebilirdi ama onu da canı istemiyordu. Camlarla kaplı kafenin ön cephesinden dışarı göz

attı. Telefonuna tek bir bildirim bile düşmemiştir. Eline alıp tekrar baktı ama ekran boştu. Bakışları işlek caddeye çevrildi. İstanbul her zaman kalabalıktı ama Ruken'in içi yapayalnızdı.

Caddenin karşısındaki binanın duvarına omzunu vermiş, ayağını üst üste bırakmış, elleri cebinde, başı duvara dayalı Oğuzhan kendisini arayan kadını izliyordu. O kocaman ailenin içinde tek başına oturuyordu Ruken ve bu Oğuzhan'ı olduğundan daha acınası bir hâle getiriyordu. Doğrulup kafeye son kez göz attı.

“Ben de o ailenin içine tepeden inip, en kıdemli damat olmazsam... Oğuzhan Kara sözü!” diye mırıldanıp son nefesini verene kadar seveceği kadına kederle bakıp ayrıldı oradan.

Ruken ailenin de ayaklanmasıyla abisine döndü. “Yarın seninle biraz konuşalım mı?”

Karahan kaşlarını çatıp, kardeşinin neler diyeceğini yüzünden okumak istedi. “Ne hakkında?”

Ruken uzanıp abisine öpücük kondurdu. “İyi bir şey. Yarın geleceğim, konuşuruz.” Karahan'ı soru işaretleriyle bırakıp arabasına bindi. Evini çok özlemişti, Cihan'ın şifreyi girmesini izleyip bahçeye adım atınca gülümsedi. Bıraktığı kadar bakımlıydı evi. Mutlu'nun ana kapıyı açıp, “İyi geceler,” dilemesiyle kapısını kapattı. Salona geçip ışıkları açtı. Çantasını koltuğa bırakıp mırıldandı.

“Selam yalnızlık, ben geldim.” Kendini bir şarkı sözü kadar acınası hissetti. Kendi evim kendi hayatım diyerek ayak direttiği alışkanlıklarına hoş gelmişti, çok hoş...

Işıklarının bahçeye bile yettiği evine bakınca gülümsedi. Kapının hızla açılıp kızının çığlık çığlığa kendine koşmasını dizini yere verip izledi. Kalbinin bir köşesi doluyordu, kızı dünyalara bedeldi. Küçük bedeninin, minik kolların boynuna dolanıp, küçük dudaklarla öpücükler bırakmasına kahkaha attı.

“Baba,” diyordu, başka bir şey diyemiyordu Leyla. “Bir tanem,”

diyerek sardı kızını. Hasretle kokusunu içine çekip ayağa kalktı. Yanına gelen, özlemle gülümseyen annesini kolunun altına çekerek alın kenarından öptü. “Annem...”

“Hoş geldin, oğlum. Bu kez çok uzundu, çok özledik.”

“Ben de... Geldim...”

Üzerini değiştirip, salondaki koltukta kucağında kıızıyla oturuyordu. Evinin cam duvarlarından İstanbul’u izliyordu. Ara sıra gözü çaprazındaki, bir alt sokaktaki eve kayıyordu. Tüm ışıkları kapalı evin sahibi uyumuş olmalıydı.

Leyla da uyuyordu, babasının kucağında uykuya dalmamak için direnmiş ama kaybetmişti. “Sabah yine gitme,” diyerek uykuya dalan kızının sözleri yüreğine dert olacak türdendi. Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Annesi odasına çekilmişti. Kızını kucaklayıp yatağına götürdü ama ayrılmadı. Yanma uzanarak mis kokan saçlarını okşadı. Dakikalarca rüyasını anlatmıştı, annesini gördüğünü sandığı rüyasını. O anlatmış, Oğuzhan içi giderek dinlemişti.

Odasına geçtiğinde üç tarafı camla kaplı duvarlara bakındı. Muhteşem bir görüntüydü ama keyif vermiyordu. Boş yatağına dönüp baktı, rahat görünüyordu ama huzursuz edici de bir yanı vardı. Ruken yoktu, alıştığı kadının varlığı, kokusu ve o bitmeyen gülüşleri, hiç susmayan küçük dudakları... Konuşurken onu içine alan o tatlı sesi ve cilveli sözleri. Ruken konuşunca kendini ona teslim olmuş gibi hissediyordu. Her şeyiyle ona teslim olmuş...

Yatağın hemen başucundaki düğmeye dokundu, tüm duvarları kaplayan perdeler aynı anda inerek ışıkları sıfıra indirdi. Uyuması gerekiyordu ama artık bunu nasıl başaracağını bilmiyordu.

Uyumakta çok başarılı olmadığı bir sabaha yanında Ruken olmadan uyanmıştı. Yatağın boş tarafı eziyetin en çetin örneğiydi. Kapı aralandığı anda başını çevirdi. Leyla tüm şirinliğiyle zıplayarak yatağa çıkarken Oğuzhan da perdelerin düğmesine dokundu. Güneş alabildiğine odaya dolarken az olan uykusundan sıyrıldı.

“Baba,” diyerek babasının karnına oturdu. Ellerini başının atında birleştirip kızının sevimli yüzüne gülümsedi. “Babacığım?”

“Bugün seninle dışarı çıkalım mı?”

“Çıkalım, nereye gidelim?”

“Bebek istiyorum, bana bebek alır mısın?”

Onlarca bebeği olan bir kız çocuğunun neden başka bir bebek daha istiyor olduğunu düşündü ama pek anlam veremedi. “Babacığım, senin kaç tane bebeğin var?”

Leyla heyecanla anlatmaya başladı. “Geçen gün saydım, tam yüz elli tane.”

“Vay canına!” Cidden şaşırmıştı. “Yüz elli birinci bebeği neden istiyorsun peki?”

Küçük kız omuzunu silkerek, “Onların hepsi sarışın bebek, ben siyah saçlı bebek istiyorum,” diye cevap verdi.

Gözlerini hüsrarla kapatıp açarken, kızını yatağa oturttu. Yattığı yerden doğrulup kızına baktı. “Yüz elli birinci bebeği almayacağız ama seninle dışarı çıkarız, gezeriz, parka gideriz. Birlikte yemek yeriz, akşama kadar dolaşırız, olur mu?”

“Ama neden?” Leyla’nın dudakları bükülmüştü. “Bana bir bebek almayacak mısın? Paran mı bitti yoksa?”

Oğuzhan kendini tutamayıp gülümsedi. “Hayır, bana neden esmer bebek istediğini söyler misin?”

“Ben annemi sarışın bebeklerim gibi düşünmüştüm. Babam annem bir kez öyle demişti. Saçlarım annemin saçlarına benziyormuş.”

Annesinin böyle bir şey söylediğini ilk kez duyuyordu. Asla annesini anlatmamıştı Oğuzhan, ara sıra, “Benim annem yok mu, baba?” diye soran kızına. “Var ama uzakta, belki bir gün gelir,” gibi sözlerden başka bir şey dememişti.

Yüce gönüllü annesi yine iş başındaydı. Kendi babasını kötü anımsatmamış, Leyla’nın annesinden de bir şeyleri anlatmıştı demek. “Sanırım bunu düşüneceğim, yemeğini güzelce yersen, belki bir siyah saçlı bebek bulabiliriz sana.”

Yatakta zıplamaya başlayan kızına bakıp gülümserken acı çekti. Kendisi babasız büyümüştü, kızı annesiz. Nasıl bir döngüydü bu, acımasızcaydı, en gerçek acımasızlık.

Değişen alışkanlıklarının ona getirdiği arayışla garip bir sabaha uyandı. Göğsünün üzerinde yatan adam yoktu. Nefesini boyun çukurunda aradığı adamın soğuk boşluğuna uyandı.

Evin kasvetli bir havaya büründüğü kanısına varıp, çıktı. Rahat ama şık, Ruken Kara giyimine bürünüp aracına binmek üzereyken durdu. Kapının şifresini değiştirmek istiyordu. Akşam geldiğinde değiştirme kararı alıp bindi araca. Kenan’la kahvaltı edecekti, sonrasında abisine gidip Kenan’la tamamen bitirdiklerini anlatacaktı. Akşama kadar kafasının estiği yere uzanıp, en son holdinge uğrayacak, yetkiyi devir alacaktı Rüzgâr’dan.

AZA’dan içeri girdiğinde Kenan çoktan gelmişti. Ayağa kalkıp gülümseyerek yaklaşmasını bekledi. Ruken önünde durdu ama daha fazla yaklaşmadı. “Nasılsın?”

“Çok iyi, sen?” diye yanıtladı Kenan. Ruken’in uzak duruşundaki mesafeli samimiyeti bile hissediyordu.

“Sevindim,” derken yerine geçti Ruken. Karşılıklı oturup birbirlerine gülümsediler. Ruken başını yana yatırıp tebessüm etti. “Bakışların bile değişmiş Kenan, gözlerin parlıyor.”

Hazır masaya gelen çayları bırakan garsonun ardından Kenan biraz mahcup bir gülümseme sundu. “Böyle konuşma, eziliyorum.”

“Saçmalama, lütfen. Ne ezilmesi? Ben senin adına o kadar mutluyum ki bunu sana nasıl anlatsam diye düşünüyorum.” Tabasını doldurmaya başladığında devam etti. “Nasıl gidiyor, onu anlat?”

“Şimdilik çok iyi, sorun yok. Henüz kimse bilmiyor.”

“Neden? Ayıp mı da saklıyorsunuz?”

“Gündeme düşecek dedikodulardan korkuyor. Kendisi gerçeği biliyor ama etrafındakilerin tepkisinden aşırı tedirgin.”

Kaşlarını çatıp, anlamaya çalışırken Kenan’a döndü. “İnsanlar konuşur ve konuşur, daha sonra da unuttur.”

“Bilmiyorum, anlamış değilim.”

“Beni kıskanıyor, değil mi?”

Kenan umutsuzca başını salladı. “Ne desem boş, feci kıskanıyor, biraz da mahcup sanki. Senin hayatına biri girdiğinde daha rahat edecek, buna ben de dâhilim.”

Çayına uzanıp bir yudum aldı ve gerçekleri içinde tuttu. “Beni boş verin, sizi gönülden destekliyorum. Boşuna saklanmayın, ilişkinizi yaşayın, tadını çıkartın.”

Hayatına Oğuzhan girmemiş olsa bu masada, bu sözleri diyebilecek miydi, cevap yoktu ama yine de aşırı tepki vermek, düşman olmak gibi eylemleri olmayacaktı.

Masanın üzerindeki Kenan’a ait telefonun sesini duyulunca ikisi de bakışlarını indirdi. “Hazal arıyor,” diyerek telefonu açtı. Ruken eski sevgilisi, ezeli dostuna bakarken gülümsedi. Gülümsemek istiyordu çünkü Kenan’ın mutlu olmasını istiyordu.

“Efendim canım?” diyen Kenan’a bakarken dudaklarını büküp yine gülümsedi Ruken. Kenan’ı da gülümsetti.

“Neredesin? Toplantım iptal oldu, öğlen yemeğine çıkalım mı?” Hazal’ın sesinden akan sevinci, mutluluğu Kenan’ın sözleri alaşağı etti.

“AZA’dayım, Ruken’le kahvaltı ediyoruz. Olur, nereden alayım seni?”

Ruken göz devirip ardından yüzünü buruşturdu. Kenan, Hazal’ı ona düşman etmeye yeminliydi anlaşılan.

“Hazal?” dedi Kenan, telefonda ses kesilmişti.

Hazal yüreğine oturan taşın ağırlığıyla, “Tamam, daha sonra yeriz, bugün olması gerekmiyor. Afiyet olsun.”

Kenan suratına kapanan telefona bakıp nefesini saldı. Ruken karşısında gülüyordu. “Siz kadınlara yalan söylesek dert, doğruyu söylesek daha büyük dert.”

“Kenan, bize nereden bakarsan bak, anlamsızız. Hazal haklı, benim sevgilim eski sevgilisiyle kahvaltı etse... Bak düşünemiyorum bile.”

“Ama ona seni anlattım, ne olduğunu biliyor.” Kenan sıkıntıyla bir yudum çay içti.

“Ben bir kadını, saf mısın sen? Hiç sevgili olmasak, arkadaşın bile olsam beni kıskanacaktı. Kadınlar sevdikleri adamın etrafında ne sıfatla olursa olsun, başka bir kadın istemez, en azından biz Türk kadınları. Kıskançlık bizden sorulur. Hazal’ı görmeye gideceğim ve sen...” dedi üzülen. Kenan gözlerinin içine gelecek sözleri bilir gibi hüznle bakıyordu.

“Aramıza mesafe koyacağız. Belki sokakta karşılaşırız, belki bir gece kulübünde, belki iş yemeğinde ama artık seninle yemek yemeyeceğim. Bir şeyler içmeyeceğim, sana telefonda günümün nasıl geçtiğini veya nasıl olduğumu anlatmayacağım. Eski sevgili olduk, arkadaş olduk, şimdi eski dost olma vakti Kenan.” Gözleri nemli nemli gülümsedi, en az kendi kadar üzülen adama. “Bu son randevumuz, artık nerede karşılaşsak... Dostluğunu, sevgilim olduğundan daha çok özleyeceğim ama kalbimi dolduran birini hayatıma aldığımda o açık da kapanacak.”

“Tarihe gömüleceğiz yani,” derken burukça gülümsedi Kenan.

Ruken de şen, küçük bir kahkaha attı. “Yeşilçam kadar kaderimiz varsa bir gün çocuklarımız evlenir. Ama bizim senede bir günümüz bile olmayacak.”

“Ah, yapma, bu hiç hoş olmazdı. Madem son buluşmamız, eski günlerden konuşalım?”

“Olur,” dedi Ruken, işaret parmağıyla kafenin arkasına açılan kapıyı işaret etti. “Beni ilk arka tarafta öpmüştün.”

“Ne kadar ürkektin, sürekli konuşuyordun. Kenan şöyle, Kenan böyle...” Yüzünü elinin içine aldı, gülümseyen kadına minnetle baktı. “Nereden nereye?”

“Hayalden gerçeğe Kenan, yine ilk kez bu kafede tartıştık, yine burada barıştık,” dedi Ruken. “Son ayrılığımız yine buradaydı.”

“Bitişimiz de burada.”

Kollarım masaya yatırıp üst üste bıraktı Ruken. “Kenan, bunlar o kadar özel ve güzel anılar ki kimsenin bilmesine gerek yok. İn-

sanlar birden fazla kez aşkı tadabilir ama bu, geçmişin her şeyini bilmeleri gerektiğini göstermiyor. İkimizin kaderinde bu varmış, ne yapmışsak yapmışız, bu gelecekteki insanları ilgilendirmiyor. Bırak bunlar bizim yüreğimizde kalsın.”

“Kalsın. Seni güzel anacağım hem de çok güzel.”

“Ben de öyle. Daha tutkulu bir aşk istiyorum, yaşamadığım bir şeyler olmalı. Yapmadığım ama uğruna çok şey yapacağım biri. Gitmesine izin vermeyeceğim ve hayattan beklentisi ne olursa olsun, beni bırakmayacak bir adam.”

“Sana bunların hiçbirini ben veremedim, değil mi?” Kenan geçmişin yüzüne tokat gibi çarpılıyor olduğunu hissediyordu. “Ama sen de benden vazgeçtin, yapmadığın şeyler var.”

“Evet, vermedin ve benim de hatalarım var,” dedi başını sallarken, bakışlarını bir an kaçırdı. “Ne desem kâr eder Kenan? Sen de yapmadın, ben de. Sonuç olarak olması gerektiği yerdeyiz. Sen de sen ol, her ne olursa olsun Hazal’ı bırakma! Aşkın kimde, ne zaman ortaya çıkacağı belli olmuyor.”

Hazal’ı bırakmak mı? Gitmesine izin vermek mi? Onu göremek mi? Kenan gülümsedi. “O hata bir kez yapılır, ikinciye yapana aptal denir.”

“Güzel, olacak gibisin sen.”

Saatler süren kahvaltının tadı ona bir ömür yetecekti. Kenan’ı o kadar çok seviyordu ki şimdi Arman Holding’in kapısında onun için duruyordu. Yönetim katına çıkana kadar yanından geçtiği, onu tanıyan her insanın *bunun burada ne işi var* bakışlarına aldırmadı hatta gülümsedi. Sevgili rakibini ziyarete geleceği hem de aşk mevzularından, hayal etse fıkra derdi.

Sekreterin önünde durduğunda, “Ruken Kara, randevum yok ve Hazal’la görüşmek istiyorum,” diyerek başka söz hakkı bırakmadı. Ruken’i karşısında gören kadın sessizce itaat ederek patronuna bağ-

landı. Sekreterin kulaklığına bakıp gülümsedi. Kendi yapımı mıydı o? Evet, bizzat Ruken'in ürettiği yakın mesafe kulaklığıydı.

Sekreter ayağa kalkıp önden ilerledi Hazal'ın kapısına vardıklarında kapı içeriden açıldı. Hazal'ın tedirgin mavi gözlerine bakıp gülümsedi Ruken.

"Merhaba," diyerek odaya girdiğinde Hazal'ın daha tedirgin hâli gözünden kaçmamıştı. "Ne alırsınız efendim?" diye soran sekretere Ruken, "Türk kahvesi içerim," diye yanıt verdi.

Ruken'in rahat tavrı Hazal'a ecel terleri döktürüyordu. Kapıyı kapatıp, "Hoş geldin, otur lütfen," diyebildi. Büyük ve görkemli odaya göz atan Ruken kenardaki büyük koltuğa yöneldi. "Karşıma otur lütfen, seninle konuşmaya geldim. Biliyorum, büyük patronsun damasanın ardından bakma bana, sonuçta ödül benim oldu."

Hazal gülümseyen dudaklarını birbirini bastırıp başını salladı. "Çok da mütevazıymışsın, ikidir bol gönüllü davranıyorsun." Çaprazına oturdu ama hâlâ gergindi.

"Sana karşı kullanacak başka bir şeyim yok," derken sesli küçük bir gülümseme hediye etti kadına. "Dün gece döndüm, sabah Kenan'la birlikteydim."

Kapının açılmasıyla sözler bir süreliğine yutuldu. Hazal ona bakıyordu ama kalbi kan içindeydi. Yüreğine oturmuştu Kenan'ın sözleri. Kaldıramıyordu, yapacağı bir şey yoktu. "Biliyorum, söyledi."

"Bildiğini biliyorum. Hazal... Kimseye söyleyemediğim bir gerçeği seninle paylaşacağım aklıma gelmezdi. Ama sen bilsen, ben herkes bilmiş kadar rahatlayacağım."

Hazal'ın kalbi duracaktı, kimsenin bilmediği ne olabilirdi ki kendine diyecekti. "Anlamadım?"

"Kenan ve ben diye bir şey yok, bunu biliyorsun. Bunu artık kabulleniyoruz, sen de kabullen ve beni bir tehdit olarak görmekten vazgeç. Kenan'la bir daha buluşmayı, yemek yemeyi veya bir şeyler paylaşmayı bıraktık. Ben artık yokum! Sen varsın. Benim için de üzülmeyi bırakın, siz kendi ilişkinize bakın. Neden gizleniyorsunuz? İnsanlar sürekli konuşur, bundan sıkılmazlar."

Hazal annesine benzetilmekten ölesiye korkuyordu ve bunu kimseye diyemiyordu. “Henüz erken diye düşündüm. Sen de ortarlarda yoktun, medyayı biliyorsun, bin tane yalan yanlış şey sıralayacaklardı. Sana da bana da zarar verecekti.”

“Ben ilgilenmiyorum, kim ne demiş, ne dememiş, sen de boş ver. Biz yıllar önce bir hata yaptık, zaman bizi buraya getirdi. Ben onun gitmesine izin verdim, o da benimle kalmadı. Bunu ona da söyledim, sana da söylemek istiyorum, gitmesine izin vermemelisin, her ne olursa olsun. Onu seviyorsan asla müsaade etme. Ha, öyle bir gün geleceğinden demiyorum bunu, olur ya hani, sana tavsiye.” Kahvesine uzandı, gülümseyerek bir yudum aldı.

Hazal onu izliyordu, öne eğilip ellerini birleştirdi. “Seni neden sevdiğini anladım, sen çok farklı bir kadınsın. Aranıza, dostluğunun arasına bile girmek istemezdim. Ama kadını ve kaldıramıyorum. Bu konuda beni anlayabiliyor musun?”

“Kendini suçlama, sen olmasan da hayatına biri girecekti. İçinin rahat etmesi için söylüyorum, kimseye bundan bahsetmemeni istiyorum ama benim de hayatımda olmasını istediğim biri var. O da Kenan’ı kabullenmiyor, kabullenmeyecek. Doğal olanı da bu, bizler çok geniş kültürlü insanlar değiliz. İyi ki de değiliz demekten kendimi alamıyorum.”

Hazal’ın kaşları havalandı. Böylesi bir şeyi kendisine söylediğine inanamadı ama içine sular serpiliyordu. “Öyle mi? Neden sadece bana söyleme gereği gördün?”

“Kenan’ı üzmemen için tabii ki. Beni kıskanma lütfen. Kenan’ı bir erkek olarak görmüyorum hem de çok uzun zamandır.”

Hazal gözlerini kaçırdı. Ruken o dişi panter gibi gördüğü Arman soyadının hakkını sonuna kadar taşıyan ve cirosunu yüzde yüz katlayan kadını aradı ama Hazal bir ceylan kadar ürkek görünüyordu. “Anlaştık mı, arkadaşımı çok sev ve çok mutlu et.”

Hazal da gülümseyerek kahvesine uzandı. “Anlaştık, senin de çok mutlu olman dileğiyle.”

Otele vardığında akşamüzeri olmuştu, abisi ve Nazlı'nın karşısına oturup Oğuzhan hariç tüm olanları anlattı. Sözüünün tek bir kelimesini bile kesmeyen Karahan yerinden kederle kalkıp, kardeşini kollarının arasına alıp baba şefkatiyle sardı.

Nazlı'nın gözleri dolmuş, kendini çok ama çok üzülürken bulmuştu. Karahan'ın da en az kendisi kadar üzgün olduğunu görebilecek kadar iyi tanıyordu kocasını.

“Bak, yine üzdü seni,” dedi Karahan. Ruken ayrılıp abisine bakıp tebessüm etti. “Aksine abi, ben gerçekten çok iyiyim.”

Karahan nasıl inansındı Ruken'e? Gözleri dolu doluydu. “Gözlerin öyle demiyor Ruken?”

“Dostumu kaybettim bugün, bu onun acısı. Yoksa Kenan'a karşı aşk adına bir şey hissetmiyorum.”

Karahan'ın gözleri kısıldı, bakışları kardeşinin yüzünü arşındı. Hiç beklediği sözler değildi bunlar ama doğruyu söyler gibiydi. On senelik hislerin insanı, bunu bu kadar rahat nasıl konuşabiliyordu? “Sen doğru olanı yapmışsın, Kenan ve Hazal'a mutluluklar dilemek düşer.”

“Umarım çok mutlu olurlar. Kenan muhteşem bir adam ve Hazal'a bana olduğundan daha farklı şeyler hissediyor.”

Nazlı ayağa kalkıp yanlarına geldi. Ruken'in sırtına elini bırakıp sıvazladı. “Ama sen iyisin, değil mi? Bu doğru olan olsa da zor bir süreç.”

Ruken gözlerinin içine kadar kocaman gülümsedi. Zor bir süreç varsa o artık Oğuzhan'dı. Sabahtan bu yana bir kez bile aramamıştı. “Ben iyiyim, gerçekten.”

“Bize gel,” dedi Nazlı. “Yalnız kalma, evde çocuklarla vakit geçirirsin.”

“Nazlı doğru söylüyor, gel bacım. Gözümün önünde ol.”

“Ah, daha neler. Ben iyiyim diyorum size, inanın bana. Gideyim artık, holdinge uğramam gerekiyor, yarın iş başı yapıyorum, sonra akşam Efşan gelecek. Daha onu görmedim, çok özledim.”

Çantasını alıp, abisine ve yengesine birer öpücük kondurup koşar adım çıktı. “Çok üzüldüm Karam, olur gibi değil. Hiç aklıma gelmezdi, evlenecekler gözüyle baktım her zaman.”

Karahan başını hak verir gibi sallarken karısını kendine çekip sırtına elini bastırdı. “Her ne olursa olsun, ben de öyle görüyordum. Sevinmeyeceğimi bile bile bekliyordum ama itiraf ediyorum, sevindim.”

“Bilmesem, kalbin taş değil, kızacağım ama Karahan...” diyerek sitemle kocasının yüzüne baktı.

“Ben anlatamadım size, ben Kenan kadar rahat bir adam istemiyorum, Ruken istese öyle ya da böyle karşı gelmeyecektim, evet, biraz zor olacaktı ama olmadığına mutluyum. Rüzgâr benim elimden ölecekken kurtuldu, neden? Seviyorum dedi, istiyorum dedi. Nihat yıllarca aşkını gizledi ama gözümlün içine baka baka, ‘Vermezsen kaçırırm,’ dedi. Fatih her zaman dürüsttü, öyle kazandı, hoş, almıştı zaten. Nazlı... Bu adamlar kardeşlerimi seviyor ve ellerinde tutacak her şeye bir asker edasıyla hazırlar ama Kenan karşıma bir kez çıkmadı, bir kez demedi ben senin kardeşini seviyorum. Ben nasıl kardeşimi vereyim bu adama? Hazal’a yapsın artık tüm bu dediklerimi, çok mutlu olsunlar.”

Nazlı göğsünü şişiren nefesiyle sessiz kaldı. “Ama Ruken? Çok canım yandı be adam, cız etti yüreğim.”

“Vardır onun da hakkında bir hayır.”

Tüm gün laf anlatmanın yorgunluğu çökmüştü belki üzerine ama bir de can dostu vardı sırada. Ankara’da olduğu günlerde rutinin dışında tek bir söz etmemişti Efşan’a. Sadece Kenan’ı biliyordu. Şimdi karşılıklı nargile ve Türk kahvelerinin karışısına geçmişlerdi.

“Ruken, gözünü seveyim bacım, bir daha bu kadar uzun gitme. Şu meretin bile sensiz tadı yok, iki aydır ilk kez içiyorum.”

“Görev,” dedi göz kırparak. “Ama sanmam bir daha bu kadar uzun gideyim. Sevgilim izin vermeyebilir.”

“Ney?” dedi nargile dudaklarına giderken havada kaldı. “Ne sevgilisi?” Kenan olmazdı, ondan bahsetmediğine emindi Efşan.

Ruken’in kahkahası geceye karıştı. “Biriyle tanıştım, görev arkadaşım.”

Nutku tutan Efşan ayağını bacağından indirip Ruken’e döndü. “Ciddi misin? Anlat çabuk.”

“Ciddiyim. Adı Oğuzhan, soyadı Kara. İlginç değil mi? Aynı soyadına sahibiz.”

“Olabilir bir şey bu, ee?”

“Çok yakışıklı, karizmatik. İki ay aynı evin içinde yaşadık. Ama neler yaşadık Efşan...” diye başlayan uzun uzun cümleler kuruyordu. Efşan gözleri heyecanla parlayarak dinliyordu.

“Bir şeyler oldu,” dedi en sonunda. “Bunu gerçekten istedim. O bana ben ona alıştık ama o kendinden çok emin, ben değilim. Bunun için bana çok kızgın. Bugün hiç aramadı, arayacağını da sanmıyorum. Beni delirteceğini söylerken yokluğuyla cezalandıracağını düşünmemiştim.”

“Tanımadığın bir adamla birlikte oldun ve seni aramasını mı bekliyorsun?” Efşan, Ruken’e bakarken işittiklerine inanamadı.

“Evet, tam da öyle yaptım. Pişman değilim, olacağımı da sanmıyorum. Mükemmel bir adam, beni bırakmamak için çok çırpındı ama kabul etmek zorunda kaldı. Etmedi aslında, eminim buralarda bir yerdedir. Tanıdığım adamla on sene geçirdim ama bunu hiç düşünmedim, tanımakla olmuyormuş. Hani sen demiştin ya, kadınlar tutku ister diye, Oğuzhan başlı başına tutkudan ibaretti.”

Gülümsedi ve nargilesinden bir nefes aldı. “Öyle diyorsan...” derken gülümsemesi kahkahaya dönüştü. “Nasıl, iyi miydi bari?”

Ruken ellerini havaya açıp başını geriye attı. “Ah, bulutların üzerinde hissedecek kadar iyi.”

Efşan daha şiddetli güldü. “İçindeki ateşli kadını çok uzun saklamışsın kardeşim.”

“Onu beklemişim diyelim. Ama bak, ses seda yok. Bakalım kaç gün sürecek bu hâli.”

“Onun korkusu Kenan mı?”

“Sanırım, sürekli söylememe rağmen onu kıskanıyor olmalı.” Nefesini salarken gökyüzüne bakındı. “Dün gece özlemeye başladım, korkum da buydu. Dün gece bıraktım, dün gece özlemeye başladım. Onun bende aşk mı, alışkanlık mı olduğunu anlamam gerekiyor.”

“Peki alışkanlıksa, ya unutursan?” dedi Efşan.

“Unutulacak adam değil ama bilmiyorum. Zaman gösterecek.”

Başlarının üzerinde vızıldayarak gezen şeye bakmak için ikisi de gökyüzüne dönmüştü. Ruken ayağa kalkarken Efşan da hareketlendi.

“Bu da ne?” diye soran Efşan’a gülümsedi. “Bu o,” dedi Ruken.

El kadar dronun bahçenin zemine inişini izleyen iki kadından Efşan ağzı açık kalandı. Ruken iki adımda ulaşıp dronu eline aldı. “Oğuzhan...” diye mırıldandı. Küçük makineye bağlı kutuyu çözmek için siyah kurdelenin ucunu çekip açtı. Yere düşen kutuyu alıp açtı. Kaşları birleşirken Efşan da yanma çöktü.

“Pembe mi?” diye sordu Efşan. “Bu şey buraya nasıl geldi ayrıca? Nerede bu adam?”

“Telefonun ışığını açar mısın?” Ruken onu duymuyor gibiydi. Sehpanın üzerine bıraktığı telefona ulaşmak için kalkınca Ruken de doğruldu. Feneri açıp yüzüğün üzerine tuttu Efşan. “Aman Allah’ım,” dedi. “Ruken bu pembe elmas mı?”

“Hem de pembe yıldız elmas,” diye mırıldandı Ruken. Geçen yıl açık artırmada milyon dolarlara alıcı bulmuştu bu taş.

“Ruken,” dedi Efşan. “Sen bu alışkanlığa âşık ol canım.”

Gülümseyerek yüzüğü parmağına geçirdi. “Oluyorum Efşan, tutma beni.”

“Ya tamam da bu şey buraya nasıl geldi? Emin misin, belki adresi şaşırmıştır? Yasak bir kere, başka bir şey olmasın bu?”

“Onu tanısaydın bunu ancak onun yapacağını da bilirdin.”

Arkasından gelen bildirim sesine dönerken hızlı adımla ulaşır alıp açtı.

“Efşan’a selamımı söyle, adres doğru. Yüzük doğru parmakta.”

Efşan’ın kapanmayan dudaklarına bakıp kahkaha attı. “Kapat ağzını kızım. Yüzük benim,” dedi ve yerdeki drona baktı. “Bu şey bizi izliyor.” Eline alıp doğruldu. Kamerayı bulmaya çalıştı, küçük bir nokta olan kameraya gülümsedi. “Teşekkür ederim, çok beğendim. Kendin de getirebilirdin.”

“Manyak, makineyle konuşuyor.”

“Makine değil o, ucunda sevgilim var.”

Efşan kahkaha atarak yerine oturup, nargilesine döndü. “Kafayı bozmuşlar, bu kadar çok icat yapmayın.”

Dron havalanıp gökyüzünde kaybolurken gidişini izleyip parmağına baktı. “Çok güzel Efşan...” Eriyerek bakıyordu eline, yüzük gecenin karanlığında etrafa ışıltısını saçıyordu.

“Zevkli adam olduğunu seni ele geçirmesinden anladım. Nasip tektaşa, umarım onu kendi getirir. Bu kadar zengin olduğunu söylememiştin.”

Yerine oturup parmağına yine baktı. “Zenginliği beş kuruş etmez, ondaki o gamze olmasa.”

Dronu ve kumandasını odasına bırakırken hâlâ sırtıyordu. Ağız dolu dolu, “Ucunda sevgilim var,” deyişine bile âşık olabilirdi. Salona elleri cebinde keyifle girdi. Asistanlarının yanından geçip cam duvarların önündeki gri deriden olan berjere oturdu.

“Anlatın bakalım?”

Sarı saçlarını eliyle bir omzuna toplayan Sümeyra, notlarına baktı. “Sabah on birde Kenan Kurşunlu diye bir adamla üç saat süren kahvaltı yaptı.”

Diğer asistanı, esmer genç adam, Selim devam etti. “Daha sonra Arman Holding’e uğradı. Bir saate yakın kaldı. Sonrasına Atabey Oteli’ne geçerek bir saat de orada kaldı.”

Sümeýra devam etti. “Akşamüstü Asilkan Holding’e geçti, bir saate yakın da orada kalıp evine geçti, yani tam olarak alt sokak.” Sümeýra gülümsedi ve gizlemedi. “Biz ne yapıyoruz patron?”

“Müstakbel yengenizi gözetliyorsunuz.”

“Güvenlik duvarını kıramadık, gözetleyelim de dinleyemiyoruz,” dedi Selim. “Ama Kenan Bey’in telefonundan sabahki konuşmaları kayıt altına alabildik.”

“Gerek yok. Sil konuşmayı, dinlemek istemiyorum.” Ruken’e güveni tamdı, konuşmayı dinlemek gereksiz bir gerilim olacaktı. “Ruken’in güvenlik duvarını kıramadığınızı kimseye söylemeyin, adımı iki paralık edeceksiniz, itibarım yerle bir. Ne demek kıramadık?”

“Çok güçlü kodlanmış, geçemiyoruz. Biraz daha zorlarsak anlayacak,” dedi Selim.

Dudaklarını sağa sola kıvrıp gülümsemesini gizlemek istedi. S-400 yazan kadından başka türlü beklenmezdi. “Tamam, sadece nereye gittiğini, neler yaptığını izleyin. Günlük rapor istiyorum.”

“Acaba diyorum,” dedi Sümeýra. “Bir izleme cihazı taksak yengemize, daha az yorucu olmaz mıydı?”

“Olurdu ama senin yengen kod mühendisi, dakikada anlar şeker kız. Buna gerek yok, kısa bir süre izleyeceksiniz.”

“Son bir şey,” dedi Sümeýra, Oğuzhan’ın ondan sıkılan bakışlarına aldırmadan. “Yengemiz çok güzelmiş, tebrik ederim.”

Selim göz devirdiğinde Oğuzhan kocaman gülümsedi. “Teşekkür ederim. Hadi gidin artık, dinlenin.”

Asistanların gidişinin ardından annesi salona girdi. Leyla’yı uyutunca biraz konuşmak isteyen oğlunun karışındaki koltuğa oturdu. Anne oğul İstanbul’u izliyordu şimdi.

“Leyla’ya neden annesinden bahsettin?” diyerek söze girdi. “Sa-
nışın olduğunu biliyor.”

sallayan oğluna bakıp gözlerinden okumak istediği şeylerin çoğunu yakalamıştı ama sustu. “Peki şimdi nerede?”

“Alt sokakta ve benim burada oturduğumu bilmiyor. Biraz ayrı kalmamıza, bana ne hissettiğini anlaması gerektiğine karar verdi.”

“Ya sen?”

“Ben kararımı ondan yana kullandım ama böyle düşünmüyör.”

“Sen de buna saygı duydun, öyle mi?” Oğlunun takıntılı bir manyak olduğunu biliyordu. İstiyorsa, o şeye ulaşmadan nefes bile almazdı. Leyla bu tavrıyla dünyaya gelmişti. Geldiği iş dünyası da buna dâhildi.

Oğuzhan kalkıp yerine oturdu. “Pek sayılmaz.”

“Niyetin nedir? Uzaktan da olsa amcanın kızıyla bir şeyler yaşadığın duyulursa bu hiç hoş olmaz.”

“Niyetim belli, olacak. Ruken Kara her zaman Ruken Kara olarak kalacak.”

“Leyla’nın rüyasında gördüğü kadın, Ruken mi? Ama bu nasıl olur?”

“Bilmiyorum ama sanırım o.”

“Kızın olduğunu biliyor mu?”

“Biliyor, gösterdim ona Leyla’yı. Senden pek hoşlanmıyor,” derken kahkaha attı. “Ben çok anneciymişim, bence seni kıskanıyor.”

Nihan Hanım da gülümsedi. “Ne anlattın, Allah bilir? Tanışmadan nefret etti benden, alacağın olsun Oğuzhan.”

Oğuzhan’ın aklına Ruken’in anneci sitemleri doldukça gülüşü büyüdü, kocaman kahkahalara dönüştü. Annesi yerinden kalkıp oğlunun tepesinde durdu. “Gül oğlum, gül, senin kim olduğunu öğrendiği zaman dünyayı tepene geçirecek. Azıcık annesine benziyorsa tersi pistir.”

Annesinin arkasından bakıp sırtarak mırıldandı. “Başım gözüm üstüne.”

On Beşinci Bölüm

Tüm günü karmakarışık duygular arasında bocalayarak geçirmişti. Kenan sabahtan bu saate hiç aramamıştı, arada bir telefonuna bakıyordu ama gereksiz bildirimler dışında Kenan'dan iz yoktu. Dedesinin dizine başını bırakmış, tepesinde kitap okuyan sessiz adamın huzurlu kucağında uzanıyordu.

Kapattığı ekranla telefonu yanına bırakıp, gözlerini kapatarak yerleşti dedesinin dizine. İç geçiren nefesiyle dedesi Cemil Bey kitabı yana alarak Hazal'a gözlüklerinin altından baktı. Hazal saat onda evde olacaktı, hem de dedesinin dizinde. Bu o kadar yabancıydı ki adama, şaşkındı fakat soru sormuyordu. Bakışlarını kızına kaldırdı, halası Yıldız Hanım da en az babası kadar şaşkındı. Sessiz sorular bakışlara dönmüştü, yine sessizce, "Bilmiyorum," dedi Yıldız Hanım.

Kitabına geri döndü Cemil Bey, nasılsa konuşurdu. Buraya konuşmaya değil, sessizlik ve huzur bulmaya geldiğini bilecek kadar tanıyordu torununu.

Yalının evi inleyen zil sesiyle baba kız birbirine baktı. "Birini mi bekliyordun Yıldız?"

Yıldız Hanım ayağa kalkarken başını salladı. "Hayır babacığım, kimseyi beklemiyordum."

Hazal oralı bile olmadı. Huzur bulmaya gelmişti, neredeyse gelen için, “Kovun gitsin,” diyecekti. Yerinden kıpırdamadı bile, halasını yanından geçerken gördü, yine oralı olmadı. Odaya giren hizmetçiye dönmüştü baba kız.

“Kenan Kurşunlu diye biri geldi efendim, Cemil Bey’le görüşmek istiyor.”

Hazal’ın gözleri kabından çıkacak kadar açıldı. Yerinden ok gibi doğruldu. “Kim?” dedi, haddinden fazla çıkan sesiyle.

“O kim?” derken kızına döndü Cemil Bey.

Yıldız Hanım, Kenan’ı tanıyordu ama bu saatte evlerine geliş sebebini merak etti. “Allah Allah,” diyerek mırıldanıp babasına döndü. “Çaykara çaylarının sahiplerinden babacığım ama burada ne işi olduğunu merak ettim. İçeri alalım.”

“Gelsin tabii,” dedi Cemil Bey. Kitabını kapatıp yanındaki antika sehpaye bıraktı. Hazal bacaklarını koltuktan indirip ayakkabılarını ayağına geçirirken kalbi ağzından çıkacak gibiydi. Burada olduğunu nasıl biliyordu? Şimdi ne diyecekti halasına ve dedesine?

“Hazal, ne oldu?” Cemil Bey, torununda aniden gelişen tedirgin hâle gözlerini kısmıştı. “Yok bir şey dedeciğim, neden geldiğini ben de merak ettim.”

Kenan elinde bir buket kırmızı gülle salona gülümseyerek girdi. Hazal’ın nefesi kesildi. Nasıl yakışıklı, çekici görünüyordu...

“Hoş geldiniz Kenan Bey,” dedi Yıldız, genç adamın uzattığı şık çiçekleri alırken. “Teşekkür ederim.”

“Hoş buldum, rica ederim, sizin kadar güzel değiller ama...”

Yıldız Hanım hoş gülümsemesiyle babasına döndü. Yetmiş sekiz yaşındaki Cemil Bey yerinden kalkmaya yeltenince Kenan yanına yaklaşp elini uzattı. “Lütfen kalkmayın, rica ederim.”

Arkasına yaslanan yaşlı adam elini uzattı. “Merhaba genç adam, hoş geldin.”

Kenan eli sıkmayı düşünmeyip, terbiyeli genç bir adam gibi usulünce öperek alnına bırakıp doğrulup gülümsedi. Cemil Bey bir eline bir de Kenan’a bakıp beklemediği harekete tebessüm etti.

“Hoş buldum, efendim,” derken Hazal’a döndü. Beyaz teni alev alev yanıyordu. Heyecanlı, şaşkın ve korkan Hazal’ın sevimli göründüğünü düşündü. “Hoş buldum Hazal Hanım,” dedi kinayeli sesiyle.

Hazal başını sallarken, Yıldız Hanım Kenan’ı yönlendirip babasının tam karşısındaki koltuğa oturmasını istedi. Kenan usulca oturup kendine bakan, ne için geldiğini deli gibi merak eden ev halkına bakıp hafifçe gülümsedi.

“Sizinle ne zamandır tanışmak istiyordum Cemil Bey, torunuz sizi saklıyor da benden.” Gözleri kurşun olup Hazal’a ulaşırken, yutkundu kadın. Yıldız ve babasının bakışları Hazal’a kayınca ortadaki garipliği sezer gibi oldular.

“Öyle mi?” dedi Cemil Bey, torunundan aldığı bakışlarını tekrar Kenan’a yöneltirken. Hazal elini alnına götürüp ovaladı. Manyak mıydı Kenan? “Öyle oldu biraz dedeciğim.”

“Evet, öyle,” dedi Kenan. “Dedene gidelim diyorum, bekleyelim diyor. Annemi babamı getireyim diyorum, acelen ne diyor. Doğruyu söylüyorum telefonu yüzüme kapatıyor, yalan mı konuşayım?”

Yıldız Hanım gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp boğazını temizledi. “Ne içersiniz?”

“Zıkkımın dibini içer hala.” Hazal’ın mavi gözleri ton atıyordu ama koyulaşacak tonu öfkeden bulamıyordu. Kenan gülümsüyordu ve bu daha sinir bozucuydu. Yıldız Hanım’a dönüp, “Ondan olsun,” dedi.

“Hazal!” diye uyardı Cemil Bey. Aklını kaçırmış gibi görünen genç adam cesaretiyle onu etkilemişti, anlaşılan ortada bir gönül meselesi vardı. Kenan’a alıcı gözle bir daha baktı. Genç, yakışıklı ve dürüst bir adam görüyordu.

“Yok dede, gerçekten zıkkım içecek, ben içireceğim. Beni sana şikâyet ediyor, bir şey der misin?”

“Hak etme sen de, edersen ederim,” dedi Kenan. Cemil Bey’e döndü, Hazal aldan mora dönerken. “Haksız mıyım?”

Yıldız Hanım yerinden kalkıp, salonun ortasından geçip kahve yapmalarını söylemek için ayrıldı. Biraz dışarıda kalıp gülebilirdi. Şımarık yeğenine takla attıran biri gibi göründü Kenan.

“Genç adam,” dedi Cemil Bey. “Sen kimsin, ben o kısmı duymak istiyorum.”

“O deli, dede.”

Dedesi ayıplar gibi bir bakış atıp Kenan’a döndü. “Adın Kenan, soyadın Kurşunlu, sonra?”

“Ben Hazal’ın erkek arkadaşıyım, beni sizden gizliyor.”

“Neden?” derken torununa baktı. “Hazal neler duyuyorum?”

Kızıl saçlarını geriye itti. “Dede söyleyecektim ama fırsat olmadı.”

“Yalan söylüyor,” dedi Kenan.

“Kenan!” derken sesini yükseltti Hazal. “Sussana!”

Cemil Bey’in kafası karışıyor, kendini ne düşüneceğini bilemediği bir alanda hissediyordu. “Bırak, konuşsun kızım ama bunu senden duymak isterdim.”

Hazal acı çekiyordu, dedesinin önünde düştü düşecekti. “Biraz erken diye söylemek istemedim.”

“Tam bir ay oldu, Cemil Bey. Hazal’ın gönlü olacak diye ben öylece bekliyorum.” Kenan durumdan inanılmaz zevk alıyordu. “Magazinden ayrı korkuyor, sizden ayrı çekiniyor.”

Yıldız Hanım salona geri dönüp yerine oturduğunda kahve de ardından gelmişti. “Demek bir ay?” diyerek yerine oturdu. “Aşk olsun halacığım, çok alındım.”

Hazal gözlerini devirip ayağa kalktı. “Biz biraz konuşalım, dışarıda.”

“Hayır, dedene ayıp olur, ben kahvemi içeceğim.”

Cemil Bey bıyıkları altından gülümsediğinde Hazal bunu gördü. Kenan’ı boğacak, delik deşik edecek gücü içinde hissetti. Dedesinin, halasının yanında onu takmıyordu Kenan. “Kalk, Kenan!”

Sınırlarının etrafında dolandığını hissettiği kadını daha fazla zorlamak istemedi. “Olur, kalkayım.” Kalkıp dumur olmuş dedeye yaklaşıp eğildi. “Rahatsız ettim bu saatte, çok özür dilerim. İyi geceler,” derken Yıldız Hanım’a da dönmüştü. Yıldız Hanım başını sal-

layarak karşılık verdi. Kenan kapıya yönelince Hazal da arkasından yürüyüp öfkesine hâkim oldu.

“Sen bir şey anladın mı, Yıldız?”

“Anladım babacığım, çok iyi anladım. Hazal sonunda kendini toplayacak adamı bulmuş gibi.”

Bahçeye çıkana kadar sabreden Hazal etrafına bakınıp, kimse-nin olmadığına kanaat edince yumruklarını Kenan’ın göğsüne indirmeye başladı. “Salak, aptal, ne yapıyorsun sen burada? Komşu çocuğunu şikâyet eder gibi riv riv konuşmalar.”

Gülmek istiyordu ama kadının öfkesini perçinlemek de istemi-yordu. Bileklerinden tutup durdurdu. “Sen neden telefonu suratıma kapattın?”

“Kapatmadım, sana öyle gelmiş.” Çakmak mavileri cin gibi ba-kıyordu.

“Bak, hâlâ yalan söylüyorsun. Peki, tüm gün neden aramadın?”

“Sen neden aramadın?”

“Seni bekledim.”

“Ben de seni bekledim,” dedi Hazal.

“Ben sana anlatamıyorum Hazal, hani Ruken’i kıskanmaya-caktın?”

“Kıskanmadım,” derken bileklerini çekip kurtardı. Kollarım birleştirip yan döndü.

“Hâlâ yalan, büyük büyük yalanlar. Yalanı söyleyen ben olsay-dım yalayı kafama geçirirdin. Ben de seni yalıda ezmeye geldim.”

Elleri öfkeyle çözüp, havaya kaldırdı. “Bak ya, ezmeye geldim diyor.”

“Ya yok, aslında tam olarak öyle değil,” derken parmağının ucuyla kadının saçını arkasına itti. Hazal başını geriye çekip yüzünü tersine çevirdi. “Ben Hazal’ı özledim, ondan geldim ama gelmişken ortalığı biraz karıştırayım dedim.”

“Çok güzel karıştırdın, artık bir sevgilim var, duymayan kal-masın.”

“Evet, ben de öyle dedim. Çok seviyorum, duymayan kalmasın.”

Bütün öfkesi bulutlara yüklenmiş, yağmur olmuş, üzerine yağıyordu. Kasları gevşeyerek un ufak hâle gelmişti. Kenan ilk defa sevdiğini söylüyordu, onca söz geçmişti aralarında ama bu tılsımlı sözleri ilk kez duyuyordu. Yüzünü usulca çevirdiğinde kendine bakan umutlu ve mutlu yeşil gözlerin içine çekildi.

“Kedi yavrusu gibisin, Hazal. Öyle bakma, sevmelere doyamıyorum.” Kızıl saçların üzerinden dudaklarını bastırıp, kokusunu alarak öptü. Kollarını yan duran kadına sarıp, sıktı. Çözülen kadının kolları bedenine dolandı. Hazal yüzünü sevdiği adamın göğsüne gizledi, Kenan daha sıkı sardı.

“Ben de seni seviyorum ama yine de aptalsın.”

“Aptal ettin beni, kendinle gurur duy. Bir kadının kapısına dayanacağım aklıma gelmezdi.” Gülümsedi sinsice. “Demek sen de beni seviyorsun, oysa hiç anlamamıştım.”

“Yalancı, senin aklın çark gibi dönüyor.”

“Durdursana, sen öperken aklım çıkıyor.”

Adamın kollarından çıkmadan başını kaldırıp gülümsedi. “Sallak şey, yaklaş, öpeyim.”

“Hım,” diyerek gülümseyen dudaklarını kadının pembe tenine yaklaştırdı. “Eve gidelim mi? Sana, bana, bize?”

Sıcak tenini dudakları üzerinde hissederek Hazal’ın kalbi hızla atıp, Kenan’ın kalbine çarpıyordu. “Şimdi bununla yetin, borcum olsun sana.”

Memnuniyetsizce ağzı kıvrıldı. “Yanıyorum, Hazal. Kendimi sende hissedemezsem can verecek gibiyim.”

“Kuralına ne oldu?” Küçük kahkahası Kenan’ın nefesinde kesildi kısa bir an. Belindeki sıkı elin çekimiyle kendini adama bastırdı.

“Bizim ailede gelenek böyle,” derken küçük bir kahkaha da Kenan attı. “Önce çocuk yapar, sonra düğün yaparız. Niyetimiz bozuk, ne yaparsın. Bizim ne eksiklerimiz var?”

Anlamadı Hazal, bilmiyordu ailesinde neler olmuş, kim hamile kalmış kim düğün yapmış. “Anlamadım?”

“Ben sana anlatacağım sevgilim hem de nasıl anlatacağım, aklın duracak.”

“Eve gidemem, dedem ve halam anlarsa çok ayıp olur. Hevesini başka güne sakla.”

“Olur, ben öleyim, acıma bana.”

“Kenan!”

“Yok canımı, benim için hiç üzülme. Kenan kim ki?

Alnını adamın göğsüne yaslariken bedeni gülümsemesiyle hareket ediyordu. “Defol git, hiçbir şey olmaz.”

“Olur, ben gideyim.” Kadını bırakıp alnına öpücük kondurdu. “Bunu yazdım bir kenara, ateş olup yakacağım kızım seni, o zaman ne diyeceksin bakalım.”

“Seni sevdiğimi söylerim, gerisini sana bırakırım.”

Kenan ciğerlerini delip geçen nefesle gözlerini anlık kapatıp açtı. “Ben; ben olalı, böyle eziyet çekmedim.”

Kaç gün olduğunu saymaktan yorulmuştu. An geçiyor, gün geçiyordu ama Oğuzhan ortaya çıkmak bir kenarda dursun, aramıyordu bile. Eli telefona sürekli gidiyor ama geri dönüyordu. “Bunu sen istedin,” diyerek kendine kızıyordu çünkü özlüyordu. Her gece hırçın bir özlemin koynunda uyuyordu ve daha hırçın bir sabaha uyanıyordu. Boyun çukurunda sıcak nefesinin olmadığı adamı arıyordu, teni ve tüm duyuları. Kendisini arayıp sormayan adamın yüzüğünü ve bilekliğini takıyordu. Sıkılınca onlar üzerinde parmaklarını gezdiriyordu. Gitgide can sıkıcı bir hâl alıyordu durum. Kendisinin unuttacağı korkusu şimdi Oğuzhan’ın onu unutuyor olduğu gerçeğine dönüşüyordu.

“Ruken Hanım?” dedi Cem.

Ruken bileğindeki elini çekip asistanına döndü. “Evet?”

“Bir süredir size sesleniyorum ama beni duymuyor gibisiniz.”

Gözlerini anlık kapatıp açarak nefesini tazeledi. “Dalmışım, ne vardı?”

“İsviçre’deki Tree Of Life firmasından alacağımız raylar dün geldi.”

Oğuzhan’ın holdingiydi bu ama kimse bilmiyordu. Neden kimse bilmiyordu? Neredeydi bu adam? “Güzel. Makineler için eksik kaldı mı?”

“Hayır efendim, kalmadı. Yakında piyasaya çıkacaktı ama raylar arızalı geldi hem de hepsi.”

Ruken kaşlarını çatarak Cem’i anlamaya çalıştı. “Nasıl arızalı?”

“Kullanılması bizim için felaket denecek şekilde arızalı. Yükleme yapılması talimatını verdim, iade edeceğiz.”

“Yenisinin gelmesi aylar sürer, firmayla bağlantıya geçtiniz mi?”

“Denedik, en azından müdürleriyle görüştük. Bir hata olduğunu, çok özür dilediklerini söylediler. Yeni rayların yola çıkması zaman alacakmış.”

Bilerek mi yapıyordu yoksa gerçekten bir sorun mu çıkmıştı? “Bana şirketin sahibi bağlayın.”

Cem’in başı geriye çıktı. “Sahibi? Onunla ne konuşacaksınız ki? Bu tür sorunlara bakmazlar.”

“Milyon dolarları ben eline tıklar tıklar sayarken bakıyorsam, o da bana açıklama yapacak. Git, bul, bağla!”

Nasıl ulaşacağını bilmeyen Cem, bir yolunu bulma umuduyla başını eğerek, “Peki efendim,” diyerek çıktı odadan.

Aylar demek para kaybetmek demektir. Para kaybetmek prim kaybetmek demektir ve Oğuzhan’a giden yolda en kestirme yol. Gururunu önüne koyup elinin altındaki adama ulaşmıyordu ama Noble Black’e ulaşmak daha kolaydı. “Oğuzhan!” Söylenerek ellerini havaya açıp ayağa kalktı. “Seni elime geçirdiğimde neler yapacağım Oğuzhan, sen bile bilmiyorsun.”

Kendini kandırıyordu, parmağını oynatamayacak kadar özlüyordu. Ela gözlerini görse, o çukura bir kez dokunsa eriyecekti. Kararından pişman olma yoluna giriyordu ve bunu kabul etmek istemiyordu.

Çok mu evde kalmıştı bu ara? Dışarı çıkmalıydı, aklını dağıtmalı, başka şeyleri düşünmeliydi. Onu unutanı o da unuturdu. Kiminle gidecekti? Arkadaşlarının hepsi evli mutlu çocukluydu. En iyisi abisine gitmekti, biraz çocuklarla vakit geçirmek ona iyi gelecekti hatta tüm yeğenlerini toplayıp havuz partisi yapmalıydı. Saatine baktı, yarım saate çıkabilirdi. Ablalarına yazdı hemen ve anında dönüş aldı. Akşam güneşine yetişmek için uygun bir saatti ve mâlikanede havuz partisi hazırды.

Beyaz mayosunu giymiş, tüm yeğenlerini arkasına almıştı. Arkasına bakıp gülümsedi. “Hazır mıyız?”

Dokuz tane çocuğun çığlık çığlığa, “Hazırız,” sözleriyle bir adım attığında çocukların hepsi ondan önce havuza daldı. Ruken havuzun kenarında onlara bakıp kahkaha attı. “Kandırdım.”

Çocuklar, “Hala, teyze,” diyerek sitem ederken havuza girmek istemediğini fark etti. “Siz oynayın, ben sonra gireceğim.” Pareosunu üzerine geçirip bahçeye kurulmuş masada oturan ablaları ve yengesinin yanma varıp oturdu.

“Neden girmedin?” diye soran Nazlı’ya, Duru da katıldı. “Evet, senin için toplandık?”

“Keyfim yok sanırım, fena mı, yüzünüzü gördüm. Hepiniz kocalarınıza manyak gibi yapışmış durumdasınız. Bu ara sizi bünyem almıyor.”

Hanımlar birbirlerine göz ucuyla bakıp, *neler oluyor* sorusunu sessizce eda ediyorlardı. Hare hasır koltuğunu Ruken’e yaklaştırdı. “Benim bacım, senin bir derdin mi var?” Kolunu kardeşinin omzuna attı.

“Yok, ne derdim olabilir ki?” Gözlüğünü takarak soğuk limonatasına uzandı. Havuzun içinde deliler gibi eğlenen çocuklara bakıp gülümsedi. Onun da bir çocuğu olmalıydı, o da o havuzda bulunmalı, eğlenmeliydi.

“Ruken?” dedi Nil. “Sen böyle konuşmazdın, anlat, var bir şey.”

“İki ay uzak kalınca uyum sağlamakta zorlanıyorum sanırım,” demeyi uygun gördü.

“Neredeydin, neler yaptın diye bile soramıyoruz ama sen ucundan biraz anlat istersen?” dedi Duru. “Ne yaptın iki ay boyunca?”

Çok eğlendim, hayatımın en eğlenceli günleriydi, diyemedi. “Yazdım, çizdim, başka bir şey olmadı.”

“Kenan yüzünden mi böylesin?” diye sordu Nazlı.

“Hayır, Kenan hayatının kadını bulmuş, onun adına ancak mutluyum. Başka bir şey aramayın.”

“Damarın tuttu Ruken,” dedi Nil. “Var sende bir şey ama çıkar kokusu, bakalım.”

“Abiniz geliyor,” diyen Nazlı, merdivenleri inen Karahan’ı işaret etti. “Abinin yanında bu şekilde durma, Kenan’dan bilecek, zaten sevmiyor, nefret etmesin çocuktan.”

Dört kız kardeş de ona hak verip sessizliği tercih ettiğinde Karahan önce karısının, sonra kız kardeşlerinin tepelerine birer öpücük kondurup, Nazlı’nın yanına oturdu. “Gönlüm şenlendi bacılarımı böyle görünce, daha sık gelmelisiniz.”

“Ben de dedim az önce, kocalarınızı biraz boşlayın dedim ama kime dedim?” Ruken yüzünü buruşturup havuza döndü. Karahan kardeşine baktığında keyifsiz olduğunu anlayacak kadar onu tanıyor olduğunu Ruken bilmiyor gibiydi.

“Senin neyin var?”

“Herkes aynı şeyi soruyor, neyim olabilir ki? Her zamanki Ruken.”

“Ben her zamanki Ruken’i tanımasam,” dedi Karahan. “Kim soldurdu gülüşünü?”

Köşeye sıkıştığını geç fark ederek, “Bugün bir teslimat arızalı geldi, ona canım sıkıldı. Yeni yapacağım bulaşık makineleri hayal oldu. Para kaybediyorum, reklamım düşüyor, itibarım ıstırap çekiyor.”

“Abartma kızım,” dedi Nil.

“Abartıyorsun Ruken?” dedi Duru.

“Ya ben sana diyecektim,” diyerek kardeşine döndü Hare. Ablasına yandan bakıp başını salladı. “Ne?”

“Senin ve Hazal’ın billboardları çalınıyor, asıl zararı bu ara biz yiyoruz.”

“Nasıl çalınıyor?” diye sordu Karahan yerinde doğrulurken.

Ruken de kaşlarını çatmış, ablasının sözlerine devam etmesini bekliyordu. “Anlamadım?”

“Çok basit, asıyoruz, sonra bakıyoruz, yok. Kataloglar toplanıyor, yenilerini basıp gönderiyoruz ama onlar da bir süre sonra ortadan kalkıyor. Anlamış değiliz, ciddi zarardayız. Işıklı denedik tabela şeklinde ama ertesi güne ya siliniyor, ya bozuluyor. Delireceğiz!”

“Neden daha önce söylemedin?” diyen Karahan’ın sesi sertti. “Kenan yapıyor olabilir, sonuçta kız arkadaşı.”

Ruken’in zihninde çalan çan sesleri abisinin sözleriyle çınladı. Önüne dönerek içeceğine uzandı. “Asmayın siz de, gören gördü.”

Hiç sorgulamadan duymuyormuş gibi yapan kadına bakıyordu ailesi. Ne kadar da vurdumduymaz bir tavırdı. Karahan gözlerini kısarak kardeşine uzun uzun baktı. “Kenan’dır o, zaten her kim yapıyorsa çok iyi yapıyor. Bacaklar göğüsler ortada, ben olsam yakardım.”

“Yandı bir tanesi abi,” dedi Hare. “Öyle bildiğin ateşe vermişler. Bulamadılar kim yapmış, kim yakmış. Kameralarda tüm gece tek bir iz bile yakalayamadılar. Sökmüşler, toplamışlar, hemen yanındaki konteynerde ateşe vermişler. Biri görünüyor ama yüz, isim hiçbir şey yok.”

Dudaklarını birbirine bastırdı, kahkaha atmasına ramak vardı. Duru’nun, “Sen gülüyor musun?” sözleri nokta oldu. Kahkahası etrafındaki insanlar için hiç normal değildi ama Ruken’in içi kaynıyordu.

“Sinirlerim bozuldu,” diyebildi susmaya çalışırken. “Çok ilginçmiş.” Dudakları büküldü ama hâlâ gülmek istiyordu. Demek Oğuz-

han Bey iş üstündeydi, güzeldi. Unutulmuyordu ve deli gibi kıskanı-
lıyordu.

Karahan kardeşine bakarken dişlerini birbirinin üzerinde gez-
diriyor, düşüncelerin derin darbelerini yaşıyordu. “Çok hoşuna git-
miş gibi.”

Abisine bakmadı, ondan korkmuyordu. Evin en küçüğü, en be-
lalısı en cesuru olabilirdi. “Yok canım, komik geldi birden, bu ara
kafamda işler... İyi geldi.”

“Kızlar?” dedi Karahan, kardeşlerine bakmadan sadece Ruken’i
izliyordu. “Telefonlarınızı toplayıp eve bırakıp gelin. Ruken bize iki
ay boyunca nerede ne yaptığını anlatacak.”

Masada ses kesildi, sadece havuzda çığlık atan çocukların sesi
duyuluyordu. Gözlüklerini çıkartıp masaya bıraktı. “Anlatmayaca-
ğım! Yakında duyarsınız.”

“Bana bak küçük fare, CEO falan dinlemem, seni şu evin etra-
fında beş tur döndürürüm. Beni anlıyor musun?”

“Anlıyorum ama anlatmayacağım. İstersen on tur koşalım, olur
mu abiciğim?”

Karahan başını aşağı yukarı salladı. “Sen bir halt karıştırdın Ru-
ken ama duyarım.”

Omuz silkti Ruken. “Duyulacak bir şey yok. Olursa ben kendim
söylerim.”

“Yeter!” dedi Nazlı usulca. “Kocamı germeyin, hadi, kocalarınızı
arayın, yemeğe gelsinler.”

Ruken göz devirdi. “Ben gidiyorum.” Kalkıp telefonunu aldı.
Mâlikanede odası her zaman her gün kalıyormuş gibi düzenliydi.
“Odama çıkıyorum, akşam işim var, size iyi eğlenceler gençler.”

Kalanlar Ruken’in arkasından bakarken şok olmuştu. Kardeşle-
rine ne olmuştu? Bu Ruken başka Ruken’di.

“Buna ne olmuş?” dedi Duru. “Başka biri gibi davranıyor.”

“Uyum sağlamadığı bu hayat mı? Yirmi sekiz senedir bu ailenin
içinde,” dedi Nil. “İki ayda ne değişmiş olabilir?”

Hare başını salladı. “Bu kız bizi bırakmamak için aşkını feda etti, şimdi bizi beğenmiyor, bizimle kalmak istemiyor.”

“Çok garip,” dedi Nazlı. “Bir sıkıntısı var ama ne?”

Karahan’ın yüreğine oturan sıkıntı, bir şeylerin farkında oluydu. Fakat kardeşini bu hâle getirenin ne olduğunu, kim olduğunu bilmiyor olmak şimdi en büyük derdiydi. “Boş verin, her insanda olur böyle zamanlar,” dedi Karahan, normal olmadığını bile bile.

Çantasını gelişigüzel koltuğa fırlatıp, kendisini de bir külçe gibi atıp hızla oturdu. Ellerini karnının üzerinde bağlayıp gözleri evin içini tura çıktı. Şahane bir yapıydı. Evin ön cephesi camdı. Üç tarafı taş ama ön tarafı İstanbul’a dönüktü. İzleyene bitmek tükenmek bilmez haz veren o ışıklı görsel...

Ruken neden bundan haz alamıyordu? O, ülkenin en başarılı iş kadınıydı. O, ülkesine S-400 yapan tek kadındı. O, her şeyiyle başarının adresiydi. Gücün ve zekânın ödül sahibiydi. Ama yapayalnızdı.

Kocaman bir dünyanın, kocaman bir evin içinde tek başına... Ailesine haksızlık ettiğini biliyor, vicdan yapıyordu ama başka türlü-sü içinden gelmiyordu. Çantasından telefonunu çıkartıp boş mesajların kapladığı ekrana baktı. Sesli, “Of,” sitemiyle çantasının kulpu-nu sarıp odasına çıktı.

“Özledim,” dese gelir miydi? Demeli miydi? Egom yok demişti, şimdi neden gurur yapıyordu, bilmiyordu. Ruhu ikilemin en çetin duvarlarını tırnaklıyordu. Ayaklarını sürüyerek üzerini değiştirdi, boş yatağın başucunda duran kitaba gözü çarptı. “Bu gece kafayı Tunahan’la bulacağım, Oğuz. Allah seni bildiği gibi yapsın. Geber kıskançlığından.”

Saat henüz gece olmaya yaklaşıyordu ama yapacak başka bir işi yoktu. Yatağa girip kitabı alarak sayfaları karıştırmaya başladı. “Hangi kısmı okusam?” Kendi kendine sorular sorarken çiftin sokak ortasındaki diyaloglarında durdu. Okudukça yüzünde artan sırtma-

yı göremiyordu ama kalbi tik tak atıyordu. “Şöyle adam gelmedi ka-
derime, yanarım da ona yanarım. Adam kalbini istiyor, benimkiler
ömrümü yiyor. Benimsin diyen vardı da biz mi durmadık?”

Söylenerek saatlerini akıtıp, kendi odasında kızı öptüğü sah-
nede kitap elinden düştü. Yatağın içine savrulan kitabı sabah bula-
caktı. Kalbinde tatlı bir ritim, yüzünde hoş bir gülümseme eşliğinde
uykuya dalmıştı. Mis gibi rahat yatakta hareket ettiğinde ağzına ka-
panan elin gerçekliğiyle gözleri sonuna kadar açıldı. Kalbi koşmuş,
nefessiz kalmışçasına atmaya başlamıştı. Kulağının sıfır mesafesin-
de sıcak nefesi aldı.

“Şşşt,” diyordu o ses. “Benim, korkma!”

Yerinden kımlıdayamıyor, kalbi hâlâ deli gibi çarpıyordu. Göz-
lerini kapatıp burnundan derin nefesler aldı. Ağzındaki el çekilmi-
yordu ama onun sıcaklığı bedenine yayılmaya başlamıştı. Boynunda
hissettiği sıcak temasla yüreğindeki çarpıntı yerini başka titreşimle-
re bırakıyordu.

“Zalim kadın, ben günlerdir uyuyamıyorum ama sen ne kadar
rahatsın?”

Kimdi zalim? Ruken günlerdir yaşadığı hayattan soğumuştı.
Ailesine bile rest çekmişti, önüne gelene ters davranıyordu. Eve na-
sıl girmişti? Cevap ve soru hakkı doğmuştu, elini ağzındaki elin üye-
rine koyup çekmek istedi ama Oğuzhan izin vermedi, açmadı ağzını.

“Sen o küçük ağzım açma,” diye fısıldadı. “İnsan bir arar, sorar
ama Ruken Hanım’ın umurunda mıyız?” Kadının kokusunu ciğer-
lerine sesli nefesiyle çektiğinde Ruken dizlerinin titrediğini hissetti.
“Çok özledim, bu arada şifreni çok sevdim. On sekiz, dokuz, yirmi
beş ve yirmi dokuz.” Dudaklarını çekmeden sürüyerek kadının şaka-
ğına kadar sürükledi. “Adımı kodlamışsın, beni bu kadar sevdiğimi
bilmiyordum.”

Sevmediği yönleri de vardı, eğer ağzındaki o el kalkabilirse Ru-
ken’in çenesi açılacak, ateşli bir kavga kaçınılmaz olacaktı. Oğuz-
han’ın elini bir kez daha çekti ama gücü yetmedi. İsyen eden hareke-
tiyle bedeni gevşedi. “Elimi kısa süreliğine çekeceğim.”

Elindeki bandı kadının gözlerine takabilmesi için iki eline ihti-

yacı vardı. Bandı çıkartıp Ruken'e gösterdi. "Bunu gözlerine bağlayacağım, sen o arada diyeceklerini sırala." Bandı gözlerinin üzerine getirince Ruken'in ağzında olan elini çekti.

"Pislik, aptal," diye alçak sesle bağırdığında bant gözlerini bulmuştu. "Sensin zalim, neredesin sen! Sen neredesin? Kaç gün oldu? Merak etmezsin tabii Ruken ne yapıyor, neler yaşıyor. Gözlerimi neden bağlıyorsun?" Elleri banda ulaştığında Oğuzhan engel olup ağzını tekrar kapattı.

"Ben de seni özledim Ruken." Ruken'in sırtını yatağa devirip üzerindeki yerini aldı. Kadının açılan küçük ağzı yeni sitemleri sıralayacağı anda kapattı.

"Ben de seni özledim Ruken," cümlesinde Ruken'in kalbi takılı kaldı.

Tüm sözlerini unutan, bir bir yutan tutkunun esiri olmuşçasına karşılık verdi. Her yer karanlıktı, Ruken onun gözlerine bakmak istiyordu ama Oğuzhan aksine bir oyun oynuyordu. Nefes mesafesi geri çekilen Oğuzhan fısıldadı. "Sen konuşma Ruken," dedi yüzünü kadının boyun çukura sokarak, bedeninin yarısını Ruken'in sıcak bedeni üzerine bıraktı. Ruken'in hızlı soluklarını dinledi. "Sen konuşunca ben teslim oluyorum. O küçük ağzının bana neler yaptırdığını bilmiyorsun. Sana uyan aklıma yanayım."

Birden konuşacak bir şey olmadığını hissederek sustu Ruken. Göğsünün üzerinde yatan adamın saçlarına elini daldırdı. Oğuzhan boynunda hareket ederek yerleşti. "Burayı nasıl özlediğimi bilmiyorsun. Her sabah boşluğa uyanıyor gibiyim, yoksun. Aklımdan çıkmıyorsun ama bunu sen istedin. Mutlu musun, Oğuzhan başka evde bir başına mutsuz?"

Zerre kadar mutlu değildi, olacak gibi hiç değildi. Ruken de başka bir evde kavruluyordu. Her güne aynı uyanıyor, mutsuz uyuyordu. Yaptığı hiçbir şey onu tatmin etmiyor, kendini herhangi bir yere ait hissetmiyordu.

"Konuşma, başlayacaksın şimdi bu bize lazımdı, ben seni bulacağım da seveceğim de..."

"Sadece sen mi konuşacaksın? Gözlerim neden bağlı?"

“Beni görmek istemiyordun, o yüzden bağı. Konuş ama sadece aşk sözleri duymak istiyorum. Seni seviyorum Oğuzhan... Sensiz yapamıyorum Oğuzhan... Özledim, özlüyorum, geri dön Oğuzhan...”

Gülümseyerek ellerini adamın tişörtünün üzerinde gezdirip, boynunu iki eliyle kavradı. “Çok özledim, deli gibi özledim. Seni görmek istiyorum.” Parmağı aşına olduğu gamzeye uzandı. “Şuradan öpmek istiyorum.” Ruken derin bir nefes aldı. “Oğuzhan...” dedi, fısıltıyı andıran sesiyle.

Oğuzhan da derin bir nefes çekti. “Ne güzelim, ne? Söyle, sen söyle, Oğuzhan yapsın, kölen olsun ama senin olsun.”

“Sevsene beni Oğuzhan.”

Gülümsedi, küçük burnunu dişleri arasına alıp ısırıldı. “Sadece seveyim mi?”

“Ashında senin üzerine çıkıp, sinirim geçene kadar seni tepelemek istiyorum ama öfkemi unutturuyorsun.”

“Ben sana ne yaptım ki?” Yanağından öpücüklerini kaydırıp boynuna indi. “Sen istedin.”

“Fotoğraflarımı toplatıp yakıyorsun, malları arızalı gönderiyorsun. On gündür bir kez bile aramadın, beni unutuyorsun sandım.” Çenesinde adamın dişlerini hissedince inledi, sözleri son buldu.

“Yapıyorum, yakıyorum ve yakacağım. Benim kadınınımın ne işi var şehrin göbeğinde? Mallar arızalı değil, bana ulaşman için bir oyundu.” Gülümsedi. “Tuttu, kabul et. Hem sen unutulacak kadın mısın? Sana anlatamıyorum ki ben kendimi, daha nasıl izah edeceğim?”

“Bir ömür sürebilir, şimdi başla.”

Ruken’in son sözleri kalbindeki kapıların kilitlerini açarken bedeni de yine kadına olan teslim bayrağını çekiyordu. Simsiyah uzun saçları yastığa dağılmış kadının görüntüsü zihninin her köşesine kazınıyordu. Tükenmiş bedeni göğsünün üzerine yatırdığında o saçlar kendi bedenine yayıldı. Ruken’in yüzü yastığı gibi yerleşti tenine.

“Gitme, sabah uyandığımda seni görmek istiyorum,” dedi Ruken, huzurlu uykuya çekilirken.

Telefonunu masaya fırlatıp ellerini yüzüne kapattı. Gizlemedikleri birliktelikleri meyvelerini vermeye başlamıştı. Hazal'ın tüm korkuları taze dedikodu olarak dönüyordu. Aldığı mesajlar hayattan bezdirmekten daha beterti. Ölmek istiyordu. Fotoğrafları paylaşılyordu ekranlarda, sosyal platformlarda. Önüne geçemeyeceğı kadar çok takipçisi vardı. Arkadaşları başlı başına dertti. Hiçbiri inanmıyordu Ruken ve Kenan'ın sevgili olmadığına. Normal bir psikolojide bunu takmaması gerekiyordu ama Hazal o yapıda biri değildi. Geçmişin önüne seriliyor olduğı gerçeğı onu ürkütüyordu ve bundan Kenan'a bahsedemiyordu. Utanıyordu, çok utanıyordu. Girdiğı ruh hâli ilişkilerini zorlayacak kadar kuvvetliydi ama Kenan deli bozuk bir yapıda kendisine saplanmıştı. Kendisinin de artık gidecek bir kalbi yoktu, her yol her kapı Kenan'a açılıyordu ama içindekiler onu rahat bırakmıyordu.

Düğmeye basıp asistanının gelmesini bekledi. Birkaç saniyede odaya girmişti Elif. "Buyurun efendim?" diyerek masaya yaklaştı.

Ellerini masaya vurdu Hazal. Elif irkilerek patronuna bakıyordu. Hazal'ın öfkesi kendineydi ama Elif henüz bilmiyordu. "Git, hakkımda çıkan haberleri kaldırt, yok et. Tek bir söz duymak istemiyorum."

Patronunun hakkında dolanan sözleri biliyordu Elif. Başını eğerek, "Tamam," dedi ve hemen çıktı odadan.

"Hazal Arman, Ruken Kara'nın sevgilisini elinden aldı. Kenan Kurşunlu'nun Ruken Kara'yı aldattığı haberleri dönüyor."

Kenan bunların birine bile aldırılmazken kendisi mızımız bir kadın rolüne giremezdi. Güçlü olmalı, bu dönemi atlatmalıydı. İnsanlar hiç susmaz, hep konuşurdu. Nefesle doğruldu, geçerci bunlar nasılsa, Kenan ona güç veriyordu, aşk veriyordu. Huzur ve şefkatiyle sarıyordu. Babası bunu yapamadığı için hayatına son vermişti, Hazal öyle olamazdı. Ne babası kadar zayıf ne annesi kadar adi biriydi.

Yüreğinde annesine ait tek bir sevgi kırıntısı bile yoktu. Teyzesi ve halası bu yükü onun sırtından almıştı. Dramatik bir çocukluk yaşamamıştı, eksiklik hissetmişti ama yaşadığı süslü hayat onu da kapatmıştı. Tek istediği mutlu, huzurlu bir aile kurabilmekti, bu da Kenan'dan geçiyordu.

Kapısı ardına kadar açıldığında teyzesini gördü. Koltuğunu ters çevirip şehri izlemeye başladı. Neler diyeceğini biliyordu, adını bile bilmediği o adamın hayatım karartmasını söyleyecekti.

“Hazal?” derken kapıyı kapatıp yeğeninin masasını dolandı. Yanına varıp kollarını bağladı.

“Teyze hiç senin intikam planlarını dinleyecek havada değilim.”

“Zorundasın! Ben seni bu günler için büyüttüm, bu yaşa getirdim.”

“Büyütmeseydin!” Öfkeyle ayağa kalkıp karşısına dikildi. “Sana ben mi dedim beni intikam planların için bu yaşa getir? Ben her şekilde büyürdüm. Bende emeğin var diye sana olan saygımı kullanmaktan vazgeç.”

“Geçmem!” diye bağırdı Zehra. “Kim o adam? Aklını karıştırıyor, sen bana bu sözleri etmezdin, ben sana ne diyorum, sen gidip kendine sevgili yapıyorsun hem de adamı Ruken Kara'nın elinden almışsın. Kızım senin annenden tek bir eksiğin bile yok.”

Saç diplerinden yayılan ateş tüm hücrelerine nüfuz etti. Zihni alev alev yanarken yüreğinde sönmez bir yangın başladı. “Ben kim-senin sevgilisini elinden almadım!” derken sesi arşa yükseliyordu. Teyzesi bile ona inanmıyordu, kimse inanmazdı.

Zehra sinsice sırıttı. “Aldın, almışsın. Kadının on yıllık sevgili-siymiş. Ben biliyordum böyle olacağını, her şey cinsine çeker. Annen de zamanında senin gibi kandı, kandırıldı. Anne kız ruhunuzda var başkalarının erkeklerine göz koymak.”

Çakmak bakışlarından ateşler çıkıyordu. Öfkesi her yerini yakıyordu. Kalbi paramparçaydı ama öfkesi şimdi daha ağırdı. Teyzesinin boğazına sarılacağı anda duydu o sesi ve durdu.

“Hazal?” diyen tedirgin sesin sahibi en son olması gerektiği yer-

deydi. Her şeyi duymuştu belki de. Kapısının açıldığını duyma çünkü kulakları uğulduyordu. Gözleri dolu dolu dönerken Zehra zünü buruşturdu.

Kenan adımlarını hızlandırıp masanın arkasına geçerken Yıldız Hanım girdi odaya. Seslerin ona kadar gitmiş olmasıyla neler olduğuna bakmak için çıkmıştı odasından.

Kenan, Hazal'ın kolundan tutup kendisine çevirirken, Yıldız, Zehra'nın suratına indirdiği tokatla savurdu kadını. "Sen sınırları aştın, git, eşyalarını topla! Bir daha ne holdinge ne Hazal'a yaklaşmayacaksın."

Hazal küçüldükçe Kenan'a sokuldu. O sokuldukça Kenan daha sıkı sardı. İki kadının hâlini izliyordu ve Zehra gözünde şimdiden bitmişti.

Eli yanağına giden Zehra nefretle bakıyordu. Yıldız'dan aldığı gözlerini yeğenine çevirdi. O böyle bir şeye izin vermezdi. "Hazal?" dedi sert bir sesle. "Buna izin mi vereceksin?"

Hazal, Kenan'ın sırtına parmaklarını etine işleyecek kadar şiddetle bastırıyordu. Her söz biraz daha küçültüyordu, acıtıyordu. Sessiz kaldıkça Zehra bileniyordu ve sahip çıkılmadığı gerçeğiyle burun buruna geliyordu.

"Seni gebertirim, seni bu dünyadan silerim. Ya şimdi çık, git ya da ben seni zorla attırırım. Bir daha Hazal'a yaklaştığını görürsem Zehra..." Kadının boğazına sapladığı eliyle sıktı. "Cesedini bile bulamazlar," diye fısıldadı. Elini çekerek kadını duvara fırlattı. "Defol!"

Zehra hızlı adımlarla odadan çıkıp gittiğinde halası ve Kenan Hazal'ın hıçkırığını duydu. Ne kadar ağırdı, aldatan bir annenin, intihar eden bir babanın kızı olmak. Kâğıtlara imza atınca, emrinde binlerce insan çalışırken, o başarıdan bu başarıya koşunca zannediliyordu ki her şey güllük gülistanlık ama öyle değildi, Hazal'ın geçmiş önüne mendil açmış dilenci gibiydi, sürekli acınası...

Omuzlarından tutup kendinden kopardı. Başını önüne eğmiş, kaldırmıyordu. Öğlen yemeğini birlikte yiyelim demek için gelmişti, sürpriz yapacaktı ama çok başka şeylerin içine düşmü Hazal'ın,

“Ben kimsenin sevgilisini elinden almadım,” sözleri içini ~~dağlandırdı~~. Bilmediği garip bir şeyler dönüyordu ama öğrenirdi.

Halası omuzundan tutup kendine çevirdi. “Hazal, ~~kendine~~ ~~şey~~ Sözlerinin doğru olmadığını sen de biliyorsun. Bize siz ~~doğru~~ anlattınız, biz size inandık. İnsanların neler düşündüğünü ~~öğren~~ yemeyeceksin.”

“Zorlanıyorum,” derken sesi boğuktu. “Anlatamıyorum.”

“Bir şey anlatman gerekmiyor, Hazal,” dedi Kenan.

“Kenan doğru söylüyor,” dedi Yıldız.

“Hadi gidelim, seni almaya gelmiştim. Biraz temiz hava iyi gelecek.”

“Evet, çıkın. Ben hallederim buraları, dönmeyin.” Kenan'a bakış atan Yıldız, ona sessizce çok şey anlatıyordu. Kenan da başını hafifçe eğerek karşılık verdi.

“Ben bir toparlanayım.” Hazal odasındaki küçük bölmeye girdiğinde Yıldız, Kenan’a döndü. “Konunun onunla bir ilgisi yok Kenan. Lütfen destek ol.”

“İlgisi olduğunu düşünmedim, tam olarak ne olduğunu da bilmiyorum ama önemli değil, neden kendini bu kadar üzdüğünü öğreneceğim.”

“Anlatmak isterse anlatsın, onu zorlama. Bir gün mutlaka öğrenirsin.”

Hazal yüz hâlini toparlayıp odadan çıktığında Kenan ona yürüdü. Çantasını ve telefonunu uzatan Yıldız'ın elinden aldı Hazal. Önden Yıldız, arkalarından Kenan, Hazal'ın elini tutarak çıktı. Hazal'ın elinin kasılıyor olduğuna inanmak Kenan için çok ayrı bir acıydı. Bilmediği çok şey olduğuna bir kez daha emin oldu.

Yıldız'a dönerek gülümsedi Kenan. “Sonra görüşürüz,” diyerek Hazal'ın omzuna doladığı koluyla kadını kendine çekti. Etraflarında kimlerin olduğu, neler düşündüğü Kenan için zerre kadar değerli değildi bunu Hazal da bilmeliydi, arkalarından konuşan insanların bu gördüklerini de konuşmaları gerekiyordu. Gerekli gereksiz konuşmalar işleriydi.

Asansöre bindiklerinde nefesini saldı Hazal. Kenan'a kederli gözleriyle bakıyordu. Kenan, kadının yüzünü iki elinin arasına alıp alnından öptü. "Bakma öyle, o güzel mavi gözlerine hiç yakışmıyor."

Gözleri dolunca kapatıp başını iki yana salladı. "Çok üzgünüm, bunlara şahit olmanı istemezdim."

"Ben olan bir şey görmedim, aile içinde bu türlü olaylar her zaman olur." Asansörden inip elini tuttuğu kadını kendi aracına kadar götürdü. Kapıyı açıp gülümsedi. "Seni nereye götüreyim?"

"Huzura," diyerek bindi Hazal.

"Öyle bir yer biliyorum ama biraz uzak, gitsek mi cidden?"

Kapıyı kapatıp yerine geçti. Hazal'a dönerek parlayan yeşil gözleriyle baktığında, mahsun mavilere gülümsedi. "Trabzon'a gidelim mi?"

Hazal kaşları havada birkaç saniye cümleyi idrak edip gülümse-di. "Ara sıra durul Kenan, bir coşku var içinde, engel olamıyorsun." Gülüşü gitgide büyümüşü, Kenan uzanıp yanağından hızla öpücüğünü çalarak önüne döndü. "Gidelim."

Masasına bakarken onun yüzünü görüyor gibiydi. Hayalleri dün gecenin eşsiz hazlarından çıkamıyordu. Sabah uyandığında onu yanında bulamamış, kocaman bir hayal kırıklığı yaşamıştı ama o, Oğuzhan'dı. Geldiği gibi sessizce gitmişti. Onun da sabaha kendisiyle uyanmak istediğine emindi ama inadı tutmuştu, Ruken'i inletecek kadar da dirençliydi. Gülümsedi. "Hadi oradan, dirençli olsa soluğu yanımda almazdı."

Kendi düşüncelerini yine kendisi çürütmüştü. Kızmıştı kızmasına ama kokusu üzerine sinen adama kızgın kalmak için yeterli bir sebep değildi. Elini sol omzuna atıp gülümsedi. En çok sol omzunu seviyordu, oraya uzanıp başını çukura bırakınca, ülkeler arasında ajanlık yapan kod mühendisi Oğuzhan değil, Ruken'i kuzu kuzu seven bir adama dönüşüyordu.

Vurulan kapıya, “Gel,” diyerek, gülümsemesi yüzünde döndü. “Abi?”

Dünden bugüne aklından çıkmayan kardeşini bir de ofisinde ziyaret etmek istemişti Karahan. Ama ona baktığında dünkü keyifsiz kadının yerinde yeller estiğine şahit olunca şaşkınlığını gizledi.

“Hayırdır?” derken uzanıp abisini öptü.

“Buralardaydım, yemek yiyelim diyecektim.” Karahan, kardeşinin siyah saçlarını geriye itip öptü. “Dün keyfin yoktu, merak ettim tüm gece.”

“Yemek için vaktim yok ama kahve içeriz ve gayet iyiyim. Arada damarım tutuyor, ben de bir Kara’yım.” Masasına yaklaşıp kahve getirmelerini söyleyip telefonu kapattı. Masanın önüne karşılıklı oturup birbirlerine döndüler.

“Bizim damarımız öyle durduk yere tutmaz ama,” dedi Karahan.

Ruken daha büyük gülümsedi, laf almaya çalışıyordu abisi ama vermeyecekti. Henüz çok erkendi, diyeceği net bir şey yoktu ki Karahan ne duysa fazlasını bir an önce isteyecek, ortalığı yıkacaktı. Düşününce ablalarının hiç sevgililik dönemlerinin olmadığı ışık hızıyla gelip geçti aklından.

“Dün İsviçre’deki bir şirketten aldığımız ürünler hatalı geldi ama sonra öğrendim ki hatalı değilmiş. Şimdi makineleri yapmaya başlıyoruz, sıkıntı kalmadı.”

“Ruken, sen biraz fazla mı çalışıyorsun? Senin de bir aile kurma yaştın gelmedi mi? Tamam, ben diyordum biraz geç evlenmelisin, kariyer yapmalısın ama bacım, sen kariyer değil, devrim yaptın.”

“Kader...” derken burukça gülümsedi. Bir gün abisinden bu sözleri duyacağı aklına hayaline bile gelmezdi. Geçen on sene neler getirmiş, neler götürmüştü.

“Sana uygun bir nasip bulacağım. Bu kez de böyle olsun.”

Kahverengi gözlerini ardına kadar açıp abisine uzaylı gibi baktı. “Nasıl?” Sesi ç ‘ ‘maya yakındı. Abisini gülümserken görünce gevşedi. “Şaka ‘amalıydım.”

Karahan başını iki yana sallarken gülümsüyordu. “Şaka yapmıyorum, ciddiym ve sana en uygun nasibi bulacağım. Önce tanışır-sınız, bir bakarsınız anlaşılabilecek misiniz diye. Tanıdığım çok insan var genç, yakışıklı, kariyer sahibi, neden olmasın bacım?”

Gözlerini kırptırıp soluk aldı. “Abi sen iyi misin?”

“Mis gibiyim, hem zaten ne yapsam olmuyor, kız gidiyor, bari biri de böyle olsun dedim.” Karahan arkasına yaslandığında kahve-leri de gelmişti. Kapanan kapının ardından abisine döndü.

“Bu ailede herkes sevdiğiyle evlendi, benim ne eksğim var? Bana mantık evliliğini mi reva görüyorsun?”

Kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi Karahan. “Bacım o nasıl söz? Tanışır-sın, beğenir-sin, belki seversin, sanki seni zorla veriyor-muşum gibi konuşma. Sürekli ev ve iş arasında mekik dokuyorsun. Ne zaman biriyle tanışacak, gönül alışverişine gireceksin?”

Bakışları usulca kahvesine indi. Hazırlanıp gelmiş gibiydi abisi, Ruken o muhteşem çenesiyle üstesinden gelecekti. Naif bir tebes-süm ederek bakışlarını kaldırdı. “Daha erken, belki olur, tanışırım, eğer olmazsa düşünürüz ama bu sözlerin sana çok yabancı. Kim der-di Karahan Kara kardeşine evlen diyecek?”

“O, o zamandı; ablaların ve ben birer aile kurduk. Mutluyuz ve bu mutluluğu senin de yaşamayı istiyorum ama düzgün bir adamla. Seni benim kadar sevecek, üzmeyecek, yeri gelecek, koruyacak...”

Oğuzhan geldi geçti zihninden, abisi bilse ne derdi, bilemedi. Kendisi de çok az tanıyordu ama dürüst biri olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar ona dünyanın en güzel, en kıymetlisi gibi davranmış-tı. Parmağındaki yüzüğe kaydı bakışları. Milyon dolarlar değerinde-ki yüzük öylesine bir kadına verilmeyecek kadar kıymetliydi. Oğuz-han her şeyiyle Ruken’i istiyor ve seviyordu.

Karahan onu dikkatle izlerken kardeşinin sessizce dikkatini verdiği yüzüğe bakışlarını indirdi. Gözleri kısılıp hemen ardından aralandı ve kardeşine döndü. “Ruken?”

“Efendim,” dedi yüzüğü diğer eliyle kapattı. “Abi, sen takma bu kadar. Yanlış insanla olmaktansa yalnız kalmayı tercih ederim. Ka-riyere bıraktım, ne gelirse kabulüm ama zamanla.”

Başını aşağı yukarı salladı, gülümsemeye çalıştı. “Ben hazırda bekliyor olacağım.”

Sırt çantasının fermuarını çekip Kenan’a döndü. “Sen manyak-sın, beni de manyak edeceksin.” Gitmek istiyordu ama büyük ölçü-de çekingen hissediyordu. Ailesinin yanında ne işi vardı? Annesi ne der, babası ne düşünür? Ya dedesi? Ona ne diyecekti? “Dedeme ne diyeceğim?”

Önce Kenan’ın evine uğramış, üzerini değiştirmesinin ardından Hazal’ın evine birkaç parça eşya almaya gelmişlerdi. Kenan yeşil polo tişörtünün ona verdiği yetkiyle üzerindekiyle daha çok ortaya çıkan yeşil gözlerini devirdi. “Trabzon’a gidiyoruz diyeceğiz, yeme-yeceğim prenses torununu. Nasıl aldıysam öyle getireceğim.”

“Sana onu mu diyorum Kenan? Sevgilimle tatile çıkıyorum dede, hadi görüşürüz mü diyeceğim?” Kızıl saçlarını aynanın önün-den aldığı tokasıyla toplayıp atkuyruğu yaptı. “Daha önce hiç yap-madım.”

“Ne güzel...” derken yatağa oturup ellerini arkasına verdi, aya-ğın diğerinin üzerine atıp Hazal’a baktı. “Ailemle tanıştırmaya gö-türüyorum diyeceğim, kabul etmezse dedeni ya da halanı da alırsın. Bence bunu sevecek hatta bayılacak. Çok eğleneceğiz, çok.”

“Ailen beni görmeye hazır mı peki?”

Çakmak mavisi gözlere gülümseyip sağ elini uzattı. Hiç düşün-medeyi elini onun avucuna bıraktığında yavaşça çekildi. İki kolunu kadının ince beline sarıp oturduğu yerden bakarken başını kalırdı. “Hazır, annem bizde kalamayacağını söyledi.”

Hazal’ın gözleri büyüdü, kalbinde cam parçaları hissetti. “Bu ne demek?” derken sesi düşmüştü.

“Sana Hatice annemin evinde -Hilal yengemin annesi- oda ha-zırlayacağını söyledi.” Kahkaha attı ardından ve Hazal’ı hayretten hayrete düşürdü. “Başka sıkıntı yok.”

Hazal da gülümserken başı geriye düşmüştü. “Anladım, beni senden koruyor. Zavallı annen şu an benim evimde olduğunu bilse neler düşünürdü?”

Bacaklarını sıkılaştırıp kadını kendine daha sert bastırdı. Boyuna dolanan Hazal’ın kolları, ensesinde oynayan parmakların verdiği acıtıcı hislerle dişlerini sıkarak baktı. “Hiçbir şey düşünmez, kendini aksine inandırma. Seni görünce delirecek, bir aferin alırım bu kadar güzel gelin bulduğum için.”

Hazal’a Kenan’dan daha iyi gelen biri hiç olmamıştı. Kenan her sözüyle ona kendini eşsiz hissettiriyor, bulutların üzerinde bir dünya olduğunu anlatıyordu. Kalbi dörtmala atıyor, Kenan’a olan sevgisi, onun kendisine olan ilgisi hiç bitmesin, hep bu şekilde kalsın istiyordu.

“Sen mükemmel bir adamsın.”

“Sen de benim kızıl goncamsın.”

Birleşik dudakları gülümsemeye büyüdü. “Bunu sevdim,” derken Kenan’ın başını göğsüne yaslayıp derin nefes aldı.

Başını kadının göğüsleri üzerine yaslayıp, gözlerini kapattı. Akından silinen dünyaya ne tamdik ne yabancıydı. Hazal bambaşka bir hazdı, aşktı. Huzurdu ve en önemlisi ona her şeyiyle yetiyordu. Fazlası vardı ama Hazal’da tek bir eksik yoktu.

“Gece uçağıyla mı gitsek?” dedi başını kaldırmadan.

“Ben bilmem, daha önce iş için birkaç kez gittim ama şehirde kaldım. Köylerine hiç gitmedim, gece nasıl, gündüz nasıl, bilemiyorum. Gece gidebileceksek olabilir ama neden ki? Saat daha beş, geceye çok var. Ya ben unuttum, haber vereyim, uçağı hazırlasınlar.”

Kollarından çıkmak isteyen kadına izin vermeyip daha sıkı sarıldı. “Hayır, normal uçakla gideceğiz, hani şu tüm insanların kullandığı uçak.”

“Neden?” derken kaşlarını çatı Hazal.

“Biraz normal insanlar gibi yaşamalısın, ayakların yere basmıyor. Hayatının tadı tuzu yok Hazal. Paradan, şöhretinden sıyrılmalısın ki değişik, tatlı anıların biriksın.”

Kenan'ın saçlarını karıştırıp gülümsedi. "Uçakta ne gibi bir anım olabilir?" Kenan göz kırptı, o kadar sevimliydi ki Hazal ona bakarken bile mutlu oluyordu.

"Ön koltukta ağlayan ve hiç susmayan bir bebek olabilir, arkadaşları koltukta tartışan bir çift, yan tarafta ilgisiz bir sevgili. Dedikodu yaparız."

Hazal'ın kahkahası odanın içinde çınladı. Gün nasıl başlamıştı, nasıl devam ediyordu ve daha geceye kadar neler görecekti, duyacaktı. "Olabilirliği varmış."

"Güzel... Şimdi diğer sorularına dönelim. Gece gidebiliriz çünkü merkezde evimiz var, gece Çaykara'ya gitmemiz gerekmiyor, sonra..." dedi, bakışları Hazal'ın bluzunun kapattığı bedenini izledi. "Gece gidelim çünkü yatağın çok rahatmış. Biraz uyurduk."

Belinden tuttuğu kadını hızlı hareketiyle yatağa devirip kolunun altına çekti. Hazal ne ara sırtının yatakla buluştuğunu anlamadı. Şaşkınlığı çabuk geçip, yerini tatlı gülüşlere bıraktı. "Fırsatçı."

"Asla kaçırmam, fırsatım varsa gözümü bile kırpmam."

"Kenan," dedi mahsun bir sesle. "Senden tek bir şey istiyorum."

"Bir kadın için abartılı bir cümle oldu, tek bir şey... Neymiş o?"

"Güven istiyorum," derken gözleri kapalıydı Hazal'ın. "Çok güven istiyorum, sonsuz güven istiyorum. Bana koşulsuz güvenecek, sorgusuz inanacaksın."

Kaşlarını çatan Kenan geriye çekilip açılan mavi gözleri izledi. "Bunu neden söyledin?"

Gözleri dolan kadın, ellerini Kenan'ın yüzüne bıraktı. "Annem babamı aldattı," dedi sesi titrerken. Kenan'ın kaşları havalandı ama konuyla bağı kuramadı fakat soru da sormadı.

"Babam da intihar etti." Gözyaşları yatağa indi göz uçlarından. Kenan'ın hüznle parlayan yeşil gözlerine burukça gülümsedi. "Ben ne aldatan ne aldatılan biri olmamak için çok uğraştım ama kader önüme seni çıkardı. Ruken'in varlığının bana neden acı verdiğini anlamalısın. Teyzem beni büyütürken çok büyük bir hata yaptı ve ben çok geç fark ettim. Beni anneme benzettiğini anlamam çok za-

manımı aldı. Üzerimde hakkı vardı, sevgisi vardı. Beni gerçekten seviyordu veya ben öyle düşünüyordum, bilmiyorum. Ama beni maşa olarak kullanmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim.”

Her bir sözü aklına tek tek kazıyan Kenan'ın içi cız ederken alnını kadının göğüs boşluğuna yasladı. Saçlarının arasında gezen parmakların ondan merhamet dilenir gibi sahiplenici baskılarıyla karşılaştı. “Çok üzüldüm,” diyebildi, gerçek duyguları bunlardı. Başını kaldırıırken Hazal'ı da doğrulttu yatağın ortasında. Gözlerini silen kadına yardımcı oldu. Ellerini yanaklarını gezdirip kuruladı.

“Maşa derken ne demek istedin? Siz bugün ne için tartışıyordunuz?”

Hazal anlatmakla susmak arasında kalarak gözlerini kaçırdı. Kendisini seven adama söyleyemeyeceği kadar itici sözlerdi.

“Hazal?” Ellerini tutarak kendisine bakması için zorladı. “Dinliyorum.”

Bakışlarını birleşik olan ellerine indirdi. “Annem bir adamla, sevgilisiyle,” derken başını salladı umutsuzca. “Yurt dışına giderken uçak kazasında okyanusun derinliklerinde hayatını kaybetti. O adamın da bir eşi ve oğlu varmış. Kadın oğlunu alıp buraları terk etmiş ama şimdi dönmüş. Teyzem benden o adamı baştan çıkarmamı, kendime âşısı-”

“Tamam, tamam, daha fazla anlatma,” derken sesi sert ve soğuktu. “Böyle bir düşünceye sahip bir kadına hâlâ teyze diyorsun.”

Hazal'ın gözleri tekrar doldu ve elinin üzerindeki elleri kavradı. “Yemin ederim, senden önce de kabul etmedim. Adam evliymiş, çocuğu bile var, Kenan...”

Kenan daha fazlasını duymak istemiyordu ama Hazal'ın konuşmaya ihtiyacı var gibiydi. “Hazal, bir şeyleri açıklaman gerekmiyor.”

“Kenan, ben annem gibi değilim,” derken acısı derinlerden geliyordu, sesi şahitti. Kadının canı yanıyordu.

“Saçmalama.” Elinden tutup kendine çekti. Sımsıkı sarılırken elleri güven verircesine sırtında dolaştı. “Tabii ki değilsin, olanların seninle ne ilgisi var? Bunu sana o kadın yaptı, öyle düşünmeni

sağladı. Annenin bunu yapmış olmasıyla senin hiçbir ilgin olamaz. Ben seni tanıdım, benden nasıl kaçtığını gördüm, aksini nasıl düşünebilirim?”

Daha sıkı sarıldı adamın boynuna, sözlerin ona nasıl iyi geldiğini bir kendisi biliyordu. “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

Hazal’ı kendinden koparıp yüzünü elleri arasına aldı, gülümsedi Hazal’ın hazanla dolu mavi gözlerine, “Teşekkür edecek bir şey yok. Biz bir hayat kuracağız, içinde mutlulukla yaşayacağız, birbirimizi mutlu edeceğiz ve bunun için inanmak, anlaşılmak, anlamak zorundayız. Ben seninle şimdiden kendimi mutlu hissediyorum, zamanın bize daha getirecek çok fazla şeyi olduğuna eminim.”

Akmayı bırakan gözlerin son yaşlarını kuruladı. Hızlı birkaç öpücük kopartırken minicik gülümseyen dudaklara bakıyordu. “Sana koşulsuz şartsız güveniyorum ve uçak biletlerini yarın sabaha alıyorum.”

“Neden?” diye soran kadına, avına kilitlenmiş aslan gibi yaklaşıyordu. “Bu gece bana her yer dar, sabaha ancak kendime gelirim.”

On Altıncı Bölüm

Gözlerini araladığında yatağın boş tarafı yapayalnızsın diye göz kırpyordu. Her şey onunla değişmemeliydi ve aslında değişmiyordu. Oğuzhan bir boşluğu dolduran, kelimeyi tamamlayan eksik ve önemli harf gibiydi. Geçen sekiz sene boyunca, okulu bitirdiğinde etemeli, şimdi şu kimsenin aralamadığı kapıdan anne baba diye çıkarak giren birkaç tane çocuğu olmalıydı. Aile olmayı seviyordu, ailesi olmasını hep istemişti. Oğuzhan, o ötelediği hislerin yüzüne vurmasını sağlamıştı ve şimdi Ruken altından kalkamıyordu. Ne yapacağı konusunda bir fikri yoktu. İlk defa bir konuda kimserdi. Onu daha iyi tanımak, her şeyini çözmek ama en çok güzel şeyler yaşamak istiyordu. Kaçamaklar onu mutlu ediyordu ama nereye kadar? Oğuzhan'ın bir görünüp bir kaybolmasının nedenini biliyordu. "Bensiz yapabilir misin?" mesajı veriyordu.

Ruken tüm inadına rağmen yapabiliyordu. Ne kadar özlüyor da içine gömebiliyordu ama bunu nereye kadar uygulayacak, merak ediyordu. Yakışıklı ve karizmatik bir adam olması bir saf tutkuydu. Onu sardığı kollarını, bedenini aklma bile getiriyordu. Ruken, Oğuzhan'ın gülümseyen ela gözlerini, sürekli süsüm eden o şekilli dudaklarından döktüğü hoş sözleri unuttu.

Ve boyuna kadar yalana batmış hissediyordu. Abisine bin yalan söylüyor, gözlerinin içine baka baka inkâr ediyordu. Ne yapacaktı? Oğuzhan'ı ailesinin içine sokmak için çok erkendi. Ortada bir çocuk vardı ve kendini annesi olarak görmek için hazır bekliyordu. Kafası karışık ve çözülecek gibi değildi. Leyla ile bir kez karşılaşırsa artık dönüşü çok zor olan yollara girecekti.

Uzanıp telefonunu alıp ekranı açtı. Tek bir mesaj bile yoktu. Bir daha geleceği günü mü bekleyecekti? Bu çok saçmaydı, fazla saçma. Canı Ruken çektiğinde gelip alıp gidemezdi. “Ben ne istediğimi anlatırken nerede hata etmiş olabilirim,” diye mırıldandı. Gözlerini kapatmış, telefonu burnuna usul usul vurup çekiyordu. “Biraz zaman dedim, onu görmek istemediğimi söylemedim. Bu adam bana neyin acısını çektiriyor?”

Telefonu yatağa bırakıp sakince nefes aldı. “*Ben senin oyuncağım değilim. Ben Kenan değilim.* Ne demek istemişti?” Kaşları çatık doğruldu. “Ben Kenan’la oynamadım ki oyuncağım olsun. Oğuzhan’la da öyle, gayet açıktım.” Örtüyü hızla kaldırıp kalkacağı anda telefonun sesine döndü.

Oğuzhan yazısına bakınca içi ısındı. Yatağa geri yatıp başını yastığa bırakırken açtı telefonu. Neşeli ses tonuyla, “Efendim,” dedi.

“Anne,” diyen fısıltılı bir ses duydu. Telefonu kaldırıp baktığında yanlış kişi olmadığına bir kez daha emin oldu. “Alo?” dedi şaşkınlıkla.

“Anne benim, Leyla.” Küçük kız kıkırdıyordu.

Ruken’in gözleri kocaman olana kadar açıldı. Yatakta tekrar hızlıca doğruldu. “Leyla?” Aklında binlerce senaryo hızla dönüyordu ama Leyla’nın ona nasıl ulaşıyor olduğunu anlamıyordu. “Baban nerede? Beni nasıl aradın?”

“Babam uyuyor, odasından telefonu aldım.” Leyla yine küçük küçük kıkırtılar çıkarıyordu o şen sesinden.

Ayaklarını yere basıp, dirseğini bacağına verdi. Elini alnına vurup, gözlerini kapattı. “Beni nasıl aradın?”

“Babamın şifresini biliyorum, telefonunda senin fotoğraflarını

gördüm, sonra arama şeyine girdim ve fotoğrafına bakıp buldum. *Adı Güzel Kadın* yazıyordu, oraya bastım."

"Oğuzhan'ın kızından başka ne beklenir?" Mırıl mırıl sesi Leyla'ya ulaşmamıştı. "Beni aradığından babanın haberi yok ama öğrendiğinde sana kızabilir, biliyorsun, değil mi?"

"Şişt," dedi Leyla. "Odamda dolaba girdim, babam uyanmadan telefonu bırakmalıyım. Babama söylemezsin, değil mi?"

Ruken gülümsedi, çok sevimliydi. "Söylemem."

"Tabii söylemezsin, anneler kızlarının sırlarını saklar." Büyükçe kahkaha attı Leyla.

Ruken bunun başına nasıl geldiğini düşünüyordu. Bana neden anne diyor diye düşünüp cevapsız sorularıyla karışıyordu. "Telefonu babana götürür müsün Leyla? Uyanmamıştır, yanına bırak."

"Tamam," dedi küçük kız. "Ama beni görmeye gelmeyecek misin? Biliyor musun, ben yakında birinci sınıfa başlayacağım."

Yüreği dağlandı Ruken'in, ilk okul günü aklına geldi. "Biliyorum," diyebildi.

"Seni gerçekte görmek istiyorum ama hep rüyalarım gel-yorsun."

Ağlamaklı çıkan sesle gözlerini yumdu. Neyin içine yuvarlanı-yordu, nasıl değişik bir döngüydü? "Yine konuşacağız Leyla, hadi telefonu babana götür, başucuna bırak."

"Tamam, beni yine unutma ama olur mu?"

"Unutmam." Ruken burukça gülümsedi. Bir kıkırdama sesiyle telefon kapandı. Banyoya sürüdü kendini, karmakarışık bir ruh hâliyle hazırlanmaya başladı. Karanlık ruh hâline zıt beyaz renk gi-yindi. Sırtı kare, açık, önü boğazına kadar kapalı bir tulum tercih etti. Şimdi esmer teni daha belirgindi. Saçlarını yana toplayıp alttan sıkıca bağladı. Uzun taşlı sırt kolyesini taktı, pırlantalar sırtını süsle-di. Rutin makyajını da yaparak telefonu eline aldı. Hiç düşünmeden Oğuzhan'ı aradı.

Uyandığı belli olan adamın sesini işitti. "Seni aradı, değil mi?" diyordu.

“Çok zeki bir kızın var, büyüyünce ajan olacak. İz sürüşüne bayıldım.” Gülümsüyordu ve gülüşü Oğuzhan’a kadar gidiyordu.

“Seni hiç anlatmadım Ruken, inan bana. Kendi kendine kurduğu bir dünyada yaşıyor. Telefonumu karıştırdığında şüphelenmiştim ama ihtimal vermemiştim.”

“Fotoğraflarımızı görmüş, telefonuma oradan ulaşmış. Kendi kızının psikolojisiyle oynamayacağına eminim ama sanırım Leyla beni gerçek annesi sanıyor.”

“Ona bunu anlatacağım.”

“Neyi?” dedi Ruken, içine taş oturmuştu.

“Annesinin sen olmadığını.”

Kızımın annesi olacaksın diye çıkışan adamdan duyduğu sözler acıtmıştı. Değildi ama olmayacak mıydı?

“Sen neredesin Oğuzhan? Ben nerede yanlış yaptım? Sen neden bir görünüp bir kayboluyorsun? Leyla aramasa şu an konuşuyor bile olmayacaktık, biz nereye gidiyoruz?”

“Senin olmamızı istediğin yerdeyiz.”

Ruken bunu istediğine emin değildi. Kendini ya anlatamamıştı ya da Oğuzhan, Ruken’in canına okuma sözünü yerine getiriyordu. Kendini izah edemediğine emin oldu ama aksine bir söz etmek istemediği için, “Görüşürüz,” dedi. Oğuzhan’ın son sözlerine izin vermedi. Telefonu kapatıp odasından ve evinden çıkarken, işe gidene kadar kendine ne istediğini sordu. Cevapları olmayan soruların sahibiydi düşündüğü adam.

Uçakta arkasına dönüp minik boşluktan halasına baktı. Dedesi, halasının da yanlarında olmasını uygun bulmuştu, Kenan için de asla sorun olmamış hatta sevinmişti. Halasının yanında da Hilal oturuyordu, gideceklerini öğrenen Hilal, ikizleri halası Nergis’e bırakıp iki günlüğüne takılmıştı peşlerine, Kemal’in sirke satan suratına rağmen.

“Rahat mısın eltim?” dedi Hilal, mavi gözleriyle bilmiş bakışlar atarken.

Yıldız’ı da güldürmüştü, Hazal’ı da. “Rahatım eltim,” derken içinin huzurla, mutlulukla dolduğunu hissetti.

Halası da kendisi gibi özel uçağa alışkındı ama Kenan’ın fikrini de beğenmişti. Elindeki dergiden başını kaldıran Yıldız, yeğenine göz kırparak gülümseyince aynısını Hazal da ona gönderip önüne döndü.

“Bebek ağlamıyor ve kimse sevgilisiyle tartışmıyor Kenan, beni fena kandırdın. Neyin dedikodusunu yapacağız şimdi?”

Kenan başını Hazal’ın omuzuna bırakıp kulağına fısıldadı. “Dün geceyi konuşalım mı?” Gülümseyen nefesi çarptı kadının tenine.

Başını Kenan’ın alınına yaslarken elini ince sakalların üzerinde gezdirmeye başladı. “Hatırlat bir ara, burası uygun değil.”

“Peki,” derken başını iyice yerleştirdi çukura. “Biraz uyuyacağım sanırım.”

“Ben heyecandan geberirken sen uyuyacaksın?”

“Evet, çok uykum var, biliyorsun?”

“Sessiz olur musun, halam arkada.”

“Olayım madem.” Mırıldanarak yerinde kaydı, Hazal’a soku-larak uyumaya çalıştı. O kısa uykusuna dalarken Hazal gökyüzünü izliyordu. Hayatta Kenan gibi bir adamın var olduğuna inanmakta her an zorlanıyordu. Bir gün bu derece sevileceğinin -çok istiyor olsa da- başına geleceğinden emin değildi ama olmuştu. Bir buçuk ayı geçen kısa bir ilişkide onu ailesine götürüyordu ve bu yaşadığı basit camiada yıllar sürecektir bir olaydı.

Dürüsttü, asildi, sözü bir kez söylüyor, sonra arkasında duruyordu. En önemlisi, sevdiğini her şekilde anlatıyordu. Bu bir rüyaysa hiç bitmemeliydi. Tekrar Kenan’ın sakallarını okşadı. Adamın kendine daha çok sokulmasına tebessüm etti. Kalbi yükünü almış, onu terk etmişti, artık Kenan’da atıyordu. Ailesine nasip olmayan sevdayı yaşıyordu ve bozulacak olmasından ölesiye korkuyordu. Kenan’ı mutlu etmek için elinden geleni arkasına koymayacağını hisse-

diyordu çünkü Kenan öyle yapıyordu. Adam, kadını iliklerine kadar titretiyordu.

Havaalanına getirilen cipe binip, biraz daha sürecek olan yolculuğa devam ettiler. Dönemeçli yollardan ilk kez geçen Yıldız ve Hazal sadece izliyordu. Hayran olmamak elde değildi. Beğeni dolu sözleri dökülüyordu ara sıra. Hilal de gelip geçtikleri ilçeleri, köyleri anlatıyordu.

“Yarın Sümela’ya gidelim mi?” diye sordu Kenan, yanında oturan Hazal’a. “Daha önce gittin mi?”

Hazal başını olumsuz anlamda salladı. “Hiç gitmedim, olur, gidelim.”

“Halacığım?” dedi Kenan, arkasına aynada göz atıp. Yıldız bu çocuğa bayılıyordu, hayrandı. Nasıl bir aile terbiyesi aldığına şaşkıındı. “Ben gittim Kenan, uzun yıllar oldu ama gittim. Siz baş başa gidebilirsiniz.”

Kenan, Hazal’a döndü. “Londra, Paris, İtalya, Amerika gitmediğiniz yer yok Hazal Hanım ama bir Sümela Manastırı’na gidilme-miş.” Alaycı sesi, kinayeli sözlerine gülümsedi.

“Ya, öyle oldu Kenan Bey, beni götürecek prens bekledim.”

Hilal’in gülüşüne Yıldız da katıldı, Çaykara’ya varıncaya kadar devam eden atışma büyük keyif vermişti. Dördü de eğlenmişti, uzun yolu aşmanın sıkıntısı kalmamıştı çünkü Hilal ve Kenan ne kadar yollara aşınaysa Yıldız ve Hazal o kadar yabancıydı.

Kenan’m annesi Sultan Hanım, gelini Hilal’e kocaman sarılıp göz ucuyla da yeni gelinine baktı. Hilal kenara çekilip önce Yıldız Hanım’ı tanıştırdı. Hazal’m dizlerinin bağı çözülmüştü, hayatında bu kadar farklı bir heyecan hiç tatmamıştı.

Kadını inceliyordu, etine dolgun hatları ay gibi yüzü, oğulları gibi yeşil gözleri vardı ve dikkat ettiği en değişik nokta kadının yüzünde tek bir kırışık bile yoktu. Başındaki iğne oyalı tülbindinin rengini çok sevmişti çünkü bordo çiçekliydi oyası.

Halası da kenara çıkınca Kenan’ın gözleri annesi ve Hazal üzerinde keyifle gezindi. Çok eğleniyordu, çok.

“Hoş geldin kızım,” dedi Sultan Hanım.

Halasının daha önce uyarısı üzerine kadının eline uzandı. Bunu daha önce dedesinden başka kimseye yapmamıştı.

Kenan kapalı ama gülümseyen dudaklarını sağa sola keyifle kıvrıyordu. Annesinin Hazal’a sarılmasıyla dudak büktü. “Bana yok mu anne?”

Annesi kırılgan baktı oğluna. “Sana yok, kızım ile gelmesen görürdün sen, bir annen var mı, yok mu, unuttun hayırsız. Döndün ama bir gelmedin yanıma.”

Gülümseme sırası Hazal’a geçmişti, anne oğulun hâlleri onu mutlu etmişti. Annesizliğin acısını hissederek gülümsedi. Kenan’ın annesine şakayla karışık sarılmasına ve annesinin kısa bir nazdan sonra teslim olmasına gözlerinin dolduğunu hissetti.

Bir anda etrafları insan doldu. Hilal’in anne babası, dedeleri, Kenan’ın babası Ahmet Bey derken Hazal, hoş geldinleri birbirine karıştırmıştı. Kalabalık kocaman bir ailenin içine düşmüştü ve çok mutluydu.

Bahçede içilen son çaylarla yan yana yapılmış yapıyı özenle inceledi. Bir dağın başındaydılar ve iki büyük ev göz alıcıydı. Şehirde böyle zevkli yapılar görmediğini düşündü. Evlerin içleri de dışları da ormanın ortasında göz dolduruyordu.

“Şu benim babamın evi,” diyerek sağdaki evi işaret etti Hilal.

“Biz Kemal’le yan yana yaşadık, büyüdük.” Anlatırken kocasını özlediğini hissetti. “Abim de Nergis’le evlendi.” İç çekti etrafına baktı. “Ne günlerdi?”

Hazal gülümseyerek yan döndü. “Şu evden şu eve gelin oldunuz yani?”

“Aynen öyle oldu,” dedi Kenan, yengesine bakıp kahkaha attı. “Hakikaten, ne günlerdi...”

“Sırtıma,” diyerek şakasına çıkıştı Hilal.

Hazal da kendini tutamadan kahkaha attı ama neye güldüğünü soran olsa tek bir şey bilmiyordu. “Kenan güldü diye gülüyorum ama belli ki çok güzel şeyler olmuş.”

“Çok,” derken ‘k’ harfini uzattı Hilal. “Kocamı özledim, gidip arayacağım. Sesini duyayım bari, yüzünü göremeyeceğim.”

“Akşama damlar, çok dert etme,” dedi Kenan.

Bunu Hilal de tahmin ediyordu ama sadece gülümsedi. “Boş boş oturma, kızı hamağa götür, çay bahçelerini gezdir.”

“Ah...” dedi Kenan. “Hamağı nasıl unuturum abla?”

“Zevzek,” diyerek kocasının evine doğru yürüdü Hilal. Kendine ait bir odası vardı ve babasının evinde değil eşinin evinde kalmayı tercih ediyordu ki, ailesi de bunu istiyordu. Nergis de geldiğinde Hilal’in babasının evinde kalırdı.

Kenan da kalkıp elini uzattı, Hazal etraflarına baktı. Tutup tutmama konusunda kararsız kaldı. Evin içinden sesler yükseliyordu ve bu insanları henüz tanımıyordu. “Tutmalı mıyım?”

Kenan göz devirip Hazal’ın bileğine yapışıp çekti, ayağa kaldırıp elini tuttu. Evin yanındaki aşınmış yola ilerletti. “Bir daha duymayayım.”

“Çok kabasın.”

“Sen de ateş gibisin.”

Gözleri açıldı Hazal’ın. “Sessiz ol!”

Yokuşun başına getirip önce kendi çıktı. Hazal’a dönerek gülümsedi. “Ne kadar korkuyorsun Hazal! Sakin ol. Dikkatli bas, toprak nemli, kayabilirsin.”

Spor ayakkabısıyla dikkatle basıp, Kenan’ın onu çekmesiyle düzlüğe çıktı. “Tedbirli olmaya çalışıyorum.”

“Sen ol Hazal, sadece sen. Aksine kasarsan bir gariplik sezerler. Bu insanlar gerçek halk çünkü doğallar.” Elini Hazal’ın beline sarıp kendine çekerken alnından öptü. “Annem, Hatice anneme seni anlatıyordu.”

“Ya? Ne diyordu?” Mavi gözler merakla aralandı.

“Benum gelunlar da maviş maviş Hatce, oğullarımdaki şansa pak.” Annesini taklit eden adama bir süre bakıp yüksek sesle güldü.

“Ne?”

“Öyle dedi hatta ekledi: Biru gara, biri kızul bunların uşakları da kızul olur, pak dedum saa.”

“Çok tatlısın ya, sen biliyor muydun şiveyi? Hiç belli olmuyor.”

“Ben burada büyüdüm Hazal ve ayrıca dört dil biliyorum ama belli olmuyor, değil mi?”

Gülümseyen kadının kaşları inip kalktı. “Hiç belli olmuyor, Avrupa’da yaşamış bir adamın şu anki bulunduğu yer bile farklı.”

“Öyle bakmakla olmuyor değil mi? Kalıbın altında neler olduğunu görmek gerekiyor.”

“Belki...” dedi Hazal. “Ama ben görmeden sevmeye başladım. Bu konudaki teorin nedir?”

“Buna yıldırım aşkı diyoruz.” Başını kaldırıp yeşilliklerde göz gezdirdi. Hazal onu şevkle izliyordu, kendine inen bakışlara gülümsemedi. “Benden etkilendiğini söylediğinde kendimi başka bir dünyada bulduğumu itiraf etmek istiyorum. O kadar uzun ve karışık bir ilişkinin içindeydim ki başka bir kadının beğenisi ilk defa ilgimi çekmişti. Eğer o gece uyandırılmamış olsaydım hayatım çok daha karışık hâle gelecekti, hissediyorum.” Elleri kendini dikkatle dinleyen kadının kımıl saçlarına giderek topladı. “Hazal... Sen benim içimde uyuyan erkeği uyandırdın.”

Aklına Ruken gelen kadının bakışları adamın göğsüne indi. Ruken’in hayatında olacak olan adamdan hiç bahsetmemişti Kenan’a. Ruken böyle istemişti, nedenini sormamıştı ama içten içe hüznleniyordu.

“Yine hazan bakışlar...” Çenesinden tutup başını kaldırdı. “Yanlış bir karardan döndük, bunu üçümüz de biliyoruz, artık üzülmeyi bırakmalısın.”

“Geçecek. Ruken’i mutlu gördüğümde suçluluk hissetmeyeceğim. O sözleri etmesem şimdi üçümüz de farklı konumlarda olabirdik.”

“Senin konumun burasıydı, kader diye bir gerçek var, kimse engel olamaz. Kalp tercihini kendi yapar, kimseye söz hakkı verdiği görülmedi.”

“Bunu benden iyi kim bilebilir?”

“Ben.” Elinden tutup önden yürüdü. “Hadi, seni meşhur hama-
ğa götüreceğim.”

“Ne yapacağız orada hem bir hamak ne kadar meşhur olabi-
lirdi?”

“Sevdaluk edeceğuz.”

Hazal’ın şen sesleriyle elma ve ıhlamur ağacına bağlı, yıllar için-
de defalarca kez yenilenen ama yeri hiç değişmeyen hamağın yanına
geldiler. Kenan ayakkabılarını çıkartıp uzandı. Hazal da onu taklit
ederek Kenan’ın omuzuna uzanarak gözlerini kapattı. Sırtında sev-
diği adamın usulca dolaşan eli, mis gibi hava, sessizlik ve huzurun
doruk noktasında olduğunu hissediyordu.

“Burası abimle Hilal ablamın aşk yuvası. Kavga da etseler, sev-
gileri arşa da çıksa buraya gelirler. Yıllar içinde buranın özel bir yer
olduğunu kavradık. Ama şimdi anlıyorum ki burayı özel yapan ya-
nında sevdiğin insanın olmasıymış. İşte o yüzden meşhur.”

“Vay be... Demek benim de nasibim varmış. Huzuru hissedebi-
liyor musun?” diye mırıldandı. “Uykum geliyor.”

“Hissediyorum, kimse gelmez buraya, hadi uyu.”

“İhlamur kokuyor Kenan...” derken dalıyordu Hazal.

Saatine baktı Kenan, tam olarak gece on ikiydi. Odasının ışığını
kapatıp sessiz adımlarla evin giriş kapısına vardı. Sessizce açıp çıkıp,
yan eve giden yolu aştı ve arkasına dolandı.

“Nereye?” diyen Hilal’in sesiyle irkildi.

Kıkırtılarını işittiği kadına, başını yana yatırıp döndü. “Ajanlık
mı yapıyorsun abla?”

Adım adım yaklaştı Hilal. “Kuru iftira, kocamı bekliyorum. On
dakikaya geliyor.”

“Ben demiştim değil mi?”

“Seni de görüyorum Kenan.” Kahkahasını bastırıyordu Hilal.
“Merdiven lazım mı?”

“Yok, gündüzden pencerenin altına bıraktım.”

“İyi hadi,” derken önden ilerledi. “Gözcülük edeceğim sana.”

“Bir gün emeklerimi toplayacağımı biliyordum.”

“Ya sorma, nasipte bu da varmış.”

Kenan merdiveni Hilal’in eski odasının penceresine doğru dikti. Hilal de şahin bakışlarıyla sağı solu gözetliyordu. Tepeye ulaşınca telefonu çıkartıp Hazal’ı aradı. Odanın ışığı kapalıydı, hava ağır gelmişti ve uyuduğuna emindi. Saat dokuzda uyku geldi demeye başlamıştı Hazal.

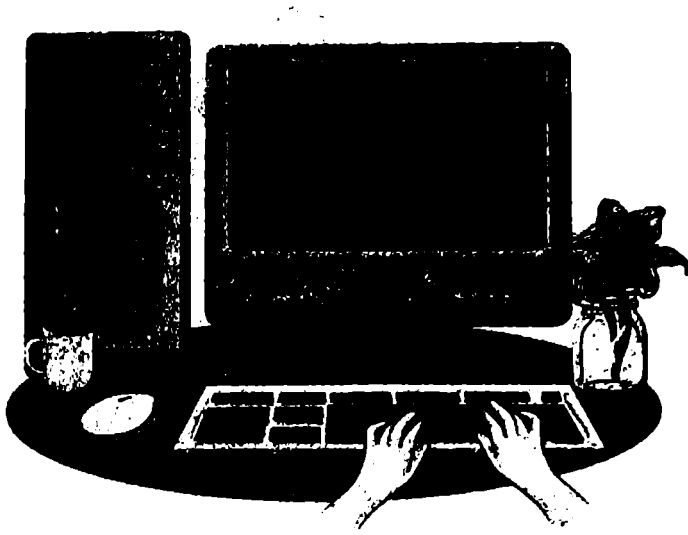
Uykulu mahmur sese, “Pencereyi aç,” deyip kapattı. Birkaç saniye sonra açılan pencereden gülümsedi. “Selam canım,” dediğinde Hilal’in gülme sesini duydular.

“Sen manyaksın!” Hazal gerçek bir çıkış ve şaşkınlıkla söylemişti. Adımını içeri atan Kenan, “Bunu daha önce fark etmiş olman gerekiyordu.”

Kapanan pencerenin sesiyle arkasını döndü Hilal, dönerken de “Ah aşk...” diye mırıldanmıştı. Kocasını karşısında görünce çılglık atacağı anda Kemal’in eli ağzına kapandı.

Kemal başını salladı. “Yaş oldu otuz beş ama Hilal Hanım hâlâ ajanlık peşinde.” Elini çekti Kemal.

Tüm gün özlediği adama sokuldu. “Her şey aşk için kocacığım, seni özledim.” Kocasına sokulurken en çok özleyen Kemal gibiydi.

On Yedinci Bölüm

Bir cumartesi günü evinde tek başına oturmanın verdiği ızdırabı dindirmek istiyordu. Eskiden, daha birkaç ay önce böylesi hislerinin olmadığını da biliyordu. Kalbindeki ağırlığın nedeninin bir adı vardı. Oğuzhan!

Akşam Efşan'la nargile gecesi yapacaklardı ama günü doldurması gerekiyordu. Bunun için yapması gereken de abisine gitmekti. Yeğenleriyle kafayı çekebilirdi. Belki yine o bitmeyen yemekli ve kalabalık günlerinden birine denk gelirdi. Bugün, o günkü kadar fevri değildi, daha çok durgundu ama bu durumun üstesinden gelecekti.

Her anını onu düşünerek geçiremezdi, eğer bunu yenemezse her günü zehir olacaktı. Bahçede kahvesini içerken telefonundan hesaplarına girmiş, neler olup bittiğine göz atıyordu. Her anını sosyal medyada yaşamıyordu veya takip konusunda istekli değildi ama ara sıra da olsa bakıyordu.

Ekranı ilk önüne gelen fotoğrafın Hazal ve Kenan'a ait olacağını bilmiyordu. Trabzon'a gittiklerini anlayıp dikkatle inceledi. "Nasıl mutlular..." derken tebessüm etti. Kenan'ın adına mutluydu, çok mutluydu. Kenan sevmeyi hak eden güzel bir adamdı ve kendisi ona bu zevki verememişti. "Birimizin sorunsuz olması güzel," diye

mırıldandı. “Bunların düğün yakın ama benim öküz hâlâ ortalarda yok.”

Fotoğrafi beğenip kapattı. Başka bir şey görmesine gerek yoktu. Ellerini yumruk yaparak çenesinin altına bıraktı. “Arasam bile değişmeyecek şeylerin olduğu kanaatindeyim. Canıma okuma sözünü tuttun da beni bırakmayacağın sözüne ne oldu?” Sessiz, fısıltı gibi sözleri içinin dışı vuruşuydu. Çenesini kaldırıp kollarını geriye uzattı, başını kolları üzerine yatırıp düşünmeye devam etti ama içinden çıkamıyordu. Nefesle ayaklandığında evden ayrılması beş dakikasını almamıştı.

Siyah aracını almıştı, kendisi kullanıyordu. Korumaları arkasından takipteydi. Düşünerek malikâneye gideceği yoldan saptı. Oğuzhan’a gidecek bir yol biliyordu. Madem bunu kendisi başarmıştı, adamı kendinden uzaklaştırmıştı, bir yolunu bulabilirdi, direksiyonu kırdı. Bir saat sonra AZA’da Zeynep, Aslı ve Azra’nın karşısında oturuyordu. Ona yardım edebilecek, tecrübe ve zekânın adını yazmış kadınların bir akıl vereceğinden hiç şüphesi yoktu.

Biraz uzağında, kulağında fısıltı kulaklığıyla sesleri eleyip sinyalleri masayı hedef alan Sümeysa’nın, onları dikkatle dinliyor olduğunu bilmiyordu.

“Sıcak bir cumartesi günü bizi neden burada topladığını anlatacak mısın?” diye soran Zeynep’e yüzünü buruşturdu Azra. “Kör müsün, suratına baksana, bu surat *başım dertte bana yardım edin* suratı.”

Azra’ya katılan Aslı kollarını masada birleştirip mahzun mahzun bakan Ruken’e yaklaştı. “Kim astı o güzel yüzünü?”

Tam konuşacağı anda Zeynep tekrar söze girdi. “Kenan değildir, değil mi?” Gözleri hüsrarla kısılmıştı.

“Yok,” dedi Azra. “Bu bakış *ben bir bok yedim* bakışı.”

Ruken gözlerini devirdi, sıra ona gelmiyordu. “Ablalarım...” dedi masaya dayadığı dirseğinden destek alıp ellerini yüzüne kapattı. Yüzünde ve sesinde bıkkınlık ve umutsuzluk kol geziyordu.

Üç kadın da sessizliğe bürünüp bekledi ama arada birbirlerine

sözsüz sorular göndermeyi ihmal etmiyor, yine sessizce cevaplıyorlardı.

“Ben... Ben sanırım âşık oluyorum.”

“Kime?” diyen üç kadın aynı anda konuştu. Ruken yüzünü elinden çekip arkasına yaslandı. Ne derse makbul olurdu, bilmiyordu. “Telefonlarınızı uzaklaştırabilir misiniz?”

Aslı ayağa kalkıp masadaki telefonları hızla kaparak kafenin kasa bölümüne yürüdü. Çekmeceye bırakıp geri döndü ve Ruken en baştan en sona tek tek anlattı. Kenan’a olan kırgınlığından dahi bahsetti.

“Ama bunu ona asla söylemeyin,” dedi Ruken. “Çok acıttı, ikinci kez vazgeçilmek... Yaraladı beni. Bunu onun da hissetmesini istemiyorum. Bu acıtan his bende kalabilir.”

Zeynep uzanarak elini sıktı. “Merak etme, duymayacak.”

“Peki neden bu adamın soyadı Kara?” diye sordu Aslı. “Bana ilginç geldi, size gelmedi mi?” derken arkadaşlarına döndü.

“Olabilir,” dedi Azra. “Tek Karalar bunlar olmasa gerek.”

“Tevafuk diyelim,” dedi Zeynep.

“Bırakın şimdi soyadını,” dedi Ruken. “Ben hatayı nerede yaptım? Benden kaçıyor, resmen benden kaçıyor.”

“Ruken sen hatayı ona o evden çıkarken yapmışsın,” dedi Azra. “Bize anlattığın güzellikleri sana veren adama, ‘Sen bu evde kal,’ dersen, o da sana, ‘Tamam,’ derse ve sen şimdi deli gibi onu özlersen hatayı kendinde aramalısın.”

“Abla arıyorum da bulamıyorum.”

“Kızım sen adamı terk etmişsin, uyan uyan,” dedi Zeynep. “Sen neden böyle yapıyorsun Ruken?”

Kederli bir bakış attı Zeynep’e. “Nasıl?”

Aslı öne eğildi. “Sen neden seni seven adamları kendinden uzaklaştırıyorsun?”

Ruken gözlerini kaçırdı, ne cevap vereceğini bilmiyordu ama az sonra onlardan duyacağına emindi.

“Ben diyeyim,” dedi Azra. “Çünkü Ruken, kendinden vazgeçmeyecek adamı arıyor.”

“Ve bence bir artı koyabiliriz,” dedi Aslı, gözleri Ruken’de. “Bunun için de vazgeçiyor ama kimse senin egonu tatmin edemiyor, değil mi?”

“Ego demesek,” dedi Ruken. “Ben sevilmek istiyorum.”

“Bunun için de sevmen gerekiyor,” dedi Zeynep.

“Ben ilişkiler hakkında konuşurken bir şeyi ya atlıyorum ya da tam anlatamıyorum,” dedi Aslı. “Şöyle etrafına bir bakar mısın? Bizi hiç sevdiğimiz adamları iterken gördün mü? Ya da ne bileyim, terk ederken veya onlara ilgi göstermezken?”

Ruken başını iki yana salladı. “Görmedim.”

“Bağlanma korkusu mu yaşıyorsun?” dedi Aslı. “Kimse seni ona bağlandın diye zincire vurmaz, aksine bu iyi bir şey. Birine ait olmak o kadar da kötü değil.”

“Abla,” dedi hüznle. “Belki ben vazgeçtim, bu doğru ama Kenan da elimden tutup *geleceksin* demedi veya *gitmiyorum, ben sensiz yapamam* da demedi. Biz birbirimizin yokluğuna çok basit uyum sağladık. Şu hissettiğim çaresizliği, yalnızlığı ben beş sene önce hissetmedim. Oğuzhan’da bambaşka bir dünya gördüm. Tek bir sözüy-
le ayaklarımı yerden kesiyordu. Gözümün içine bakıyordu ve beni anlamaya hatta gerekirse yargılamaya kadar ulaşıyordu. Bir kez...” dedi nefesini tazeleyip. “Bir kez benimle ilgilenmezlik etmedi. Eğer o olmasaydı, Kenan’dan nefret edecektim ama o bende kalan son Kenan’ı bile kurtardı.”

“Şuraya eklemek isterim,” dedi Azra. “Hazal olmasa belki de Kenan senden nefret edecekti?”

“Haklısın,” demekle yetindi Ruken. “Doğru zamanda doğru insanlar...”

“Güzel,” dedi Aslı. “O hâlde sen adama neden bu evde kal dedin?”

“Korkuyorum,” derken gözleri nemlendi.

“Neden korkuyorsun?” Aslı’nın sorusuyla arkadaşları da Ruken’in yüzüne baktı.

“Tekrar vazgeçilen olmaktan ve başıma yine geliyor.”

“Ama istemedi dedin,” dedi Azra. “Kızının annesi olacağını söylemiş, seni neden terk etsin?”

“Elinin altında bir kadın hâline geldim, evden çıktığımızda gerçek hayatın içinde tekrar nefes alacaktık ve gerçek hisleriyle gelsin istedim. Bir kadınla bir erkek bir evin içinde iki ay yaşarsa ve her şeyi paylaşırsa bunu aşk zannedebilir diye düşündüm.”

“Mantıklı,” dedi Azra ama devam etti. “Yine de şu var ki adam sana âşık olmuşsa?”

Ruken gözlerini yumdu, tek istediği buydu ama şimdi hiç emin değildi. “Hiç belli olmuyor.”

“Sen kendinden emin değilsin,” dedi Aslı. “Sen ne hissediyorsun?”

“Özlüyorum.” Sesinin ritmi düşmüş, üç kadının da gözleri önünde ıslak bir kedi yavrusunu andırıyordu. “Yastığın diğer tarafı boş, sabah uyanınca onu yanımda istiyorum. Evimde sıkılıyorum, işimde sıkılıyorum, hayatımın anlamı ailemin arasında sıkılıyorum. Amaçsız kalmış gibiyim, boş yaşıyorum, boş hissediyorum, ilk defa ne kadar üretsem de boş gibiyim. Hayatın anlamı kalmamış, okyanusun ortasında boşa kürek çekiyorum.”

“Sen olmuşsun,” dedi Zeynep. “Git bul onu, âşık değilse bile âşık et.”

“Gücüm yok,” dedi Ruken. “Ben fethedilmek istiyorum. Geçen on senenin bende etkisi bu! Kim olduğumun bir önemi yok, kod mühendisi olmamın, füze yapmamın, bir holdingi yönetmemin, milyarlar kazanmamın, ödül almamın bir önemi yok. Ben ait olmak için ait edinilmek istiyorum çünkü ben bir kadınıyım! Sevilme ve bunu görmek istiyorum.”

“Hazıra konmak istiyorsun Ruken,” dedi Aslı. “Elini taşın altına koyacaksın. Oğuzhan da terk edildiğini düşünüyor olmalı. Değer verilmediğini, özlenmediğini... O da bir erkek ve erkekler de seilmeyi sever. Sizin konuşmanız gerekiyor.”

“Katılıyorum,” dedi Azra. “Benim ayıyı yatır göğsüne, sev, dünya ona güzel, içmeden sarhoş oluyor.”

Ruken başını iki yana salladı. “Ortada yok! Evini bilmiyorum, aaramam hiçbir şeyi değiştirmez. O bir diplomat ve her şeyi gizli. Kendisi isterse beni buluyor ama ben ona ulaşamıyorum.”

“Eee,” dedi Zeynep. “Dönüp gelmesini mi bekleyeceğiz?”

“Tabii ki hayır,” dedi Aslı. “Kocamı bu günler için büyüttüm. Ben beş dakikada bulurum.”

“Abla,” dedi Ruken, Aslı gözlerinin içine baktı.

“Yiğit abim ve Oğuzhan sekiz senedir tanışıyormuş. Oğuzhan’ı bu ülkeye getiren de devletin içine koyan da Yiğit abi ve Oğuzhan’m İsviçre başta olmak üzere başka ülkelerde de holdingleri var. Takma adı Noble Black.”

“Hassiktir,” diye fısıldadı Aslı. “Şaka mı?” derken gözleri kocaman aralanmıştı. “Ben tanıyorum Noble Black’i.”

Kaşlarını çattı Zeynep. “Nasıl?”

“Geçen yıl İngiltere’de bir davette Yiğit tanıştırmıştı ama bana Türk olduğunu söylememişti. Yani benimle İngilizce konuşmuştu.”

Ruken şaşırmadı, Zeynep ve Azra da öyle. Azra burun kıvrırdı. “Yani Ruken, bekle bekle git, karanlık adam bul, ne olduğu belli değil.”

“O hâlde evi nerede Yiğit biliyordur?” dedi Zeynep.

“Mutlaka biliyordur ama evine mi gideceksin?” diye sordu Aslı.

“Bilmiyorum, buraya geldim, size anlattım ve sizin bana yardım etmenizi istiyorum. Abim bir şeylerin farkında, beni sıkıştırıp duruyor, Oğuzhan ortada yok ve ben kimseye bir şey anlatamıyorum. Ne anlatacağımı da bilmiyorum.”

Üç kadın da birbirine bakıp Ruken’e döndü. Ruken’in sıkıntılı hâline üzölmekle kalmak istemiyorlardı.

“Tamam,” dedi Aslı. “Bunda karışık bir durum söz konusu değil. Ailesiyle birlikte evime davet edeceğim ve sen de geleceksin. Ortada buluşma, uyar mı?”

“Leyla beni görürse işler karışır. Beni rüyasında görmüş, babasının telefonunu karıştırıp fotoğraflarımıza bakmış. Beni tanıyor

hatta dün sabah beni aradı. Babasının telefonunu gizlice alıp aradı ve bana *anne* dedi. Garip bir şekilde beni annesi zannediyor. Babası tek kelime etmediğini söyledi, ona inanıyorum ama Leyla bu duruma nasıl geldi, bilemiyorum.”

“Hım,” dedi Azra. “O zaman Rose Continent’e gideriz. Oğuzhan’ı getirmek Yiğit’in işi olsun.”

“Gelmez, o da benim gibi dışarı çıkmayı sevmiyor. Gece hayatından nefret ediyor, Yiğit abi zorlarsa anlar.”

“Ruken,” dedi Aslı. “Sizin sorunuz konuşularak çözülecek, onu arayıp konuşmak istediğini söyle. Gelmezse biz ensesinden tutar Florya’ya kapatırız.”

Ruken gülümserken, Azra ve Zeynep kahkaha attı. Aslı da kendi sözlerine gülümsedi. “Hayır, sen dur, ben arayacağım ve bizzat Noble’la konuşacağım.”

“İsmi de fiyakalı,” dedi Azra. “Soylu Kara...”

“Kendisi de çok yakışıklı,” diye ekledi Aslı. “Bizim kız turnayı gözünden vurmuş. Abin seni ipe dizecek öğrendiğinde.”

Ruken omuz silkti, umursamaz tavrı gerçekten de abisini takmıyor oluşundandı çünkü biliyordu, o mutluydu abisi sesini çıkartmazdı.

“Ben onu aramak istemiyorum,” dedi Ruken.

“Ruken sen temiz bir dayak istiyorsun,” dedi Azra.

“O beni bulacak! Benden geçenden ben de geçerim.”

“Geçtiğini kimse söylemedi, sana senin istediğini veriyor ve aslında senin ondan geçmemeni bekliyor. Siz bu tavırla devam ederseniz, sen inat, o inat, bu iş zor,” dedi Aslı.

“Aslında...” derken ablalarına utanarak baktı. “Birkaç gece önce gizlice evime girdi.”

“Gece!” dedi Zeynep. “Sonra?”

“Abla!” dedi gözlerini büyüterek.

Aslı sinisice gülümsedi. “Ürkütmeyin ceylanı, olan olmuş, belli. Umarım doğum kontrolünden haberiniz vardır. Sene olmuş 2025. Karahan’ın bünyesi bir bebek daha kaldırmaz.”

“Abla!” dedi Aslı’ya utançla çıkışarak.

“Eee, sonra?” dedi Azra. “Ne dediğini anlat?”

“Özlediğini söyledi ama neyi özlediğini tam anlamadım.”

“Bedenini mi, ruhunu mu? Haklısın,” dedi Zeynep.

“Sevdiğini söyledi mi?” diye sordu Aslı.

“Pek çok güzel söz arasından geçerse, hayır.”

“Onu ara ve bir yere çağır, ne hissediyorsan anlat ve dinle, anla. Sonrasına bir daha bakarsın,” dedi Aslı. “Hayatımda hiç diplomat kaçırmadım Ruken, ülkeler arası krize neden olabiliriz. Bu kez beni kocam bile kurtaramaz.”

“Abla kaçırmak yok, unut onu. Ha, belki ihtiyacımız olur bir gün, asla hayır demem.”

“Dünyanın sonu değil Ruken,” dedi Azra. “Seni mutlu etmesine izin ver, dur ve bak, hayat Oğuzhan’ın yanından nasıl görünüyor.”

Bakmak için can atıyordu ama adam onu kendi hâline bırakmıştı. En azından daha rahattı, içindeki sıkıntıları masaya bırakmıştı. Çok sevdiği ablalarının sözlerine kulak verecek, düşünecek, bir sonuca varacaktı. Kendisi aşkın tozlu yolunda dumana karışmıştı, bunu anlamıştı ve şimdi dumanın içinden çekip alacağı bir adamı vardı. Öyle ya da böyle. Oldukça haklıydı ablaları ama o, yine de fet-hedilen olmak istiyordu, terk edilen değil.

“Düşüneceğim.”

“Bir dakika, bir dakika!” diyerek hiddetle öne eğildi Azra. “Bill-boardlarımı toplatıp yakan, yok eden, kataloglarımı toplatan...”

“Oha, oha, oha,” dedi Zeynep.

Ruken yüzünü gülümseyerek buruşturup tek gözünü kapattı. Aslı’nın kahkahasıyla o da gülmek istedi ama Azra’nın haşin bakış-larından çekindi.

“Ulan!” diye yumruğunu masaya hafifçe vurdu. “Kaç milyon za-rardayım, haberi var mı?”

“Bir de diyor ki bu adam benden vazgeçiyor,” dedi Aslı. “Adam seni koca ülkenin gözünden sakınıyor, kıskançlıktan gözü dönü-

yor, sen de kalkmış, bu adam bana ne hissediyor diye soruyorsun.”

“Ama ortada yok abla,” dedi hüsrarla. “Bensiz de hayatta kalabiliyor, ben onu yanımda istiyorum.”

“Ruken,” dedi Zeynep hafif öfkeyle. “Biz duvara mı konuşuyoruz ablacığım? Oğuz, sen ve Kenan’ın arasında olanlardan haberdar, o da farkında bir gerçeğin.”

“Ne gerçeği?” derken kaşlarını çatı Ruken.

“Ne gerçeği...” diye mırıldandı Aslı. “Tabii ki senin erkeklere verdiğin değeri gösteremiyor oluşunun gerçeği. Top mu bu, atarsın, sana gelirse senindir?”

“Manyak,” diye mırıldandı Azra, Ruken’e bakarak. “Zorba seviyor bu.”

“Abisi kim?” dedi Aslı. “Gidemezsin diyecek adamı arıyor ama bilmiyor ki elinden kaçırmış.”

Hüsrarla gözlerini yumdu Ruken. “Kaçırmış demesek.”

“Olur, terk etmiş deriz,” dedi Zeynep. “Sözcükler gerçeği değiştirir mi?”

Kollarını masaya yatırıp başını kollarının üzerine bıraktı. “Ya siz neden bana yürüyorsunuz? Bana bir çare bulmanız gerekiyordu.”

“Çare senin beyninde,” dedi Aslı. “Biz o işlere bakmıyoruz ama sen söyle, ne istiyorsan biz sana yardım ederiz?”

Ruken başını kaldırıp muzipçe sırıttı. “Abla fikrimi değiştirdim, bizi Florya’ya kapatsana.”

Üç kadın da gülümseyerek başını sağa sola salladı. “Benim güzel bacım, daha basit bir yol var, sen onu buraya çağır. Gerekirse ben sizi kapatırım Florya’ya.”

Masaya başını bırakmış kadının arkasına bakıyordu üç kadın da. Ruken de onları izliyordu ama hiç Oğuzhan’ı çağırmayı düşünmüyordu.

“Hoş geldin damat,” dedi Aslı. “Kulakların mı cınladı?”

Saçları dağıtılmış, eskitilmiş kumaşıyla yırtık yaka tişörtünün

altına siyah kotu, ayaklarında botuyla serseri bir görünümüne bürünmüş adamı baştan ayağa süzdüler.

Ruken uzandığı masadan gözleri büyümüş, nefesini tutmuş şekilde usulca doğruldu. “Damat?” diye fısıldadı. Arkasına bakmak için başını çevirince saçları sırtına döküldü. Oğuzhan’ın o serseri hâline ilk kez şahit olurken, gözlerinin içinin bile gülüyor oluşuyla yutkundu.

İzleniyordu! Ya dinleniyorsa?

“Merhaba hanımlar.”

“Hoş geldin Oğuzhan, pazartesi 30 milyonluk çekimi masamda görmek istiyorum. Ben parayı sokaktan mı topluyorum lan, yaktın yıktın, işime balta vurdun,” dedi Azra.

“Sakin ol kızım,” dedi Zeynep. “Ürkütme enişteyi.”

“Yok canım,” dedi Aşlı. “Hiç ürkecek gibi durmuyor.”

Ruken önüne dönerken yüzünün alev aldığını hissediyordu. Bir an çantasını alıp kaçmayı bile düşündü ve hatta denemeye yeltendiği anda omuzundaki elin onu geri oturtmasıyla çantasının kulpunu sıktı.

“Nereye güzelim?” Oğuzhan, Ruken’in yanındaki sandalyeye oturdu. Sessiz kalan Ruken’e bakmayı kesip Azra’ya döndü. “Tamam ama özür dilemeyeceğim. Tebrik edebilirim, o kırmızı elbise müthişti fakat Ruken giymesin. Erkekleri katil edecek gücü parmaklarınızın ucunda taşıyorsunuz Azra Hanım.”

Gözlerini kırpıştıran Azra, saçlarını geriye attı. “Ben de teşekkür etmeyeceğim. Kaç gece uykularım kaçtı,” derken gözleri büyüdü ve hırslandı. “Delirmek üzereydim.”

Ruken ellerini kucağına saklayıp birleştirdi, bakışları bir yana, bir de karşısına kayıyordu. Oğuzhan’ın onu işaret ederek konuşmasıyla eridiğini hissetti.

“Şu güzellik tüm şehrin önüne serilir mi? Hadi serdin, sonra ben katil olmaz mıyım? Eğer başlangıçta burada olsaydım, asla izin vermezdim.”

Azra göz devirdi. “Bir daha aileden biriyle çalışmayacağım. Bu, sondu!”

Zeynep ve Aslı'nın kıkırtılarına sert bakan Azra, Oğuzhan'a döndü. "Kardeşim, senin dilin yok mu? Kenan geldi, abla dedi, usulünce as dedi, açık açık olmasın dedi, tamam dedim ama sen ne yaptın?" Azra öfkeyle nefesini alırken Oğuzhan gülümsedi.

"Ben Kerem miyim?"

Adama bakan Aslı *bak sen* dercesine dudaklarını kıvırdı. "Kenan, yalnız." Ayağa kaktı. "Hadi bize müsaade, siz konuşun, anlaşıp."

"Ya ben az daha kalsam," dedi Azra. "Daha sinirimi alamadım da."

Aslı kolundan tutup kalırdı. "Kalk canım, kalk."

Azra'yı bıraksalar Oğuzhan'ın üzerinde tepinecek gibi bir hâli vardı. Aslı kasadan telefonlarını alıp Azra'yı ite kaka dışarı çıkardıklarında Oğuzhan onlara bakıp gülümsüyordu ama kendine dönmüş kurşun bakışları fark edince gülümsemesi silindi.

"Sen beni takip mi ediyorsun?"

"Evet," dedi Oğuzhan. "Hatta dinliyorum." Omuzlarından tutup Ruken'i kafenin pencerelerinin olduğu kısmına döndürdü. "Bak, tam şurada, sarı saçlı bir kadın var."

Ruken elinde tabletiyle uğraşan kadını fark etti ve aniden kendilerine dönen kadının gülümseyip el sallıyor oluşuyla ciğerlerine derin nefes çekti. "Kim o?"

"Asistanım, saatlerdir izliyor, dinliyor ve bana rapor veriyor." Kadının saçları arasına fısıldadı. "Sen de benim senden vazgeçiyor olduğumu düşünüp dertleniyorsun."

Omuzlarını silkerek döndü. "Bu çok ayıp, saçma! Sen nasıl benim özelime böyle bir şey uygularsın?"

Kadının çıkışana aldırış etmeyerek saçının ucunu parmaklarına doladı. "Yaparım, sen de benim özelimsin."

"Üste çıkmaya çalışma! Evime de bir şeyler bıraktın mı? Telefonuma da girdin mi?"

"Yok, eve dokunmadım, telefonunun da güvenlik duvarını kıramadım."

Sandalyesinden kalktı Ruken. “Defol git, seni görmek istemiyorum. Hasta mısın sen? Yanıma gelmiş olsan duymak istediklerini ben sana söylerdim.”

“Hiç sanmıyorum,” diyerek ayağa kalktı, gitmeye hazırlanan kadına gözlerini devirdi. “Nereye Ruken?”

“Sana ne! Sana ne!” Kafenin kapısına koşar adım yürüdü.

Neler duyduğunu düşündükçe öfkesi katlanıyordu. Bunun çıplak hissetmekten farkı yoktu. İç dünyasını Oğuzhan’ın ellerine bırakmış gibi hissediyordu. Soruları verilmiş sınav gibi... Kafenin kapısından çıktığında korumaları Oğuzhan’ın önünü kesti. “Çekilin!” dedi Oğuzhan, net bir sesle.

Ruken durup döndü, Cihan ve Mutlu’nun sırtını görüyordu. Korumalarına, “Kırın ağzını burnunu,” diyebilirdi ama bunu yapmayacak kadar çok seviyordu. Kızgınlığının bir müddet sonra Oğuzhan tarafından uçurulacak olması gerçeğinin de pek tabii farkındaydı.

“Bırakın.”

Patronlarının sözünü ikiletmeden kenara çıktılar. Oğuzhan aralarından geçerek Ruken’in burnunun ucunda bitti ve fısıldadı. “Nereye Ruken?”

“Cehenneme sevgilim, gelecek misin? Ama sen dur, asistanın gelsin, o sana rapor eder.”

“Konuşacağız, gidemezsin.”

“Bana benim sözlerimle yürüme!” diyerek sertçe çıkıştı. “Her şeyi duydun, değil mi? Ne dediysem hepsini sana yetiştirdi ispiyoncun.”

“Sen konuşmadan önce de bu böyleydi. Sen bizim seyrimizi değiştirmiyorsun. Senin anlamadığın şey ne, biliyor musun? Sen bana güvenmiyorsun.”

“Üstüne bastın, sen de bırakıp gidiyorsun, herkes bırakıp gidiyor.”

Oğuzhan boynunu sağa sola esnetti. Gözlerini kapatıp açarak aşk dolu bakışlarını Ruken’e indirdi. “Otuz yılda birsin, seni bırakıp nereye gideyim? Nereden çıkartıyorsun sen bunları?”

Yol kenarında sıcak tepesine vururken saçlarını geriye attı Ruken. Başlamıştı özlü sözlerine ama bu onca sözü dinlediği gerçeğini değiştirmiyordu. Kendini berbat hissediyordu. “Beni dinleyeceğine gelip konuşmalıydın, kendimi salak gibi hissediyorum ve yol ortasında bunları konuşmak istemiyorum.” Başını yana yatırmış adama bakıp yüzünü buruşturdu. “Sen ne diye böyle giyindin? O saçların neden karışık? Ne bu serseri hava, güzel görünmen gereken biri mi var?”

Yana yatırdığı başı şaşkınlıkla açılan gözleriyle doğruldu. “Sana inanamıyorum, bu nasıl bir kıskançlık?”

“Kim? Ben mi? Sen aynaya bak, aynaya, pis röntgenci. Hiç laf yapma bana Oğuzhan, yaptığının üzerini çizecek değilim. Sen...” derken yerinde çırpındı. “Manyak mısın ya?” diye bağırdı.

“Evet,” dedi, sözlerine devam edeceği anda asistanı yanında belirdi.

“Bölüyorum ama...” dedi Sümeyra.

“Ne?” diye çıkıştı Oğuzhan.

Ruken kadına bakarken böceğe bakar gibiydi.

“Patron, Leyla’nın ateşi çıkmış, Nihan Hanım size ulaşamamış, hastaneye götürüyormuş Selim.”

Oğuzhan’m odağı değişirken Ruken de telaşla ona dönmüştü. “Gidiyoruz,” diyen Oğuzhan, Ruken’in bileğini yakalamıştı. “Nereye be manyak?” diye bağırdı Ruken, Cihan ve Mutlu’ya durmalarını için elini kaldırdı. Korumaları onunla çalışmaya başladığından bugüne kadar böyle aksiyon görmemişti.

Oğuzhan durup döndüğünde Ruken de ona çarparak durdu. “Sen benim kızımın annesi değil misin?”

Birkaç saniyeye sığan sessizlikle Ruken hiçbir şeyi çözemedi ama çözmek istemediğine emindi. “Öyle miyim?”

“Öylesin, kızımızın ateşi var ve biz hastaneye gidiyoruz.”

“Bu yol dönülmez, farkında mısın?” dedi Ruken.

“Biz dönülmez yolu geçeli çok oldu, sen hangi sapakta kaldın, çözemedim gitti.” Önüne dönerek çekiştirdi kadını. Ruken’in parlayan gülüşünü göremedi.

On Sekizinci Bölüm

Ürkek adımlarla odaya girdi. Oğuzhan elinden tutup içeri çekerken, bakışlarında korku vardı. Bir çocuğun annesi olmak önemliydi, özellikle hiç anne bilmemiş, kendisini annesi zanneden çocuk için çok ayrı bir durumdu. Çocuklara olan ilgisi, sevgisi yerli yerindeydi ama Leyla ona *anne* diyecekti. Kalbinin bir tık daha hızlı attığını hissetti.

“Anne?” dedi Oğuzhan.

Yüreği ağzına geldi Ruken’in. O meşhur anneyle karşılaşıyordu. Karşısındaki kadının dinç bedeni, yıllara meydan okuyan güzelliği beklediği bir şey değildi. Elli bir yaşından çok kırk yaşında bir kadın kadar gençti fakat kadını bir yerden tanıyor olduğu hissesine kapıldı. Siması tanıdık görünüyordu, zihnini sildi hemen, nereden tanıyacaktı? Kadının üzerindeki bakışlarından kaldırdı gözlerini hemen, sonra yatakta kendinden habersiz uyuyan küçük kıza çevirdi.

“Merhaba Ruken.”

Adını bilen kadına şaşırmadı. Oğuzhan’ın anlattığı anneyi ilk bakışta çözemediği için ürkekçe başını salladı. “Merhaba, geçmiş olsun.”

Elini bırakan adamın kızının başucuna gidişini izledi. “Sabah

bir şeyi yoktu, nasıl aniden ateşi çıktı?” Takılı seruma başını kaldırdı, henüz yeni takılmış görünüyordu. Kızının elindeki damar yolunun üzerini okşadı. Hiç sevmezdi Leyla hastaneleri. Ne zaman serum takılacak olsa ortalığı birbirine katardı ve hasta olmamak için ne denirse yerine getirirdi.

“Bilemiyorum, odasıındaydı, bakmak için girdiğimde uyuyor olduğunu gördüm.”

Uzun sarı saçları kıvr kıvr etrafına dağılmış, yanakları pembe pembe olmuş Leyla’ya yaklaştı. Çok narin ve zayıf bir çocuktur. Yaşından daha küçük göründüğünü fark etti Ruken. Yatağın diğer tarafına dolandı, babasının saçlarını geriye itişiyse gözlerini araladı Leyla. Baba kızı birlikte ilk görüşüydu, yüreğinin ortasında bir ateş topu dönmeye başladı. Ruken’in içini yaka yaka ateş saçıyordu, yakıyordu genç kadını. Nasıl güzel görünüyordu baba kız...

“Baba,” diyen Leyla’nın sesi yorgun ve boğuktur.

Oğuzhan kızına gülümsedi. “Küçük hanım hasta olmuş.” Babasına dönük olan Leyla, diğer yanındaki Ruken’i henüz fark edememişti.

“Annem geldi mi?”

Ruken gözlerini hızla kapattı, geri açtı. İkinci alev topu daha şiddetli dönerek yüreğini parçaladı. Onun annesi gelmemiştii, gelememiştii. Boğazına kadar çıkan yumruyu küçük öksürükle geriye itti. Yutkunmak yeterli olmayacaktı, biliyordu. Gözleri nemlenirken kendini gülümsemeye zorladı. “Geldim.” Küçük narin eli avucuna alırken döndü Leyla.

Hasta küçük kızın fersiz gözleri heyecanla parladı. “Aa, gelmişsin,” derken Ruken’in dolu gözleri gerçekten gülümsedi. Kalkmaya yeltenen kızı babası durdurdu. “Nereye Leyla? Elin acıyacak.”

Ruken de eğilip yatmasına yardım etti. O kadar sevimliydi ki ona bakarken içi eziliyordu. “Tamam, sakın ol,” diyebildi.

Leyla içli içli ağlamaya başladığında Nihan Hanım odayı terk etti, ağlamak istiyordu ve onları yalnız bırakmak.

“Sen gelirsın diye soğuk su içtim buzdolabından, buz gibiydi.

Babam seni arar dedim, çocukları hasta olunca anneler onların başında bekler, değil mi?"

Oğuzhan'ın nutku tutulurken doğruldu. Ellerini kızının üzerinden çekip hayatının anlam kazanan kadınlarına tepeden baktı. Leyla, Ruken'i âdeta kalbiyle çağırmıştı. Ateş topunun üçüncüsü Oğuzhan'ın kalbinde dönmeye başladı. Ruken'in yanağından düşen gözyaşını fark etti.

"Bir daha beni görmek istediğinde telefon açmalısın," dedi Ruken tek eliyle yanağını silerken. "Şimdi canın yanıyor."

"Olsun," derken öksürdü Leyla. "Yanıma yatsana anne," dedi.

Ruken kendilerini izleyen babaya bakamıyordu, yüzünde keder görmek isteyeceği en son kişi Oğuzhan'dı ve kendi kederini de görsün istemiyordu ama biliyordu ki o her şeyi görüyordu. Topuklu ayakkabılarını çıkartıp yan yatarak uzandığında göğsüne sokulan küçük kızın saçlarını geriye taradı. "Baban sana hiç iyi bakamamış Leyla."

Oğuzhan'ın kalkan kaşlarına aldırmadan devam etti. "Ne kadar zayıfsın."

"Babam bana yemek yedirmiyor ki."

Leyla'nın sözleriyle gözleri kocaman oldu Oğuzhan'ın. Birkaç cümle daha duyarsa küçük dilini bile yutabilirdi.

"Ben kendim yiyorum, çok az. Sonra midem bulanıyor ama sen yedirirsin, değil mi?"

Ok yaydan çıkmış, küçük bir çocuğun kalbine saplanmıştı, kopardıya kimsenin gücünün yetmeyeceği bir ipin ucunda sallanıyordu sevgi.

"Hadi biraz uyu, uyanınca eve gideceksin."

"Sen de gelecek misin, gelirsen uyurum."

"Geleceğim," dedi Ruken, başını yastığa bırakırken, Leyla daha çok sokuldu. Artık söz dinletmesi gereken bir kızı vardı ve ona neyi, nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama bildiği tek gerçek, Leyla'nın kendi içindeki kayıp kız çocuğu oluşuydu.

Doktorun gece hastanede kalmalarının daha güvenli olacağını söylemesi üzerine akşam Efşan'la olan nargile randevusu da iptal olmuştu.

“Daha ilk andan ekmeye başladın beni Ruken,” dedi Efşan, telefonun ucundan gülümseyerek. “Aşk olsun arkadaşım, ben sana böyle mi davranıyordum?”

“Saçmalama kızım, kız hasta, bırakıp gelemiyorum.”

“Tamam,” derken kahkaha attı Efşan. “Çen anne mi oldun çen?”

Ruken de gülümsedi. “Ne yaptığımı bilmiyorum ama oldum gibi. Abim beni ararsa ne diyeceğim, onu düşünüyorum.”

“Efşan’a gittim dersin, ben hallederim.”

“Can dostum, bir tanesin.”

“Hangi hastane? Vedat’la gelmek istiyoruz hem geçmiş olsuna hem de tanışmaya.”

Hastanenin adını verip kapattı telefonu ve Cihan’la Mutlu’ya döndü. “Siz eve gidin ama gelen olursa kapıyı açmayın. Abim gelirse hiç bakmayın ve ikizinizi de uyarıyorum, abime tek laf etmek yok.” İki korumanın baş sallamasını yemedi. “Abimin askerleri olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz? Size bir şey sordu mu?”

“Sordu,” dedi Mutlu. “Havaalanındaki beyefendiyi gördüğümüzü söylemedik.”

“Oğuzhan havaalanında gördüğünüz kişi. Güzel. Sizi ararsa Efşan’la birlikte diyeceksiniz. Eve gidin ve dinlenin, benim arabamı da götürün, ben dönerim. Merak etmeyin.”

Arkasını dönerek uzaklaşan korumalara güvenmiyordu, bir tek bu konuda güvenmiyordu ama şimdilik başka çaresi yoktu. Güvenmeyi deneyecekti. Nihan Hanım eve dönmüştü, hava kararmış, akşam kara örtüsünü kuşanmıştı. Koridorun bir ucunda Sümeysa ve adının Selim olduğunu öğrendiği adam bekliyordu. Sümeysa

ra'ya attığı ters bakışlarında kararlıydı. Zor sevecek gibiydi kadını.

Odaya girdiğinde Leyla hâlâ uyuyordu. İkinci serumu yeni takılmıştı, bir doz artan ateş düşürücüyle derin derin uyuyordu. Elinde telefonu, ayağını bacağına üzerine kırıp bırakmış rahat adama baktı, bir de uyuyan küçük kızına. İkili koltuğun boş olan kısmına yerleşirken telefonunu bırakan adamın göğsüne çekildi.

“Sana olan kızgınlığım henüz geçmedi,” diyerek itekledi o kaslı kolu ama başarılı olamadı. “Ben de öyle diyordum,” diye fısıldadı, tıpkı Ruken gibi. “Ruken canıma okusa da biraz aşka gelsek.”

Usul hareketiyle yerinden çıkıp ona döndü. “Senin aşk anlayışın bu mu? Ah, neden şaşırıyorum ki benim canıma okumak isteyen sendin.”

“Okudum mu, yok. Daha başlamamıştım bile ama senin hasretin tahminimden bile daha çekilmez. Ben anladım.” Başını salladı Oğuzhan.

“Neyi anladın acaba?”

“Ben ilişki adamı değilim, beceremiyorum. Benim nikâhı basmam şart. Ne o öyle gel, git, gelme, gitme, hiç bana göre değil. Bir kadını tanımaya yılların yetmeyeceğini bile bile kendime neden işkence edeyim ki?”

Ruken de değildi, ilişki demek stres demekti, gel git akıl karmaşası demekti. Deneyelim, düşüncesi onun aklına yatmıyordu ama bu sözleri de evlilik teklifi olarak algılamıyordu. “Sen bana güvenmiyor musun? Neden beni izliyordun, neden dinliyordun? Hâlâ ona bir şeyler hissettiğimi mi düşünüyorsun? Bu mu derdin?”

Oğuzhan yüzünü buruşturdu. “Şunu bir daha söyleme, lütfen. Onun sıfatını bile anma! Ben öyle bir şey düşünmedim, sana her an, her yerde ulaşabilmem için başka çarem yoktu. Çok zeki beyninle yaptığın duvarı kırabilseydim, sadece izlerdim ama kıramadım. Ben nereden bilebilirdim bugün o masada konumun geçeceğini? Fakat arkadaşlarını sevdim, daha çok bana çalışıyor gibiydiler.”

“Ben de onları çok seviyorum, onlar çok başka kadınlar.”

“Fark ettim. Ablaların dururken onlara gitmen bana ilginç geldi.”

“Ablalarımı da seviyorum ama AZA objektif olan taraf ve konuyu kaynatma!” Yumruğunu Oğuzhan’ın kalbine indirdi. “Bunu bir daha yapmayacaksın ve bu yaptığın için de sana ceza, bir daha böyle sokağa çıkmayacaksın.”

“Taktı, yine taktı. Gayet iyiyim.”

“Sorun o zaten, fazla iyisin, senin böyle bir tarzın mı vardı, ben neden göremedim?”

“Senin de var, bilmiyorum sanki bacağına kadar siyah çizmelerini, deri taytını, ceketini ve o kabartılmış saçlarını.”

Ruken’in gözleri büyüdü. “Nereden biliyorsun?”

“Gördüm, Rose Continent’ta doğum günündü sanırım.”

“Yok artık!” derken sesi tok çıkmıştı, bakışları Leyla’ya kaydı ama uyuyordu. Tekrar adama dönerken gözleri kısıldı. “Sen nasıl dürüst bir yalancısın? Var mı başka bana açıklayacağın, bilmediğim bir şeyler?”

“Var,” dedi kendinden emin. “Ama şimdi değil. Başka bir yerde olsak söylerdim, sen şimdi burayı ayağa kaldırsın.”

Ruken gözlerini kapatarak burnundan ciğerlerine derin nefes çekti. “Oğuzhan...”

“Güzelim.” Yaklaşıp dudağının ucundan öptü. “Başımı döndürüyorsun Ruken, dünyayı başıma geçireceğin anda da bu değişmeyecek, sen!” dedi burunları birbirine değiyordu ve Ruken gözleri kısık bakıyordu hâlâ. “Benimsin!” Bu kez dudaklarına çabucak dokunup çekildi. “Bunu hiç kimse ve hiçbir şey değiştiremez, Ankara’da da böyleydi, şimdi de.”

Sözler ve dokunuşlar ruhunu okşuyor, kalbini taçlandırıyordu ama o bilmediği her neyse bugün olmazsa yarın öğreneceğine emindi. Ne olduğunu tahmin edemiyordu ama ilişkilerini etkileyecek bir olayın varlığı aklına gelmiyordu. “Beni üzersen abime söylerim, seni öldürür.”

“Ne hakla öldürüyor beni? Ben ne yaptım ki?”

“Onu sen söyleyeceksin, ne yaptın ki? Demek beni üzeceksin.”

“Söylemem gereken bir gerçeği gizledim, üzülmemen için elim-

den geleni yapacağım ve pişman değilim, Ruken'le yatan Rukenci olurmuş, değil mi?"

"Evet, ben seni geberteceğim, kızımız da hem yetim hem öksüz kalacak, bundan korkuyorum."

"Senin tek korkun benim, benimki de sen. Bunu düşünerek hareket edeceğiz," dedi ve yanağına sokulup kulağına ulaştı. "Kızımız diyen küçük ağzını yiyeceğim. Çıkış noktamız senin varlığın, tenin ve hiç susmayan dilin, onun hastasıyım."

İki eliyle itti hafifçe. "Bunu öğrendiğimde bir daha konuşalım. Dua et o zaman, o çok sevdiğin dilim seni vurmasın."

Omuz silkerek arkasına yaslandı, konuyu değiştirmek istedi. "Odaya yatak istesinler, bu gece kızım ve kadınım ile uyuyacağım."

"Pişkin!" diyerek yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir pişkin!" Aklına gelenle yüzünü eski hâline getirdi. "Vedat ve Efşan gelecek birazdan hem tanışmak hem de geçmiş olsun demek istediler."

"Çok güzel, ben de tanışmak istiyordum. Uygun bir ortam değil ama nasip bugüneymiş. Selim'e ve Sümeysa'ya söyleriz, burada beklerler, biz kafeteryada bir şeyler içeriz."

Başını salladı ve öfkeyle atıldı. "O kızı benden uzak tut, onu gördükçe deliriyorum." Elleri havaya kalkıp indi.

"Ama o seni çok beğendi, ayrıca onun görevi bu, ben ne dersem yapmak zorunda. Ona bilenmekten vazgeç."

"Benim neyimi beğendi? Asistanlarından onay mı alıyorsun?"

Başını yana yatırıp ofladı. "Ruken, cidden o küçük ağzını ben ısırmadan arada sus, ha güzelim."

"Hayır, kaç tane asistanın var senin?"

"İki tane, onlar sadece asistan değil, donanımlı birer koruma, asistan, sekreter... Çok şeyler..."

"Kaç yıldır seninle çalışıyorlar?"

"Beş, ikisi de seninle yaşıyor. Özel insanlar, üstün zekâları ve fiziksel donanımları mevcut. Benim gibi olan her insana devlet tarafından tahsis ediliyorlar."

“Allah’ım...” diyerek inledi, omuzları inerek başını önüne ~~ettik~~ğinde ardından ne geleceğini merakla bekleyen adama ~~bakışlarını~~ kaldırdı. “Ben kiminle birlikteyim? Bakkal olamaz mıydın? ~~Süti~~ bile olabilirdin ama diplomat olmamalıydın.”

“O zaman seninle nasıl tanışacaktım?” derken gülümsedi: Oğuzhan.

“Ben bakkala su almaya gelirdim, tanıştırdık ama ben füze yaptığım adamla birlikteyim.”

“Bana diyene bakınız? Sen de eli dantelli ev kızı olabilirdin? Ne işin vardı Allah’ın dağında elin herifiyle?” Gözleri kısık kadına bakarak, “Cık cık” etti. “Sana ev dışında görevi yasaklıyorum ya benimle ya da asla!”

“Aynı şeyler senin için de geçerli, eğer bensiz bir göreve gidersen,” derken elini adamın boğazına dayayıp sıktı. Oğuzhan’ın geriye yatan başı, üstten bakan keskin bakışlarına aldırmadı. “Sen benim ailemin kadınlarının ne kadar kıskanç olduğunu bilemezsin, bir gece kafan olmadan göçersin bu dünyadan.” Başını yaklaştırdı. “Anladın mı canım?”

“Çok güzel, anladığıma göre anlaştık demektir. Ama başkana bunu izah edeceğimizi de düşünmemiz gerekiyor.”

“Ruken kıskanıyor diyeceksin, bu kadar net!” dedi elini çekerken.

Oğuzhan yüzünü buruşturdu. “O ne öyle, *karım izin vermiyor* der gibi. Benim de bir klasım var.”

“Benim de bir kariyerim var, koskoca füze yapmış kadınıma ama söz dinleyebiliyorum. Başka sözüm yok.” Kollarını göğsünde bağlayıp sırtını koltuğa verdi.

Kolunu uzatıp kadını kendine yaklaştırdı. “Ya Ruken?” dedi kızına bakarak. “Bu ülkede senden başka füze yapan kadın mı var?”

“Yok tabii, bir Ruken kolay yetişmiyor.”

“Ee, ben de yapan ikinci kişiden erkek olanıyım, bir Oğuzhan da zor bulunur. Senden daha zeki bir kadın olduğunu düşünmüyorum, öyleyse senden başkasıyla çalışmam!”

“Hoş olur tabii, ben senin için söylüyorum,” derken gülüşünü gizleme gereği görmedi.

“Kendini beğenmiş,” diyen adam kadının tepesine dudaklarını bastırdı. “Ama çok güzel işte, ne yapalım, kalbimizi çaldı bir esmer güzeli, sevmezsek ayıp olur, yazık olur.”

Güzel sözleri kalbine akıtan adamın göğsüne yaslandı. “Ben susayım sen konuş, sen konuşunca kendimi iyi hissediyorum.”

“O benim için geçerli.”

Ruken’in titreyen telefonuyla doğruldular. Hemen yanındaki telefonu alıp kapıya yürürken açtı. Oğuzhan da ardından kalkmıştı.

“Efendim?” dediğinde karşısında bulduğu arkadaşı ona gülümsüyordu. Telefonu kapatıp arka cebine bıraktı. “Geçmiş olsun,” diyen Efşan’a kocaman sarıldı. “Sağ ol canım,” dedi Ruken, ayrılırken.

Oğuzhan çoktan Vedat’a elini uzatmış hatta sıkmıştı. “Hoş geldiniz Oğuzhan.”

“Vedat Çelebi.”

“Adınızı duymamak imkânsız,” derken gülümsedi Oğuzhan.

“Hepsi uydurma,” dedi Vedat, hafif bir tebessümle.

“Biz Leyla’nın hediyesini verip geliyoruz,” diyen Efşan, yanındaki korumanın elindeki paketi alarak Ruken’le odaya girdi. Loş ışığın aydınlığı kadarıyla yatağın içindeki narin bedene yaklaştı. “Ne kadar narin,” diye mırıldandı Efşan.

“Evet. Sence de çok zayıf değil mi?”

“Fiziki yapısı bu olabilir ama melek gibi kuzum...” paketi başucundaki komodinin üzerine bıraktı. “Uyanınca verirsin annesi.”

Ruken elini kalbinin üzerine bırakıp iç çekti. “Nasıl anne dediğini bir duysan...”

“Kaderimiz ne kadar benziyor,” dedi Efşan. “İkimiz de doğurmadığınız çocukların annesi olduk.”

“Kader...” diye mırıldandı. İçinde Leyla’ya akan sıcacık bir damar vardı. Elinde olmadan çekiliyordu, öyle gelişigüzel seviyordu küçük kızı. Yadırgamadan, hiçbir eğreti his uyanmadan kucaklıyordu onu annelik içgüdüğü.

Dakikalar sonra kafeteryada karşılıklı kahvelerini yudumlayıp sohbeti derine çekiyorlardı. “Vedat,” dedi Oğuzhan, samimi bir sesle. Kendine çevrilen buz mavisi gözlere döndü. “Ruken bana bir kitap okuttu.”

Efşan fincanını bırakırken kıkırdadı. “Olamaz, işte geliyor gönlümün efendisi.” Vedat’ın ona dönen kısık gözleri, kıskançlıkla parlıyordu. “Efşan!” dediğinde genç kadın ağzına fermuar çekti. “Sustum.”

Ruken yanındaki adama dönerek gülümsedi. “Tartışma çıkarcaksın.”

“Neden?” dedi Oğuzhan, Ruken’e bakıp, Vedat’a döndü. “Okudum ve seninle tanışıp kitabı tartışmak istedim.”

“Nasıl buldun?” diye soran Vedat’ın umudu kendi fikri yönündeydi, yani Tunahan tam bir gıcıktı.

“Saçma!” dedi Oğuzhan. “Düz bir adam bir kere, sıkıcı.”

“Ve tam bir hayal ürünü,” diye ekledi Vedat, Efşan’ın damarına bastığını bilerek.

“Sensin hayal ürünü, sizsiniz sıkıcı. Tunahan’a kimse laf edemez.” Efşan yan dönerek saçını arkasına itekledi. “O bir romantik, o bir hayallerin prensi ve her kadının aradığı erkek.”

“Katılıyorum,” dedi Ruken. “Oyunsuz.” Oğuzhan’a dönerek gözlerini kıstı. “Oldukça dürüst, Miray çok şanslı. O anlatılmaz, yaşanır.”

Vedat, Efşan’a döndü. “Hayallerinin prensi demek?”

“Evet, öyle. Hayal kurdum Tuna, hayat verdi mafya.”

Vedat gözlerini devirdi. Oğuzhan gülüşünü saklamak için üstün bir çaba gösterip kazandı ama yanındaki küçük ağızlı kadın susmuyordu.

“Hayal kurdum Tuna, hayat verdi ajan. Adalete bak!”

“Bunlar hep yazarın suçu,” dedi Vedat, Oğuzhan’a. “Kadın ne yiyip içiyorsa aşktan başka bir şey bilmiyor, evde bir raf kitabı var, sıkıldıkça soluğu birinde alıyor. Sana tavsiyem, evine sokma!”

“Aa, ne münasebet! Ben o yazarın kitapları olmadan uyuyamıyorum,” dedi Ruken. “Ayrıca kitaplarının ilk sayfasını açıp bakarsanız tam olarak şöyle yazıyor: *Aşkı yazıyorsam öğreten biri var!* Uyduurmuyor ve ayrıca sizin gibi erkekler okuyup incelik öğrensin istiyor ama nerede...”

“Nankör,” diyerek Ruken’e döndü. “Neyin eksik?”

“Ya sen? Senin neyin eksik?” diye sordu Vedat, Efşan’a.

İki kadın da birbirine bakıp kahkaha attı. Eksik falan yoktu, herkes kendi kaderini en ucuna kadar istediği gibi yaşıyordu. Alabilecekları her şeyi alıyor, veriyorlardı. Efşan, Vedat’ın koluna sarıldı. “Ya ne alakası var, hem sen de seviyorsun, uydurma, kaç kez okudun kitabı?”

“Sen benden çok seviyorsun, sorun orada,” dedi Vedat.

“En sevdiğin sahne?” dedi Oğuzhan, Vedat’a, gülümsüyordu ve kolunun altına giren kadını sarıyordu.

Vedat gülümsedi. “Kerim’i halledip, Balat’ı yaktığı sahneler.”

Efşan başını kıkırtısıyla Vedat’ın omzuna gömdü. “Başka ne beklenir ki...”

“Benimki,” dedi Oğuzhan. “Tango sahnesi, mükemmeldi.”

Efşan dudak bükerken başını Vedat’ın omuzuna yaslamıştı. “Ya sen Ruken?” diye sordu arkadaşına.

“En başlarda, gece balkonda Tuna kitabını yazarken Miray’ın sigara içmesine şahit olması, asla unutamıyorum. Ya sen?”

Efşan kitabın tamamını seviyordu, her bir sayfasını ama çok sevdiği bir yer elbette vardı. “Sokak ortasında *kalbini istiyorum* dedi ya zalim, orada başladı bizim aşkımız.”

“Senin aşkınıza...” diye başlayan yeni bir tartışmayı Ruken ve Oğuzhan gülümseyerek, zevkle izledi.

Onları seyreden bir çift tehlikeli göz vardı ve bunu hiçbirini fark edememişti. Masadakiler neşeyle sohbet ederken, o arkasını dönerek uzaklaşmıştı.

Odaya girip getirilen yatağa yaklaşıp yan yana oturup Leyla'yı izlediler. Hâlâ derin bir uykundaydı, ağırları dindikçe uyuyordu Leyla.

“Ona benim gerçek annesi olmadığımı söylemek zorundasın.”

“Biliyorum ama nasıl anlatacağım konusunda bir fikrim yok. Uzmana danışmalıyız.”

“Evet, uzman iyi fikir. Bir gün annesi çıkıp gelirse ne olacak? Karşısına geçerek, ‘Merhaba tatlı kız, ben senin annenim,’ derse?”

“Leyla onu görmek isterse bir gün bunu düşünebilirim ama karşısına çıkamaz, bence bunu yapmamalı. Bir damla anne sütü içmedi Leyla, ona en kaliteli mamaları alıyordum ama büyümüyordu. Küçük, minicik geldi dünyaya, gelişmemiştii çünkü o kadın bedeninin bozulacağı korkusuyla aç yaşıyordu. Hangi anne doğurduğu bebeğin yüzünü bile görmek istemez?”

Sesinden nasıl acı çektiğini hissediyordu. Oğuzhan'ın yüzü kasatı, kederle yıkılmış gibiydi. Ona sarılma ihtiyacıyla dolup taşı acısının almak istiyordu. Kolunun altına sokulurken bir elini sırtına, diğerini göğsüne yerleştirdi. “O kadının katili olmak istemiyorum Ruken, kızıma bunu yapamam! Umarım bir köşede sessize ölür.”

Bir şey diyemedi ama acımasız Oğuzhan'la tanışıyor. Sevdigi adamın gözü, tahmininden çok daha karaydı. “Uyuyalım artık.” Ayaklanıp Oğuzhan'ın yanağına ve gamzesine öpücüklerini bıraktı, öpücükler aldı. “Ben Leyla'nın yanında yatacağım.”

Başını salladı, Ruken kızının yanına uzanıp onu sarmalarken Leyla'nın ona sokuluşunu izledi. Saatlerce izledi, sabaha dek izledi. Hayatında ilk kez gördüğü sahneleri sonsuza dek zihnine kazıdı.

“Atla bakalım.” Ruken iki kolunu da açtı. Leyla’yı özenle giydirmişti, artık gitme vaktiydi. Küçük kız Ruken’e bakarken eriyordu. Sabah uyandığında onu yanında bulmasıyla çılgılık atmıştı. Geç uykuya dalmış olan babasını yerinden sıçratmıştı. Ruken gözlerini açmadan gülümsemişti.

Oğuzhan kadınlarına bakarak gülümsüyordu. Leyla inanılmaz bir hızla Ruken’e alışıyordu. Kızının Ruken’in kollarına uçmasını izlerken kocaman gülümsedi.

İncecik kollarını Ruken’in boynuna dolayıp bacaklarını kadının karnına sardı. “Bize geleceksin, değil mi?”

Emin değildi Ruken ama Leyla’yı üzmemek istemiyordu. Nihan Hanım ondan kaçıyor gibiydi ve şimdi evlerine gitmekten çekince duyuyordu. “Sen babanla gitsen, ben sonra gelsem? Evime gidip üzerimi değiştirsem, olmaz mı?”

“Olmaz,” dedi baba ve kız aynı anda.

Oğuzhan’a göz devirip Leyla’ya gülümsedi. “O zaman çok kısa kalacağım, daha sonra gitmem gereken bir yer var. Akşama söz, yine gelirim, uyurken bana masal okursun.”

Leyla kıkırdadı. “Sen bana okuyacaksın akıllım ama ben masal sevmem.”

“Sen okumayı biliyorsun,” derken küçük kızın burnunu parmaklarıyla sıkıştırıp serbest bıraktı. “Nasıl öğrendin diye sormuyorum bile Leyla, baban bir dâhi, çocuğu da deha olacak.”

“Bana diyene bakınız,” derken kapıyı açtı Oğuzhan. “Annesi de bir deha ve Leyla okumayı kendisi öğrendi, adını yazmayı öğreniyordu, bir baktık, alfabeyi çözmüş.”

Açılan kapıdan kucağında Leyla’yla çıktı. “Şaşırmadım. Yerimizi yetiştirmemiz gereken insanlar olacaktı.”

Asansörün tuşuna basan Sümeıra’ya yandan baktı. Bir süre gideceğı belliydi. Sümeıra da bunu hissediyordu. Asansöre birlikte binip, aracın arkasına yerleştiler. Yol boyunca Ruken’in kucağından inmemişti Leyla. Sürekli konuşuyordu ve o konuşurken Ruken onun kurduğı cümlelere hayran oluyordu, cevaplara

verdiği anlık tepkileri daha çok yetişkin bir insanı anımsatıyordu.

Kendi oturduğu siteye giden yoldan aldığı bakışlarını Oğuzhan'a çevirdi. "Bu yol?"

Oğuzhan gülümseyerek göz kırptığında Ruken'in dişleri birbirine değdi, gözleri kısıldı. "Sen benim oturduğum yerde mi oturuyorsun?"

"Bir sokak arkadayım."

"Aa!" diye bağırdı Leyla, edilen hiçbir sözü kaçırmıyordu. "Aynı yerde mi evlerimiz?"

Oğuzhan dudaklarını birleştirip başka söz etmedi. Gelecekte onu daha büyük bir sıkıntı bekliyordu, ona göre her yol Ruken'di ama kolay olmayacak gibi bir hisse kapılmıştı.

Ruken, Leyla'nın yanında bir şey diyemediği için küçük kıza dönüp gülümsedi. "Ya, evet canım. Bana yürüyerek bile gelebilirsin."

"Anneler, babalarla yaşamıyor mu?" diye sorarken gözleri kocaman açıldı. "Öyle olması gerekiyordu."

Ruken onun şaşkın tepkisine gülümsedi. "Sonra bunları konuşacağız, tamam mı?"

"Tamam," dedi ama kollarım sımsıkı sardı Ruken'in boynuna. Ruken'in kurşun bakışları Oğuzhan üzerindeydi.

En az kendi evi kadar görkemli yapıdan içeri girip asansöre ilerledi. Leyla onun kucağından bir an olsun inmiyordu. Ev, kendi evinden üç kat daha büyüktü. Ev, üç cephesini camların kapladığı bir yapıydı, kendi evi iki katlıydı ama bu ev dört kattan oluşuyordu. Leyla'nın odasına, Oğuzhan'm yönlendirmesiyle girdi.

Bir duvar yerden tavana bebekti. Mor tüllerin süslediği prenses yatağına ilerleyip Leyla'yı kucağından indirdi. Saçlarını geriye toplayıp küçük suratını elleri arasına aldı. "Şimdi yemeğini yiyecek ve yatağından hiç çıkmayacaksın, anlaştık mı?"

Zeki bakışlarıyla başını salladı. "Yemeğimi bitirene kadar benimle kalacak mısın?" Solgun yüzü daha çok üzgündü Leyla'nın.

"Kalacağım ama sonra gideceğim, akşam yine geleceğim. Sonraki akşamlar da geleceğim, ben çalışıyorum, gündüz evde değilim

ama akşamları mutlaka geleceğim. Üzerini değiştirelim, sen dinlen. Bana kıyafetlerinin yerini gösterecek misin?”

Yataktan zıplayarak indi, dolabının önüne geçip sürgüyü çekti. “Burada,” derken gülümsüyordu.

Gözüne kestirdiği pijamaları alıp Leyla’ya döndü. “Banyoya git, ben de geliyorum.”

Leyla banyoya uçarak girerken Ruken, Oğuzhan’ın dibine kadar girdi. “Şu işim bitsin, sonra senin banyonu göreceğim, umarım küvet vardır çünkü seni orada boğacağım.”

Boynunu sağa sola yatırıp esnetti, ela gözlerini kısarak indirdi. “Bekliyorum.” Odadan çıkarken Ruken onun pişkin tavrına dişlerini sıktı. Banyoya geçip Leyla’ya kısa bir duş aldırıp saçlarını kuruttu. Anneliğe yabancı değildi çünkü bir deste yeğeni vardı ve ablalarının, Nazlı’dan çok şey öğrenmişti. Üçüzlerle çok gece uykusuz kalmışlıkları vardı, alışkındı.

Yemeğini yedirip, ilaçlarını verdiği Leyla’nın yanağına kocaman bir öpücük kondurup akşam geleceğini tekrar ederek uykuya gönderip odadan çıktı. Elindeki tepsiyle olduğu yerde durdu bir süre. Neler yapıyordu? Neredeydi? Bu akış başını döndürüyordu ve Nihan Hanım’ı hâlâ görmemişti. Tahmininden çok daha çetin bir kayınlıdeyle burun burunaydı.

“Uyudu mu?”

Oğuzhan’a dönerken tepsiyi koridordaki konsolun üzerine bıraktı. “Annen nerede, neden göremiyorum?”

“Annem evde değil.” Ruken’in yüzüne bakamıyordu, oğluna ettiği sitem sözleriyle ortadan kaybolmayı tercih etmişti Nihan.

“Annen benden hoşlanmıyor sanırım?”

“Sorun o değil.”

“Bir sorun var yani?” Saçları nemli, sabun kokularının yayıldığı adama yaklaştı. “Bunca zaman benim iki adım ötemde oturuyordun ve bana bunu söylemedin. Bana geldiğinde siteye nasıl girdiğini bile sorgulamadım. Adam diplomat dedim, ülkeler arası kimlik gösterip

geçiyor, siteye girmesinde ne zorluk var ki diye düşündüm. Sen beni daha ne kadar aptal yerine koyacaksın?”

Ruken’in arkasına dolanıp sırtından iteklemeye başladı. “Şu sondaki oda benim odam, orada istediğin kadar bağırabilirsin.”

“Salona inmeyi tercih ederim,” diyerek arkasını döndü ama elinden tutan adam onu odaya çoktan yaklaştırmıştı. Kapıyı açarak içeri çekti, karşısına geçip tepeden baktı.

“Ben bu evi İstanbul’a ilk geldiğim gün aldım Ruken.”

“Ben de onu diyorum, sen nesin, kimsin? Kulüpte beni görüyorsun, ne giydiğime dikkat ediyorsun, benim ödül törenimi izliyorsun. Evimin dibinde ev alıyorsun, benimle bir projeye imza atıyorsun, seninle aynı evde iki ay yaşadım ben, birden kızına anne oluyorum.”

Hafif sert sesini yine de yükseltmiyordu. Odalar arasında mesafe vardı, Leyla’nın duymasını istemiyordu. Sözleri beyninde yankı buluyordu, bu sözlerinin tamamını birleştirmesi, karşısındaki adamda ilk kez kocaman bir soru işaretine neden oluyordu.

“Oğuzhan Kara’yım.” Ruken’in öfkeli kahve gözleri hiç tekin değildi ama devam edecekti. “Ben bir Kara’yım.”

Suskunluğu birkaç saniye sürdü, gözleri kısılıp başını geriye çekti. Ağzı dolu dolu, “Ben bir Kara’yım,” diyen adamdan ne çıkaracağını düşündü. “Ne demek istiyorsun?” Sesi fısıltı kadar usul çıkmıştı.

“Kim olduğumun seninle bir ilgisi yok, gerçekten. Evet, seni ödül töreninde izledim, çok beğendim, yalan söylemedim ama öncesinde seni tanıyordum. Seni tanımam o kadar zor değildi, biz aynı işe gönül verdik, seni tanımam sorun olamaz.”

Ruken duyduğu cümleleri birleştirmeye uğraşıyordu, neye çarptığını anlamak için deliriyordu.

Ruken’in daha fazlasını bekleyen bakışlarıyla odasının içinde gözlerini gezdirip kadına döndü. “Döndüm ve seni tanımak istedim, sevgilin varmış, yokmuş, ilgilenmedim ama seni de baştan çıkarmadım. Her şey kendiliğinden oldu, seninle çalışacağımı her

şeyimin üzerine yemin ederim ki bilmiyordum, döndüğümde öğrendim.”

Ruken bir adım geriye çıktı. “Hasta mısın sen? Saplantı hâline mi getirdin beni?”

Bir adım daha yaklaştı Oğuzhan, yüzü hiç bu kadar tedirgin bir hâl almamıştı. Şimdi gerçekten korkuyordu, kendini anlatamazsa Ruken onu harcayacaktı. “Hayır, hayır, öyle düşünme! Çıldırır mı? Asla öyle bir şey yok. Bendeki seni, sen var ettin, saplantı falan değil.”

Bir adım daha geriye çıktı. “Anlattıkların başka bir açıklamaya yer vermiyor Oğuzhan, korkutuyorsun beni.”

Ruken’in üzerine gitmekten vazgeçip durdu. “Arıyı senin yaptığını öğrendiğimde merak ettim, öyle başladı ama saplantı değil. Seni merak etmemin başka bir nedeni daha vardı, neden hiç basit değildi ve ben seni tanımak istedim.”

Daha fazla karışıyordu, her an çıkmaza giriyordu. “Bilmece gibi konuşmayı bırak!” Elleri iki yanına sertçe açılmıştı. “Ben neyi atladım?”

Derin soluğunu alıp verirken gözlerini anlık kapatıp açarak el gözlerini endişe içinde bekleyen kadına çevirdi. “Ben...” dedi, sözlerin devamı onları nereye götürecek bilemedi. “Benim babamla senin baban kuzen, amca çocukları, abin benim kuzenim, dolayısıyla sen de.”

Ruken’in hızla büyüyen gözleri, tutulan nefesi, bir adım geriye çıkışıyla sırtı camlara değdi. Oğuzhan’ın sözcükleri aklında yer ediniyordu. Karşısındaki adam onun kanından geliyordu ve bunu aylardır ondan gizliyordu. Yüreğinin ortasında açılan delikten hüsrana sızıyordu. Kandırılmıştı.

“Sen benim kuzenimsin!” Sesi kendine bile yabancıydı. Kederden duvarları yıkılıyordu.

“Sayılırım ama o kadar yakın değiliz, dedemiz aynı kişi. Bu bizi kuzen adı altına saklamaz.”

“Bunca zaman benden sakladın.” Gözleri doluyordu, kırılmış

kalbin sancısı gözlerine hücum ediyordu. “Kandırdın beni.” Neden bu yalana ihtiyaç duyduğunu bile anlamamıştı.

İki adımda yanma ulaşıp kadının başını elleri arasına aldı. “Öyle düşünme, niyetim o değildi. Sen çok hoş bir kadındın ve ben seni hiçbir bağ olmadan tanımak istedim.”

“Beni kandırdın,” diyerek başını iki yana sallarken gözyaşlarını serbest bırakmıştı.

Islak gözlerine, alnına dudaklarını bastırdı acele bir şekilde. Onu aksine nasıl inandıracağını bilemiyordu. “Yemin ederim öyle yapmak istemedim. Karşına geçip, ‘Merhaba, ben senin akrabam,’ demek çok saçma gelmişti. Seni tanımak istedim, sadece seni. Aramızdakilerin gelişmesini istedim ama her şey kendi çözüldü. Buraya geleceğimiz isteğim olsa da planım değildi.”

Oğuzhan’ın sözleri ona hiçbir şey anlatmıyordu, açıklamıyordu. Onu tatmin etmiyor, aksine daha çok acıtıyordu. İterek uzaklaştırdı Oğuzhan’ı. “Çok eğlendin mi beni kandırırken, nasıl, iyi anlattım mı sana ailemi? İçlerine girdiğinde yabancılık çekmeyeceğin kadar anlatabildim mi?”

“Saçmalama Ruken!” Sesi sert çıkmıştı, niyeti asla bu olmamıştı. “Ben sizin içinize girecek olsaydım, bunu yıllar önce yapardım. Abin ve baban benim varlığımı unutmuş olabilir ama ben sizi çok uzun yıllardır tanıyorum. Ben, benim kanımdan olan bir kadının başarısını beğendim, merak ettim, tanımak istedim.”

“Tanıdın mı? Nasıl iyi miydi Ruken? Çok eğlendirdi mi seni, yatağını da ısıttı, hoşuna gitti mi?” İster istemez yükselmişti sesi, Leyla aklına geldi. “Beni kendine mecbur ettin,” dedi, yıkılmış sesiyle ve yüzüyle. “Beni kızınla kendine mecbur ettin, değil mi? Bu da oyunlarından biriydi.”

İki elini havaya kaldırıp sertçe çıkıştı. “Ona seni anlatmadım, bunu sen de biliyorsun. Anla artık, her şey kendi gelişti. Oyun oynamadım, oynamıyorum.”

Ruken ona inanmıyordu, söylediği hiçbir şeye inanmıyordu. Bir anda tüm gerçekleri yerle bir olmuştu. “Sana inanmıyorum.”

“İnanacaksın!” Kendinden emin yaklaşp kadının dibine kadar girdi. Üstten bakarak fısıldadı. “Başka bir şey yok, hepsi bu ve benim nazarımda bu hiçbir şeyi değıştirmeyecek.”

“Sen öyle zannet, girdiğın hızla çıkartırım seni hayatımdan.” Kalbi acıya acıya yaklaştı. “Aklın durur!”

“Öyle zannetmesi gereken biri varsa o da sensin. Ben sana oyun oynamadım ama gerekirse en güzelini oynarım.” Başını eğerek yaklaştı, Ruken’in dudaklarına odaklandı. Hırsından gerilmiş dudakların anlaması gerekenler vardı, Oğuzhan’ındı ve onun kalacaktı. “İçimdeki manyakla oynama Ruken, kızmakta haklısın, başımın üstünde yerin var, dünyayı bana zindan edebilirsin ama bir adım uzağa gidemezsin.”

“Hastasın sen, hasta.” İki eliyle önünden itekleyerek uzaklaştırdı. Kapıya doğru adımlarken geri döndü. “Sana hissettiğım ne varsa kan içinde, yaktın, attın sana olan güvenimi.” Gözleri dolu dolu öne bir adım atıp işaret parmağını kaldırdı. “Sözlerinin birine bile inanmıyorum. Bitti!”

Hırsıla döndüğünde bileğinden yakalayıp kendine sertçe çevirdi. Ya inanacaktı ya da inanacaktı. Bitecek hiçbir şey yoktu. O kızının annesi, kendisinin de ebedi sevgilisiydi. Bileğini çekiştiren kadının iki bileğini birden kavrayıp hareket alanını kısıtladı. Dolu gözleri şimdi tek tek incilerini döküyordu. Bu kadar kırılacağını asla tahmin etmemişti, içi ezilirken dik durması gerektiğini biliyordu.

“Şimdi kırgın ve kızgınsın, bu derece kırılacağını düşünmemiştim. Ben bu kararı alırken belki de o evden yine iki yabancı olarak ayrılacaktık, istekler gerçeklere gebe değildir Ruken. İstedim diye benimle olmadın, biz birbirimizi istedik.”

“Tam iki ay!” diye bağırdı. “Bir gün olsun bana açıklamayı düşünmedin. Her an, her saniye bile bile oynadın benimle, ben sana nasıl inanayım sevgili kuzenim? Çok geç!” dedi bileklerini kurtardı. “Gelmeyeceğim. Leyla’yı Selim’le gönderirsin.”

Kapıdan çıkıp asansöre binmek yerine merdivenleri tek tek inmeye başladı. Çantası girişte kalmıştı, onu alıp bu evi sonsuza kadar terk etmek istiyordu. Arkasından gelen ayak sesleriyle daha sert ba-

sıyordu zemine. Gözyaşları indikçe elinin tersiyle siliyordu. İnılmaz bir acı yakıyordu yüreğini, tam ortasından alev alev.

Çantasını alıp çıkışa aynı hızla ilerledi. Kapıyı açıp çıktı. Bahçe kapısına yaklaştığında korumaların açmasıyla kendini evin dışında buldu.

“Ruken,” diyen sese dönmedi. Evi bir alt sokaktaydı, köşeyi dönerek evinin olduğu sokağa girecekti. “Gelme!” diye bağırdı dönmeden.

Köşeyi döneceği anda topuğu yan döndü, sağına eğildiğinde derin bir acıyı tüm bedeninde hissetti. Yanındaki evin duvarına tutunurken çığlık atmamak için dudağını ısırды. Gözyaşları şimdi daha hızlı akıyordu, dudaklarından kaçan hıçkırıkla yere çöktü. Gelmiş geçmiş tüm acıları bir anda üzerine yıkılmış gibi hissediyordu, paramparçaydı.

“Ruken,” diyen kederli sesle birkaç kez hıçkırdı. Yanına eğilen adamın bir eli ayağına, diğeri saçlarına ilişmişti. “Dokunma bana!” diyerek itti Oğuzhan’ı ama adam bir milim bile kıpırdamadı.

“Çek ellerini!”

İşittiği başka bir sesle gözlerini kapattı Ruken. O ses acı ve en kuvvetli volkanın haykırışı gibiydi. “Abi,” diyerek tekrar hıçkırdı.

Oğuzhan, tanışması gereken adamla, en olmadık anda yüz yüze geldi. Bugün yanlış anlaşılmalara günüydü. Ellerini çekmemişti, çekmeye yeltenmemişti. Başını kaldırıp baktı Karahan’a, kendisi ne kadar hüsrarla bakıyorsa, Karahan da o kadar öfkeli bakıyordu.

Karahan, Ruken’e elini uzattığında hızla abisinin elini kavradı. Karahan’ın yukarı güçlü çekimiyle kendini abisine sarılırken buldu. Sürekli ağlıyor, abisine daha sıkı sarılıyordu.

Oğuzhan ağır ağır doğruldu. Söyleyecek sözleri çoktu ama hiçbirinin sırası değildi. Gözlerinin içine bakan kara öfkeli bakışlara karşı sert bir ifade takındı. İki adam da birbirine bakıyordu, her ikisi de öfkeli ve sert görünüyordu. Karahan kardeşlerinin tek bir damla gözyaşına dayanamazken, karşısındaki adam en değerlisini ağlatıyordu.

“Gözüm seni görmesin Oğuzhan Kara.”

Ruken duyduğu sözlerle kaskatı kesildi. Abisi biliyordu, ne kadarını biliyordu? Kendi aptallığına bir kez daha içi yandı.

“Beni daha çok göreceksin Karahan Kara.”

Ruken ikinci bir kasılmanın bedenini istila ettiğini hissetti. Abisi tekin bir adam değildi ama Oğuzhan da değildi. Burada oluşacak en ufak şeye asla müdahale edemezdi.

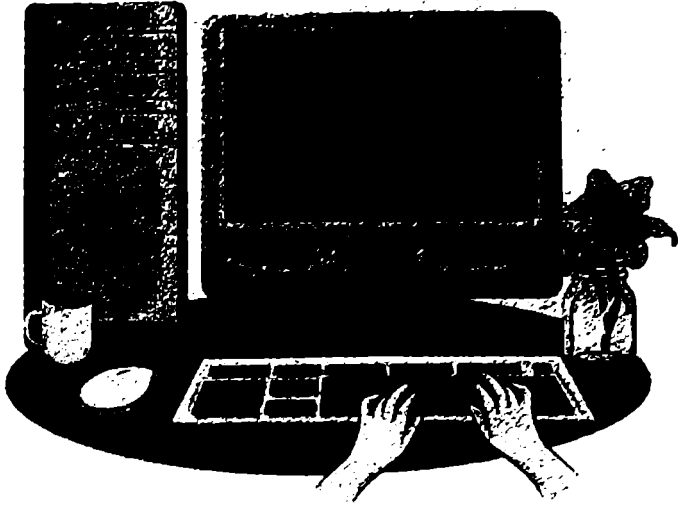
Karahan parmağını kaldırıp sert bir dille söyledi. “Gebertirim seni, cesedini bile bulamazlar.”

“Aynı şeyler senin için de geçerli, o senin kardeşinse, benim de kadını! Onu benden kimse alamaz! Anladın mı?”

Kadınım sözcüğü Ruken’i yerin dibine sokarken, abisinin bu sözle delireceği gerçeği zihninde çarptı. “Abi,” dedi yalvarır gibi.

Karahan, Ruken’in belinde olan elini bastırdı. Ruken o baskıyı derisinin altında hissediyordu. “Senin ecelin gelmiş, cami duvarına bekliyorum.”

“Geleceğimden şüphen olmasın, sevgili kuzenim.” Sert sesi, kaskatı suretiyle Ruken’e son bir bakış atarak arkasını dönüp evine yürüdü. Yapabileceği şeyler şu an için sakıncalıydı. Eceline yürüyecek olsa bile gözünü kırpmadan koşardı, ucunda Ruken vardı, gerisi yalandı.

On Dokuzuncu Bölüm

Eski odasındaki yatağında, ayağındaki bandaja bakıyordu. Birkaç gün evden çıkamayacak olmak azap gibiydi hem de babaevinden. Ruken kendi evini istiyordu ama abisi buna asla izin vermemişti. Diklenme kotasını doldurmuş olması bir yana, şahit olduğu olayın henüz etkisi geçmiş değildi. Ayağı düzelinceye kadar sesini çıkarmamaya karar verdi. Odasının dört bir yanını saran ablalarına bakıyordu. Nazlı da kapıdan girince kadro tamamlanmıştı. “Evet, başla.” Nazlı yatağın ucuna oturup Ruken’e döndü. “Abin yanardağ gibi, zor tutuyorum. Bir an önce neler döndüğünü topluca bilmek istiyoruz.”

Ruken neresinden tutacağını bilmediği konunun sıkıntısıyla ellerini kucağında birleştirip yüzünü astı. “Âşık oldum hem de bir yalancıya.”

“Yalancıya âşık olunmaz, âşık olunur, o sonra yalancı çıkar,” dedi Duru. “Bunu bizden ne kadar zamandır saklıyorsun Ruken?” Alınmış gibi görünüyordu, sesi de hiç normal değildi.

Ablasına kaçak bir bakış atıp tekrar ellerine döndü. “Ankara’da tanıştık, proje arkadaşımı sonra bir anda sevgilim oldu.”

“Bir anda sevgili olunmaz, öncesinde neler oldu?” dedi Nil, bir ayağı yere ritmik vuruyordu.

“Hiçbir şey, öyle ani gelişti.” Ablaları hiç sakın görünmüyordu, kıvrma yöntemine başvuruyordu.

“Hiçbir şey olmuyorsa nasıl sevgilin oluyor?” diye çıkıştı Hare. “Biz burada bostan korkuluğu muyuz? İnsan gelir, ablamız var der, iki lafeder. Biz de senin yalnız ve üzgün hâlini konuşup kendi kendimize dertleniyoruz. Hanım almış bohçasını, kaçmış sevgiliye.”

Nazlı göz devirip arkasında dikilen görümcelerine döndü. “Şunlara bak, şunlara, zannedersin melek. Bir susun da kız konuşsun.”

Abilerinin biricik güneşine tek laf etmeyecek kadar zeki olan görümceler yüzlerini yana çevirip sessizliklerini takındı. Nazlı da Ruken’e döndü. “Anlat doğru düzgün.”

Derin bir nefes alarak parmaklarıyla oynamaya devam etti. “İki ay aynı evde yaşadık, bir ay arkadaş gibi takılıp, birbirimizi tanıdık ki zaten başka amacım yoktu. Evde ikimiz vardık, her anı paylaşıyorduk. Ben ondan etkilendiğimi hissettim, bunu ona hissettirdim, konuştum. Daha sonra Kenan geldi, ben onunla konuşacaktım ama o bana Hazal’dan bahsetti ve gitti.” Üstünkörü anlatıma mecburdu. Uzun uzadıya anlatılacak çay sohbeti değildi. Tekrar nefes aldığı anda geri kalanını anlattı. Dün gece olanları, Leyla’yı da atlamadı.

“Kuzen mi?” Üç kadının şaşkın sesine Nazlı dâhil değildi. Karahan bir süredir kardeşinin peşindeydi ve Nazlı duruma vâkıftı. İsmi öğrenen Karahan soluğu Yiğit’in yanında almıştı. Ruken’le Oğuzhan’ın aralarında geçenleri bilmiyordu ama öğrenecekti.

“Kandırdı beni, yalan söyledi.”

Duru’nun gözleri aralandı. “Allah’ım...” diyerek inledi. “Ben Oğuz’u hayal meyal hatırlıyorum. Annesi annemin cenazesine gelmişti ama yanında çocuk yoktu.”

Ruken’in dolan gözlerine bakan ablaları iki yanını sardı. “İnsan akrabasını tanımaz mı?” dedi Ruken hıçkırarak. “Ben aptalım, ben gerçek bir aptalım. Adını bile duymamıştım, insan bir kez bahsetmez mi?” Duru ablasına hitaben konuşuyordu.

“Çok uzun yıllar önceydi Ruken,” dedi Duru. “Annemle çok yakındı annesi, bize çok gelir, giderlerdi. Sonra birden gittiler, nede-

nini bile bilmiyorum. Babasının öldüğünü hatırlıyorum, annesi onu alıp gitmiş olmalı. Çok küçüktüm, hayatımızdan çıkıp bir daha da gelmediler. Babam ve abim daha iyi bilir.”

Ruken yanındaki ablası Duru’ya döndü. “Şimdi duyacağım hiçbir şey olanı değiştirmeyecek. Bana iki ay boyunca tek söz etmedi. Kandırdı, yalan söyledi.”

Ruken’in ayağının ucunda oturan Nazlı, kızın üzgün hâline bakıp iç çekti. “Gerçeği saklaması hoş olmamış ama ne bekliyorum ki o da bir Kara erkeği... Ayarları yok bu adamların.”

“Nasıl biri?” diye sordu Nil. “İki ay diyorsun, seni baştan mı çıkardı? Zorladı mı?”

Ruken başını iki yana salladı. “Hiçbirini yapmadı. Öyle biri değil, Oğuzhan benim içimdeki tüm boşlukları doldurdu, kendine hayran bıraktı, âşık etti ama yalan söyledi.”

“Yaptığı bir hata tüm doğruları sildi,” diye mırıldandı Hare. “Açıklamasını yapmadı mı?”

“Yaptı, kuzen olduğumuzu söylemek istememiş, onu bir yabancı gibi tanımamı istemiş, aramızda bir şey olmasını istiyormuş, bana söylememe sebebi buymuş.”

“Nasıl yani?” dedi Duru. “Seni tanıyor muymuş?”

“Sadece beni değil, yıllardır hepimizin varlığından haberdarmış, yaptığım arının bir benzerini de o yapmış, o zaman beni tanımak istemiş. Ailesinden birinin arıyı yapması ilgisini çekmiş. Ödül törenimi izlemiş, ardından Rose Continent’ta beni izlemiş, doğum günümde. Ödül törenini izlediğini söylemişti ama kalanını yeni öğrendim.”

Nazlı gülümsedi, dört kız kardeş ona dönünce küçük bir kahkaha attı. Görümceleri ona şaşkınlıkla bakıyordu. “Karahan geldi aklıma, salak şeyler. Ne kadar seviyorlar gizemi.”

Nazlı’nın gülüşüyle ağlaması hız kazandı. “Kandırdı diyorum Nazlı abla, sen gülüyorsun.”

Nazlı gözlerini kısıp baktı Ruken’e. “Ruken, bana hamile olmadığını söyle.”

Ablalarının ağızı açık kalırken üçü de Ruken'e dönmüştü. Ruken'in bakışları önüne düştü. Hızlıca tarihleri zihninden geçirdi.

"Birlikte mi oldun?" dedi Nil. "Salak, tanımadığın adamla birlikte mi oldun?"

"Ruken!" diye çıkıştı Duru.

"Yuh, yuh," dedi Hare.

"Size ne!" diyerek ellerini havaya açtı. "Size mi soracağım? Allah Allah ya, istedim, oldum, ayrıca o mükemmel bir erkek, tamam mı?"

"Belli belli," dedi Nazlı. "Çok da cengâver, abine kadınıym demiş."

"Oha," diye bağırdı üç abla da aynı anda. Nazlı'dan Ruken'e dönen bakışların sahiplerinin nutku tutulmuştu.

"Hem yalancı hem mükemmel, o nasıl oluyor?" diye sordu Duru.

Ruken'in eceli gelmişti, öleceğini hissederek göz devirdi. "Yalancılığını çıkarıp konuştum."

"Sen bu adamı seviyorsun," dedi Nazlı. "O da belli ki seni seviyor, kesin hamilesin sen! Kalıbımı basarım, Kara kadınları -Nil hariç, ben dâhil- çocuk yapmadan evlenemiyor. Zavallı kocam katil olacak, korkuyorum."

"Hamile değilim, ağzından yel alsın."

Nazlı ayağa kalktı. "Ben gideyim, kükreyen aslanıma usulünce anlatayım şu işi, bu adam bizim başımızı ağrıtabilir, sonunda da seni alacak, bunu düşünerek hareket edersen topluca iyiliğimize olur."

"Dur!" dedi Ruken, sırtını yatak başlığından çekti. Nazlı, abisine ne diyeceğini çok iyi bilirdi, o konuda bir şüphesi yoktu Ruken'in. "Abime Leyla'dan bahseder misin? Buraya getirirler, beni görmek isteyecektir. Dün gece çok hastaydı, merak ederim. Abim olay çıkarımasın."

"Tamam, merak etme. Küçük bir çocuğa ne diyebilir Karahan?" Havadan öpücük atan Nazlı kapıyı açıp çıktığında Karahan'ı kapının önünde dönerken buldu.

"Ne diyor?" diyen Karahan, meraktan Nazlı'nın gözlerinden içe-

ri girecek gibiydi. Nazlı gülümseyerek kocasının koluna girip merdivenlere yönlendirdi. “Ya bu iki manyak ne yapmış, biliyor musun?”

“Yüreğime inecek Nazlı’m.” Karahan’ın sesi bile acı çekiyordu.

“S-400 yapmışlar, o arada da birbirlerine âşık olmuşlar.”

Karahan durup karısına döndü, gözlerini birkaç kez kırıştırdı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten, gel, anlatacağım.” Kocasının koluna tekrar girip ona kendince anlatırken Karahan’ın öfke ritmi çokça düşmüştü. Sandığı kadar kötü bir şey olmadığını düşündü, yine de Oğuzhan’ın ağzıyla burnu yer değiştirecekti. “Kadınım dedi, Nazlı!” diyerek kaşlarını çatı. “Benim kardeşime kadınım dedi.”

“Benimsemiş demek ki Karam. Artık nasıl seviyorsa öyle görüyor olmalı.” Nazlı kendi usulünce bildiklerini aktarırken Karahan’ın yüzü şekilden şekle giriyordu. Oğuzhan’a olan öfkesi katlandıkça Nazlı yumuşatma sistemini harekete geçiriyordu.

“Nihat’a ve Nil’e madalya takacağım, ben bu işten bıktım.” Karahan söylenerek salondan çıkarken Nazlı babasının yanma gitmek için arka bahçeye yürüyordu.

Akşam güneşi batarken en üst katta terastan İstanbul’u izliyordu. İnanılmaz ağrıyan kalbine ah edip duruyordu. Gerçeği çok önce söylemiş olsa, durumun nasıl bir hâl alacağını düşünüyordu. Hata mı etmişti, emin değildi. Bir yabancı olarak sevilme istemesi başına ne işler açmıştı. Hayattaki tek akrabalarıyla ters düşmesi bir yana, sevdiği kadını kırmıştı. Gözlerini hüsrarla kapatıp açtı. Ayağını merak ediyordu ama arayamıyordu. Ruken o telefona asla cevap vermezdi.

Kızını kendi götürse olay çıkardı. Ruken’i görmesi gerekiyordu, babasının evinde olduğunu biliyordu. Kendi evinde olsa birçok şanslı olabilirdi ama köşeye sıkışmıştı. Sabır dedi içinden, sabır.

“Biz çıkıyoruz,” diyen annesine döndü. Annesi de ona kızgındı

ama belli etmiyordu yine de Oğuzhan bunu anlayacak kadar tanıyordu annesini.

“Onu da gör, ayağını merak ediyorum.” Arkasını dönen annesinin ardından ilerledi. Aşağıya inip hazır bekleyen kızının yanına diz çöktü. Hâlâ oldukça solgun görünüyordu ama annesine gidecek olmasının mutluluğunu yaşıyordu Leyla.

“Babaannem, annemin hasta olduğunu söyledi, ben gidecekmişim yanına.”

“Görmek istiyorsan?” dedi babası.

“İstiyorum. Onu görüp gelecekmişiz, anne ve babalar aynı evde yaşırdı, değil mi baba?”

“Şimdilik bu şekilde olacağız ama söz, o günler de gelecek. Şimdi anneni gör ve gel.” Kızının yanağına bir buse kondurup kucağına aldı. Arabaya kadar kucağında taşıyıp arka koltuğa oturttu. “Annene benim için bir şey söyle, olur mu?”

“Tamam, ne söyleyeceğim?”

“Babam seni almaya gelecekmiş dersin.” Kocaman gülümsedi kızına, Leyla da babasına gülümseyerek başını salladı.

Giden aracın ardından bakarken kendini bir zavallı gibi hissediyordu.

Araç Atabey Malikânesi’ne girdiğinde Nihan derin bir nefes bıraktı. Göreceği insanlarla kan bağı yoktu ama yürek bağı vardı. Meral Kara öldüğünde çok üzülmüştü, Meral onun olmayan ablası gibiydi, şimdi çocuklarını, torunlarını ve Turgut abisini görecektiydi onu heyecanlandırmış, mutlu etmişti fakat nasıl karşılanacağı hakkında tereddüt yaşıyordu. Bir diğer yandan da oğlunun Meral’in kızını sevmiş olması gerçeği yüreğini ısıtıyordu.

Aracın kapısı açılıp ayağını zemine bastığında gördü abi gibi saydığı adamı, yaşlanmış, yıllar çok şey götürmüştü. En kötüsü hayat ondan sevdiği kadını almıştı.

Turgut Kara, Nazlı ona bahsettiğinden bu saate hevesle bekliyordu. Kimin geleceğini bilmiyordu ama içten içe mutlu olmuştu. Ne fark ederdi, Oğuzhan da olabilirdi gelen, Nihan da. İnanmakta

zorlanmıştı, kızının bahtında Oğuzhan olacağını hayal bile edemezdi. Kafası şu an karışıkta ama Nihan'ı görmenin mutluluğunu yaşıyordu. Kollarını açtı kadına, gülümsüyordu.

Nihan gözleri dolu dolu yaklaşıp sıkıca sarıldı. Dolan gözleri birkaç damla olarak indi. "Abi," derken sesi titriyordu.

"Nihan, inanamıyorum. Hoş geldin." Turgut Kara da Nihan'dan farklı değildi. Aralarında değişik, mutlu bir hüznün dolanıyordu.

Karahan uzaktan izlerken ciğerlerini nefesle doldurup boşalttı. Nihan'ı hatırlıyordu, hem de çok net. Kendine de kızılıyordu, bunca yıl aramadığı, sormadığı için. Sonuçta Oğuzhan'm abisi konumundaydı, kanından biriydi. Sırtında hissettiği sıcacık dokunuşla güneşine döndü.

"Hadi Karam." Nazlı buydu, en zor zamanların yardımcısı. Gülümseyerek karısını kolunun altına alıp ilerledi. Babasıyla Nihan'ın yanma ulaşp elini uzattı.

Nihan, Karahan'a bakarken bile ağlamak istiyordu. Babasının kopyası olan adama gözleri nemli bakıp, "Bir sarılma alırım diye düşünmüştüm," dediğinde Karahan büyükçe gülümseyip sarıldı.

"Hoş geldin yenge," dedi, yıllar önce de bu şekilde hitap ettiği kadına.

Merdivenleri inerek yaklaşan kadınlara kısa bir göz atarak Nazlı'ya sarıldı. "Nazlı," diyerek tanıttı kendini.

Nihan gülümsedi. "Biliyorum, hep takip ettim."

Nil hatırlamıyordu, Hare'nin hatırlama şansı zaten yoktu ama Duru tereddüt etmeden sarıldı. Nihan, Duru'nun yüzünü elleri arasına aldı. "Annene bu kadar benzeyeceğini hep biliyordum ama anneniz bakışlarını Ruken'e vermiş, tıpkı onun gibi bakıyor."

Nil'e sarıldı, sıra Hare'ye geldiğinde Nihan tereddüt etti. Sarıldı ama kime sarıldığını bilmiyordu.

"Benim kızım," dedi Turgut Kara. Nihan'm kaşları havalandı. "Senin kızın?"

Hare gülümseyerek kenara çekilmeyi uygun gördü.

"Evet, anlatırım," dedi Turgut Kara.

Arabanın içinde sıkılan, sıranın kendisine gelmeyeceğini anlayan Leyla atlar gibi araçtan zıpladı. “Babaanne beni unuttun.” Babaannesinin bacağına sarılan Leyla’ya bakıyordu ev halkı.

Nihan eğilip küçük kızı kucağına aldı. “Torunum, Leyla.”

Hepsi uzun sarı saçlı, ela gözlü güzel kızı izlerken gülümsüyordu. Karahan yaklaşıp elini uzattı. “Merhaba Leyla, ben amcan Karahan?”

“Aa,” dedi Leyla. “Benim amcam mı vardı?” Karahan’ın elini yetişkin gibi sıktı. Acı bir gerçeği ailenin yüzüne dan diye vurmuştu. “Annem nerede?”

Masal gibi ortada dönen annesi Ruken’in bir anda yüzlerine bir gerçek gibi çarpması hepsini bir anlık dondurdu. Toparlanan Duru oldu. “Yukarıda, ayağını incittiği için inemedi. Seni ona götürmemi ister misin?”

“İsterim, sen kimsin?” diyerek indi babaannesinin kucağından.

Duru elini uzattı, Leyla hemen kavradı. “Ben senin halanım, teyzen de olabilirim, sen hangisini istersen onu söyleyebilirsin. Ruken benim kız kardeşim.”

Elinden tuttuğu kızı evin merdivenlerine ilerletirken anlatıyordu Duru ve hepsi değişik bir atmosferin içinde onları izliyordu.

“Oğlum adına özür dilerim,” diyerek söze girdi Nihan.

“Özür dileyecek bir şey olduğunu düşünmüyorum,” dedi Turgut Kara. “Hadi eve girelim, konuşuruz.”

Kapısı aralandığında sıkıntıdan ölmek üzereydi; o kimdi, boş oturmak kimdi. Yanında bilgisayar bile yoktu, o olmadan nefes alamazdı ama aklı da yerinde değildi. Kalbinin ortasında yanan ateşten kurtulamıyordu.

“Anne,” diyerek yatağın etrafını dolanıp yanına gelen Leyla’ya gülümsedi, doğrulup sarıldı. “Kızım gelmiş.”

Duru izlediği görüntüyle şaşkınlığı yaşıyordu. Sanki gerçek bir anne kız profilini izliyordu. Kapıyı çekerek çıktı, inanması güç bir gerçeği yaşamıştı.

Yanına oturttuğu kızın saçlarını geriye taradı. “Ayağımı incittim Leyla, o yüzden geledim.”

“Babam söyledi, ne oldu ayağına?”

Baban yüzünden oldu diyemeyeceği için, “Topuklu ayakkabımın topuğu kırıldı,” dedi. “Acımıyor ama geçecek birkaç güne kadar. Sonra kendi evime gideceğim, oraya gelebilmen daha kolay olacak.”

“Olsun, beklerim ben, geleceksin nasılsa. Babam sana bir şey söylememi istedi.”

Leyla’ya bakarken zoraki gülümsedi. “Ne dedi?”

“Seni almaya gelecekmiş, öyle söyledi. Aynı evde yaşayacakmışız.”

Gözleri kısılrken zoraki gülümsemesiyle sohbeti değiştirdi. “Kiminle geldin?”

“Babaannemle geldim. Çok uzun boylu biri var aşağıda, bana amcanım dedi. Beni getiren de bana, ben senin halanım, teyzen de olabilirim, dedi.”

“Doğru demişler, o uzun boylu olan benim abim, seni getiren de benim ablam ve biliyor musun, benim senin gibi küçük çok yeğenim var. Hepsi şimdi burada, seni onlarla tanıştıracam.”

“Ya?” Leyla’nın gözleri parladı. “Neredeler?”

Ruken onun mutlu bakışlarına kahkaha attı. “Sen önce söyle bakalım, ilaçlarını aldın mı?”

“Hepsini içtim.”

“O zaman hadi atla.” Yanında duran koltuk değneğine uzandı Ruken. “Oyun odasında olmaları gerekiyor. Çok büyük, kocaman bir oyun odası var, o kadar çok oyuncak var ki çok eğleneceksin.”

Kapıdan çıkacakları anda durdu Ruken. Yeğenlerinin yanında ona anne diyecekti, üzümler ve Ali Poyraz bunu sorgulayacak yaşıydı. “Ben onlara senin annen olduğumu söylediğimde anlatacaklarını onaylamamı istiyorum, anlaştık mı?”

Gözlerinden zekâ akan Leyla gülümseyerek, “Tamam,” dedi. Merdivenleri zorla inerek salonu es geçti. Oyun odasına yaklaştıkça artan sesi hep sevmiştii. Kapıyı açtığında yeğenleri durup onlara dönmüştü. Odanın içi savaş alanını aratmayacak derecede dağınıktı, her yer oyuncak doluyordu ve hepsi bir köşede kendi çapında eğleniyordu.

“Hala,” diyen Aslınaz, Leyla’ya bakıyordu. Leyla dokuz çocuğu tek tek gözden geçiriyordu. En küçüğü Hare’nin küçük kızı Masal’dı. Duru’nun oğlu Poyraz, kızı Berrak, Nil’in büyük oğlu Emirhan, küçük oğlu Ardahan ve üçüzler...

“Size arkadaş getirdim.” Odaya girip kapıyı kapattı Ruken. “Leyla’ya merhaba demeyecek misiniz?”

Karan yaklaştı önce, ardından Aslmaz. “Merhaba Leyla,” dedi Karan.

Yere oturup Masal’ı kucağına aldı, yeğenlerini etrafına toplayarak masal anlatır gibi bir hikâyeye uydurdu. “Leyla’nın babasıyla biz arkadaş olduk, Leyla bana anne diyor, ben onun annesi gibi oldum...” diye başlayan cümleler kurdu kendini anlayacak olan yeğenlerine.

En son Aslınaz’ın sözlerine göz devirdi Ruken. Bu kadar çekemezdi adını aldığı kadına. Kan bağı olsa anlardı Ruken ama Aslınaz’ı çözemiyordu.

“Anladık hala, anladık, Leyla’nın babası sevgilin.”

“Aslınaz!” diyerek uyardı. Hare’ye benzeyen yeşil gözlerini kırıştırdı Aslmaz. “Peki, sustum.”

Kızına bakmaya gelen Hare de oturdu yanlarına. Çocuklar eski oyunlarına dönerken Aslmaz, Leyla’yı çizdiği resmin yanına götürmüştü. Ruken ve Hare onları izlerken gülümsüyordu. “Ne kadar narın bir kız,” dedi Hare.

“Ama çok zeki, onunla konuşurken yetişkin biriyle konuştuğumu hissediyorum. Annesizliğin verdiği bir gücü var, babasından aldığı zekâsı çok belli.”

“Çok mu zeki?” Kardeşine yandan bakıp sırtıttı Hare. “Eh, bir fûze kodlamak zekâ işi tabii.”

“Genetik zekâ var Leyla’da.”

“Annesi nerede Ruken?”

“Kayıp, babası merak etmiyor nerede, yaşayıp yaşamadığı bile umurunda değil. Leyla’yı hastanede bırakıp gitmiş, bir daha da arayıp sormamış ve bir İtalyan.”

“Bu ilk bakışta belli olmuyor ama değişik bir aurası var. İleride çok güzel bir kadın olacak.”

“Babasına çok benziyor, gözleri aynı.” Kalbindeki can kırıkları acıttı, ablasının omuzuna yaslandı. “Sen olsan ne yapardın?”

Dudak büktü Hare, Fatih’in de gizlediği şeyler olmuştu. “Gelişme, sonucu etkilemeyecekse kendini üzmenin yersiz olduğunu düşünürdüm ama şimdiki ben düşünürdü bunu. Şu an senin gelişme kısmında takılmış olman gerçeği var. Biliyorsun, Fatih de bana en başta anlatması gerekenleri anlatmamıştı, aldatılmış hissi veriyor. Ama onu sevdiğin gerçeği değişmiyor. Kaybedilmeyecek değerler var, mutlu olacağına inanıyorsan peşinden gideceksin. Bu dünyada ekmeğin yerine koyabileceğin çok şey var, dünya ekmeksiz döner ama aşksız dönmez, onun yerine kimseyi koyamazsın.”

“Bir aşk daha kaybedecek gücüm kalmadı. Kenan muhteşem bir adamdı ama olmadı. Şimdi gözüm de gönlüm de ondan başkasını istemiyor ama canımı yaktı. Ben de durmuş, kızına annelik yapıyorum.”

“Hiç gocunuyor gibi değilsin, sen Leyla’yı benimsemişsin.”

Karan’la konuşan Leyla’yı izliyordu. “Onun annesizliği yakıyor beni, kendimi görüyorum.”

Hare kısa bir an derin bir soluk alarak kendi anneli annesiz günlerine döndü. “Bazı annelerin olmaması, olmasından daha hayırlı. Sen ona güzel anne olacaksın.”

“Ona anne olabilirim ama babasına bir şey olmayacağım.” Başını kaldırdı ablasının omuzundan.

“Tuttu yine damarın. Mükemmel diyorsun, birlikte oluyorsun, bir aşk daha kaybedecek gücün yok ama bir şey olmayacağım diyorsun. Bu ne yaman çelişki Ruken?”

Omuz silkerek yeğenlerine döndü, izlemeye doyamadığı çocuklara. “Bana ne! Bu kadar şey oluyor, ben artık onun sevgisinden emin değilim. Saplantı, hastalık da olabilir, normal değil.”

“Bunu anlamamanın bir yolu var, bekleyeceğiz.”

Kapı açılıp içeriye Nil girdi. Yanlarına diz çökerek sırttı. “Kalk kız, kayınvaliden seninle konuşmak istiyormuş.”

“O neden ya? Ürküyorum ben o kadından. Cadı gibi bir şey, konuşmak istemiyorum.”

Nil kahkaha atarken arkasından boğaz temizleme sesi geldi. Ruken yutkunarak arkasına dönerken kimi göreceğini biliyordu. Mahcup bakışları kadının gülen gözleriyle buluşunca utanarak önüne döndü. Nil’e böceğe bakar gibi bakarak Hare’den yardım alıp ayağa kalktı.

Ablaları içeride kalırken kapıyı çekip sesin kesilmesiyle kadına döndü. “Çalışma odasına geçelim,” derken değneğin yardımıyla rahatça ilerledi. Nihan onu takip edip, açılan kapıdan geçti. Büyük odanın bir köşesine konumlanmış oturma grubuna yöneldi Nihan, Ruken de hemen karşısına oturdu. “Üzgünüm, oğlunuz bana sizi öyle bir anlattı ki insan başka bir şey düşünemiyor. Bir de bugün beni görmeden çıktınız evden, benden hoşlanmıyorsunuz sanırım?”

Nihan bir anne şefkatiyle gülümsedi. “Oğlum kendini anlata-mamış ki beni doğru anlatsın.”

Bu kadar haklı bir tepki beklemiyordu Ruken. “Doğru, bana bir profil çizdi ama yalanmış.”

“Evden çıktım, evet ama sebebi yüzüne bakamıyor oluşumdu. Senin kimin kızı olduğunu bile bile bilmiyormuş gibi yapmak hoş değildi. Oğuzhan yaptı, evet ama o ne anneni bilir ne babanı. Sen ona gerçekten yabancısın, bana değil.”

“Bu yüzden vicdan yapmadan bana diklenebiliyor.”

“Yüksek ihtimalle öyle, bana döndüğünde anlattı, öncesinde bir şey duymadım. Yaptığını savunmuyorum ama benim oğlum hasta

olmayacak kadar akıllı bir adam. Sen onun için saplantı olamazsın.”

Ruken kalbindeki kırıklarla başını iki yana salladı. “Ben bundan emin değilim. Güvenim yerle bir oldu, ona bir daha nasıl inanırım, bilemiyorum.”

Nihan derin bir soluk aldı. “Bak kızım, kızım diyorum sana çünkü annen benim en yakın arkadaşım. Sen benim ellerime doğmuş gibiydin. Annenle ben çok sık bir araya gelirdik, Oğuzhan ve sen birlikte oynardınız. Siz oynarken Meral ve ben size bakıp güler, sohbet ederdik. Seni çok severdim, çok sevimli bir çocuktun.”

Ruken ister istemez gülümsemişti. Oğuzhan’la küçükken oyun oynadığını bilmiyordu. İçinde bir yerlere hoş bir tını yayılıyordu.

“Oğuzhan hayatında bir kadına güvendi, o da Leyla’nın annesiydi ki o da bu güvene ihanet etti. Oğuz kadınları saplantı hâline getiren biri hiç olmadı. Eğer sana bunu hissettiriyorsa belki de öyledir. Saplantı derecesinde seviyordur seni.”

Ruken gözlerini kaçırdı. Bunu ondan hiç duymamıştı, şimdi etrafındaki herkesin “O seni seviyor,” sözlerinin nazarında kifayeti yoktu. “Bilemiyorum, kızgınım ama daha çok kırgın. Kendimi kötü hissettirdi. Aylar geçmesine rağmen bunu fark edemedim, bu daha kötü hissettiriyor.”

“Nereden bilebilirdin? Ben bu ülkeden yirmi beş yıl önce gittim. Annenle görüşüyorduk ama hayata veda edince babanla olan bağlarımız koptu. Bir soyadından yola çıkamazdın. Sen o zaman üç yaşındaydın, zaten ufak bir aileydik. Unutulmamız kaçınılmazdı.”

“Hiç duymamıştım ne abimden ne babamdan. Sizi ilk gördüğümde anımsadım, aile albümlerinde eski fotoğraflarınız var, şimdi hatırlıyorum.”

“Mutlaka vardır, sizin de bende fotoğraflarınız var.”

Ruken’in kaşları gülümsemeyle havalandı. Görmek isterdi de Oğuzhan her şeyi berbat etmişti. Nihan anlatmaya devam ederken zaman akşam yemeğine kadar ilerlemişti. Nihan’ı, Leyla’yı masada görmesi Oğuzhan’m yokluğunu suratına çarparken en çok da kal-

İnindeki boşluk nefesini kesiyordu, ne hissedeceğini çözmiyordu. Arada sıkışmış gibiydi. Eğer en başta ben senin kuzeninin dese ydi, ne olurdu? Ruken bunu tüm yemek boyunca düşünmüştü, tüm gece ve ertesi güne kadar, cevap kocaman bir boşluktu. Neyin değişeceğini bilmiyordu, bilecek zamanı da geçmişti.

Yirminci Bölüm

“Patron,” diyerek başında beliren kadına yandan bir bakış attı. Ne kadar sert bakarsa baksın, Sümeyra ondan korkmuyordu veya kendini iyi ekarte ediyordu.

“Ne var? Patron patron?” Terslenerek arkasına yaslandı. Dünden bu yana rayından çıkmış tramvay gibiydi, önüne gelene çarpıyordu.

“Hazal Arman sizinle görüşme talep ediyor.”

Oğuzhan göz devirip sıkıntılı bir nefes verdi. Ne istiyordu bu kadın ondan? “Sesini düşür,” dedi sertçe. “Annem duymasın, şimdi değil, belki daha sonra kendisine ulaşacağımı söyle.”

Önce Ruken’le olacakları bir düzene koyması, Ruken’e Hazal’dan bahsetmesi gerekiyordu. Ortada bir şeyler dönüyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

“Bir şey soracağım, bize nasıl ulaştığını anlamadım?”

Oğuzhan Ankara’da, Haldun’la konuştuğunda açık vermelerini söylemişti ama bunu asistanına açıklayacak gücü kendinde bulamıyordu. “Bulmuş işte, git, söyle daha sonra.”

“Tamam, bir şey daha var.”

Oğuzhan hiddetle ayağa kalktı. “Sümeyra bugün seni hiç çeke-

miyorum, dolanma ayağımın altında.” Kadının yanından geçip giderken Sümeyra ona döndü.

“Ruken Hanım, ortaklığı feshetmek istiyormuş. İsviçre’den haber geldi.”

Durup gözlerini yumarak ciğerlerini şişirerek derin bir nefes aldı. “Etmeyin! Tazminatı dayayın önüne, bakın şartlara, neler varmış ama etmeyin, izin de vermeyin! Ve bugün seni görmek istemiyorum.”

“Rüzgâr Asilkan sizinle görüşmek istiyor, onu ne yapayım?”

Kaşları birleşen adam yan dönerek asistanına baktı. “Kim?” dedi, şaşkınlık sorusuyla.

“Ali Rüzgâr Asilkan, haber bekliyor.”

“Akşam altı yedi gibi randevu ayarla.”

Eve girip kızının yanına çıktı. Ona başka iyi gelecek biri varsa o da şu an aralarındaki ipleri koparmakla meşguldü. Kızının tatlı dili onu biraz gevşetebilirdi. Çalışmalıydı ama Türkiye’de açık bir şirketi yoktu. Belki de açmalıydı, evet, açmalıydı. Bunu da bir miktar sonra ya erteledi. Annesi ona dün gece olanları bire bir anlattığında o an, o evde olması gerektiğini iliklerine kadar hissetti. Ne olmuşsa olmuştu ama bir şeyleri değiştirmesi gerekiyordu ve buna amcasından başlamalıydı çünkü Karahan’la tamamen yanlışla imza atmışlardı.

Ruken’in çok sevdiği ama sokağa çıkma yasağı koyduğu kılığına zevkle büründü. İnadına yapıyor olmasına bile hırslanıyordu. Saçlarını karıştırırken hoyrattı. Yüzü gülmüyor, içinden tebessüm etmek dahi gelmiyordu. Ruken’i her şekilde özlüyordu, yatağında, sabah uyandığında, gece uyuduğunda, canı sıkıldığında, ortam sessiz kaldığında özellikle arıyordu. O küçük ağzıyla sürekli konuşmalıydı Ruken, hep yanında olmalıydı ama hanımefendi telefonu açma zahmetine bile girmiyordu. Bastığı yeri gözü görmezken Selim belirdi yanında. “AZA kafede efendim.”

“Ne AZA’yımış? Tüm temiz kirli işleri orada mı dönüyor, anlamadım ki.” Tüm sevimsizliğiyle aracına bindi. AZA’ya varıncaya kadar yüz ifadesi değişmedi ama Rüzgâr’ın ne kabahati vardı? Derin

nefesle kendini sakın ve neşeli görünmeye iteledi. Başardı da. Aracını valeyeye verip kafenin cam kapısını itekleyip açtı.

Karşısında sadece Rüzgâr'ı görmeyi planlayan Oğuzhan'ın kaşları havalanmıştı. Karahan hariç, tüm kuzenleri hatta fazlası, ona bakıyordu.

“Vay, vay, vay...” dedi Duru.

“Bizim küçük CEO serseriden hoşlanıyormuş,” dedi Nil. “Bu ne lan?”

“Mükemmel derken ne demek istediğini anladım,” diyerek kırdadı Hare.

“Biz çıkalım da öyle konuşun,” dedi Fatih.

“Evli barklı kadınların konuştuğuna bakın,” dedi Nihat.

“Ulan bir susun, kuzenleri o, geri zekâlılar,” dedi Rüzgâr. “Kıskançlık edecek adam kalmadı, bacanağımızı mı kıskanacağız?”

“Sevgili eşim, seni gerçekten çok seviyorum,” diyerek yerinden kalktı Duru. Kendilerinden ürküyormuş gibi yaklaşan Oğuzhan'a gülümseyerek yaklaştı. Abla olduğunu belli eden Duru iki kolunu da açarak Oğuzhan'ı çağırdı. “Ablana merhaba yok mu?”

Gülümseyen şaşkın adam ne diyeceğini bilemeden sarıldı. Samimi bir kucaklaşmayla geriye çekildi. Duru'ya bakarken gerçek bir abla görüyordu, Ruken gerçekten şanslıydı, çok şanslıydı.

“Merhaba,” derken Fatih ve Nihat'a bakıyordu, daha doğrusu hepsi üzerinde göz gezdirmekten kendini alamıyordu. Duru, Oğuzhan'ın koluna girerek masaya yaklaştırdı. Hare ve Nil elini uzatmakla yetindi. “Hare, piyangodan kuzenin.”

Oğuzhan annesinin akşamki anlattıklarını anımsadı. Değişik bir doğum hikâyesi vardı ama kuzen, kuzendi.

“Nil,” diyerek tanıttı Duru ve devam etti. “Hoş, sen bizi tanıyormuşsun, Ruken öyle söyledi. Nihat ve Fatih.”

Sevgili bacanaklarını çok sevimli bulan Oğuzhan en son Rüzgâr'a döndü. “Kusura bakma, oyuna gelmiş gibi oldun ama bu kadınlar biraz inatçı. Olacak dediklerinde oluyor.”

Oğuzhan kocaman gülümsedi. “Şaşırmadım.”

Hare, Fatih, Nil ve Nihat karşılıklarına otururken, Rüzgâr ve Duru Oğuzhan’ı ortaya almıştı. “Anlat bakalım küçük enişte,” dedi Nil. “Niçin benim bacıma yalan söyledin?”

“Yalan söylemedim,” diyerek kendini savundu.

“Gerçeği gizlemek de bir yalandır,” dedi Hare.

“Ben öyle düşünmüyorum,” dedi Oğuzhan, karışındaki dört insana bakıp. “Merhaba Ruken, ben senin uzaktan kuzenin, hadi benden hoşlan,’ mı diyecektim?”

“Doğru,” dedi Fatih. “Adam haklı.”

“Hoşlanınca neden açıklamadın?” diye sordu Hare.

“Beni terk edecek başka nedenleri vardı, onu araya sokmayayım dedim,” dedi Oğuzhan.

“O ne demek?” diye sordu Duru, yönünü Oğuzhan’a döndü. “Başka bir neden?”

Yanındaki kadına bakıp arkasına yaslandı. “Bıraktı! Beni sap gibi ortada bırakıp döndü Ankara’dan. Aynı evde yaşadık da yaşadığımız aşk olamazmış da biraz nefes almalıymışız mış da mış mış.”

“Ama yanıldı tabii,” dedi Duru. “Sana çok kızgın Oğuzhan, öfkesi geçecek gibi değil.”

“Abim de barut gibi, asla kabul etmiyor seni. Diklenmişsin bir de aklını mı kaçırdın?” dedi Nil. “Abiye diklenilir mi? Eve kapattı Ruken’i, kendi evine göndermeyi düşünmüyor.”

Tüm hayalleri suya düşüyordu, Ruken’i o evden çıkarması gerekiyordu, başka türlü nasıl konuşacaktı? “Holding?” diye sordu, görebilmesi için bir alan olmalıydı.

“Ona karışmaz abim ama...” dedi Hare kuzenine alttan bakarak söyleyeceklerinden çekinir gibiydi. “Abim Ruken’e tanıdığı bir arkadaşıyla yemek organize etmiş.”

Oğuzhan, Hare’nin sözlerini duydu, Fatih’e baktı, Nihat’a baktı yanındaki Rüzgâr’a, Duru’ya baktı. Tekrar Fatih’in bakışlarında durdu. “Ne yapacakmış abisi?” diye sordu, gülümsüyordu.

“Sana kızı vermeyecekmiş bacanak, Ruken’e başka damat adayıyla randevu ayarladı. Ruken de ona ayak uyduruyor,” dedi Fatih.

“Seni görmek bile istemiyor Karahan, adını anan olursa **çakıyor yumruğu**,” dedi Nihat. “Sen bu kızı alamazsın koçum.”

Oğuzhan’ın şaşkın bakışları hepsinin üzerinde tek tek dolanırken onlar da birbirlerine bakıyordu. Yalanı biraz abartmışlar mıydı? Çok da önemi olmadığını düşünerek gizlice gülümsediler ama Oğuzhan’ın kahrkahasıyla hepsinin bakışları genç adamı buldu.

“Benim kadını mı?” dedi sırtarak.

Hare ve Nil başlarını salladı. “Sorma ya?” dedi Nil. “Yalnız Oğuzhan abim nefret eder bu sözden, eğer bacılarına geliyorsa hem de evli değillerse, şansını çok zorlama kuzen, bak çocuğun var.” Bu konuda oldukça ciddiydiler, yalansız konuşuyordu Nil.

“Öldüreceğim onu!” Sandalyesi arkasına doğru savrulurken hepsi neye uğradığını fark dahi edememişti. Yerlerinden kalkıp çantalarını kaparak kocalarının peşine düştüler çünkü Oğuzhan kafenin kapısını yerinden çıkartacak güçle savurmuştu.

“Abarttık sanki?” dedi Nil, kocası elinden tutup çekerken.

“İyidir iyidir,” dedi Hare, Fatih aracın şoför koltuğuna geçerken kendisi de hemen yanma bindi. “Bizim keçi başka türlü yola gelmeyecek.”

“Hadi hadi!” diye bağırdı Duru. “Önce bizim gitmemiz gerekiyor, herkes kestirme yolu kullansın.”

Evin ön bahçesinde, havuzun çaprazında, büyük ağaçların altında ayağının altına aldığı pufla, dizlerinin üzerinde duran bilgisayarına odaklanmıştı. Oturduğu hasır koltuğun beyaz minderi üzerine yaydığı dosyalardan birine uzandı. Ağaçların gölgeliği, akşamın serinliğiyle kendini huzurlu hissetti. Saçlarını tepesinde alelade bir topuz yapmıştı. Hemen sağındaki sehpadan kahvesine uzanıp bir yudum aldı. Kupayı yerine bırakıp gözlüğünü burnunun ucundan

ileriye itekledi. Öylesine dalmıştı ki zihni başka bir ses kabul etmiyordu. Transa geçmiş gibiydi, abisinin yanma yaklaşıyor olduğunu fark etmemişti. Eğik olan başı Karahan'ın spor ayakkabısını görünce usulca kalktı. Dünden bu yana ne bir soru soruyordu Karahan ne bir açıklama istiyordu. "Abi?"

Karşısına oturan Karahan artık bir açıklama bekliyordu ama anlamıştı ki Ruken'i konuşturmaya çalışmazsa tek kelime alamayacaktı. "Seni dinliyorum."

Daha fazla ne anlatabileceğini birkaç saniye düşündü. "Anlattım," dediğinde Karahan yüzünü buruşturup arkasına yaslandı. Kolu oturma koltuğun sırtına bıraktı. "Bilmediğim bir şey söyle bana, içinde benim o densizi görmezden gelebileceğim bir şeyler olsun."

Gözlüğünü çıkarıp, kapattığı dizüstü bilgisayarı dosyaların üzerine bıraktı. "Sanırım öyle bir açıklama yok, bence onun tüm kemiklerini kırıp eline verebilirsin, sonuçta beni kandırdı. Densizin teki, hadsiz şey."

Dudağı bükülen Karahan başını yana eğdi. Ayağını bacağına üzerine atıp, kardeşini izledi. "Seni kandırmış olmasından seni sorumlu tutuyorum, daha akıllı olabilirdin ama yok, olabilir mi öyle şey? Benim kız kardeşlerim illa gidecek, bir kazma bulup getirecek."

"Ne yani, ben miyim suçlu?" Ruken duyduklarına inanamıyordu. Gözleri kocaman açılıp konuşurken öne eğilmişti.

"Hayır," dedi Karahan. "Benim suçlu, ara sıra aklıma gelenin bir gün başıma geleceğini düşünmeliydim, bunu da geçtim, hiç arayıp sormamakla, yokmuş gibi davranmakla ve size tek kelime etmemekle suçlu benim."

"Kendini suçlama, o bizi tanıyordu, hepimizi izliyordu ama bir ben varım diyemedi." Yüzünü yana çeviren Ruken, Oğuzhan'ı savunacak tek bir şey bile bulmak istemiyordu.

"Saçmalama Ruken!" diyen sert sesle abisine döndü. "Ben ondan on dört yaş büyüğüm, o daha bebekken ben onu kucağımda taşıyordum. Gelmemişse bunu kendimize sormamız gerekir, onu arayıp sormayan birinden *ben sizin akrabanızım, beni sevin* gibi saçma beklentiler içine giremeyiz. Tek bir suçlu var, o da benim! Ve bana

bunların dışında bir şeyler söylemek zorundasın yoksa akrabalık bağlarımız Leyla ve Nihan yengeyle sınırlı kalacak.” Doğrulup öne eğildi Karahan. “Anlatabiliyor muyum abisi?”

Anlıyordu anlamasına ama ona olan kızgınlığı geçmiyordu. Sesiz kalmayı tercih ederek kollarını göğsüne bağladı.

“Ruken! Sana bir şey yaptı mı? Kaba bir hareket, zorlama, istemediğin herhangi bir şey? Onu sevmemem için bir şey söyle.”

“Hiçbirini yapmadı. Öyle biri değil, keşke öyle olsaydı.” Başka bir şey açıklamayacak kadar utanıyordu, abisinin başka bir soru sormasını istemiyordu.

“Bana onu sevmediğini söyle.”

Gözlerini kaçırıp, yanağına düşen birkaç tutam saç kulağının arkasına attı. “Bilemiyorum, suçlunun kim olduğu önemli değil. Ben bunu unutacağımı sanmıyorum.”

Karahan göz devirip başını iki yanına esnetti. “Ruken bak, bana geliyorlar bacım, geveleyip durma!”

Yutkunurken sözlerini toparlamaya çalıştı. Sözleri iki dudağının arasından çıkmadan yüksek perdeden çıkan seslerle abisiyle evin girişine döndüler. Karahan yerinden hızla kalkarken Ruken değneğini arıyordu.

Gördükleri manzarayla Karahan durdu. Ruken de yanına gelip gözlerini açarak izlemeye başladı. “Yok artık,” dedi Ruken.

“Canına susadı, canına,” diye mırıldandı Karahan.

“Ruken!” diye bağııyordu Oğuzhan. Bir yanında Cihan, diğerinde Mutlu vardı. “Dokunmayın bana!” diyerek ellerini havaya kaldırdı. Mutlu ve Cihan’sa az daha ileri giderse başına silah dayayacaktı.

“Sevmiyorsun sen, kırarım ben bunun ağzını burnunu.”

Ruken ağzını açamadan yürüyüp uzaklaştı Karahan. Ruken ardından gitmeyi düşünse de olduğu yerde kaldı. “Hak etti, kır gitsin.”

Kendini kaybeden Oğuzhan’ın sesi evin bahçe duvarlarına kadar çarpıyordu. “Ruken!” diye bağııyordu ama evin merdiven başında Nazlı’yı gördü. Nazlı telaşla inerken Karahan’ı görünce yönünü ona çevirdi.

Mutlu silahını kavrayıp Oğuzhan'ın başına dayayınca durdu genç adam. Gözlerini devirdiğinde arkasından gelen seslere dönmedi.

“İndir şunu!” Rüzgâr'ın katı sesiyle Mutlu geriye çıktı.

Duru, Nil ve Hare, Oğuzhan'ın etrafını sardı. Böyle delireceğini hesaba katmamışlardı. “Oğuzhan sakın ol,” dedi Duru.

“Olamıyorum, olmayacağım. Ruken buraya gelecek!” Elleri hiddetle havaya kalkıyordu, yüzü kaskatı, sesinden ateş çıkıyordu.

Elleri cebinde aheste aheste yaklaşan Karahan'ın yüz ifadesi de karşısındaki adamı aratmıyordu. Karahan'ı görünce çenesini havaya kaldırıp gözlerini kıstı. Nazlı koşar adımla gelmiş, kendini ikili arasına sokmuştu. “Karahan, lütfen.”

“Bırak Nazlı, ne derdi varmış, bir öğrenelim. Güpegündüz ev basıyor, hem de benim evimi.”

Kız kardeşler yutkunurken eşlerinin arkalarına geçmişti. Nihat onlara bakarken gülümsüyordu. “Yaş olmuş kaç, hâlâ abiden korkuyorlar, yazık size,” demeyi ihmal etmedi.

“Derdin ne sesin?” dedi Karahan.

Oğuzhan bir adım öne çıktı. “Ruken'le konuşacağım, şimdi, hemen.”

“Yok ya?” Karahan'ın iki kaşı birden havalandı. “Başka emrin de var mı, varsa söyle, hemen yerine getirelim. Zaten ben de diyordum, Oğuz Bey gelse de bana emir verse diye.” Son sözleri dişlerinin arasından öfkeyle çıkmıştı. Ellerini cebinden alarak, omuzlarından tuttuğu karısını kenara aldı. “Cami duvarına hoş geldin, kuzen.” Yumruğu Oğuz'un dudağında patlarken iki adım geriye çıktı Oğuzhan.

Ruken'in ciğeri sızlarken yüzü düştü, kıyamamak buydu. Vuran da ciğeri, vurulan da. Ağır aksak yürüdü mecburen.

“Hoş buldum kuzen.” Gerilip Karahan'a yumruğu iade ederken Nazlı'nın sitemli sesleri yankılandı.

“Ay gitti kocam! Karahan...” diyerek gerileyen kocasının yanına ulaştı.

İlk kez bir damat adayından yumruk yiyen ve bu kişinin de kuzeni olması gerçeğiyle Karahan kısa çaplı bir şok yaşadı.

“Sen ne hakla benim kadınımlı başkasıyla görüştürürsün?” Oğuzhan’ın yüksek sesiyle ortamda ani bir sessizlik oluştu. Ruken dahi adım atmayı kesmişti.

Karahan kabaran öfkesiyle burnundan sesli bir soluk aldı. “Sözlerine dikkat etmezsen...”

“Benim, anladın mı, benim, benim!” diye bağırdı Oğuzhan.

“Ne senin lan geri zekâh?” Tekrar Oğuzhan’ın üzerine yürüdüğünde Nazlı daha sıkı tuttu kocasını. Fatih ve Rüzgâr da yaklaşıp Karahan’ın koluna girdi. “Bırakın beni!” diye bağırırsa da kimse Karahan’ı bırakmadı. “Benim kardeşim o, sen bir boku beceremedin, kırdın, kızdırdın, şimdi karşıma geçmiş, saçmalıyorsun.”

“Geçtim ben oraları, ben sana başka bir şey soruyorum, ne hakla başkasıyla görüştürürsün?”

Karahan onu anlamıyordu, bilmediği bir dümenin üzerine doğru kırılmış olduğunu anlıyor, çözemiyordu. Ama üzerine de uğramak gelmedi içinden. “Sana ne! Senin yapamadığını yapacaklar var demek ki. Kardeş benim, istediğime veririm. Sen kendini ne sanıyorsun? Benim evime gelmiş, bana hava basıyorsun, ulan ben abiyim, abi, mal! Karşımda durmuş, kadınımlı da kadınımlı diye beynimi sikiyorsun. Ne istiyorsun lan kardeşimden?”

“Seviyorum! Oldu mu? Benim o!”

Öfkesi arşa çıkmış, sesi de herkesin kulaklarının pasını almıştı. “Veremezsin!” Dişleri arasından sertçe çıkmıştı sözcük.

Karahan’ın üzerine tekrar yürüyordu ki kızlar tuttu kolundan. Sözler hoşuna gitmişti hatta çok sevmişti ama o Karahan’dı.

Havuzun diğer tarafından dolanıp, ablalarının arkasından yanaştı Ruken. Kendisine söylemeden tüm ailesinin önünde bağır çağır seviyorum diyen adamı öpmek istiyordu, belki başka bir zaman. “Oğuzhan,” dedi sakince.

Kızlar Oğuzhan’ı yavaşça serbest bırakırken arkasına döndü. Değneğine baktı önce, daha sonra gözlerine çıkardı bakışlarını. Dişlerini birbiri üzerinde gezdiren ve kendini tepeden tırnağa süzen kadına baktı.

“Ne saçmalıyorsun sen? Kiminle görüşmüşüm ben, kim kandırdı seni?”

Gaza getirildiğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Bakışları Duru, Nil, Hare ve bacanakları üzerinde kısıkça dolaştı. Kimi tırnağına, kimi havaya, kimi ayakkabısının ucuna bakıyordu.

Nazlı göz devirirken, Rüzgâr yana kaydı, Fatih biraz uzaklaştı abisinden. Karahan kollarını kurtarıp silkeledi. “Topunuz manyaksınız!” diye bağırdı Karahan.

Ruken ablaları ve eniştelere ayıplarcasına bakıyordu. “Ben size böyle mi yardım ediyordum, hainler. Adama ev bastırıp abime yumruk attırdınız.”

“Nereden bilelim kızım,” dedi Nil. “Manyak çıktı.”

“Daha azını beklemiyordum ben,” dedi Duru. “Aferin Oğuzhan.”

“Şimdi oldu,” dedi Hare. “Tam bize yakışır damat, fazlası var, eksiki yok.”

“Hare!”

Karahan’ın çokça sert sesiyle genç kadın kocasının arkasına geçti. “Bir şey demedim abi.”

“Ben sizi ne yapayım?” diye bağırdı Karahan, damatlarına. “Sizde hiç mi akıl yok?”

“Bak bak,” dedi Nihat. “Kardeşlerine tek laf etmez, suçlu biz olduk.”

“Yeni bir şey değil,” dedi Fatih.

Oğuzhan gözlerini yumarak düştüğü tuzağa hayıflandı. Karışık olan saçlarını biraz daha karıştırdı. Çok fena şeyler mi yapmıştı? Ne tür manyakların arasına düşmüştü?

“Şu kılığına bak,” dedi Ruken.

“Her şey bitti, kılıgım kaldı, değil mi Ruken?”

Öfkeyle çıkışmasına dişlerini sıktı Karahan. “Bağırma lan kardeşime! Yok, ben buna kız falan vermem!”

Oğuzhan arkasını dönerek işaret parmağını Karahan’a kaldırdı. “Sana sormuyorum, alacağım diyorsam, alacağım.”

Etrafları boş olan iki adam da soluğu birbirinin yakasında aldı. Etrafını saran aile üyelerini gözleri görmüyordu. Ruken sadece izliyordu, inanılmaz keyif alıyordu. Hayatı boyunca bu sahneyi beklemişti, biri abisinin yakasına yapışacak ve o benim diyecekti. Oldu.

“Hadsiz!” diye fısıldadı Karahan.

“Aştırma o zaman haddimi!,” dedi Oğuzhan. “Ben de bir Kara’yım.”

“O kadar övünüyorsan bunu göstereceksin, bak bu adamlara, hepsi sürüne sürüne aldı kızı, senin neyin eksik?”

“Ben üstüme alınmıyorum,” dedi Fatih.

Ruken gülümsediğini gizledi. Kimse ona bakmıyordu. Gerçekten topu manyak bir ailesi vardı, ne mutluydu ona.

“Karahan, bırak!” dedi Nazlı. “Çocuklar birazdan kurstan gelecek.”

Oğuzhan’ın yüzüne sertçe bakıp, silkeleyerek bıraktı. “Nazlı’ya dua et.”

Sabrı tükenen adam, Ruken’e döndü. “Artık konuşabilir miyiz?”

“Hayır,” dedi Ruken, çenesi havada. “Ne konuşacağım seninle, anlayışın kıt mı?” Başını uzatarak gözlerini kıstı. “The end.”

“Yürü bacım, arkada ben varım.” Karahan’ın çıkışıyla Oğuzhan ellerini havaya açarak bağırdı. “Bizi bir yalnız bırakın!”

“Hassiktir,” dedi Karahan. “Ben seni öldürmeden defol git!”

“Aaa,” diyerek araya girdi Duru. Kız kardeşlerine göz atarak yürüyün sinyali verdi. Nazlı da dâhil Karahan’ı itekleyerek eve çıkan merdivenlere ilerlettiler. Karahan’ın bitmek bilmez tehditleri havada uçarken Oğuzhan yüzünü buruşturdu. Kocaman bahçede yalnız, karşı karşıya kaldıklarında Ruken değneğin ucunu adamın ayağına vurdu.

“Ben sana böyle sokağa çıkmayacaksın dememiş miydim?”

Bakışları evin görkemli bahçesini tavaf eden adam sırtarak Ruken’e döndü. “Affet karıcığım, bir daha olmaz.” Ruken’e bir adım daha yaklaşıp burnunun ucuna girdi. “Derdim ama sen yoksan ben hep böyle giyineceğim, çok çekici olacağım, senin aklını alacağım.”

“İyi halt edersin, zaten Ruken kim ki? Bak keyfine, ak gecelere, hâl  tırları.” Karşısında iğren li e bakarcasına buruştu yüzü. “Pis serseri.”

“Koskoca dünyada, otuz senede ben geldim, sana tutuldum. şimdi  tırları çıkar sokak sokak ararım Ruken.”

“Bağırmasana!” derken kendisi bağırması. “Senin sorunun ne, kollarına atlamamı falan mı bekliyorsun?”

“Hayır ama en azından sakince konuşabiliriz.”

“Neyi? Beni nasıl kandırdı ını mı? Yok, konuşmayalım. Neresinden tutarsan tut, ben bir aptalım.” Yine canı yanmıştı kadının, içi sızlamıştı.

Ruken’in bakışlarındaki kırıklığı görebiliyordu, en az onun kadar canı yanıyordu. “Güzelim,” derken yaklaşıp saçma topuzundan çıkan saçları iki eliyle geriye itti. Ruken’in dolan gözleriyle daha da üzüldü. Kadın kendisine bakmayı keserek uzağa çevirmişti bakışlarını.

“Hiç  yle şey olur mu? Benim aptal, ben, senin ne suçun var? Ruken... Yerde miyim, gökte mi, belli değil. Gözüm bastı ım yeri görmüyor, yaptım bir hata, özür dilerim.”

“Beter ol Oğuzhan! Hisselerin dibe vursun, şirketlerin batsın, beş kuruşsuz kal.” Boş olan eliyle adamın ellerini itti.

“Olur, tamam, kalayım. Sen bakarsın bana ama benim yanımda olacak mısın?”

“Olmayaca ım! Sana devlet baksın, ben Leyla’ya bakarım.”

Oğuzhan burnundan aldığı solukla geriye çekildi. “Sen beni sevmiyorsun, sevsen bu kadar inat edemezsin.”

“Yok, aksine,” dedi Ruken. “Senin gibi birini sevdiğim için iki kere aptalım.” Sözleri sertti, keskindi ama Oğuzhan hiç öyle algılamıyordu. Ona giden seste sevda yüklüydü, aşkın en tatlı notası çalıyordu.

Elinden de ne ini alıp yere fırlattı. Ruken ayağının üzerine basmadan e ilip omuzuna aldı kadını. “Sen!” diye bağır ı Ruken ama çoktan adamın omuzunda gidiyordu.

“Evet, ben! Söyle şunlara yolu açsın yoksa kan çıkacak, Selim’deki silahlar hepimizi ipe dizer.”

“Aklını mı kaçırdın? Abimde kredilerini dolduruyorsun Oğuzhan! İndir beni!”

“Başlatma abinden.”

Mutlu ve Cihan dahi bıkmıştı bu adamdan, ne yapsalar olmu-yordu, yine de önünü kestiler. “Ruken Hanım?” dedi Cihan. “Sıkaca-ğım kafasına en sonunda.”

“Bir denesene!” diyen Selim’in sesini duyunca arkasma döndü Cihan.

“Açın yolu, açın,” diye bağırdı Ruken. “En sonunda ben kendi kafama sıkacağım. İndir beni!”

“Gidin, söyleyin, birkaç saate geri döneceğiz.” Oğuzhan koruma-ların yanından, Ruken omuzunda geçip giderken elleri kolları bağlı Ci-han’la Mutlu birbirlerine bakıp, araca bindirilen Ruken’e geri döndü.

“Çok güzel,” dedi Cihan. “Şimdi bizi kim koruyacak büyük pat-rondan?” Kadın öfkeyle eve doğru yürüdü. “Birbirimizin kafasına sıkalım Mutlu, bu aşk bizim mesleğe zarar.”

Araba sitenin içinden geçerken dağılmış topuzunu çözüp öf-keyle yeniden topladı. “Haydut! Bir bu kalmıştı, çok şükür, bunu da yaptın. Oysa çok genç ve yakışıklıydın, çok yazık olacak o suratına.”

Oğuzhan umursamaz tavıyla rahat bir nefes alıp gevşedi. “Ko-nuş güzelim, sen konuşunca daha tatlısın. Hiç yakışmıyor sana küs-mek, öfkelenmek. O küçük güzel ağzın kapanmasın.”

Sağ elini yumruk yapan Ruken dişlerini sıkarak kaldırmıştı ki durdu. “Konuşmuyorum işte, susayım da gör pis haydut.” Önüne dönüp kollarını göğsünde birleştirdi.

Ne kadar dayanacağını merak etse de yandan bakıp gülümseye-rek yola devam etti. Seviyordu, seviliyordu, varsın yansındı dünya.

Aşk, bir kadının iki dudağı arasından çıkan birçok harfin yan yana gelerek oluşturduğu bir sözcüktü. Ona göre Ruken’in ses to-nundan dökülen her bir harfti. Aşkın adı Ruken’di. Ve o, bu aşkı ba-ğır çağır yaşayacaktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Muhteşem bir hafta sonunun ardından çalışmak hem zor hem de keyifli karmaşık bir hâl almıştı. Kafasının içinde dönenlerden kurtulmuştu. O güzel anları anımsadıkça gülümsüyordu. Kenan'ı karşısına çıkartan kadere minnettardı. Hem de çok. Hava karar-mıştı, normalde bu kadar uzun kalmazdı holdingde ama cuma günü ertelediği tüm toplantılara gitmişti. Tatlı bir yorgunlukla koltuğun-da gerildi. Aklına hamak gelmişti. Saatlerce uzanıp, sevdiği adamın kollarından uyuduğu o tatlı anlar... Kendi kendine gülümserken açıldı kapısı, bir çift yeşil gözün de kendine gülümsüyor olmasıyla ayağa kalktı. Odanın ortasında buluştular. Takım elbisesi içinde enfes çekicilikteki adama sarıldı. Belinde ve sırtında hissettiği o hoş baskıyla kollarını sıkılaştırdı. “Özledim.”

Kenan şen bir gülüşle uzaklaştı. Toplu kızıl saçlarına içli içli bakıp alnından öptü. “Dün gecedan beri özlüyorum. Zor geldi seni eve bırakmak, çok fena alışıyordum Hazal.”

“Bir de bana sor, tüm gün aklımda döndü Çaykara. Yine gider miyiz? Annen bana inekten süt almayı öğretecek.”

Kenan'ın erkeksi kahkahasıyla kendisi de kocaman gülümsedi. “Hazal Arman inek sağacak?”

“Elimden her iş gelir,” derken havalı bir bakış attı.

“Yufka da açarsın sen bu gidişle.”

“Denememe izin verselerdi açacaktım. Hilal dakikada bir açıyor, kıskandım.”

“Acele etme. O zaman misafırdın, bir dahakine gelin olarak gidersin, her işi sana yaptırırlar, sonra Kenan beni kurtar buradan dersin.”

“Derim, sen de kurtarırsın.” Kenan’ın dudağına hızla bir öpücük kondurup geriye çekildi. “Çıkalım, eve gideceğim. Üzerimi değiştirmem gerekiyor. Dışarı çıkalım mı bu gece?”

“Hım,” dedi Kenan üstten keyifle bakarak. “Artık hazır mıyız?”

“Geç bile kaldık. Ruken bize mutluluklar dilerken başkasına laf etmek düşmez.”

Kenan’ın gülümsemesi, Hazal’ın yerine gelen öz güveninden doğuyordu. “İşte benim kızım, gidelim, sabaha kadar eğleniriz.”

Çantasına telefonunu bırakıp yan dönüp gülümsedi. “Kenan sen tam aradığım adamsın, dışarı çıkalım deyince gözlerin parlıyor.”

Çarpık bir gülüşle saçını karıştırdı. “Seviyorum eğlenmeyi ve inan, sen de benim aradığım kadınsın. Verene kurban olayım.” Yanına gelen kadının kızıl saçlarını öptü. Çakmak mavisi gözlere baktıkça içi coşkuyla doluyordu. “İyi ki vermiş.”

“Coştun, coştun.” Elini adamın sırtına verip başını kaldırdı. “Çıkalım, akalım gecelere.”

“Tamam,” derken yüzü gerildi. “Teyzen nerede Hazal?”

“Bilmiyorum, evindedir. Haberim yok, o günden sonra konuşmadık. Biraz zaman geçmeli, belki o zaman daha mantıklı düşünür.” Bir es verdi Hazal. “Onu seviyorum ama düşünceleri çok farklı. Bunu atlatacağımızı düşünüyorum.”

İki eliyle kadının başını kavradı. Kendine dönmüş mavi gözlere net bir ifadeyle baktı. “Bunu ben de isterdim ama sanmıyorum. Onu gördüm, düşüncelerini değiştirecek biri değil o. Lütfen dikkat et.”

“Bana zarar vermez, o da beni seviyor. Takıntısı var ama neye, çözmüş değilim. Annemin acısını çıkartacak birini arıyor ama bu adam olamaz. Ben ne kadar suçsuzsam o adam da o kadar günahsız.”

“Kim o?”

“Bilmiyorum. Hiç merak etmedim.”

Kenan'ın çenesi sağa sola kaydı. “Senden hıncını alamazsa o adamdan almaya kalkabilir. Onun kim olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Abartmıyor musun? Ne yapabilir ki?”

“Belki de abartıyorum ama daha sonra bunu düşünmedik demeliyiz. Yine de kim olduğunu öğrenmeliyiz. Halana sorabiliriz, o mutlaka biliyordur.”

Hazal çok umursamadı, omuz silkerek gülümsedi. “Olur, bir ara sorarız.”

Aracını sahil kenarına park edip tüm suratsızlığını takınan kadına döndü. “Karalıçem?”

Başka bir zaman bu söze eriyip gidebilir, nefesini Oğuzhan'la paylaşabilirdi ama şu an o an değildi. Yüzünü yana çevirmiş, gelen geçenleri izliyordu. Sustuğundan bu yana tek laf etmemişti. Susmakta kararlıydı çünkü Oğuzhan bu hâllerini sevmiyordu.

Yan dönerek sol omuzunu koltuğa verdi, başını da başlığa yasladı. “Daha ne yapmam gerekiyor? Zamanı geriye alamam, alsam da değiştirmek istediğimi sanmıyorum.”

Gözleri kısık hızla döndü. “Beni kandırmak hoşuna gittiyse devam et, Ruken aptal, yer her zaman.”

“Ruken çok zeki bir kadın, ben onunla bir füze yaptım. Aptal falan değil, olamaz da.” Kadının bağh koluna uzandı. Çözmek, ellerini tutmak istiyordu ama Ruken elini silkeleyerek geriye çekildi.

“Ne kadar inatsın! Seviyorum kızım seni, kim olduğumun ne önemi var?”

“Çok önemi var! Bir de pişkince karşımda durmuş basite indirgemiyor musun, deliriyorum.” Kollarım çözüp iki elini havaya açmıştı. “Ben bunu nasıl unutacağım şimdi, söyle?”

Oğuzhan tüm şımarıklığıyla yaklaştı. “Öp beni dersan anlatırım nasıl unutacağını.”

Öfkeden gözlerinin karardığını hissediyordu Ruken. Bu kadar pişkin bir adamı ömrü hayatında görmemişti. “Oğuzhan!” dedi sertçe.

“Ne güzelim, ne? Söyle hadi.” Bir eliyle bileğini, diğeriyle Ruken’in ensesini tutup burnunun ucuna kadar getirdi. Işığı kapalı aracın içinde karanlıkta birbirlerine bakıyorlardı. Ruken öfke, Oğuzhan aşkla kaynıyordu.

“Affetmeyecek misin?” dedi Oğuzhan, Ruken’in yanağına ucuna bir dokunuş bırakırken.

Ruken’in nefesi içine doğru kaçarken gevşeyen bedenini ayakta tutmaya çalıştı. “Etmeyeceğim. Edilecek bir tarafın yok.”

“Hım,” dedi, kadının saçlarını koklarken. “Hiç mi?”

Adamın sesli soluğu karnındaki kelebekleri uçuşturdu. Zor duyulan bir sesle, “Hiç,” diyebildi.

“Ama nasıl olacak? Ben seni gelin alacaktım, kızıma anne olacaktın. Bana eş olacaktın, her gece tam şurada,” derken başını Ruken’in boyun çukuruna sokuşturdu. “Uyuyacak, uyanacaktım. Sen her sabah benim dövme dokunacaktın, ben senin dövmenin üzerinde uyuyacaktım. Birlikte nargile geceleri yapacaktık, sonra sen beni koklayarak öpecektin, ben de seni. Ha? Nasıl olacak?”

Kalbi patlarcasına dolmuştu. Her bir sıkışma Oğuzhan diye atıyordu. Kendini sıkımayı bırakalı biraz olmuştu çünkü bedeni kendisine ihanet ediyordu, en çok kalbi. “Of,” diyerek başını geriye attı. Ne öfkesi dinliyordu ne sevgisi. İkisinin arasından çıkamıyordu. Boyunda hissettiği sıcak, ateş gibi dokunuşla dondu. Oğuzhan’ın fısıltısı aracın içinde atılan çığlık gibi doldurdu kulaklarını.

“Ruken... Dünya duruyor sen yokken, döndürsene dünyamı, yaşatsana bizi. Girsene kanıma, alsana aklımı. Beni senin yapsana Ruken. Bak bu dünya çok acımasız, en acınası tarafım olsana, Oğuzhan Ruken’e mahkûm desinler...”

Elleri ondan izinsiz adamın dağınık saçlarına karıştı. Parmakla-

n özlediği teni sevgiyle okşadıkça kalbindeki aşk ağırlığı arttı. Sevse dert, itse daha büyük dertti ama hislerinin önüne geçemiyordu. Tüm hücreleri onu istiyordu, sonsuza kadar.

“Bana bir daha yalan söylersen boşarım seni, bilmiş ol ama önce kafana sıkarım, bunu hiç unutma!”

Başını en sevdiği yerden hızla kaldırıp iki eliyle birden sıkıca Ruken’in yüzünü kavradı. “Yalan söylemedim, sadece beni sevmen için gizledim. Senin için yaptım, bana bir erkek gözüyle bakabilesin diye.”

Bunu anlayabiliyordu, eğer başta öğrenmiş olsa yaklaşımı nasıl olacak çok düşünmüştü ama bulamamıştı. Her daim bir muamma olarak kalacaktı bu konu. “Anlamaya çalışıyorum, haklı olabilirsin, yine de çokça ama var.”

“Başka ama yok. Her zaman açık ve net olmaya çalıştım. Onun dışında senden asla bir şey gizlemedim, biliyorsun.”

“İşte bir yanlış tüm doğruları götürüyor,” derken tekrar hırçınlığını takındı.

Oğuzhan ikinci bir dalganın geliyor oluşu telaşıyla sertçe sokuldu özlediği kadına. Ensesine değen parmaklarla yavaşlayıp sertliği yumuşacık dokunuşlara bıraktı. Bir kadına duyulacak tüm hisleri bedeninde ve ruhunda hissediyordu. Gökten düşen yarım elmanın diğer yarısıydı Ruken, bir bütünün tek eşli parçası gibi tamamlıyordu Oğuzhan’ın ruhunu.

Ruken’in başparmağı, sevdiği gamzeyi buldu. Usulca okşadı. Oğuzhan onu tatlı bir gülümsemeyle izledi. “Şu gamzenin hatırına affediyorum seni yoksa tipim değilsin.”

“Allah razı olsun gamzemden.” Gülüşüne ahenk gelmişti. Can yakan, âşık eden türden ve Ruken’i kendine hayran bırakıyordu. “Evimize gidelim mi? Leyla’yı da görmüş olursun.”

“Bu kılıkta? Bir ayağımda ayakkabım bile yok. Bence sen beni eve götür, abim delileri oynuyordur şimdi. Ah ah, delirdin mi sen, nasıl vurursun abime?”

“Önce o vurdu.”

“O abi, abi! Evi basıyorsun, avazın çıktığı kadar bağıyorsun, ne bekliyorsun? Özür dile abimden.”

“Bunu yapacağımı sanmıyorum.”

“Oğuz,” dedi arzuyla harmanlanan sesiyle. “Sen nasıl gaza geldin?”

Gözlerini yumarak başını iki yana salladı. “Bana abinin senin için başka birini bulduğunu, o kişiye yemek organize ettiğini söylediler. Kıskançlıktan gözüm dönmüş olmalı ki hiç durup düşünemedim.”

Ruken’in kıkırtısı kahkaha dönüştü. “Benim ablalarım bu işi öğrendi. O kadar badireden sonra öğrenmeselerdi şaşırırdım.”

“Çok güzel oynadılar Ruken, çok gerçekçiydi ya da benim gaza ihtiyacım vardı, bilemiyorum. Zaten dünden bu yana aklımı kaçırmış gibiydim, bana da bahane lazımdı.”

“Ya? Demek aklım kaçırmış gibiydin?”

“Evet,” derken Ruken’in elini tutup bileğindeki kendi hediye ettiği hayat ağacı simgeli bileklikle oynamaya başladı. Gelgitler yaşıyorlardı ama Ruken o bilekliği hiç çıkartmıyordu. “Bilekliği hiç çıkartmıyorsun.”

“Anısı var, seviyorum.”

İlk gecelerinin anısı ikisinde zihninde esip geçti. İkisi de birbirine gülümsedi. “Ayağın?” dedi Oğuzhan.

“İyi gibi, yarın da evdeyim ama ertesi gün holdinge dönerim.”

“Evine?”

“O belli değil. Abim rahat vermez artık. Gece gündüz ona çalışıyor korumalarım. Benimkiler seninkilerden daha ispiyoncu. Eve geçsem bile seni eve alamam. Anında damlar abim, sonra uğraş, dur.”

“Nasıl bir abin var Ruken?” Oğuzhan memnuniyetsiz dudak bükümüyle soluğunu bıraktı.

“Sen iyi tarafına çattın, yıllar içinde değişti. Nihat’ı sırf sevdiğini söylemediği, çekindiği için altı sene görmezden geldi. Rüzgâr abi yediği dayakla iki hafta ağzı gözü patlak gezdi. Fatih kıdemliydi,

o kardeşimiz gibi ama bilemedik ne oldu bitti yoksa o da zor alırd. kızı. Sen de kalkmış, nasıl abin var diyorsun. Yıllar önce bir erkekten bahsetmek ve biz?” Ruken geçen senelerin getirip götürdüğü olaylarla gülümsedi. “Ve biri bile abime vurmadı! Özür dileyeceksin abimden. O senin de abin, ayıp.”

“O kadar uzak ki bir abim olduğu gerçeği, üzerime alınamıyorum bile.”

“Ama o seni hatırlıyor, seni bebekken kucağında taşıdığını söyledi.”

Oğuzhan o bayıldığı küçük dudaklara bakarken yavaşça gülümsedi. “Beni?”

“Evet,” derken Oğuzhan’ın gamzesine dokundu. “Bunca yıl bir kez bile düşünmediği için kendini suçlu hissediyor. O adil biri, ne kadar zorlarsa zorlasın, ablalarım sevdikleri adamlarla evlendi. Gözünün üzerimizde oluşu annemizin olmayışına bağlı. Eğer annemiz yaşıyor olsaydı bu görev onundu. Bizim geçmişimiz karışık ve acı dolu. Abimi anlıyoruz ve çok seviyoruz.”

“Acı dolu?” Oğuzhan’ın kaşları en derinden çatılmıştı. “Annem hiç bahsetmedi.”

“Annenin bilmediği çok şey var, belli ki bildiklerini de konuşmak istememiş.”

Annesinin nasıl ketum olduğunu son zamanlarda yeni yeni fark ediyordu. Babasıyla olan geçmişi dahi anlatmamıştı. “Olabilir. Anlatacak mısın bir gün?”

“Belki...” Bakışlarına kasvet çöktü. Hasret çöktü, yağmur biriktiren bulutları andırdı.

“Gidelim o zaman, gidelim de sevgili abimi görelim.” Kinaye barındıran sesi Ruken’in gözlerindeki yağmur bulutlarını dağıtmak için çıkmıştı. “Hiç hoş karşılanmayacağıma yüzde yüz eminim.”

“Seni oyuna getirenler, onu da düşünsünler. Hepsini paralarım, korkma. Hem babam eve gelmiştir.”

“Bir de baban var. Sevgili amcam beni nasıl karışılacak?”

“Sandığından daha iyi. Haydi sür.”

Devasa salonun ortasında sağa sola hızlı adımlarla dönüyordu. Arada bir duruyor, uzun koltukta yan yana oturmuş altı kişiye dönerek bağıırıyordu. Ses çıkarmayan üç kardeşi ve üç damadı dut yemiş bülbülü aratmıyor, Karahan'ın gerçeküstü öfkesinden hakkınca nasipleniyorlardı. Kız kardeşlerine tek söz etmiyor, tüm kabahati Rüzgâr, Fatih ve Nihat'a yıkıyordu. Nazlı da karşı koltukta sakince oturuyordu. Bu aslanı o bile durduracak güçte değildi şu an.

“Kızı aldı, gitti.” Karahan'ın sesine babası girdi odaya. Eve yeni gelen adamın kaşları merak ve endişeyle birleşmişti. Oğlunun karşısına geçerken çocuklarına kısaca göz attı.

“Karahan?”

Babasına her şeyi anlatma gafletine düşmeyecekti. Her şeyi bilmesine gerek yoktu. “Bir şey yok baba. Oğuzhan geldi, Ruken'le konuşmak istiyorum dedi, izin verdim ama gelmediler. O yüzden gerildim.”

“Öyle mi?” Turgut Kara gülümsedi. “Konuşsunlar, gelirler elbette, boşa gerilme sen.”

Karahan *haklısın* dercesine başını sallayıp arkasını döndü. Turgut Kara altı evladına döndü. Hepsi de suspus olmuş, kendine bakıyordu. “Size ne oldu?”

“Yok bir şey babacığım.” Duru kalkıp babasına öpücük verdi. “Abim gerilince biz de ateşe odun atmayalım diye sessizce oturuyorduk.”

“Ateşine, odununa...” Karahan sessizce mırıldanarak Nazlı'nın yanına kabaca oturdu. Yerinde duramıyordu, Oğuzhan'ı eline geçirirse lime lime edecekti. Parçalarını köpeklerle bile vermeyecekti, zira eti zehirli olabilirdi.

“Yemek!” diyerek ayaklandı Nazlı. “Yemeği hazırlasınlar, değil mi?”

“Ah, ne acıktım.” Hare yerinden ok gibi fırladı. “Nazlı abla ben de söylemene destek olayım.”

“Salak,” diyerek kahkaha attı Nil. Omuzunu sıkan Nihat’la gülüşünü keserek ayağa kalktığı anda Hare gözlerini kısmış, Nil’e yürümeye hazır duruyordu.

“Bana mı dedin sen?”

“Babama diyecek hâlim yok.” Nil’in yandan bakışı, Hare’nin yalancı öfkesiyle Karahan araya girdi.

“Kesin şunu!” diye bağırdı babasının yanında olduğunu gerçeğiyle sesini kesip bakışlarını kaçırdı. Kız kardeşlerine sadece kendi içlerinde çıkan tartışılmalarda kızabilir, istediğini söyleyebilirdi. Damatların ağız açmaya cüret etmeyeceğini bilirdi.

Zil sesi yankı buldu tüm kulaklarda. Turgut Bey normal bir tavır takınırken, hepsinin nefesi kapı girişinde beklediği kadın için tutuldu.

Salon kapısına varmadan inmişti Oğuzhan’ın kucağından. Elini tutmasını istemişti, o da zevkle yerine getirmişti. Salonun kapısı önüne adım attıklarında tüm aileyi karışlarında görünce kaçak bakışlarla birbirlerini süzmüşlerdi.

“Babam, babam,” dedi Ruken fısıltıyla. “Git elini öp, Avrupa çocuğu.”

Karahan ayağa kalkmıştı. Anlaştıkları net bir şekilde görünüyordu ama bu Oğuzhan’ı delice yumruklamak isteğini bastırmıyordu. Babasına gözü kaydı, tam vaktinde gelmiş olmasıyla dişlerini sıkı.

Turgut Bey, yeğenine baştan ayağa baktı. Otuz yaşında olan adamı beklediği son kılık kıyafetti. Genç ve dinç bir adam görüyor olmasının yanında yeğeni biraz uçuk gibiydi.

“Oğuzhan, hoş geldin.”

Nadir takıldığı ve belki de hiç bilmediği çekingen bir gülüşle karşılaştı. Ona kucak açan amcasına kayıtsız kalamayıp sarıldı. En az kendisi kadar uzun ve yaşını asla göstermeyen adama hayranlık besledi. Kocaman bir ailenin atası vardı karşısında. Ne diyeceğini

bilemediği bir an olmamıştı. Hayatında ne bir amcayla tanışmıştı ne de sevdiği kadının babasıyla.

“Hoş buldum, biraz farklı bir tanışma oldu ama,” diyerek geriye çıktı.

“Siz ne bakıyorsunuz, yardım etsenize.” Ruken ablalarına sitem ettiğinde karşılaşmayı izleyen kadınlar uyanarak kardeşlerinin yanına gelmişti.

“Sizden bunların hesabını tek tek soracağım.” Fısıltılı sesini Nil ve Hare duymuştu ama ikisi de bunu umursamadı.

Turgut Bey yana kayarak yolu açtı. “Gel otur, konuşuruz.” Babacan tavrı, samimi gülüşüyle içinin ısındığına yemin edebilirdi Oğuzhan. Kan çekiyor diyordu içinden bir ses. Amca demek baba yarısı demekti, değil mi?

Burnundan soluyarak yerine oturan Karahan, yalnız kalacakları ana kadar sürdürecekti tavrını. Sonrasında gebertmek farz olmuştu. O kimdi ki onun evinden kardeşini kaçıırıyordu?

Bacanaklarının ortasına oturdu. Rüzgâr ve Fatih yer açınca oraya oturmayı uygun buldu. Abisinin yanına oturdu Ruken de.

“Abi.”

“Sus!” diye fısıldadı Karahan. “Ben katil olmayayım da kim olsun Ruken?”

“Kimse olmasın, lütfen.”

Oğuzhan’a atılan sert bakışlar yemek masasına ulaşana kadar devam etmişti. Karahan tek kelime etmiyordu. İçindeki öfke coşkuyla büyüyordu da bir baş başa kalamıyorlardı. Ev halkının bunu özellikle engellediğini de fark ediyordu.

Oğuzhan sessizce yemeğini yemiş, tatlısına iştahla bakıyordu. Kendini yabancı hissetmiyordu, ev halkını her daim tanıyormuş gibiydi. Yine ev halkının ona Ruken’in yanında açtıkları yere oturmuştu. Ruken ona bakarken kalbindeki son boşluğun dolduğunu hissediyordu. Bu masada ona ait biri vardı. Tamamıyla ona ait...

“Ee?” dedi Karahan, küçümser bir tavırla. Masada oturan ailesi

ona yüz buruşturup bakıyordu. Ruken bir şey geliyor olduğunu sezerek tatlısına yumuldu.

Kendine yöneltilen soru dolu, “Ee?” ile başını kaldırıp arkasına yaslandı. Devamını bekledi.

“Senin işin gücün yok mu? Hep böyle serseri gibi giyinip, ev mi basıyorsun?”

“Karahan.” Turgut Bey’in sitemli çıkışıyla babasına dönmedi. “Soruyorum baba.”

Ruken ağzındaki tatlıyla gülümsedi ama bunu gören olmadı. Abisinin devam eden sözleriyle başını hiç kaldırmadı.

Oğuzhan başını yana yatırdı. “İş bana gelirse çalışıyorum,” dedi.

“Boş geziyorsun yani?” Karahan’ın suratında çok zevk aldığını gösteren bir gülüş belirdi. “Öyle *gel hadi, proje var, otur yap* demelerini mi bekliyorsun?”

Oğuzhan derin bir nefes alıp sessizliğini korudu. Ruken’in deli damarı bu kez abisine kabarıyordu. O öyle küçümseyen biri değildi, bilerek yapıyordu.

“Ruken’in başarısını nasıl kaldıracaksın?” dedi Karahan. “O bu ülkenin en başarılı iş kadını. Tabii bunun yanında çok da zengin bir kadın, kendi işinde ve bende milyarları var. Yoksa sen kardeşimin parasının peşinde misin?”

“Karahana!”

İsmi hem babası hem de Nazlı’nın sesinden sertçe duymuştu ama umursamadı. Yumruklayamıyordu, o zaman eziklerdi.

“Yok artık!” dedi Ruken, tatlı kaşığını kenara bırakırken. Öfkeli gözleri önce abisini sonra yanındaki susan adamı buldu. “Koruyasana.”

“İçimden gelmiyor.” Oğuzhan krem rengi sade, desensiz kumaş peçeteyi elinde çeviriyordu. Usta ellerden çıkmış dikişleri inliyordu.

Abisine döndü Ruken. “Ne ezdin be abi,” dedi. Karahan’ın gözleri daha çok parladı. “Kız vereceksem sormak hakkım değil mi baci?” İş yoksa yanında çalışırsın.”

“Hakkın da böyle mi sorulur? Senin karşında Tree Of Life şirketler grubunun sahibi ve bizzat kurucusu oturuyor. İsviçre başta olmak üzere pek çok ülkede şirketi ve fabrikaları var. Ben bile ürünü ondan alıyorum. Bunun yanında o bir diplomat!”

Karahan’ın neşesi kayboldu. Gülüşü soldu ve fena duvara çarpıyor olduğu gerçeği ona tokat gibi çarptı. Masadaki aile fertlerinin kulaklarından zihinlerine çarpan sözlerin etkisi birkaç saniyelik bir sessizlik ardından bozuldu.

“Noble Black?” dedi Rüzgâr. Gözleri sonuna kadar açılmıştı.

Oğuzhan hâlâ peçeteyi inceliyordu. “Evet, o benim. Abartılacak bir şeyim yok, küçük bir şirket kurdum, büyüdü.” Karahan’a kaldırdı bakışlarını. Kısıktı gözleri, sertti sözleri. “Kardeşine çok iyi bakabilirim, sorun buysa?”

Karahan kaskatı suratını yana çevirdi. O ismi biliyordu, bilmesi imkânsızdı. Yıllardır duyduğu isim kuzeni çıkmıştı. Ve şu an nakavt olmuştu.

“Buna inanamıyorum,” dedi Rüzgâr. “Abartmak istiyorum, sen bir milyardersin.”

Ruken çenesini kaldırıp arkasına yaslanırken, kahvesini de keyifle dudaklarına götürdü.

“Bunları konuşmasak?” Oğuzhan bu tarz konuşmalardan hazetmiyordu. Çok parası ona çok bir fayda getirmemişti. Az da olsa aynı yerde olacaktı, çok da olsa. Başarının merkezinde.

“Diplomat derken?” dedi Nihat.

“Sizin vize aldığınız ülkelere o elini kolunu sallayarak giriyor, enişte,” dedi Ruken ve aniden Oğuzhan’a döndü. “Abim doğru söylüyor, birlikte çalışalım.”

Karahan’ın sesli nefesi küfür gibi giriyordu ciğerlerine. Ne yapmıştı? Kardeşine dönerek gülümseyen adamı izledi. Güzel bakıyordu, tanıdık bir bakış vardı Oğuzhan’ın gözlerinde.

“Ne yapacağım, çay, kahve?” Karahan’a zerre kadar alınmamıştı, şimdi keyfini sürüyordu.

Ruken gülümsedi, başını yana yatırdı. “Tüm projelerin başına

geçersin diye düşünmüştüm.” Rüzgâr eniştesine hevesle döndü. “Ne diyorsun enişte?”

Rüzgâr kocaman gülümsedi. “Altına imzamı atarım, hem de büyük bir hevesle diyorum.”

Oğuzhan’a döndü, aynı gülümsemesiyle. “Sen onayla, ben onaylarım.”

Kabul etmesini istediğini gözlerindeki ışıktan anlıyordu Oğuzhan. Ofis hayatını sevmiyordu, takım elbise giymeyi hem de tüm gün boyunca hiç sevmiyordu. Ama bir şirket açacaktı, her anını evinde geçiremezdi. Tüm bunların yanı sıra Ruken’le her gün aynı yerde olacaktı. “Kendi işlerimi yönetebileceğim bir şirket açmayı düşünüyordum.”

“Çok sorun olmaz,” dedi Rüzgâr. “Kendi ekibini de kurabilirsin.”

“Mantıklı,” dedi Nazlı. “Belli ki senin işlerini yoluna sokan çok insan var.”

“Öyle,” dedi Oğuzhan, Ruken’e döndü. Umutlu bir cevap bekliyordu kahve gözler. “Olur.”

Ruken’in tatlı gülüşü, ailesine kadar ulaşmıştı. Ablaları, eniştereleri, babası dahi gülümsemişti. Karahan’ın tek kaşı havalanmış, dudağını bükmüştü. Ruken böyle gülümseyecekse, Karahan’ın görmezden gelecek çok şeyi var demekti.

“Yarın birlikte gidelim o hâlde,” dedi Ruken.

“Ayağın?” dedi Oğuzhan.

“Evden kaçacak kadar iyi. Üzerine basmam, olur, biter. Oğuzhan... Seninle dünyayı ele geçirebiliriz.”

“Bunu istediğini sanmıyorum.” Ruken’e dönmüştü, gülüşü ahenk kazanmıştı.

“En azından deneriz.”

“Tamam,” dedi Oğuzhan. “Evin bodrumuna üs yaptıracağım. Başka ne gibi parlak fikirlerin var?”

“Üzerinde çalıştığım bir takip sistemi var. Henüz deneme aş-

masında, sonra anlatırım. Benim evimde bir üs var zaten. Arıyı orada yaptım.”

Ailenin önünde sanki kimse yokmuş gibi rahat ve samimi konuşmalarına dikkat kesilmişti Karahan. Birbirlerini çok uzun yıllardır tanıyor hissi veriyorlardı lakin ev sözü geçince araya girdi.

“Yarın ve bundan sonraki günler buraya geleceksin, Ruken.”

Ruken abisine kaçamak bir bakış atıp önüne döndü. Bunun başına geleceğini biliyordu, itiraza mahal vermeyecekti Karahan. Oğuzhan’ın içine oturan acıdan habersizdi, Rukenli gecelere ve sabahlara çok uzak hissetti kendini.

“Evini kapatabilirsin,” diye de ekledi. “Zaten sana nasıl izin verdiğimi bilmiyorum.”

“Abi burada nasıl çalışacağım? Üssüm bile yok.”

“Ben sana üs kurarım.”

“Evet demiyorum,” dedi Ruken. “Bu evin içinde yakında on tane çocuk olacak. Ben bir devlet çalışanıyım. Senin kaprislerinden anlamaz bizim başkan.”

“Ben de başkandan anlamam. Ya evlenir gidersin ya bu evde kalırsın.”

“Ne evliliği?” derken öne eğildi Ruken.

Oğuzhan’ın gözleri hevesle parladı ama araya girmede. Sevebilecekti Karahan’ı, hissediyordu. Ama ani tepki veren Ruken’e kaç çatışla dönmüştü.

“Ben evlenmek istemiyorum.”

Yerinde doğrulup bedeniyle döndü Ruken’e. “Ne demek o?” Oğuzhan’la evlenmek istemiyorsa ne istiyordu Ruken?

Hararetli bir maçın en öndeki seyircileri olan aile fertleri araya girmek şöyle dursun nefes almayı kesmişti.

Karahan parmağıyla Oğuzhan’ı işaret etti. “İlk defa doğru bir soru sordu.”

Ruken ellerini havaya açtı. “Bir dakika, öyle değil. Benim kas-

tettiğim şey farklı. Hanginiz bir görüşme, tanışma ilişki evresi geçirdi?”

Herkes birbirine baktığında Turgut Bey kahkaha attı. “Hiçbiri kızım, hiçbiri.”

“Babam bile biliyor,” dedi Ruken. “Bir nefes, bir rahat abi. Yangından Ruken mi kaçırıyorsun?”

“Küçük fare,” dedi Karahan. “Sen benim sabrımı zorluyorsun. Ne olmuş olmamışsa? Hepsi evli, mutlu, çocuklu.”

“Hiç,” dedi Hare. “Bastım nikâhı Kırımlı oldum. Olmasam işim yaştı zaten.” Fatih gülümsemekle yetinmeyip Oğuzhan’a döndü. “Karahana abim kaçır dedi, kaçırdım, bastım nikâhı.”

Oğuzhan’ın şaşkınlığı katlanırken Rüzgâr’ın sesine döndü.

“Kader utansın, ben biraz geç bastım nikâhı ama bizim de öyle bir evremiz olmadı. Pek aradığımız da söylenemez.”

“Altı sene beklemem benim hatamdı,” dedi Nihat. “Ama biz nişanlı konumuna direkt geçiş yaptık.”

“Ben hiç konuşmayayım,” dedi Nazlı. Elini yüzüne kapatırken gülümsüyordu.

“Duydun mu dong sesini?” dedi Karahan.

“Duyamadım, ses çok derinden geliyor,” dedi Ruken.

“Ben o sesi yukarı çekerim.” Oğuzhan arkasına yaslandı. “İlk defa doğru söylüyor abimiz.”

“Abimiz oldu şimdi.” Ruken sertçe konuşurken Karahan dudaklarını sağa sola kıvrırdı.

“Kes sesini!” dedi Karahan.

“Abi!” dedi Ruken çıkışla.

Karahana, Oğuzhan’a döndü. “Gel iste, benim sağda solda Ruken’in sevgilisi diye anılacak damada ihtiyacım hiç olmadı. Bu masada oturuyorsan doğru kişisin. Nişanlı tanırırsınız birbirinizi, hoş, pek gerek olduğunu da sanmıyorum. Seni sevmiyorum Oğuzhan!” dedi eğilip. Küstah bakışlar alıyordu Oğuzhan’dan ama bunu bile seviyordu Karahan. “Ama dert etme, ben bunları da sevmiyorum.”

Parmağı üç damadın üzerinde itinayla gezindi. “Kardeşlerim seviyor, severmiş gibi yapıyorum. .”

“Gıcık,” dedi Nihat. “Duyan da kardeşlerine eziyet ediyoruz zannedecek. Bence sen otur, dua et, biz kardeşlerini seviyoruz.”

“Çok çekilmez adamsın Karahan,” dedi Rüzgâr.

“Aa,” dedi Nazlı. “Kocamdan ne istiyorsunuz?”

Karahan her daim yanında olan karısına aşkla bakıp gülümserdi. “Bulmuşlar da bunuyorlar Nazlı.”

Nazlı, Ruken’e dönerek tek nefeste konuştu. “Seni de evlendireyim Ruken, kurban keseceğim. Bu yolun dönüşü yoksa istikamete geç varmanın da bir âlemi yok. Nişan şimdilik iyi fikir.”

Ruken’in sevgili profili kendini nişanlı konumuna getirirken elinden gelenin bu kadar olduğu gerçeği başka söze gerek duymadı. Tek kelime etmeyen adama yandan bakarak babasına döndü bir umut.

“Bana bakma Ruken, baba ben olabilirim ama sizi abin yetiştirdi. Karışmaya gerek duymuyorum, o sizin için her zaman iyisini düşünecek kadar seviyor sizi.”

Sevildiğinden şüphesi hiç olmamıştı. Karahan bir abiden çok farklıydı, anne, baba, arkadaş, her şeydi. Hepsini ayakta, bir aile olarak tutanın adıydı Karahan. Arkalarında bir dağ, bir omuzdu. Eksik olmayan bir gölgeydi Karahan.

“Kabul,” dedi, abisine gülümseyerek. “Şansımı deneyeyim demiştim ama evime gideceğim.”

“Düşünürüm, belki.” Umursamaz tavrıyla Nazlı’nın sarı saçlarından bir tutam alıp inceledi ezbere bildiği her bir teli. “Önce nişan.”

Sabah sekizde kapıda hazır bekliyordu. Aracını değiştirmişti. daha klasik siyah bir araç seçmişti. Cipini şimdiden özlemeye baş-

lamıştı. Siyah takımı içinde düne nazaran daha çekiciydi. Karışık saçları özenle taranmış, muntazam şekil almıştı. Kendini bayram çocukları gibi hissediyordu. Düzenli bir hayat istiyorsa düzenli bir de işi olmalıydı ve yanında Ruken olacaktı. Yapabilirdi.

Nazlı ve Karahan da otele gitmek için araçlarına yaklaştıklarında fark ettiler Oğuzhan'ı. Karahan dün gördüğü dağınık adamın aldığı hâle bakarak sıırıttı. "Bence hakkından geliyor."

"Fazlasıyla geliyor, evin küçüğü en çetini olur derler, yalan değilmiş. Ruken ablalarını beşe katlıyor Karam."

"Bana pek bir şey kalmadı, Ruken onu parmağında oynatıyor."

"Hayır, Oğuzhan sevdiği için neler olduğunu görmüyor. Hayatları değişiyor, her ikisi de bunun farkında değil." Nazlı sinsice bakıp, gülümsedi. "Kan çekiyor mu? Yani o, senin kanından. Nihat'tan, Fatih'ten veya Rüzgâr'dan bir farkı var mı?"

Karahan kuzenini izlerken bir es verdi. "Farkı var ama bağ olarak değil. Fazla cesur, atik ve net. Kararlı ve gözü pek. Kenan'ı bir kez evimde görmedim. Karşıma geçip '*sen ne diyorsun*' demedi. Oysa ben hep bunu bekledim. Şimdi Oğuz'un yaptıklarını düşününce daha iyisi olamazdı demekten kendimi alamıyorum. Ve... artık Kenan'ı seviyorum çünkü o, olması gereken yerde, bizden uzakta."

"Kaderin önüne kim geçebildi? Kenan, Ruken'in kaderi değilmiş, her kalp layığını buluyor, bulunca da sıkı sıkıya asılıyor, tıpkı Oğuzhan gibi. Kimin aklma gelirdi bebeklik çağlarında birlikte oyun oynayan iki insanın bu günlere geleceği?"

Başını sallayıp Nazlı'ya döndü. "Kaderi yazan tabii ki. Seni de bana yazmış, hem de kara kalemle. Silinse bile izi kalır, tozu kalır gölgesi kalır."

Sahi kaç sene olmuştu Nazlı'nın kara kalem sevdası çizileli? Ne kadar yıl geçerse geçsin ilk günkü hissi alıyordu Nazlı. "Seni benim kalbimden kimse silemez, sen bile. Tozu kalır, izi kalır, kara bir gölge kalır ama silemez."

"Hım." Karahan sabah güneşinden bile sıcak bir gülüşle eğildi.

“Güneş yeterince sıcak, bir de gülüşün, yakma beni sabahın bu kör vaktinde.”

Can yakan gülüşüyle elinin tersini çevirip adamın göğsüne vurdu. “Bana diyene bak.”

“Ah aşk.” Sesini yüksek çıkartarak araya girdi Ruken. Yoksa abisi az sonra öpecekti Nazlı’yı, şahit olmak istediğini pek sanmıyordu. Aniden kendine dönen başlarla gözlerine hülyalı bakışlar takındı. “Ara sıra durulun, ne bileyim, az sevin, bu kadar ağır roman aşk mı olur?” Değneğiyle seke seke yaklaştı.

Nazlı’sını kolunun altına alan Karahan, “Seninki gelmiş,” dedi.

“Öyle mi?” Yaklaştıkça etrafına bakındı. Uzakta, aracın kaputuna yaslanmış, kara kara düşünen adama gülümseyerek baktı. “Beni almaya gelmiştir ama haberim yoktu.”

“Çok düşünceli bir hâli var Ruken, bizi fark etmedi,” dedi Nazlı.

“Holdingde çalışmaktan hoşlanmıyor, ondan olabilir.”

“Zorlama o zaman,” dedi Karahan. “Sen elmayı seviyorsun diye elmanın da seni sevmesini bekleyemezsin.”

“O sensin, ben beklerim. Sevecek! Hem zorlamadım ki.” Abisi ve yengesine dikkatle bakıyordu. “Zorladım mı?”

“Sen öyle yalvaran gözlerle bakıyordun ki kandırdın,” dedi Nazlı.

“Göçebe bir hayatı olmuş, bağımsız biri ama artık burada kendi de farkında bir şeyleri değiştireceğinden.”

Karahan dönerek Oğuzhan’a baktığında sonunda fark edildiklerini gördü. Yanlarına yaklaşan adamdan kardeşine döndü. “Bilmediğim o kadar çok şey var ki...” diye sessizce mırıldandı.

“Günaydın.”

“Günaydın Oğuzhan. Bugün çok farklı görünüyorsun.”

Nazlı’ya gülümsemekle yetinerek, Karahan’ı aldı merceğine. Bu sabah daha ılımlı görünüyordu. “Sevgili abiciğim, size de günaydın.”

Karahan memnuniyetsizce başını salladı. “Günaydın. Akşam eve geliyorsun Ruken, bunu utanma.”

“Bilemiyorum, geç dönebilirim. Leyla'yı görmeye gideceğim. Ama sen merak etme, askerlerin hep yanı başımda.”

Bu kez memnunlukla gülümsedi. Leyla'nın olduğu evde yengeside vardı. Çok yalnız kalamazlardı, bunu görmezden gelebilirdi. “Sorun yok. Size kolay gelsin. Görüşürüz.” Aracının kapısını açarken Nazlı da el sallayarak yolcu koltuğuna geçti. Karahan durup Oğuzhan'a döndü. “Bir ara sohbet edelim, adamakıllı.”

Belki diye düşünüp, “Olur,” dedi Oğuzhan.

Karahan'ın arabası bahçeyi terk ederken Ruken'e döndü. “İlk iş günümde beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim Karaliçem.”

“Bana neden böyle sesleniyorsun?” Oysa nasıl hoşuna gidiyordu, kendini mükemmel hissettiriyordu.

Oğuzhan parlak küçük dudaklara odaklandı. Siyaha adını veren kadın gibiydi Ruken. Siyah bir kadına ancak bu kadar yakışırdı. Enfes makyajının altında pürüzsüz teni aradı gözleri. “Siyah ve sen... Adımızı üzerinde taşıyorsun, sana bakınca gördüğüm şey kalbimin kraliçesi olduğun.” Avucunu Ruken'in yanağına bıraktı, başparmağıyla kadının tenini usulca okşadı. “Karalar aşkına, sen benim Karaliçemsin.”

“Sabah enerjimi ikiye katladın, seni tüm gün çalıştıracam.” Kahve gözleri ışıldıyordu. Hayal ettiğı adamla hayaller ötesinde bir aşk yaşıyordu ve adam bunu sadece birkaç sözcükle başarıyordu.

“Odam senin odanın yanında olmazsa bu iş yatar.” Ruken'in burnunun ucuna naif bir buse kondurdu.

“Ayarlarız, seni kıramam. Zaten ben istedim diye geliyorsun, seni memnun etmek öncelikli vazifem.”

“Alışırım, sen olunca. Sonuçta sen iyi bir yöneticisin. Ben evde akşama kadar dönüşünü bekleyemem. Özlerim. O kadar kötü olmaz. Kendini sürekli senin odanda bulabilirim, öpmek istiyorsam öperim. Sevmek istiyorsam severim.”

Ruken keyifle gülümsedi. “Yaparsın, ev basmışlığın var, odamı da basarsın.”

“Hiç şüphelen olmasın.” Yaklaşıp içi giderek nefes aldı. “Şu nefe-

simle içime girsene, belki o zaman biraz hafifler göğsümdeki sancı.”

Tatlı bir tebessümle başını geriye çekti. Kaşları merakla birleşmişti. “Sabah sabah neyin var senin?”

“Yok Ruken, yok!” dedi fısıltıyla. “Sen yoksun, yetmiyor yetmiyor. Ben sana diyorum ben ilişki adamı değilim diye. Acilen evimin kadını olmalısın. Yangından Ruken kaçırmak istiyorum.”

“Konuşuruz ama önce enfes bir evlilik teklifi bekliyorum. Aklında bir şey yoksa Aslı Demirkan’a müracaat edebilirsin. O zaman nişan, düğün.” Durdu Ruken. “Düğün istemiyorum. Nikâh olsun. Sade bir organizasyon yeterli. Nikâhımızı cumhurbaşkanı kıyacak. Tek şartım bu.”

“Oldu bil müstakbelim. O iş kolay.”

“O zaman gidelim, müstakbelim.”

“Gidelim Karaliçem.”

İki Hafta Sonrası...

Yoğun bir haftayı daha ardında bırakmıştı. Son toplantıdan çıkmış; taş, gri, parlak zemini topuklarıyla dövüyordu. Siyah elbisesi içinde her zamanki mesafeli kadını görüyordu bakan gözler. Koridoru, arkasında sürekli konuşan asistanı Cem’le aşıyordu. Yeni hafta başında olacakları sıralayan Cem işinde bir idolden ibaretti. Holdingi Cem’e versen nefes almadan çalışır, başarırdı. Ruken onun daha iyi mevkilerde çalışması gerektiğini ara ara düşünüyordu ama onun kadar iyi bir asistanı bir daha nasıl bulacağını da hesap ediyordu. Yine de hakkı yenmeyecek bir adamdı Cem.

“Oğuzhan nerede?”

Cem durdu, konuşmayı kesti ve kendine bakan kadına gözlerini kırıştırdı. O kadar söz etmişti ama patronu ona çok ilginç bir soru yöneltmişti.

“Bakma öyle, hepsini kaydettim. Hafta başında tekrar bile etmene gerek yok. Cem, git ve biraz dinlen, Ayperi’yle işler nasıl?”

Tabletini indirip teslim oldu. “Abileri biraz çetin çıktı, onun dışında her şey yolunda.”

“Allah Allah,” dedi Ruken. “Ne yapıyorlar?”

“Ayperi’yi dışarı çıkartıncaya kadar bana akla karayı seçtiriyorlar.”

“Ferid önce kendine baksın ama Fatih abimden beklemezdim. Ben konuşurum onlarla, hatta şimdi arıyorum, sen de gidip güzel bir hafta sonu geçiriyorsun.”

Cem’in mutlu gülüşüne kendi tatlı tebessümüyle karşılık verdi. “Hadi git.” Arkasını dönüp ilerlerken Fatih’in numarasına basıp bekledi.

“Bacı baldızım?”

Ruken bu hitaba baylıyordu ama gevşemedi. “Enişte abi, sen benim asistanımdan ne istiyorsun? Ayperi’yle görüşmesine izin vermiyormuşsun.”

“Bir şey istemiyorum, abinden öğrendiğim taktikleri deniyorum. Bakalım bacıma iyi bakacak mı?”

“Cem mükemmel bir adam, onu rahat bırak. Bacın kendine bakar ve ayrıca şundan da vazgeçin. Cem yanlış bir insan olsa bile,” derken odasına girdi. Koltuğunu kaplayan adama bakıp iç geçirdi. Odanın havası bile değişmişti. Kapının kilidini çevirdi.

“Olsa bile?” diyen sesle telefonda olduğunu hatırladı. “Olsa bile yanlış yaparak doğruyu bulabilir. Siz ne kadar alıştınız ilk adaya kız vermeye. Bir rahat, bir nefes. Cem, Ayperi’yi almaya gelebilir. Pazartesi soracağım ve olay çıkarırsan ablama şikâyet ederim seni, sonra sen uğraş, dur. Başının etini mi yer yoksa kalbini mi söker, bilemem.”

Telefon kulağında, Oğuzhan’ın uzattığı eli tutup, adamın onu kucağına çekmesine izin verdi.

“Kara kadınlarıyla ne zaman başa çıkabildik ki? Kapat!”

Ruken kahkaha atarak telefonu kapatıp masasına bıraktı. Kol-

larını Oğuzhan'ın boynuna doladı. İlk günler kendini zorladı Oğuzhan ama Ruken'in o tatlı diliyle her şeyi unuttu. Kendini her gün holdinge gelirken, hem de büyük hevesle yolu aşarken buluyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu ne Ruken ne Oğuzhan. İşi olmuştu zevki. Ruken'i bulutların üzerinden kimse indiremiyordu.

Ruken vurgun yemişti. Hayatın bambaşka bir dilimindeki, en tatlı yerindeydi ama hâlâ evine geçememişti. Başını koltuğa yaslayan adamın âdemelmasını izledi bir süre. Özlemekten deliye dönmüş adamına bir şey diyemiyordu. Karahan'ın olmadığı yer yoktu. Bir atmaca misali etrafında dolanıyordu abisi.

Oğuzhan'ı sevmeye hatta gerçek bir abi gibi benimsemeye başlayalı biraz olmuştu. Oğuzhan da onun yanında Ruken'e mesafeli yaklaşıyordu. Gereksiz gerginlik istemiyordu ama canına tak dediği yere ramak kalmıştı. Hayatın akışı onları önüne katıp sürüklüyordu.

“Yoruldun mu?” diye sordu Ruken.

“Çok değil. Ama biraz sükût, biraz hayal istiyorum içinde sen olan. Malum, hayallere kaldık artık.”

“Kıyamam sana...” Başını Oğuzhan'ın göğsüne yasladı. Genç adamın elleri hayran olduğu kömür karası saçlarda usul usul gezindi. “Kaçalım mı Ruken?”

Şaka gibi algılayıp gülümsedi. “Nereye?” diye sordu öylesine.

“Ankara, göreve diye gideriz bir hafta veya birkaç gün.”

Başını hızla kaldıran kadının gözlerinde şimşekler çakıyordu. “Kaçır beni!”

Ufak bir tebessüm kahkaha dönüştü. Ruken'in o tatlı dili ve çocuksu bakışlarıyla kadını göğsüne tekrar çekti. Elleri, sırtında saçlarında gezindi. “Tamam ama bu gece bir endam edelim. Basın Ruken Kara'nın müstakbeliyle tanışacak.”

Kollarını havaya kaldırıp, bedenini esnetir gibi şekil aldı. “Çok heyecanlı, çok mutluyum.” Aynı hızla geri indirirken kendini hayranlıkla izleyen adama tekrar sokuldu. “Oğuz,” dedi biraz solan gülüşüyle. “Biliyorsun ki bu gece Zeynep ablanın evlilik yıl dönümü ve pek çok kişi davetli. Aslında davetli demek doğru olmaz. Biz pek da-

vet bekleyen insanlar değiliz. O yüzden geceye Kenan da gelecektir.”

“Bunu tahmin ediyordum.” Kenan onun umurunda bile değildi. Kucağındaki kadının onun olduğunu herkesin öğrenmesini istiyordu. Ruken’in kalbi kendisi için atıyordu, Kenan’ı görmeye bir şekilde alışması ve onu aşması şarttı. “Bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Onu görmezden geleceğim ve sen beş metreden fazla asla yaklaşmayacaksın. Ancak bu şekilde görmezden gelebilirim.”

Bir gün bir adamın çıkıp geleceği, Kenan’dan uzak durmasını isteyeceği asla aklına gelmezdi. On senesini bir şekilde dolduran Kenan’la, birkaç aya bir dünya sığdıran Oğuzhan arasındaki uçurumu görebiliyordu. Kıskanılmak... Oğuzhan katı bir adam değildi ama bazı şeyleri görmekten kaçamıyordu. O biliyordu ki Kenan onun ilk aşkıydı.

Hazal ne kadar kendisinden hoşnut değilse, Oğuzhan da bir o kadar haklıydı. “Merhaba da mı demeyeceğim?”

“Uzaktan selam ver, elini tutmanı istemiyorum. O benim için herhangi bir adam değil. Üzgünüm ama bu hiç değişmeyecek. Her şeyi bir yana alsam bile, Ankara’da o evde iki kilometre yolu topuklu ayakkabıyla yürüyüp, tam beş saat hiç kalkmadan gökyüzünü izlediğini asla unutmayacağım. Gözlerimin içine baka baka *ben sevil-meyecek kadar değersiz miyim, aynı adam tarafından iki kez terk edilecek kadın mıyım* dediğini de unutmayacağım. Bunlar ondan nefret etmeme yetti de arttı. İnsanların tanışmalarında ilk izlenimler önemlidir. Haklı veya haksız o bende nefreti uyandırdı.”

Başparmağı adamın çenesindeki gamzeye ulaşırken o günü anımsadı. Kalbinin ritmi Oğuzhan’dı. Yine de bu, o günkü hissi değiştirmiyordu. “Aynısını ben de ona yaptım.”

“Ama o bunu bilmiyor, bilmeyecek de. Ve bilse bile o günkü hissi tadamaz. Asla senin hissettiklerini anlamayacak çünkü o, şu an aşkın Nirvana’sında. Oradan inip o günü göremeyecek. Basit birkaç sözcükle öteleyecek, bir süre sonra aklına bile gelmeyecek ama ben asla unutmayacağım.” Koltukta doğruldu. Sımsıkı sardığı kadının üzgün göz bebeklerine baktı. “O benim kadımmı ağlattı. Ondan nefret ediyorum.”

Fazla bir beklentisi yoktu bu konuda ama Oğuzhan'ın bu kadar dolu olduğunu bilmiyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, itaat değildi, anlayıştı. Tek söz etmeden sarıldı. Kalbindeki sevgiyi ona aktarmak, kendininkini vermek ister gibi.

Rose Continent'in kapısından geçerken birkaç soruya cevap vermeyi artık uygun görmüşlerdi. İlk kez halk arasına çıkıyorlardı ve açık vermek istiyorlardı. Densiz bir gazetecinin, "Kenan Bey ve Hazal Hanım da içeride, Kenan Bey'le aranızda arkadaşlıktan başka bir şey olmadığı söyleniyor, siz ne diyorsunuz?" sorusuna Oğuzhan yüz ifadesini değiştirmeden, Ruken de gülümseyerek, "Doğru, Kenan benim çok eski arkadaşım," diyerek içeri girmişlerdi.

Rahat bir nefes alıp Oğuzhan'a baktığında herhangi bir asık surat ifadesi görmediğine mutlu oldu. Sırtındaki elin sahibi, ona gönderilmiş en güzel adamdı. Bir kadının geçmişi hakkında, başka bir erkeğe bu kadar açık vermesi kimi zaman büyük bir sorun teşkil edebilirdi ama Oğuzhan o sorunu ortaya koyacak, en son adam bile değildi.

Kendileri için ayrılan locayı ezbere bildiğinden Oğuzhan'ı da o tarafa yönlendirdi. "Bir zamanlar çok küçük bir kulüptü ama şimdilerde İstanbul sosyetesinin göz bebeği."

"Güzel mekân. Hep burada toplanıyorsunuz."

"Evet, sen bir de eskisini görecektin. Ne güzel günlerdi, anıları kaldı." Aklına Aslı ile tanıştıkları o ilk gün gelince adım atarken küçük bir kahkaha attı. "On sekiz yaşında nezarete düşmüştüm."

Şaşkınlıkla ve karışık gülümsemesiyle döndü. "Ciddi misin?"

Ruken başını salladı. "Bir gün anlatırım, çok fazla anımız var."

"Merakla bekleyeceğim." Merdivenleri tırmanıp geniş ailenin yanma geldiklerinde pek çoğu ayakta birbirini kucaklıyordu. Zeynep ve Aras'a, "Daha nice çok uzun senelere," dileklerini iletiyorlardı.

Yiğit'in Oğuzhan'a sıkıca sarılması Karahan'ın markajına gir-

mişti. Sanki birbirlerini çok iyi tanıyor gibiydiler. *Kıskanmadı, hiç.*

Oğuzhan mahcup ifadesiyle bakıyordu Yiğit'e. Onca sene tanışıp sesini çıkartmamıştı. "Abi," dediğinde Yiğit onu susturdu. "Sen beni kandırabilir misin? Bizim meslekte her şeyi bilir, asla ses etmezsin. Kural budur. Bu sorun değil, boşuna suçlanma," dedi.

Ruken onları dinlerken hiç şaşırılmamıştı. Yiğit'in bilmediği bir şey çok az olabilirdi.

"Bana söylemedi," dedi Aslı. "Bana evlenme teklifi etmediği için vitamin eksikliği var, çok görmüyorum. Oysa benim bunu bilmeye hakkım vardı."

Karahan sırtarak yaklaştı. "Sen hâlâ orada mısın Aslı? On sene oldu."

Aslı keyifle sırttan kocasına yaklaşıp kolunun altına girdi. "Bu bizim ritüelimiz Karahan, arada bir konuşmazsam uykularım kaçıyor."

Karahan çok keyifli bir kakhaha bıraktı. Hepsini de gülümsetmişti. "Senden korkuyorum."

"Evet, biliyorum," dedi Aslı.

"Ruken," diyen sese gülümseyerek döndüğünde yanındaki grup hâlâ konuşuyor ve gülüyordu. Kenan, yanında Hazal'la ona bakıyordu.

"Merhaba," diyebilirdi, ani bir tebessüm ekledi yüzüne.

Hazal da ona karşılık verirken hoş bir gülümseme sunmuştu. Aslı akşamüstü biraz bahsetmişti Oğuzhan'dan. Uzak bir akrabası, beğenmişler, birbirlerini gibi birkaç cümle kurmuştu. Kenan şaşkın ama mutlu karşılamıştı. Kendisi ne kadar mutluysa Ruken de mutlu olsun isterdi. "Merhaba," dedi her ikisi de aynı anda.

Kenan'ın bakışları hemen yanındaki yabancıya kaymıştı. Yiğit, Karahan ve Aslı ile neşeli bir sohbetin arasında, arkadan görüyordu Oğuzhan'ı.

"Aslı abla bahsetti, senin adına sevindim," dedi Kenan.

Ruken ona bakarken gerçekten mutlu bir adam görüyordu. Kenan'ın kalbindeki yeri taçlanıyordu. O her zaman iyi bir adam ol-

muştı. Aşk, yelkenini kendi rüzgârına katıp her ikisini de başka bir sevgi ülkesinde demirlemişti.

“Teşekkür ederim, ben de sizi böyle görünce seviniyorum.”

Kenan minik bir gülüşle Hazal’ı kolunun altına aldığı anda Hazal’ın teni buz gibiydi. İster istemez hâlâ geriliyor olduğunu biliyordu Kenan.

Karahan’ın kısılan bakışları Oğuzhan’ın omzu üzerinde sabit kalmıştı. Katı görüntüsüne engel olamıyordu Karahan ve şimdi kardeşinin bir sevgilisi, yakında evleneceği bir adam vardı. Beklentisi büyüktü. Görmek istiyordu.

Onun bakışlarını yakalayan Oğuzhan yavaşça arkasını döndü. Gülüşü solmuş, yerlere saçılmıştı. Elinde değildi, Kenan’ı sevmiyordu. Bakışları, esmer adamın yeşil gözlerinden, yanındaki kızıl saçlı kadına kaydığı anda çakmak mavisi gözlerin ona boş bakıyor olduğunu gördü. Bu kadın değil miydi, kendisiyle uzun bir zamandır görüşmek isteyen? Bu düşünceyi defederek tüm bedenini döndürdü.

Karahan ve Aslı’nın yakın markajındaydılar.

Karahan’ın yanında, evlenmeden ona sokulmamasını Ruken özellikle istemiş olabilirdi ama şu an ne Karahan ne de bir başkası zerre kadar umurunda değildi. Elini siyah elbisenin üzerinden, Ruken’in düz karnına sürdü. Kolunu doladığı ince beli kendine yavaşça çekti.

Küçük bir adım geriye kaydı Ruken. Gerilmişti. Ne abisi ne başkası aklına gelmiyordu. Ortamda sadece Kenan ve Oğuzhan kalmış gibi hissediyordu ve bu anın bir an önce bitmesi için duaya başlamıştı. “Kenan, Hazal,” diye tanıttı yaslandığı adama. Sırtı tam olarak Oğuzhan’ın göğsünün yarısına yapışmıştı.

“Memnun oldum.” Olmamıştı. Olmayacaktı. Nefretini gözlerinden Kenan’a ulaştırma niyetiyle karartmıştı.

Kenan bunu pekâlâ görüyordu. Olabilirdi, o bir erkekti ve belli ki bir şeyler biliyordu. Kıskanmış olması bu denli bir bakışa nasıl dönüşmüştü, onu çözememişti sadece.

“Ben de.” Sesi sertti ve Hazal’ın bunu yanlış anlamamasını dile-

di. Oğuzhan'dan aldığı tuhaf bakışları iade etmek ister gibiydi daha çok.

Aslı ortamdaki gerilimi ilk saniyede almıştı ama beklemişti. Şu an girmesi gereken yerde olduğunu hissediyordu. Yaklaşıp kocaman gülümsedi. "Kenan benim kardeşim gibidir Oğuzhan. Artık sen de ailemizin bir üyesisin. Daha çok güzel gecelerde bir araya geleceğiz ve hep eğleneceğiz."

Ruken kaçak bir gülümsemeyle, "Elbette abla," dedi.

"Tabii ki," dedi Kenan. Hazal'ı daha sıkı sardı. "Sonra görüşürüz." Oğuzhan'ın attığı nefret dolu bakışları görmek istemiyordu. Onunla bir sorunu yoktu ve olmasını da istemiyordu. Uzak duracağını bilincindeydi fakat asla karşılaşmamalarını diledi.

Karahan kısık bakışlarına, dudağının ucuna kondurduğu o küstah gülüşünü de ekledi. Yüksek beklentisi ancak bu kadar olabilirdi. Gitgide gözüne giren Oğuzhan ona dönerken o suratındaki aferin gülüşünü asla gizleme gereği duymadı.

Kardeşi gerçekten güzel seven bir adamın kalbine yerleşmişti. Artık fark ettirmeden damatçı olabilirdi. Tıpkı, diğer damatlarını öteliyormuş gibi durup, aslında çok seviyor olduğu gerçeği gibi.

Yiğit ve Aslı'nın uzaklaşmasıyla yaklaştı. "Şov bitti, çek ellerini."

Ruken elini alnına verip duman olmayı diledi. Buhar olup uçmayı. "Of of."

"Sana şov gibi mi göründü? Oysa bunlar gerçek." Tek kaşını kaldırdı. Çarpık bir gülüş yerleştirdi dudağına.

Çok inattı bu adam. Onu deli ediyordu, ortada sürekli "Beni döv abi," diye dolanıyordu. "Oğuzhan, sabırlı biri değilim ben kardeşim, beni zorlama."

"Ben de değilim. Ne kadar çok benziyoruz. Ne zaman geleyim sene?"

Daha yüksek bir sesle, "Of," dedi Ruken. Her iki adam da onu anlamıyordu.

Karahan kendini gülümserken buldu. "Gel yarın akşam, takalım ~~zincirleri~~."

“Yarın olmaz. Kız istemeye çok önemli biri gelecek, önce onu ayarlamak gerekiyor. Gerçi haberi var ama öyle pat diye gel diyemem.”

Merakla doğruldu Ruken. “Kim?”

“Sürpriz. Birkaç güne olabilir.”

“Tamam,” dedi Karahan. Kardeşinin bileğini tutup Ruken’i kendine çekerken, Oğuzhan göz devirip bıraktı kadını.

Abisinin kolunun altına alınınca soluğunu tazeledi Ruken. Pinpon topu gibi hissetti kendini. “Karalar aşkına, şunu yapmayın.”

“Gelirsin, paşa paşa alırsın, o zaman karışmayacağım.”

Ruken abisinin kolundan çıkıp arkasına bakmadan dostlarının yanına ilerledi. Ağzı içinde söylenen kadının arkasından bakan iki adam birbirine dönerek sırttı.

“Aferin, çok beğendim.”

Oğuzhan başını iki yana salladı. “Umarım hiç karşılaşmam.”

“Benim bilmediğim bir şey mi var?” dedi Karahan, merakla Oğuzhan’ın gözlerine bakıyordu. “Seni anlıyorum ama biraz fazla serttin. Hatta sessiz sert.”

“Bir şey olması gerekmiyor. Sevmiyorum o adamı.”

“Ne tesadüf ben de. Ama kaliteli biridir.”

Oğuzhan yanından geçerken yüzü ekşimişti. “Etiketini umursamıyorum, uzak duracağına da eminim. Sorun çıkmayacak.”

Karahan ellerini cebine atıp Oğuzhan’ın sırtını izleyerek keyifle gülümsedi. “Eh, ne de olsa bir Kara.”

Yirmi İkinci Bölüm

Armanların evinde hummalı bir hazırlık vardı. Yıldız Hanım dahi genç bir kız gibi heyecanlıydı çünkü Hazal'ın dur durak bilmez heyecanı ona geçiyordu. Cemil Bey'in yüzünde çok şükür gülümsemesi tüm yaşadığı yıllara değer katıyordu.

Kenan, Hazal'ı istemeye geliyordu.

Biricik torunu, tek varlığı, gözünden sakındığı evladının emane-i evlilik yolunda ilk adımı atıyordu. Cemil Bey dünyadan alacağını tamamlama evresindeydi. Bu günleri de görmüştü.

Hazal geceye hiçbir arkadaşını davet etmemişti. Son zamanlarda Kenan'la olan birlikteliğin gelen güveniyle etrafındaki insanları seçiyordu artık. Bir bakmıştı, kimsesi yok. Umursamıyor, hiç üzmede durmuyordu. Kocaman bir aileye adım atmıştı ve gerçekten sevenilir insanların arasında olduğunu biliyordu.

Dedesinin çok eski dostlarından Hakan amcası, eşi Suzan'la salonundaydı. Salon boş gibiydi ama birazdan feci bir kalabalıkla dolacaktı. Bordo, dizlerinde biten, eteği bol, üzeri dar, fakir kol ve bileceyle çok güzeldi Hazal. Saçlarının önüne gelenlerini, arkasından taşı bir tokayla tutturmuş, uçlarına da hafif bir dalga vermişti. Tenli olduğundan hafif bir allık, biraz rimelle gözlerini ortalamıştı. Dudaklarına tenine yakın mat bir parlaticı sürmeyi

uygun bulmuştı. Parmağında tek bir yüzük bile yoktu. Birkaç saat sonra tüm dünyasını dolduracak olan halkayı takacaktı. Bileğine dedesinin hediyesi olan incecik pırlanta bir bileklik takmıştı sadece. Kulağındaysa minicik bir taş parlıyordu.

Koridorda sağa sola heyecanla dönüyordu. Yıldızlı aynaya yaklaşıp tekrar tekrar kendine bakıyordu. Bu gece ne kadar güzel olursa olsun yetmiyordu, açık arıyordu yüzünde. Zil sesiyle kalbi bir an durdu. Eli kalbine giderken halası hemen yanında belirdi. “Az sakın ol Hazal, kızım ölecek gibisin.” Kocaman gülümsüyordu Yıldız Hanım. Ne dese boştu, Hazal bu anı istediği gibi yaşayacaktı.

“Hadi.” Yıldız Hanım, kapıya ilerlerken dedesi, Hakan amcası ve Suzan teyzesi de gülümseyerek geçmişti yanından.

Donup kalan kızı, halası çekerek yanına getirdi. Kapı aralandığında İlk Kenan’ın babası, Hilal’in babası ve anneleri yanlarından geçmişti. Hazal kendini rüyada sanıyordu, mutluluk arşa yükselirken kendisini gelişigüzel gülümsemelere bırakıyordu.

Nergis, Hazal’a göz kırptı. İkinci kez görümce olmanın, hem de böyle güzel bir kadının, tadını çıkartıyordu.

“Nasılsın eltim?” diyerek adım attı Hilal. “Maşallah, pek de güzel olmuşsun.”

Hazal ufukta hâlâ Kenan’ı bekliyordu ama Hilal ona verilmiş en güzel dost olacaktı. “Teşekkür ederim, bayılmazsam iyidir, çok heyecanlıyım,” diyebilirdi.

Kemal ve Murat da geçerken hemen arkalarından çocuklar belirdi. Hilal ve Kemal’in ikizleri, Defne ve Burak. Defne, halası Nergis’ten aldığı güzelliğiyle gülümsedi. “Yenge, seni almaya gelmişiz, annem öyle dedi.”

Hazal’ın kahkahası çocukta daha büyük bir gülümseme oluşturdu. “Eh, öyle bir şeyler,” dedi Hazal.

“Düğünde alınıyor kızım,” dedi Burak, amcası ve babasına çok benziyordu. Hazal ikinci kez gülümsedi. Hemen yanlarındaki Nergis’in kızı Beliz’e döndü Hazal. Halası olan Hilal’in küçük bir minyatürü gibiydi. “Çok güzelsin yenge,” demişti Beliz.

Hazal elini küçük kızın çenesine yerleştirdi. “Sen de halan  çok güzelsin.” Beliz aldığı iltifatla ellerini arkasına atıp yerinde kıydandı. Nergis’in beş yaşındaki oğlu Mert’in başını okşayarak doğruduğunda o Karadeniz yeşili, içinde kendini gördüğü bakışları buldu.

Elinde kocaman kırmızı bir buket gülle *al ömrümü koy ömrüne* der gibi bakıyordu. Çiçeğe uzanıp yavaşça aldı. “Hoş geldin,” dedi.

“Asıl sen hoş geldin,” diye yanından fısıldayarak geçiyordu. “Dünyama,” demişti, o yakışıklı suratındaki enfes gülüşle.

Hazal eriyecek, az sonra parke taşlarının arasında kaybolacak gibi hissediyordu. Bacakları ilk kez onu bu kadar zorluyordu, kendini bıraksa düşecekti.

Hazal’m kocaman bir ailesi vardı. Hazal’ın kalbi tıka basa doluyordu. Dünyadaki mutluluk hakkının bitmemesi tek duasıydı.

“Hop,” dedi Aslı, arkasında Zeynep, Azra ve eşleri belirip yandan geçerek salona girdi beyler.

“Bizimle iyi geçineceksin gelin hanım, ona göre,” dedi Aslı.

“Kenan asıl bizim oğlumuz.” Zeynep yandan, gülümser, şaka yollu bir bakış attı.

“Operasyon varsa gece koynunda olsa göndereceksin,” dedi Azra alttan bakıp. “Anlatabildik mi?”

Hazal’m içi kaynadı, elini ağzına kapandı. Kahkahasını sıkıca bastırdı. “Büyüksünüz ablalarım. Çok mutluyum, bir sürü görüm-cem var ama tek bir şartla gönderirim.”

“Bak bak,” dedi Aslı. “Çabuk öğreniyor. Neymiş?”

“Beni de alacaksınız operasyonlara yoksa Kenan’ı yatağa bağlanm, yine de göndermem.”

Kahkaha attı Azra. “Ekibe hoş geldin Hazal.”

Şen gülüşlerle salona geçerken durdu Aslı. “Çok tuz koyma, yank kardeşime.”

“Çok koyacağım, öyle çok ki.” Hazal sinsi gülüşüyle el öpmek için geçti yanlarından.

Kenan’ın babası Ahmet Bey, şivesiyle, babacan tavrıyla ve mut-

lu ifadesiye o güzel sözleri Cemil Bey'e yöneltirken Hazal ve Kenan nefesini tutmuştu. Hayatlarında asla unutulmayacak günlerden birini daha yaşıyorlardı. Bir dünyaya açılan bambaşka anlardan geçiyorlardı.

Cemil Bey'in ömrüne ömür katan törende, "Verdim, gitti," sözü hayatında bir ilkti. Kızını evlendirememişti ama nasip torununaydı. Enfes bir deneyimdi onun için. Sırf bunun için bile minnettardı Kenan'a.

Tepsiyi kavradı Hilal. Hakan Bey'in hemen yanına geçti. Bu gece ve ilerisinde kız kardeş görevi onundu. "Makas kesmiyor Kenan."

Kenan'ın yüz kasları kendini gülümseye emanet etmiş gibiydi. "Sana ne vereceğimi bilemiyorum," dedi Kenan. Tüm mal varlıkları bir olan birine ne verebilirdi?

"Bir dakika," dedi Aslı, kenardan yaklaşıp Kenan'ın önüne geçti. "Bu iş bana ait. Sonuçta ben ablayım." Kocasına dönüp elini uzattı. "Yiğit, ver canım."

Yiğit önceden hazırladığı parayı cebinden çıkarttı. "Al canım."

Parayı görenlerin gülüşleri birer birer büyüdü. Hilal dahi gülümsüyordu. Aslı avucundaki yüzüncü yıl özel 5 TL'yi tepsiye bıraktı. "Bende yok diye ağlıyordun, bak, şimdi oldu. Haydi, kestir şu makası."

Esriye gülüşlerini arkalarında bırakırken, Hakan Bey kurdeleyi kesmişti. Hiç kopmayacak bir bağı ayırmıştı.

Kenan ve Hazal, birbirlerine sarılıp, ayrıldıklarında göz göze geldiler. Dünyanın o geri kalan her zerresi silinmişti. Kadının kulağına, "Çok seviyorum seni," diye fısıldadı. Karşılığını parlak, mavi, muhteşem bir bakışla almıştı.

Ve o geceye Zehra davetli değildi.

Efşan'la oturup nargile içmeyi delice özledi. Ruken isyan bayrağını çekerek, "Ben evime gidiyorum. Nargile içeceğim, Efşan'la oturup dedikodu yapacağım. On sekiz yaşında değil, yirmi sekiz yaşındayım," demiş, soluğu evinde almıştı.

Karahan karşı çıkmıştı ama Nazlı'nın sitemine susmuştu. "Karahan!" demişti Nazlı. "Yeter!" Başka bir şey söylememişti. Gerek de yoktu çünkü o sestten ve o sözden her şeyi çok net anlıyordu, Nazlı'nın sinir harbi, Karahan'ı bile geçebiliyordu bazen.

Yengesine kocaman bir öpücük kondurup çantasını kaptığı gibi korumaları eşliğinde evine geçmişti. Saat dokuza geliyordu Efşan geldiğinde. Nargileler yakılmış, kahveler yapılmıştı. Son yaz akşamlarından birinin naif esintisi vardı havada.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Değişik ama karışık değil."

"Bana üzücü geliyor, bilmiyorum, seni etkilemek istemiyorum ama öyle hissediyorum."

"Üzücü olan hayaller gerçekleşmiş olsa olurdu. Şimdi doğru yerdeyiz, ben Oğuz'u çok seviyorum. Üzücü olan benim bir yanlışla on sene tutunmuş olmam."

Kırgınlığı kendi kalbinde hissediyordu Efşan. Ruken'i ne çok seviyordu. "Oğuz'un hayatında oluşu seni bu şekilde konuşturuyor, bugün Oğuz olmasa derin bir kederin içinde debelenecektin."

Kahvesinden bir yudum alıp, fincanı tabağına bıraktı, Efşan'a kaldırdı bakışlarını. "Doğru zamanda doğru insanlar... Başka ne diyebilirim ki."

"Öyle... Seni de veriyoruz?"

"Hafta sonu." Omuzları neşeyle inip kaktı. "MIT başkanı gelecek istemeye, bana da bu yakışırdı."

Efşan kıkırdayarak, "Havalı," dedi. "Onun sayesinde değil mi bu iş? Bence de gelip istesin."

"Eve geldiğimi Oğuz'a söylemedim, benim korumalar her şeyi abime bir bir anlatıyor. Söylersem abimden, susarsam Oğuz'dan kaçılacağım. İstenmeyeyim de ne yapayım Efşan? Biri diyor ev-

len, öteki diyor evlenelim. Ayrı dili konuşup aynı tasta su içiyor gibiler.”

“Sen ne istiyorsun?”

“Bir süre böyle kalabilirdik ama ne mümkün, aralarında kendimi trafo gibi hissediyorum. İkisi de beni geriyor. Abim bizi koruyor gibi görünüp, damatlarına mı çalışıyor, ne?”

Dumanı havaya savurdu, Ruken’e cevap vereceği anda durdu. Havada bir şey dönüyordu hem de küçük bir arı. “Ruken!” derken ayağa fırladı. Nargilenin çubuğunu kalktığı koltuğa bıraktı. Ruken de de telaşla ayağa fırladı. “Ne oldu?” Efşan’ın bedenine bakıyordu, canı yanmış gibiydi.

“Arı var.” Efşan birkaç adım geriye çıkmış, gökyüzüne bakıyordu.

Kaşlarını çattı, önce vızıltıyı duydu sonra tepesine yaklaşan arıyı. Göz devirip elini havaya açtı. “Korkma, zararsız.”

Efşan arının Ruken’in avucuna konuşunu dehşetle izledi. “Nasıl oldu o?”

“Bu benim çocuğum, gece arısı. Oğuzhan Bey bizi dikizliyor-muş. Hiç rahat yok, hiç.” Telefonunu almak için küçük sehpaye ilerlediğinde ışığı yanıp sönen telefona baktı.

“Beni mi dikizliyorsun sen?” derken avucundaki evladına bakıyordu, kameradan izlediğine emindi. Kaşları birleşmişti, kızıyordu ama anlayacak bir adam var mıydı, hayır.

“Evine geliyorsun ve benim haberim yok. Çocuğumuzu gönderim dedim.”

“Niçin haber vereyim? Zaten gece damlardın. Senin haberinin olmadığı bir şey mi var paşam?”

“Damlayacağım tabii ki. Korumalarına uyku ilacı ver.”

Kızgınlığı hasıraltı olurken yüzünde sinirli bir gülüş belirdi. “Orada abim, burada sen, bir rahat yok dedikodu yapmaya.”

“Sen dedikodunu yap güzelim, ben geleceğim zamanı bilirim.”

Kapanan telefona sırtırken arı da elinden uçup gitmişti. “Bir

“Manyak ancak bu kadar sevilir.” Hülyalı bakışlarıyla karanlığa, uçup
saten arıya bakıyordu.

“Aşk da bir insanı ancak bu kadar manyak ederdi zaten.” Efşan
vükrek sesle kahkaha atmıştı.

Efşan gideli saatler olmuştu. Evi karanlığa hapsetmişti, geniş
cam duvara yaklaşip korumalarının olduğu küçük evleri izledi. Evi
aldıktan sonra inşa ettirdiği küçük sevimli evler, bahçesinin hemen
sonundaydı. Abisi ayrı eve çıkmasına bu şartla izin vermişti. O za-
man hiç sorun etmemişti ama şimdi gerçek bir dertti. Bir gün bunla-
rın başına geleceğini tahmin etmemişti. Neyse ki Mutlu ve Cihan’ın
evinden ışık dahi sızılmıyordu. Onlar da birer insandı ve uykuya ihti-
yaçları vardı.

Kenan ziyaretlerini erken saatlerde gerçekleştirip evden ayrıl-
dığı için o da sorun olmamıştı. Şimdi evine sevdiği adamı gizlice
alıyordu. Alamıyordu. Saat bire geliyordu ama Oğuzhan ortada gö-
rünmüyordu. Kapıların şifresiyle uğraşmaması için aralık bırakmış-
tı. Mesaj atarak da bildirmişti. Mesaj görülmüştü ama cevap gelme-
mişti.

Saten geceliği üzerinde ellerini gezdirip, saçlarına uzandı. Ka-
bartırken esnedi. Yatağına girip örtüyü üzerine çekti. “Gelirsen kal-
dırırsın,” diye mırıldandı. Tatlı mı tatlı uykuya çekildi. Ne kadar
uyuduğunu bilmiyordu ama yatağın esnediğini hissedince gözleri
kocaman açıldı. Hızla doğrularken, “Korkma, benim,” diyen sese
döndü.

Karanlık odada, yatağın sağ tarafına uzanmış adama sessizce
bakıyordu. Bitkin görünüyordu sanki. Kımıldamıyordu ama kesik
nefeslerini duyuyordu Ruken.

“Ne, ne oldu?” derken telaşla adamın üzerinden uzanıp ışık
düşmesine dokundu. Oğuzhan’ın inleme sesini almış, daha fazla
korkmuştu. Oda aydınlanınca adama baktı. “Sana ne oldu?”

Saçları darmadağın, sağ gözünün kenarında bir morluk, yana-
ğında başka bir morlukla kendine gülümseyen adama şok içinde ba-
kıyordu.

“Oğuz!” diye bağırdı.

“Bağırma, iyiyim ben.”

Dizleri üzerinde ilerleyip ellerini Oğuzhan’ın yüzüne bıraktı. Dokununca kendi canı yandı. “Kim yaptı bunları?”

“Abin.” İkinci bir şok yaşayan kadına sırtıttı. “Ama o benden daha kötü durumda.”

“Kavga mı ettiniz?” Ruken’in sesi kısılmış, omuzları inmişti.

“Hayır, beni halı saha maçına çağırdı, tam seninle konuşmamızın üzerine aradı. Damatları bir takıma verdi, iş arkadaşları bir takım oldu.” Oğuzhan başını iki yana salladı. “Arkadaşları da kendi gibi vurdu geçti, ezdi geçti. Ben de deli gibi abi kardeş oynamaya gidiyorum diye seviniyordum. Gözümdekini abin yaptı. Bedenim sızlıyor Ruken...” Yatağa boylu boyunca uzandı.

Kalbinin ezildiğini hisseden kadın, uzanıp dudağının ucuna öpücük kondurdu. “Seni ne hâle getirmişler. Ben bunun acısını almaz mıyım ondan?”

“Alamayacaksın çünkü ben aldım.” Oğuzhan’ın gülüşü küçük bir kahkahaya döndü. Sızlayan bedeni acısa bile aldırmadı.

“Ne, nasıl?” Ruken merakla bakıyordu. Oğuzhan başını çevirip kahve gözlere gülümsedi. “Tam olarak öyle olsun istemedim ama şey oldu, yandan geçerken omuz attım, yere düştü, omzu çıktı. Bu saate kadar hastanedeydik. Ne bağırıyordu Ruken, bir duysaydın.”

“Ne yaptın?” Şoktan çıkıp şoka giren kadının donmuş tavrıyla doğruldu. “Vallahi istemedim oldu. Bu kadar dayak yedim, bir de ben atayım dedim ama omzu çıktı. Taktılar yerine, şimdi evde ama kolu askıda. Birkaç güne daha iyi olur dedi doktor.”

Gözleri dolan kadının mahzun ifadesi beklediği bir çıkış değildi. “Ya siz neden çocuk gibisiniz?”

“Ama beni ne hâle getirildiler güzelim, bir omuz attım, çok mu? Nereden bilebilirdim beni dayak atmaya çağırdığını, hem gerçekten istemedim oldu. Alt tarafı yere düşecekti ama olan omzuna oldu. Bana acımıyor musun?”

Dağılmış yüzüne bakıp iç geçirdi. “Bulmuşsunuz belanızı. Ne

diye bilirim ki... Şimdi daha çok bilenecek sana. Önce yumruk attın, şimdi omuzunu çıkarttın."

"Üzüldüm ama olan olmuştu." Mahzun bir ifade de Oğuzhan takındı.

"Çok kızdı mı?" Ruken yaklaşıp morluklar üzerinde parmaklarını gezdirmeye başladı.

Oğuzhan küçük bir kahkaha attı. "Sana kız yok Oğuzhan! Sen bittin Oğuzhan! Seni elime geçirdiğimde etlerini kopartacağım, ka-fan sana fazla Oğuzhan! Seni Kara olmaktan menediyorum. Bana abi deme, gebertirim seni!"

Oğuzhan'm komik anlatımına Ruken kahkaha attı. "Abim sana sevgi seli yapmış. Sen ne dedin?"

"Sustum tabii ki. Ucunda sen varsın, o kadar zorlamaya gerek yoktu. Büyüksün abi dedim bir ara."

"Hiçbir şey demiyorum, yiyin birbirinizi."

"Benim bu gece başka planlarım vardı, beni getirdiği hâle bak."

"Kalk hadi banyoya, duş al, kendine gel. Eve geldiğimi bilen abimin bir oyunu bile olabilir bu, hiç şaşırmam."

Yataktan bacağını sarkıtırken, Ruken de ayağını halıya basıp karşısında durdu. Kadının üzerindeki pudra pembesi geceliğin sar-dığı beden tüm acılarını siliyordu. "Seni bırakıp nasıl maça gittim ben? Şu güzellik uğruna yedim bu dayığı, hiç önemli değil. Abin der-dime yansın, gelmedim mi?"

Elini uzattı Ruken, Oğuzhan'ı ayağa kaldırdı. "Geldin. Gelirsin de abim de bundan korkuyor zaten." Banyoya ilerleyip ışığını açıp adamı içeri çekti. "Ben seni iyi ederim, gel."

Banyonun kapısını ayağıyla iterek kapattı. "Sana göstermek istediğim bir şey var," dedi Oğuzhan, tişörtünü hızla çıkarıp yere bıraktı.

Bakışları o çok sevdiği dövmeye kaydı, bakmaya dokunmaya kı-ramadığı hayat ağacı dövmesi.

"Dikkatli bak!" Dövmesini çenesiyle işaret etti.

Ruken'in bakışları dövmeyle arşınlandı. Üstten başladı, ezbere bildiği yolu izledi ve köklerine indi. Ağacın alt kökleri arasında aralıklarla döşenmiş harfleri tek tek geçti. Her bir harfte gülüşü büyüdü. Annesi ve kızının baş harfini kullanmıştı ama kendi adının tümünü yazdırmıştı dövmesine. Yaklaşıp parmağını harfler üzerinde gezdirmeye başladı. Dallarda Ruken yazıyordu.

“Ne zaman yaptırdın?”

“İstanbul'a indiğimiz ertesi günü, gösterme fırsatım olmadı.” Nefesi dövmesine çarpan kadını tepeden izliyordu. Hayatında her an onun olmayı, her an kolları arasında tutmayı arzuladığı bir kadın asla olmamıştı. Ruken bunu nasıl başarıyordu? Oğuzhan'ın gözleri, gönlü, bedeni hatta atan kalbinin tek yönü gibiydi Ruken.

“İtiraf etmeliyim, Ankara'dan ayrılırken adımı burada görmeyi çok arzu etmiştim. Ama alt dallarında olacağımı düşünmüştüm, sen beni köklere yazdırmışsın ve adımın tamamını.” Dudaklarını dövmeye değdirdiğinde, Oğuzhan başını arkasına atıp nefes aldı.

Hızlı nefesiyle başını indirip Ruken'in yüzünü kavradı. İki keskin bakışın tek açısı birbirleriydi.

“Ağacın kökü sağlam olacak ki dallara meyve versin. Sen toprağıma can verensin.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Leyla'nın bir elinden Ruken diğerinden babası tutmuştu. İkili arasında sekerek adım atıyordu Leyla. Hayatta ondan daha mutlu bir çocuk şu an için yoktu çünkü o öyle hissediyordu. Okul kaydını yaptırmaya birlikte gelmişlerdi. Bir hafta sonra Leyla artık birinci sınıfa başlayacaktı. Arabaların yanına gelince durdular. Bir tarafta Selim bekliyordu, diğer tarafta Cihan ve Mutlu.

“Leyla benimle gelsin, ben abime geçiyorum. Akşam getiririm.”

“Evet evet,” diyerek Ruken'in bacaklarına sarıldı Leyla. “Gidebilir miyim baba?” Uzun sarı saçları her yanına dağılmış, o tatlı yüzü mutlulukla parlarken, babası ona gülümseyerek eğilip göz hizasına indi.

“Annenle gitmek için benden izin almana gerek yok. Babana bir öpücük ver ve sonra annenle git.”

Ruken, Oğuzhan'a bakarken düşünüyordu. “*Nasıl bir gerçekliksin sen?*”

Leyla babasının boynuna asılıp sesli bir öpücük kondurdu. Hızla koparak Ruken'in elini tuttu.

“Sen de gel,” dedi Ruken ama ne derece doğru bir fikir olduğunu bilmiyordu.

“Belki sonra gelirim, abin beni görmeye hazır mı, bilemiyorum.”

Ruken adamın yanağında ve gözünün kenarındaki morluklara baktı. Dün gece kaç kez öpücük kondurduğunu saymamıştı. Sabah da holdingde kapatıcıyla gizlemişlerdi.

“Haklı olabilirsin.” Uzandı, Oğuzhan da eğildi ve Ruken’in yanağına kondurduğu öpücüğünü alıp kızına göz kırparak aracına yöneldi. Ruken de Leyla’yı kendi arabasına bindirip yola çıktı. Bir saat sonra arka bahçede abisinin yanında oturuyordu. Kolu askıda olan Karahan’ın öfkesi geçmiş değildi.

“Bak, bak da ne yaptı bana, gör.”

“Sen ne yaptın? Adamı çürüğe çıkarmışsın. Sana hiç yakıştıramadım Karahan Kara.”

“Utanmasa hak etmiş diyecek Nazlı.” Eşine dönerek sitem etti Karahan. Nazlı göz devirip, kocasının kolunda olan askının tozunu aldı. “Abartma Karam. Sadece kaza ve ayrıca Ruken öyle şey düşünmez.”

“Yazık,” dedi Ruken, yüzünü buruşturup. “Nazlı abla kadar tanımıyorsun beni. Tabii ki üzuldüm.” Sağlam kolunun altına sokuldu. “Oğuz da çok üzgün, böyle olacağını tahmin etmediğini söyledi.”

“O çakal yavrusundan her şeyi bekliyorum Ruken. Seni alana kadar olsun bir uslu dursa, başımdan indirmeyeceğim ama Oğuzhan beni görünce kırmızı görmüş boğa gibi depar atıyor.”

Nazlı kıkırdayınca abi kardeş ona döndü. “Hiç bakmayın öyle, o da bir Kara. Bence hepiniz aynı tasın suyunuz. Karahan... Sen abimi hem çok seviyor hem de görünce düşman görmüş gibi deliriyorsun.”

Ruken küçük bir kahkaha attı. “Haklı,” dedi abisine. “Bir alışamadın damatlara, hepsi de pamuk gibi adamlar.”

“Şımarmasınlr diye iyisiniz demiyor Ruken. Abini bilmiyor musun?” dedi Nazlı.

“Biliyorum da bu kadarı da fazla, adamlar gerçek sanacak bir gün.”

“O zaman kafalarını kırarım,” dedi Karahan. “Ayrıca da ekle-

~~mek~~ istiyorum Ruken, ben olmasam sizi zor zapt ederler. Hepiniz ~~araksunuz~~, onlar da bunun farkında.”

Göz devirdi Ruken, abisinin kolunun altından çıktı. “Ya? Ne ~~ayıklugumuzu~~ gördün ki?”

Karahan yüzünü buruşturdu. “Biri aldı başını Amerika’ya git-
ti hem de hamileydi. Diğeri kaç sene sustu abisi kızar diye. Sen! Sen
çindenin arkasından bir sene ağladın. Daha sayabilirim, Duru ve Nil
kızlar için şehir şehir gezmek istiyor, Hare kadınları daha na-
zı soyarımın peşinde. Sen kendi evinde ne halt ediyorsun Allah bilir.
Aklına gelmeyenler var şu an. Ve ben ağzımı açmazsam damatları-
nın saçları erken dökülecek, kel kalacaklar da beğenmeyeceksiniz.
Döğeneniz hiç kapanmıyor, hiç.”

Nazlı kahkaha attı. “Padişahım çok yaşa.”

Karahan karısına gülümseyerek döndü. “Âmin sultanım, se-
mek.”

Saçını gerisin geriye atıp abisine yandan baktı. Evinde ne halt-
ar karıştırdığı kısmını es geçti. “Karahan Bey, bizi siz yetiştirdiniz,
daha azı beklenemez, öyle değil mi?”

“Yok ama ben bir yerde hata yaptım, nerede bilmiyorum,” dedi
Karahan. “Artık düşünmeyeceğim, seni de verdim mi, bu iş bitmez.”
Tümü soldu Karahan’ın. “Daha kızım var sırada.”

Ruken gülümsedi bu kez. “Bir an unutacaksın sanmıştım.”

Nazlı ayağa kalkıp abi kardeşe döndü. “Yemeğe kalıyorsun Ru-
ken, hava da karardı sayılır?”

“Yok abla, Leyla’yla dışarıda yiyeceğiz. Anne kız takılacağız.”

“Hemen de alışmış anne olmaya.” Karahan şahane bir gülüşle
Ruken’in saçlarını karıştırdı, küçük bir çocuğu sever gibi.

“Abi,” diyerek saçlarını düzeltti. “Doğuştan anası benmişim gibi
dönüyor, kendimi onun annesi olarak buldum.”

“Bu güzel bir şey.” Karahan kalkınca Ruken de ayaklanıp abisi-
ne döndü. “Bence şahane bir şey,” dedi gülümseyerek.

Hamburgerinden kocaman bir ısırık aldı. Annesine bakan ela gözleri gülümsüyordu. Ruken de onu hayranlıkla izliyordu. Anne olduğunu gitgide hissediyordu ve bu inamlmaz zevkliydi. Leyla'ya baktıkça Blanche'ya onu doğurduğu için teşekkür edesi geliyordu. Muhtemelen biyolojik annesinin hayatında yaptığı en iyi şey Leyla'yı doğurmaktı fakat bunun henüz farkında değildi ve olmayacaktı da.

“Babaannem hamburger yememe izin vermiyor, beynimdeki zekâ seviyemi azalttığını, bana zarar verdiğini söylüyor,” derken kolasının içindeki pipetten bir yudum aldı.

“Hım.” Ruken şimdiden kayınvalidesiyle çakaşıyordu. “Ara sıra yenebilir, hem buranın hamburgerleri zekâ seviyemizi azaltmaz.”

“Babam da öyle söylüyor, bazen babamla birlikte yiyoruz ama babaanneme söylemiyoruz.” Leyla'nın bilmiş gülüşündeki tatlılığa dayanamayıp yanağına sesli, kocaman bir öpücük kondurdu. “Bu da sır olsun o zaman. Babaanne bilmeyecek.”

Leyla ağzı dolu hevesle başını salladı. İkisinin arasına çekilen sandalyeyle çok tanıdık bir adamın kocaman gülüşüne döndüler. “Sevgili Kara kadınlarım, neşeniz bol olsun.” Önce kızının saçlarına daha sonra Ruken'in yanağına buse konurdu Oğuzhan.

“Takip edildiğimi bilmiyordum.” Ruken manidar baktı adama. “Nereden düştün sen buraya?”

“Nefes kadar yakınım,” dedi Oğuzhan, Ruken'e yaklaşıp. “Her zaman.”

“İyi bari, itirafçı çıktın, inkâr da etmiyorsun.” Alındığı falan yoktu, tipik bir Oğuzhan hareketiydi. Bundan önceki hayatı da bu şekildeydi, sonraki de böyle olacaktı. Birbirlerine gülümseyerek bakan ikiliyi, kızları ayırdı.

“Sinemaya gideceğiz baba, sen de gelmek ister misin?”

Oğuzhan kızına dönüp saçlarını okşadı. “Tabii ki isterim.”

Leyla'nın dünyasında düğün vardı. Anne babasıyla sinemaya

görmek onun için ilk olacaktı. Gözleri bambaşka parlıyordu, bunu babası da Ruken de görebiliyordu. Birbirlerine dönerek kendi gözlerinde, Leyla'nın hislerini birbirlerine sessizce anlatıyorlardı. "Sine-madan sonra sahilde yürüyelim mi?"

"Leyla'ya kitap okuyacağıma söz verdim. Geç olabilir, yarına ne dersin?"

"Olmaz derim. Leyla bize izin verebilir."

"Damarın tutacak gibi, inat edebilirim." Ruken yan bir gülüşle sevgilisini baştan çıkarıyordu ve bunu bilinçli yapıyordu. Oğuzhan'ın kısıp ve tutkulu ela gözleri yüzünde geziniyordu.

"İnat edersen, inat ederim ama istediğimi alırım."

Dudakları büzüldü. "Ooo, bu sert oldu. Ne yapsak ne etsek de Oğuz Bey'i memnun etsek?"

Çenesindeki gamzeyi Ruken'in gözüne sokarcasına genişçe gülümsedi. Gerçekten de kadının bakışları gamzeye takılmıştı. "Ç gel, ben memnun olurum."

"Şu gamzene dua et yoksa hayır basardım." Adamın kulağı yaklaşp fısıldadı. "Çocuk yapmalıyız. O gamze genlerini istiyorum. Oğuzhan gülmemeliydi, gamzeyi kimse görmemeliydi."

"Ben zevkle üstlenirim o işi. Sen istiyorsan..."

"Leyla'ya soralım."

Kolasının pipetini dudakları arasına kısırmış olan küçük kız, anne babasına bakıyordu.

"Kardeş ister misin, Leyla?" dedi Oğuzhan. Ruken dikkat kesilip Leyla'ya odaklandı.

Pipeti bırakp gözlerini kocaman açtı. "Kız mı erkek mi?"

İkisi de gülümsedi, Leyla inanılmaz tatlı görünüyordu. "Bunu bilemeyiz," dedi Ruken.

"Erkek isterim, sonra kız, sonra yine erkek, yine kız."

Kızlarına bakarken şok geçirip sonrasında gülümsediler. Anlaşılan Leyla çok kardeş istiyordu. Ruken buna emin değildi; evet, çocuk sahibi olmayı hep istemişti ama çokça değildi. Leyla'nın sevim-

liliği çok başkaydı. Birbirlerine dönerek, ısıltılı gözlerle baktılar. Ruken dirseğini masaya verip yaklaşıp fısıldadı. “Kaç kardeş istedi, sayamadım?”

Oğuzhan, kadının etkileyici kokusunu algıladığında gözlerini kapatıp yaklaştı. Burnunu kadının yanağına usulca dokunurdu. “Dört, kendisiyle beş olacak.” Ruken’in sesli nefesi, kendi dokunuşundan kaynaklıydı. Sevdiği kadını her an etkileyebiliyordu ve bu ona inanılmaz bir haz veriyordu. Geri çekilip kızına döndü.

“Kardeş konusunu şimdi kapatalım.”

Leyla başını salladı, babasının gözlerine bakıyordu. “Olur baba.”

“Annen sana yarın akşam kitap okusa olur mu? Bizim bu gece bir işimiz var. Sinemadan sonra Selim abin seni eve götürse?”

Mızmızlanmanın ne olduğunu bilmeyen, umursamayan ve küçük bir kadın gibi davranan Leyla, anne babasına başını salladı. “Tamam. Yarın ama söz mü?”

“Söz.” Ruken küçük kızın saçlarını okşayıp tepesinden öptü. “Hadi geç kalacağız.”

Sinema salonuna geçip başlayan filmi izlemeye koyuldular. Animasyon da olsa Ruken’in ilgisini çekiyordu. Daha çok filmin içinde geçenler değil, filmin yapıldığı teknolojiyi düşünüyordu.

Oğuzhan da ona anlatacaklarını düşünüyor, nasıl başlasa, nereden başlasa bilemiyordu. Ruken’den şimdiye kadar tek bir şey gizlemişti, ucuz yırtmıştı ama bir şey daha gizleyip, ayağına dolarsa bu kez ucuz yırtamayacağını bilincindeydi. Sürekli olarak Hazal’dan görüşme talebi alıyordu ve daha nereye kadar reddedecek, zamanı kestiremiyordu. Bu işten midesi fena bulanıyordu. Kenan’a acımaya dahi başlamıştı. Kızının diğer yanında oturan, dikkatle ekrana bakan kadına dönmüştü. Üzülecekti, hem de Kenan için...

Selim’le eve gönderdikleri Leyla’nın ardından başka bir araçla Salacak’a geçtiler. Ruken’in korumaları da uzak ara arkalarından ayrılmıyordu. Sümeyra da aynı şekilde adım adım arkalarından ilerliyordu.

“Gecenin bu saatinde buraya neden geldik?”

Oğuzhan daha sert sardı, kollarını sıktıkça Ruken ona sokuldu. “Gezmiyoruz. Gezmeyelim mi?”

Gece de olsa kalabalık sayılacak Salacak’ta usul usul ilerliyorlardı. “Gezelim ama sanki bana bir şey diyeceğini hissediyorum. Alan açar gibisin.”

“Sana anlatacaklarım var.”

Ruken durup ona döndü. “Ne?”

Oğuzhan tekrar kendine sardığı kadının yürümesi için ilerledi. “Çok önemli değil ama bilmek zorundasın.”

“Merakım ikiye katlandı Oğuzhan. Bu ne gizem?”

Gözüne kestirdiği, boş olan banka yönlendirdi. Ruken’in içini kemirmeye başlayan kurt, çoktan kalbine doğru iniyordu. Yan yana oturup, birbirlerine döndüler. Ruken arayış içinde bakıyor, bir an önce konuşmasını bekliyordu. “Haydi...”

Ruken’in ellerini sıkıca kavradı. Nereden başlasa düşündü, burundan nefes alıp verdi. “Hazal Arman...”

Ruken kaşlarını çattı, başını geriye çekti. Beklediği son isim, son konu bile değildi. “Anlamadım?”

“Anlatacağım. Hazal ve benim ortak bir geçmişimiz var.”

Ortak geçmiş? Hazal ve sevdiği adam? Akli karışırken elleri buz kesti. Anlık binlerce düşünce gelip geçiyordu zihninden ve hiçbir gerçeğe yakın bile değildi. Ellerini hızla çekti Oğuzhan’ın elleri arasından.

“Hey hey...” diyerek seri şekilde tekrar yakaladı kadının ellerini. “Sandığın gibi bir şey değil.”

Ne sandığını bile tam kestiremedi, akli yine karıştı. “Düzgün anlat o zaman yoksa yüreğime inecek.”

Oğuzhan baştan sona, Ankara’da aldığı haberleri ve annesinin ondan saklamasına kadar olan tüm gerçeği anlattı. Ruken bir şoktan çıkıp diğerine son hızla girmişti ve en sonunda gözlerinden Kenan için yaşlar dökülmüştü. Hazal gerçekten Kenan’ı seviyor muydu? Neden Oğuzhan’la görüşmek istiyordu?

“Bir daha görüşme talebi olursa ben de seninle geleceğim, der-
dinin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Senden ne istiyor olabilir?”

Oğuzhan başını iki yana sallayarak denize döndü. “Umarım tah-
min ettiğimiz saçmalık değildir yoksa üzülen sadece Kazım olacak.”

Ruken ona bakarken göz devirdi. Oğuzhan için *Kenan* diye biri
yoktu. Adını bir kez doğru söylemişti, ondan sonrası hep başka ad-
lardı. Kenan demekten vazgeçmişti artık. “Bana söz ver, konuşmaya
birlikte gideceğiz, ben de orada olacağım. Niyetini anlamak istemem
sadece Kenan’ın iyiliği için olacak. Eğer sandığımız gibi değilse de
Kenan’a bir açıklama yapmasını isteyeceğim. Kenan’ın bundan ha-
beri olmadığı kesin.”

“Tamam. Bir daha talep gelirse birlikte gideceğiz.” Uzanıp Ru-
ken’in alına dudaklarını bastırıp, derin bir nefesle öptü. Sandığı
kadar zor olmamıştı. *Neden daha önce söylemedin* diyeceğini dahi
düşünmüştü. Ama Ruken farkıydı, asil bir ruha sahipti ve anlayışı
eşsizdi. Sevgisi gibi.

“Bu konunun bizi çok bağlayan bir yönü yok, o yüzden kapatı-
yoruz. Sana vermek istediğim bir şey var.”

Haklıydı. Kenan dışında onları bağlayan bir konu değildi yine
de Ruken eski sevgilisi, eski dostu ve kalbinde ebediyete kadar yeri
olacak adama üzülmüştü. Aklındakileri iteleyip gülümsedi. “Nedir?”

Cebinden bir kart çıkartıp havada salladı. Karanlıktan ne oldu-
ğu anlaşılmıyordu ama Ruken kimliğe benzetti. “Bu ne?” Şaşkın bir
gülümseme oturdu yüzüne.

“Telefonun ışığını açar mısın?”

Ruken hemen harekete geçip telefonun ışığını açtı. Oğuzhan’a
bakıyordu, genç adam elindeki kartı ışığa tuttu ve Ruken tek tek
okudu.

“Leyla Kara... Baba adı Oğuzhan... Anne adı Ruken...” Kendi
adını okurken sesi kısıldı. Gözleri hızla açıldı. “Yanlış okumuyo-
rum.” Elinde telefonla donmuştu, bir eli ağzına kapandı.

Oğuzhan kartı ona uzattı. “Doğru okuyorsun, sen kızımın an-
nesisin.”

Gözleri dolu dolu ona baktı. Evet, annesi olmak istiyordu. Annesiz bir kızın her şeyi olabilirdi. Leyla'yı seviyordu, Leyla ona anne diyordu ama bu... Kimlik kartını parmakları arasına alırken hayatında daha güzel bir şey tutmadığını hissediyordu. "Bu nasıl oldu?"

"Hiçbir zaman kimliğinde onu doğuran kadının adı yazmadı. Her ülkede bir kimliği vardı ve hepsi başkaydı. Ama kendi ülkesinde, kendi öz kimliği. Çok zor olmayacağını bilirsin."

"Ben bunu asla beklememiştim. Bu... Bu çok başka bir heyecan, resmiyette bile benim kızım." Telefonu çantasına bırakıp kimliği göğsüne bastırıp aynı hızla Oğuzhan'a sarıldı. Kahkaha atan adamın boynuna birkaç öpücük kondurdu. Geriye çekilip karanlık alanda yine baktı kimliğe. Aklından Kenan ve Hazal uçup gitmişti. Leyla'nın resmî annesi olmanın heyecanı sarmıştı ruhunu.

Oğuzhan yaklaştı, usulca sokuldu. "Benimle evlenir misin?"

Karta bakan kadın durdu ve dondu. Omuzları inerken başını kaldırıp yana yatırdı. Ne güzel bakıyordu öyle ela ela. Karanlıkta parlayan birer kıymetli taş gibi. Ne güzel girmişti dünyasına, hayatına ve geleceğine.

"Öyle bir anda geldin ki... Reddetsem toprak ayıplar, su yolunu şaşıır. İnsanı insan yapan her şey bana küser."

Mutlu gülüşü yerini ciddi bakışlara teslim ederken, ondan bu denli güzel sözler beklemiyordu. "Güzel kadın... Asıl seni sevmesem toprak beni reddeder."

Sağından solundan geçen, tek tük kalan insanlara aldırmadan yavaşça sokuldu Ruken. Kollarını adamın göğsünden sırtına geçirip dudaklarına kısa ama çok anlamlı dokunuşuyla aynı karşılığı aldı. Başını sevdiği adamın göğsüne bırakırken elinde sıkıca anne oluşunu tutuyordu. Hayatında hiçbir eksik kalmamıştı. Her şeyiyle mutlu bir kadındı Ruken.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Nihan Hanım omuzlarındaki saçlarına, kendi rengi olan koyu kumral saç boyasını uzun suredir uyguluyordu. İlk beyazlarını gördüğünden bugüne saç rengi boyayla buluşmuştu. Dizlerinde biten bordo dar kesim ve sıfır kol elbisesini giymiş, aynada son hâline bakıyordu. Oğlu kadar heyecanlıydı. Böyle bir anın hayalini kurmamıştı. Özellikle Leyla'dan sonra oğlunun bir gün evleneceğini bile düşünmemişti. Ama kader ona öyle bir gelin getirmişti ki... Dost bildiği rahmetli Meral Kara'nın kızını...

Yaşlanmak istiyordu artık. Yüzündeki çizgiler artsın, büyükanne gibi olsun, bu hayat bir yerde son bulsun istiyordu. Oğlu ve torunundan başka bir hayatı yoktu. Aynada gördüğü kadın yaşına göre fazla gençti. Yorgun kalbi neden yüzüne yansımıyordu? Hayatın bir ucundan aldığı tadın, başka bir ucu yoktu. Beklentsiz bir ömre imzasını atıyordu. Çaresizce...

Siyah ayakkabılarını da giyip aşağıya inmek için asansör yerine merdivenleri kullandı. Leyla çoktan hazırды. Aşağıya indikçe cıvıl cıvıl sesi evi çınlatıyordu. Gülümsedi. Ne kadar muhteşem bir gündü. Onu mutlu eden şeyler bunlardı.

“Anne.”

Son basamağı inip karşısında duran oğluna baktı. Saatlerdir

evde volta atıyordu. Baştan ayağa süzdü oğlunu. Siyah takımına hayranlıkla baktı. Onu ne bu kadar heyecanlı ne de bu kadar şık gördüğünü anımsamadı. “Oğlum...” Gözleri doluyordu.

“Anne, ne olur ağlama! Evden ayrılmıyorum, evleniyorum.” Oğuzhan annesine sarıldı, onu bu hayata, bu günlere getiren mükemmel bir anneye sahipti. Ruken’in de dediği gibi aşırı anneci bir adamdı. Hayatta sahip olduğu her şeyi annesine borçluydu.

“Mutluluktan...” Nihan Hanım geri çekilip yüzüne eliyle hava verip, dolan gözleriyle gülümsedi. “Bugünleri hiç hayal etmemiştim Oğuzhan. Şimdi yaşıyor olmak çok farklıymış, senin adına çok mutluyum.”

Oğuzhan gülümseyince gamzesi ortaya çıktı. “Ben de kendi adıma çok mutluyum ve ben de böyle bir hayal kurmamıştım.” Saatine baktı aceleyle. “Birkaç dakika sonra misafirlerimiz burada olacak, kapıda karşılayalım mı?”

“Olur. Leyla nerede? Sesini duyuyorum kendisi yok.” Etrafına bakınıyordu ama göremedi. “Leyla?” diye seslenirken kapıya ilerliyorlardı.

“Mutfakta sanırım,” dedi Oğuzhan, Leyla’nın şen çığlığı yaklaşıyordu. “Geliyorum babaanne.”

“Fark ettin mi, değişiyor?” dedi Nihan Hanım.

“Ettim. Çok mutlu ve bunu göstermekte çok usta.”

Bahçenin kapısı açıldığında çakarlı siyah araba Oğuzhan’ın arabasının hemen yanına park etti. Korumalarının açtığı kapılardan Savunma Bakanı İlyas Bey ve Mit Müsteşarı Sedat başkan indi. Oğuzhan hemen önünde inen bakanın elini sıktı. “Bakanım hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk Oğuzhan, onur duyduk ve inan, çok mutlu olduk.”

Oğuzhan nazikçe tebessüm etti. “Sağ olun bakanım.”

Müsteşar Sedat başkan ile tokalaştı. “Dedikodulara inanmayı o kadar istedim ki başka dileğim olsa tutacaktı,” dedi Sedat başkan. Oğuzhan bir miktar çekindi, başkan yüzünden anlamıştı ama gülümsedi.

“Ruken duymasın başkanım, çok utanıyor.”

Bakan ile müsteşar gülümseyip başlarını salladılar. “Sır bizi
işimiz,” dedi Sedat başkan.

Oğuzhan, bakana şükranlarını sunarken Sedat Bey büyülenmiş
gibi izliyordu Nihan’ı. Kadının ona uzattığı eli sıkarken hem şaşkın
hem de karışık.

“Oğuzhan’ın annesiyim, Nihan. Hoş geldiniz.”

Usulca sıkıldığı eli bıraktı Sedat Bey. Omuzlarındaki saçlar, kum-
ral teni ve babaanne olmayacak kadar genç bir kadın beklemiyordu.
Oğuzhan bugüne kadar annesiyle hiç tanıştırmamıştı. Buna fırsat
olacak bir görüşme hiç yaşanmamıştı. Şaşkındı ve belki de yüzünden
okunuyordu bu hâli ama iltifat edemeyecek kadar resmî bir yerdey-
di. “Hoş bulduk,” diyebildi.

Nihan Hanım bakanı selamlarken gözlerini alamadı Sedat baş-
kan. Bir an nerede olduğunu anlayıp kendini toparladı.

Salonda saatin yaklaşmasını beklerken içilmeye başlanan çay-
larla Leyla da kapıda göründü. Belindeki uzun, sarı, uçları kıvrır kıvrır
saçlarına taktığı çiçekli tacıyla babasına yaklaştı. Keten, bol elbise-
siyle küçük bir hanımefendiyi anımsatıyordu.

“Gel Leyla.” Oğuzhan kızına elini uzattı. Babaannesinin öğretti-
ği şekilde başkana ilerledi. “Hoş geldiniz başkan dede.”

Sedat Bey kocaman gülümsedi hatta kahkaha attı. “Senin kı-
zın... İlk kez görüyorum Oğuzhan. Ne kadar da tatlıymış.”

Leyla bakanın elini öperek babasının yanına geçti.

Nihan Hanım, başkanın elini öpen küçük kıza gururla baktı.
Oğlunu da torununu da zevkle yetiştirmiş, gururlu bir anne gibi gü-
lümsemişti. Oğlunun gözlerinden geçen gurur da kendininkiyle eş
değerdi. Kızına bakan Oğuzhan’ın gözleri parlıyordu.

Sedat Bey, Leyla’ya dikkatle baktı. “Ne kadar çok benziyor,”
derken Nihan Hanım’a dönmüştü. “Size!”

“Annemin kızı olsa bu kadar benzerdi.”

Nihan Hanım oğluna da Sedat Bey’e gülümsedi. “Ben buna se-
vinmiyorum dersem yalan olur.”

Sedat Bey de nahifçe gülümsedi. Bir anne, bir babaanne olamayacak kadar genç ve güzel kadına sadece gülümsedi.

Bakanın ve MİT müsteşarının gelmiş olmasıyla Karahan hem heyecanlı hem gururlu hem de Oğuzhan'a laf sokamayacağı için mutsuzdu. Elini sıktığı bakanın ardından Sedat Bey'in de elini sıkıp büyük salona davet etti Karahan.

Kapıya omuzunu vermiş olan Oğuzhan, kızını ve Ruken'i izliyordu. Hayatında daha birçok eksik olacaktı, insan yaşadıkça her daim bir şeyler isteyecekti, Ruken her şeyin üzerini kapatan eşsiz bir insandı.

"Çok güzel olmuşsun anne."

Leyla'yı tepesinden öperek doğruldu. "Sen daha güzel olmuşsun kızım. Hadi oyun odasına çık, kuzenlerin seni bekliyor." Leyla uzaklaşırken kendisine uzatılan çiçeği aldı, bir de minik bir öpücük. "Buyur geç yiğidim."

Ela gözleri bu gece başka gülüyordu, yüzündeki gülüşte giderek büyüyordu. "Geçeyim güzelim. Sondan bir öncedeyiz, sabır."

Nihat gülümseyerek Oğuzhan'ın sırtına vurup salona birlikte girdiler. Herkes için ama en çok Karahan için duygu dolu bir gece olacaktı. Annesinin son emanetini evinden uğurlamaya çeyrek kadaydı...

Ertesi gün odasında tabletinden haberleri okuyordu. Bakanın yüzük takarken çekilmiş fotoğrafları altına yazılan güzel yazıları okuyup gülümsüyordu.

Kod mühendisleri nişanlandı. Asilkan Tekno'nun CEO'su Ruken Kara uzak akrabası olan Oğuzhan Kara ile hayatını birleştirme

yolunda ilk adımı attı. Kod mühendisi olması bir yana İsviçre’deki Tree Of Life şirketler grubunun sahibi olduğunu öğrendiğimiz Oğuzhan Kara ile Ruken Kara’ya düğün ne zaman diye soruyoruz. Ruken Kara’yı babasından savunma bakanı istedi ve yüzükleri yine bakan bey taktı. Nikâhı da kesin cumhurbaşkanı kıyar.

Sonunu okuyunca odayı çınlatan bir kahkaha attı. “Ne sandınız? Ben bu ülkeye füze yapmış kadını. Olsun o kadar.”

İçeri teklifsiz giren adamın da yüzünde mükemmel bir gülüş vardı. “Hayır olsun?” masaya doğru yaklaşıp ayağa kalkan kadını kollarının arasına aldı. “Hakkımızda çıkan haberleri okuyordum, çok hoşuma gitti.” Alnına aldığı öpücükle derin soluk aldı. “İfşa oluyorum Ruken. Bu bir eksi ama sana değer. Bir daha saha dışı göreve gidemeyeceğim.”

“Sen mi ben mi? Artık pek çok insan seninle S-400 yapan kadının ben olduğumu biliyor.” Omuz silkip sokuldu, elleri Oğuzhan’ın sırtında gezinirken, ellerin huzuruyla gözlerini kapattı. “Bunu gönülden istiyorum, evleniyoruz ve göreve gitmeni istemiyorum. Haldun gitsin, o bekâr.”

“Ben de seni bırakıp gidebileceğimi sanmıyorum, haklısın, Haldun gitsin.”

Gülümseyerek geriye çekilip başını kaldırdı. “Beni aradı sabah, nikâh şahidiniz ben olacağım dedi, ha bir de oğlumuz olursa adını hâlâ Haldun koymamızı istiyor.”

Oğuzhan yüzünü buruşturdu. “Haldun diye bebek ismi mi olur?”

“Bebek büyür, genç bir adam olur, bence olur var.”

“Bizim zaten kızımız var, bebek için birkaç seneye ne dersin?”

“Birkaç sene çok uzun ama bir seneye varım.”

Oğuzhan uzanıp tekrar öptü. “Bunu sonraya bırakalım.” Ruken’i bırakıp geriye çekildi. “Benim dışarıda işim var, akşam sendeyim, bundan sonra hep sendeyim.”

“Tamam ama ben size geleceğim, Leyla’nın derslerine bakacağım, sonra birlikte bir şeyler yapacağız, film izleriz belki.”

Oğuzhan'ın dudakları zevkle büzüldü. "Aile saadeti... Tamam gelirim, beni kapıda karşıla."

Ruken'in dudaklarından son öpücüğünü çalıp hızla uzaklaştı. Ardından kahkaha atan kadını deli gibi seviyordu, çılgınca seviyordu. dahası vardı ama içindeki coşkuyu anlatamıyordu.

Selim'in kullandığı arabanın arka koltuğunda yeni projeleri gözden geçiyordu. Selim'in yanında oturan Sümeyra da tabletinde rutin işlerini hallediyordu. "Patron," dediğinde Oğuzhan ona döndü. Arka tarafa dönen asistanıyla göz göze geldi. "Bunu görmek isteyeceksin." Tableti uzattı.

Oğuzhan gelen e-postaya bakınca gözlerini kısıp eski bir gazetededen çekilen fotoğrafa baktı. Babasının gülerken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Hemen yanında sarışın bir kadının fotoğrafı vardı. Başlığa göz attı.

Engin Kara sevgilisi Emel Arman ile yurt dışına hareket hâlinde olan bir uçak kazasında hayatını kaybetti.

Devam eden yazıyı okumadı. Hemen altındaki notu, e-postanın gönderilen adını okudu. *Hazal Arman... Sadece konuşmak istiyorum. Seni yarım saat sonra yazılı adreste bekliyorum.*

Tableti Sümeyra'ya uzattı. "Selim'e adresi söyle."

Sümeyra, Selim'e adresi söylerken Oğuzhan bu kadının ondan ne istediğini düşünüyordu. Geçmiş geçmişti ve ikisini bağlayan ne vardı? Konuşarak ne elde edecekti? Nedendi bu ısrar? Aklına gelen yeni bir fikirle yüreğine taş oturdu. Hazal onun kardeşi olamazdı veya buna benzer bir durum. Başını sağa sola salladı. Çok saçmaydı, Hazal saf bir kızıldı. Ne babası ne kendisi ne de bildiği başka bir aile üyesi kızıl değildi. Çoğunluğunu esmerlerin oluşturduğu bir soydan geliyordu. Hazal'ın annesi tarafını bilemiyordu. Saçmaydı. Bunu aklından eledi, ihtimal vermedi. Peki o zaman, sorun neydi? Düşünerek ilerlediği yolda unuttuğu tek şey Ruken'e verdiği sözdü. *Söz ver, birlikte gideceğiz...*

Hazal odasında Kenan’la birlikte yeni porselen koleksiyonun onlara getirisi olacak olan rakamları inceliyordu. Kenan tüm boş vakitlerini Hazal’ın yanında ona destek olarak geçiriyordu. Kendi şirketlerinde abileri ve ablaları ona çok iş bırakmıyordu.

“Bu özel bir tasarım. Yetmiş beşinci yılımız için tek üretim olacak ama kaç adet, onu düşünüyorum.”

“Yetmiş beş diyorsun Hazal. Adı üzerinde yetmiş beş bin diyorum. Sınırlı sayıda olduğunun reklamı rağbeti arttıracaktır.”

“Bu mümkün,” dediğinde telefonunun sesine döndü, ekrandaki *Teyzem* yazısını gördü. “Teyzem arıyor, günler sonra ilk kez.”

“Aç,” dedi Kenan elini güven verircesine sıktı.

Derin bir soluk alıp açtı. “Efendim teyze?”

Zehra ağlıyordu, sesi o kadar kötü geliyordu ki Hazal’a, yüreği ezildi. “Hazal çok kötüyüm, seni de çok özledim. Ben... Üzgünüm ve seninle konuşmak istiyorum.”

Hazal’m gözleri doldu, annesi bilmişti Zehra’yı. Her şeyiyle o ilgilenmişti. Bu kadarını hak ediyordu. “Neredesin teyze?”

Zehra hıçkırdı, burnunu çekerek ona adresi verdi. “Lütfen gel, kendimi iyi hissetmiyorum.”

“Tamam, yola çıkıyorum.” Hazal telefonu kapatıp Kenan’a döndü. “Sesi çok kötü geliyordu, gidip bir baksam iyi olacak. Buraya yakın sayılır, çabuk gider geliriz.”

“Ben de seninle geleceğim, teyzene hiç güvenmiyorum.”

Hazal başını yana yatırıp gülümsedi. “Abartma Kenan. O benim teyzem, ne olabilir ki?”

Kenan omuz sikti. “Evet, senin teyzen, o yüzden onun gerçek yüzünü göremiyorsun. Bana kalırsa son derece tehlikeli. Akıl sağlığı yerinde değil, o sapkın düşünceleri sağlıklı biri düşünemez.”

Hazal son derece iyi niyetiyle göz devirip, yerinden kalktı, çan-

~~Kenan~~ alınca Kenan da ceketini giydi. "Hiç bana öyle bakma sevgilim, ~~ben~~ doğruları söylüyorum. Gidelim görelim, bak gör, yine aynı şeyi ~~ben~~ ıncımlayacak."

"Yine öyle bir şey yaparsa bu kez sonsuza kadar hayatımdan ~~çık~~ar."

Sahil çay bahçesi... Oğuzhan, sonbahar nedeniyle çok da dolu ~~olmayan~~ masalara göz attı. Tek tük insanlar vardı. Bir çift keyifle ~~bah~~velerini yudumluyor, yaşlı bir çiftse çay içiyordu. Bunlar dışarıda ~~olan~~ kesimdi, iç mekân oldukça doluydu. Cam panellerin yanındaki bir masaya oturduğunda Selim ve Sümeyra iki koldan etrafı inceliyordu.

Oğuzhan gelmişti, bir de onu arayacak değildi. Onu buraya çağırır, bulurdu. Masaya bıraktığı telefonunu alıp aklına geç gelen eylemi gerçekleştirdi. Birkaç çalış sonrası açılan telefonda Ruken'in sesini işitti.

"Hazal bana yirmi beş sene önceki, anne ve babamıza ait gazete haberlerini gönderdi. Ben şu an bana verdiği adrese geldim."

"Ne yaptın?" Ruken'in sesi çılgılık gibi çıkmıştı. "Bana bunu şimdi mi söylüyorsun?"

Oğuzhan gözlerini kapatıp, arkasına yaslandı. "Özür dilerim Ruken. İnan ki neye uğradığımı şaşırdım, haberi bir okusan..."

Ruken derin bir soluk aldı ama bunu telefonun ucundan Oğuzhan dahi işitti. "Konum at, hemen geliyorum."

Oğuzhan onun şimdiye kadar asansörün yanına vardığını hissediyordu. Ruken'e adresi verdiğinde telefon yüzüne kapanmıştı. Yarı saat dolmak üzereydi, demek ki Hazal hâlâ gelmemişti. Oturduğu yerde onca şeye rağmen geçmişini düşündü. Belki de ilk kez geçmişini düşündü, babasını, annesini... Babasının neden böyle bir şey yaptığını, o kadını bu kadar çok mu sevdiğini ve annesinin bunu ~~bak~~ etmediğini... Annesi; o, bildi bileli yalnız bir kadındı, bir kez

olsun babasını kötü gösterecek tek bir şey anlatmamıştı. Oğuzhan babasına imrenerek büyümüşü, hayalinde hep mükemmel bir babası olmuştu ama babası onu bir kadın uğruna terk etmişti. Erkekler için çocuklarını terk etmek kolay olsaydı Leyla bugün onun yanında olmazdı. Hafızasında olan baba profili hep çok onurlu, gururlu ve dürüst bir adam olmuştu. Kendini ona benzetirdi, yanıldığını ilk kez bu masada derin derin düşünürken anladı. Babasıyla arasında bir uçurum vardı, aşılmaz, atlanmaz.

Teyzesini içeride bulayınca kapıdan geçerek sahil manzarası olan bölüme adım attı. Teyzesi bu tarz yerlere gelmezdi, neden böyle bir mekân tercih ettiğini düşünüyordu. Kenan aracı park edecek yer bulamadığı için biraz geriye park edip geleceğini söylemişti, o da bu arada teyzesini bulacaktı. Etrafına bakınırken tanıdık bir sima dikkatini çekti. Ki o tanıdık yüz de ona dönmüştü. Teyzesini bulmadan önce bir merhaba diyebilirdi. Oğuzhan'a doğru yürüdüğünde ayağa kalkan adama tebessüm etti.

“Ne tesadüf...” Oğuzhan ona duygusuz biçimde bakıyordu. Bu, Hazal'ın gerilmesine neden oldu. “İyi misiniz?”

“İyi olmalı mıyım Hazal Hanım? Sizi bekliyorum ve o arada düşünüyordum.”

Hazal'ın kaşları beyaz teninde kırmızı çizgi bırakacak kadar derinden çatıldı. “Beni mi? Neden?”

Oğuzhan, kadının yüzüne uzun sayılacak bir zaman diliminde baktı. Hazal şaşkın görünüyordu, gerçek anlamda boş bakıyordu. “Beni buraya siz çağırdınız.”

“Neden böyle bir şey yapayım, ben buraya teyzemle buluşmaya geldim, sizi gördüm ve merhaba demek istedim.”

Bu kez Oğuzhan'm kaşları çatıldı. Bir şeyler dönüyordu ama neydi? Kestirmeden konuya girdi. “Ben Engin Kara'nın oğluyum, siz de Emel Arman'ın kızı! Senin annen ve benim babam...”

Hazal'ın mavi gözleri alabildiğine açıldı, bir adım geriye giderken sendeledi. Düşeceğini zanneden Oğuzhan kadını dirseğinden tuttu. “İyi misiniz?”

Hazal kolunu çekip kurtarıırken başını sağa sola salladı. "Konuş-
- lütfen! Söyleme! Sen, o olamazsın, bu doğru değil. Ben... Ben
- adamın adını ilk kez duyuyorum. Bir yanlışlık olmalı." Sesindeki
- gözlerindeki nem, Oğuzhan'ın beyninde çanlar çaldırdı. Bu bir
- taktı ama kim, neden? Her an karışıyor, her an dağılıyordu. Ha-
- ın gözyaşlarını gördüğünde bu tuzağın onun bir oyunu olduğunu
- i düşündü ama Hazal o kadar kötü ve masum duruyordu ki... Ar-
- düşünemiyordu.

"Ben... Teyzem nerede? Kenan!" Etrafına bakındığında başı-
- döndüğünü hissediyordu. Ona, "Hazal," diye seslenen adamın
- sini duyduğunda Kenan'ın kollarında olmak, ona sarılmak ve bu
- an her şeyin bir saçmalık olduğunu kendine anlatmasını istiyordu
- ma tüm sinirleri boşaldı ve kendinden geçti. Onu düşmeden tutan
- Oğuzhan'la son adımda Hazal'ı yakalayamayan Kenan'la burun bu-
- rna geldi.

Hazal'ı ondan koparan Kenan'ın yüksek sesi tüm bahçeyi sar-
- ı. Sandalyeye oturtmak için yan döndüğünde Selim elinde bir su
- şesiyle koşarak gelmişti. Hazal ve Kenan'a bakan Oğuzhan bundan
- ırgeçip arkasını döndü, eli ensesine giderken neyin içine düştüğü-
- i durmadan sorguluyordu ama nafileydi.

Eline döktüğü suyu Hazal'ın boynuna, yüzüne yavaşça sür-
- ü. Kenan da Oğuzhan kadar karışmış durumdaydı. Bu adamın bu-
- ada ne işi vardı? Hazal neden bayılmıştı, ne olmuştu? "Kenan..."
- e sayıklayan Hazal'ın alnına dudaklarını bastırdı. "Buradayım,
- edi kendine gel."

Hazal derin birkaç nefesin ardından gözlerini aralayıp baktığın-
- a ağlayan mavi gözlerle içi öfkeyle kaynadı. Önünü ardını sorma ge-
- ni görmedi. Selim'i ve yanında duran Sümeyra'yı tanıımıyordu ama
- e ikisine de dönerek, "Onu tutabilir misiniz?" dedi. Sümeyra elini
- Hazal'ın omzuna yerleştirdi, bu evetti. Arkasını dönerek Oğuzhan'a
- rırdı.

Boynunu sağa sola oynatan Oğuzhan, bir de Kenan'la uğraşacak
- ının sıkıntısını yaşadı. Yakasına yapışan eli eğer Kenan çek-

mezse kırabilecek kadar öfkeliydi. Bu adamı zaten sevmiyordu bir de bu tavırlar iyice nefretini törpölüyordu.

“Ne oldu, neden bayıldı? Ne yaptın?” Kenan’ın sesi çay bahçesindeki herkesi yerinden etmişti, artık tüm insanlar onlara bakıyordu.

“Ellerini çek!”

Uyarısı sert ve sessizdi ama Kenan ona aldırmadı. Yumruğunu havaya kaldırdığında gözü kimseyi görecektir kıvamda değildi. Hazal’ın sesini kısık tonda duyuyordu ama ne dediğini anlamıyordu.

“Kenan!”

Oğuzhan da Kenan da sağa döndü. Oradaki herkesten daha fazla öfkeli duran Ruken sadece Kenan’a bakıyordu. “Ona parmağının ucuyla dokunursan tüm geçmişi içinde seninle yakarım.”

Tüm geçmişi içinde onunla yakmak... Bunu ona söyleyen Ruken’di. Ona hayat boyu bağlı olan kadın, ona yıllarını adayan kadın... Evet, ayrılmışlar, barışmışlar, barışmışlar ve sonsuza dek ayrılmışlardı ama bu sözler... Kenan hiçbir zaman geçmişi onunla yakmayı düşünmemişti. Ruken onun en güzel geçmişi idi. Geçmiş bugün karşısında geçmemiş gibi öfkeliydi. Öç alır gibiydi.

Dişlerini sıkarak bıraktı, arkasını dönüp Hazal’ın yanına yürüdü.

Ruken, Oğuzhan’ın yanına sokulup sarıldı. “Sonra...” dedi Ruken. Bu, sonrası çok çetin geçecekti ve Oğuzhan bunu şimdiden hissediyordu.

“Burada ne oldu?” Kenan’ın yüksek çıkan sesiyle Ruken, Oğuzhan’dan koptu. “Kes bağırma!”

Kenan ona cevap vermedi. Onu kırmak istemiyordu, hayır, ona karşı bir terbiyesizlik etmeyecekti. “Ruken... Bak benim sabrım yok, bilirsin.”

“Nereden bileyim Kenan? Seninle o kadar sıkı fıkı hiç olmadık ki. Sen bana melek gibiydin, şu hâline bak! Yok yere delirmişsin. Ya işte ben yıllarca şu Kenan,” derken eliyle adamın bedenini işaret etti. “Nerede diye düşündüm durdum, meğer yanlış kadınmışım, pardon

sen yanlış adammışsın. Bu soruyu benim sormam gerekiyor, burada neler oluyor? Nişanlın neden benim nişanlımın peşinde?”

Bu Ruken kimdi? Onun sevgili, arkadaşına ne olmuştu? Ruken neden bahsediyordu? “Sen aklını mı kaçırdın?”

Masaya doğru eğildi Hazal. “Sen ne dediğini bilmiyorsun Ruken. Ben buraya Kenan’la geldim, teyzemle buluşacaktım.” Eli alnını ovalıyordu. “Kenan...” dedi Hazal. Kenan ayakta duruyordu ama uzanıp elini tuttu Hazal’ın. Hazal hazan dolu bakışlarını sevdiği adamın gözlerine sabitledi. “Oğuzhan... Annemin sevgilisinin oğlu!” Kenan nefesini tuttu, bakışları Ruken ve Oğuzhan arasında gidip geldi ve Hazal devam etti. “Teyzem beni buraya onunla buluşayım diye çağırdı.”

Son sözleri hıçkırığına karıştı. Hazal öyle çok ağladı ki bir ara Ruken’in bile gözleri doldu. Hazal Arman... İş dünyasında başa baş, dimdik yürüdüğü kadm... Ruken Kara’nın ezeli rakibi... Eğilmez bükülmez Arman soyadının tek veliahdı... İş dünyasının kırmızı kraliçesi ve ülkenin en zengin on kadınından biri...

Ruken yanında durduğu adamın yüzüne baktığında en az Hazal kadar acı çektiğini, -*Oğuzhan... Annemin sevgilisinin oğlu!*- o bir cümlemin Oğuzhan’a nasıl dokunduğunu hissetti. Ruken’in içi sızladı, her insanın kalbini yakan bir yarası vardı. Para, statü ve şöhret yaraları saramıyordu. Oğuzhan’ın kollarına sığınırken sevdiği adama olan öfkesi uçmuştu, yerinde Hazal’ın gözyaşları ve Oğuzhan’ın acısı oturuyordu.

Mutlu, Cihan, Selim ve Sümeyra çay bahçesinin açık alanını kapatmıştı. Şerit şeklindeki alandaki masalar bomboştı. Ortada bir masada Kenan, Oğuzhan, Hazal ve Ruken karşılıklı sessizce oturuyordu. Nasıl bir kader eski sevgililerin, hayatlarındaki yeni insanları birbirine bu şekilde bağlardı? Bu nasıl kaderdi?

“Ben birkaç ay önce öğrendim,” dedi Oğuzhan, bakışları denize dönüktü. “Yıllarca babamı eşsiz bir baba, mükemmel bir eş zannettim. Annem bana hiç anlatmadı, ardına düşüp arayacağım bir nedemim yoktu. Annem babamı sürekli anlatırdı ve o bir uçak kazasında bizden ayrılmıştı. Aklımın ucundan geçmez ki babam annemi aldat-

tı...” Derin bir nefes aldı, Ruken’in eli parmakları arasında sıkılaştı ama ona bakmadı. “Beni birilerinin araştırdığı haberi geldi, sorup bakıldığında bunun Hazal Arman olduğu anlaşıldı ve senin de kim olduğun. O güne kadar bilmiyordum.”

Hazal’ın kızarmış gözlerine baktı Oğuzhan. Artık ağlamıyordu ama dolup geçen bulutları görüyordu. “Beni arayanın sen olduğunu sandım, aklıma başka biri hiç gelmedi.”

Hazal döndü bu kez denize, keşke Oğuzhan gibi hiç bilmeden yaşasaydı. “Benim hikâyem daha acıklı Oğuzhan... Çok genç, çocuk denecek yaşta öğrendim. Teyzem benden gizlemedi, bunu benim iyiliğim için yaptığını söyler hep. Bilmem, bilmememden iyiymiş. Annemin bir azize olduğunu, babanın onu kandırdığını, babanın mutlu yuvamızı yıktığını anlattı. Yıkılmış bir hâlde dedemin kapısına gittiğimde dedem ve halam bambaşka bir hikâye anlattı.” Burukça gülümserken Oğuzhan’a döndü. “Benim annem bir sürtüktü, adi bir kadın yani ben öyle biliyorum. Babandan başka adamların da olduğunu öğrendiğimde çok acı çektim. Dedem bana DNA testi yaptırmadı çünkü babama ve büyükanneme bire bir benziyorum. Bu benim düşüncem tabii, yapılmış da olabilir.” Karşısındaki adam acı çekiyordu. Tekrar denize döndü.

“Buna inanmayabilirdim, annemi bir azize olarak anabilirdim ama bunu yapmadım. Dedem ve halam yıllarca annem hakkında tek bir söz dahi etmemişti. Halam bana annemin geçmişini anlattı, annem...” Başını salladı. “Annem iyi biri değildi, olmak için bir nedeni vardı ama o, içindeki kadından kurtulamadı.” Tekrar Oğuzhan’a döndü. “Sen çok şanslıymışsın, annenle büyümüşsün. Babam annemin yaptığını onuruna yediremeyip intihar etti. Ben... Ben hem annesiz hem babasız kaldım. Bana göre beni ikisi de sevmiyordu.”

Ruken, Hazal’ın gözlerinden inen yaşlara bakarken kendi yüzünde de sıcaklık hissetti. Oğuzhan’ın elini sıktıkça sıkıyordu, aslında hangisi daha sıkı sarılmıştı parmaklara, bilinmiyordu.

Hazal da elini tutan adama dönüp gülümsedi. Kenan onu mutlu etmek adına gülümsüyordu. “Teyzemin planına göre seni tavla-

acak, evliysen yuvanı yıkacaktım, değilsen de seni kenan aşık edecek, hayatını karartacaktım. O, yıllarca bunun hayalini kurdu. Onu aldırmadım çünkü öyle bir düşüncem yoktu. Sadece onu oyalıyordum, halama bundan bahsetmiştim, ona aldırmamamı, hasta çocuğunu söyledi. O zaman teyzem için üzuldüm ve daha da alttan aldım. Birkaç ay önce anneni yanında bir kız çocuğuyla alışveriş merkezinde gördüğünde onun için zaman gelmişti. Bana daha fazla baskı yapmaya başladığında her şey rayından çıktı. Seninle irtibata geçmek için hiçbir şey yapmadım. Adını bile bilmiyordum, merak etmiyordum. Yıllarca tek bir şeyden korktum, annem gibi bir kadın olmaktan. Olmamak için kimseyle ilişki yaşamadım, korkuyordum. İki kişinin arasına girecek olma korkusu beni yalnızlığa sürükledi. Her gün maske altında yaşamaktan beni Kenan kurtardı. Beni anlayacak kaç erkek vardı ki? Bana kalırsa hiç kimseydi. Ama teyzem için işler hep farklıydı, kabul edemedi. Seni saplantı hâline getirmişti. Sanki her şeyin suçlusu sen ve ben gibiydik. İkimizin üzerinden geçişin intikamını almak istiyordu ama bunu neden yapıyor dersen, bilmiyorum, teyzemin babama âşık olduğunu düşünüyor.”

“Peki ama burada sizi bir araya getirip ne yapmayı planlıyordu?” Ruken’in aklına takılan konu buydu. “Eee... Ne oldu şimdi?”

“Bir beklentisi vardı, onları tanıştıırıp aralarında bir şey olmasını planlıyordu, başka ne gibi bir açıklaması olabilir?” dedi Kenan.

Ruken ona bakıp başını iki yana salladı. “Bu kadar ince düşünen birinin planı boş olamaz.”

Oğuzhan derin derin soluklanıyordu. “Sümeyra!” diye seslendiğinde iki adımda başında belirdi genç kadın. “Efendim patron?”

“Buranın kamera sistemine gir ve Hazal’a giren çıkan insanların tek tek göster.” Ardından, “Selim!” dedi. Selim de gelip yaklaştı. “Sen de dördümüzün keyifli görüldüğü bir fotoğraf al.” Selim telefonu çıkarttı. Çekilen fotoğrafın ardından Sümeyra, Hazal’ın yanına bir sandalye çekip oturdu. Beş dakika sonra giriş kapısının onlar gelmeden biraz önceki kayıtlarını izlemeye başladılar.

“Ne yani,” dedi Kenan. “İkinizin fotoğrafını mı aldı?”

Oğuzhan, Kenan’ı hâlâ sevmiyordu asla da sevmeyecekti. “Ne

olacağını bilemeyiz, Ruken haklı, onun gibi biri bunları boşuna yapmış olamaz. Altından bir şey çıkarsa fotoğrafı kullanırsınız.”

Ruken’in kaşları kalkıp indi. “Çok zekisin adamım.”

Oğuzhan tebessümüyle başını yana yatırdı. “Sen daha zekisin güzelim.”

Hazal göz ucuyla onlara bakınca gülümsemişti, hemen ardından da Kenan’a bakmıştı. Dudakları kıvrılan Kenan’ı gördüğünde daha geniş gülümsedi. “Çok tatlısınız,” dedi karşılarında hâlâ bakışıp gülüşen ikiliye.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum canım,” dedi Kenan. “Buna çok sevindim.”

“Dur!” dedi Hazal. Sümeyra görüntüyü sarıp tekrar izletti. “Evet, bu teyzem.”

“Tamam,” dedi Oğuzhan, Sümeyra’ya bakıyordu. “Nerede olduğunu, nerede oturduğunu, hâlâ burada mı, onları bul. Selim sen de telefon numarasını al, takibi yap, evine falan bakın.”

Selim, Hazal’dan telefon numarasını ve adresi alıp araca gitmek için ayrıldı, bilgisayar arabadaydı. Sümeyra birkaç dakika sonra başını tabletten kaldırdı. “Patron.” Sümeyra başım omuzunun üzerinden yarım tur çevirdi. Çay bahçesinin en ucunda oturan bir kadının şu an boş olan yerine bakıyordu. “Tam olarak şu köşeden fotoğrafınızı çekmiş, hemen ardından da gitmiş.”

Dördü de birbirine sessizce baktı. Başka bir fırtına tam ayak uçlarındaydı, hepsi yutkundu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Kara kızının kapısını açan Mutlu'ya teşekkür edip bindi Ruken. Buraya gelirken kaç kuralı ihlal ettiğini sayamadı. Yanına oturan adama kısaca bakıp motoru çalıştırdı. Kenan ve Hazal da kendi araçlarına biniyordu. Böylesi bir günün yaşanmış olduğu gerçeğini unutmak için neler vermezdi.

Selim, Zehra'nın nerede olduğunu bulamamıştı, sinyal tam yanları başından geliyordu. Zehra telefonu denize atmıştı. Artık Zehra bir başına gezen beladan ibaretti. Arama devam edecekti ama ellerine ne geçecek, bilmiyorlardı.

"Bana söz vermiştin Oğuzhan, birlikte gelecektik. Beni aramış olsaydın bunların hiçbiri olmayacaktı, ben senin yanında olacaktım."

İki eliyle birden yüzünü sıvazladı. Doğru söylüyordu, ne diyebilirdi ki? "O anın telaşına kapıldım, özür dilerim."

Bunu anlayabiliyordu ama kızgınlığı geçmiyordu. Birlikte gelmiş olsalar fotoğraflarda kendisi de olacaktı. Başını sağa sola sallayıp bunun faydasız olduğunu da düşündü. Bu planı yapan, kendisinin olmadığı bir kareyi de yakalayabilirdi. Oğuzhan'a döndü, gerçekten kötü görünüyordu. Cız eden yüreğini tokatlamak istiyordu ama onun yerine uzanıp elini tuttu. "Geçecek, Hazal'dan daha

iyi durumdasın. Onun hayatı gerçek bir dram, böyle bir hikâye asla beklemiyordum.”

“Onun için üzüldüm, annemin hayatını mahveden kadının kızı için üzüldüm çünkü Hazal’ın hayatı annem kadar kararmış.”

“Bu konuda çok haklısın, içimi acıttı. Annesinin aksine çok onurlu bir kadın. Şimdi daha net anlıyorum neden Kenan’dan kaçtığını, benimle konuşmadan onu kabul etmediğini.”

Konuşmaları daha çok Hazal üzerine olmuş, sonunda araba Oğuzhan’ın evinin önünde durmuştu. Annelerine belli etmemeye sözleşmişlerdi, ne olacağı belli değildi, Nihan Hanım’ı üzmemişlerdi.

Evin kapısından girdiklerinde Nihan Hanım onları girişte bekliyordu. Gözlerine kan oturmuştu ama ağlamamak için direndiği çok belliydi. “Anne!” diyerek bir adım attığında annesi oğluna hayatında ilk kez elini kaldırmıştı. Oğuzhan olacağın olmuş olmasını çabuk kavramış, gözlerini kapatmıştı ki Ruken kadının elini havada yakaladı. “Nihan anne,” dedi o da ilk kez.

Nihan’da her şey kopmuştu, bileğini Ruken’den kurtarıp adım adım geriye çekildi. “Sen ne yaptın Oğuzhan?” Öyle acı bağırıyordu ki ona bakan kadının ayakta dağılıyor olduğunu görüyordu. Ellerini iki yana açmış, havaya kaldırıp tekrar indiriyordu. “Bana bunu nasıl yaptın?”

Her ikisi de hızlı birkaç adımla annelerinin yanına ulaştılar. Oğuzhan annesinin yüzünü elleri arasına alırken Ruken de kadının kolunu tutuyordu. “Annem vallahi billahi yalan. Kendine gel, yapma!”

Kadın sürekli bağırıyordu. “Gördüm, o kız... Onun kızı. Tıpkı babasına benziyor. Ona dokundun, ikiniz...”

“Anne!” dedi Ruken. “Doğru değil, öyle olsa ben burada olur muydum?”

Nihan ikisini de duymuyordu. Gözleri önünden geçen sahneler aslında kendisinin geçmişti. Bir fotoğrafla *atlattım* dediği yirmi beş sene önünde ayakta dikilmişti. Kadın tüm sağ duyusunu kaybet-

mişti. “Ben seni buradan boşuna mı götürdüm? Olmazlar olur dedim, onun kızı senin gönlünü çalar dedim, kader dedim, bu kez beni dinlesin dedim, Oğuzhan. Oğuz... Ne yaptın sen? Bana bunu nasıl yaptın...” Çırpınarak, haykırarak konuştuğu sözlerinin ardından sinirleri onu serbest bıraktı. Annesini düşeceği anda tutup, kucağına aldı. “Selim!” diye bağırdı, “Ambulans çağır.”

“Arabama çabuk, onları beklemeyelim. Leyla...” dedi etrafına bakınan Ruken. Merdivenlerin ucunda oturan küçük kızı gördü. Kapıdan çoktan çıkmış olan Oğuzhan’ın peşinden çıkıp onları gönderdi. Kapıdan tekrar içeri girip, Leyla’nın yanına oturdu, niyeti ona sarılmaktı ama Leyla yerinden kalkıp kucağına yerleşince gülümseyerek saçlarından öptü, sıkıca sarıldı.

“Babaanneme ne oldu, anne?”

Uzun sarı saçları en üstten en alta okşadı. “Biraz sinirleri gergindi, bayıldı ama iyi olacak. Sana kek yapma sözü verdiğimi biliyorum ama bunu daha sonra yapsak, ben seni Karahan amcana bıraksam olur mu? Babanın yanına gitmeliyim, onu yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Olur, Aslınaz ablayla oynarım ben sen gelinceye kadar.”

“Benim akıllı kızım, hadi o zaman.” Leyla ile ayağa kalkıp kapıyı çekip çıktılar. Abisinin evine varıncaya kadar Leyla’yı konuşarak oyaladı, bazen güldürdü. Leyla büyük bir zihne sahipti, Ruken’in onu oyaladığını fark ediyordu, Ruken de bunu fark ediyordu. Hava henüz kararıyordu. Malikânenin kapısından girince Karahan ve Nazlı onun yüzünden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Aslınaz Leyla’nın elinden tutup üst kata çıkartınca on dakikaya sığan bir özet geçti Ruken. “Benim hastaneye gitmem gerekiyor,” dediğinde Karahan, “Ben de geliyorum,” dedi ve abi kardeş evden peş peşe ayrıldı.

Hazal ve Kenan dedesinin evine gelmişlerdi. Durumu halasına ve dedesine anlatmayı uygun görmüştü Hazal. Henüz kapıdan girdiklerinde dedesi elinde telefonuyla ayakta duruyordu, halası da hemen yanında durmuş, ağlıyordu.

“Hala, dede,” dedi yaklaşıp. Dedesi elindeki telefonu evin bir köşesine fırlattı. “Seni annen gibi ol diye büyütmedim Hazal!” Yaşlı adamın sesi odanın içinde çınladı.

“Konuşmayın!” diye bağırdı Kenan.

“Değilim! Değilim! Değilim!” Hazal’ın da sesi tüm evde çınlandı. “Ben annem değilim! Bana bunu sen söylersen başka kim söylemez?”

“Bu gördüklerim ne o zaman, hem de o adamın oğluyla? O adam nişanlı, sen de öyle, nedir bunlar?”

“İlk soracağınız soruydu bu,” dedi Kenan. “Hazal öyle bir şey yapmadı.”

“Yapmaz benim kızım,” dedi Yıldız Hanım. “Dedim sana baba, yapmaz Hazal. O, annesi değil.”

Hazal’ın tüm dünyası değişti, gözleri hiç olmadığı kadar karardı ve bağırmaya başladı ama çılgınca, delirmiş gibi. “Değilim! Değilim! Değilim! Ben o kadın değilim! Anne demeyin, annesi demeyin!”

Kenan onu tutamıyor, zapt edemiyordu. Hazal saçlarını çekirtmeye başladığında daha çok bağıırıyordu. Dedesi, halası telaşa düşmüştü. Kenan, Hazal’ın saçlarındaki ellerini kurtardığında göz göze geldi. “Ben o değilim Kenan. İnan bana!”

Kenan, Hazal’ı gözlerinden öptü. “Değilsin sevgilim, sen kimse değilsin.”

Hazal küçük bir gülümseme sundu, gözleri yana devrildi, bedeni Kenan’ın kolları arasına. Halasının çığlığını duyamadı, dedesinin kalbi sıkıştı, göremedi.

Kenan’ın aracı hastane önünde durdu. Ambulans biraz arkasında kalmıştı. Cemil Bey’i taşıyan ambulansın sesini duyuyordu Kenan. Cemil Bey ayaktaydı ama ağrısı her geçen an artıyordu. Hazal bir türlü kendine gelmediği için kucakladığı gibi arabasına taşıdığı-

da ambulans evin bahçesine henüz girmişti. Acil kapısından sedyeye alınan Hazal'ın ardından koşuyordu.

“Kenan!” Ruken, Kenan'ı kolundan tutup durdurdu.

Karahan ve Ruken henüz giriyordu ki Kenan'ı görmüşlerdi. “Ruken... Dedesine ve halasına göndermiş fotoğrafları, Hazal sinir krizi geçirdi, dedesi yığıldı, kaldı.”

“Oğuz'un da annesine göndermiş, annesi de burada.”

Kenan'ın omuzları ikinci kez düştü. “Ben... Seni sonra bulurum, gitmeliyim.”

“Ben bulurum seni, Hazal'ı görmeye geleceğim.”

Kenan ardına bakmadan uzaklaşırken, Ruken abisine döndü. “Ben birazdan geliyorum, sen Oğuz'un yanına git.”

“Tamam.” Karahan uzaklaşırken Ruken telefonu çantasından çıkarttı. İsteddiği numarayı bulup bastı. Uzun çalışmaların adamı olmamıştı hiç, hemen açıldı telefon.

“Baldız.”

“Vedat, senden ve Vural'dan birini bulmanızı istiyorum...”

“Ruken Kara istiyorsa o olmuştur.”

Ruken ona gerekli bilgileri verip Oğuzhan'ın yanına vardığında, hastane koltuğunda oturan yorgun adamı izledi. Onu hiç bu kadar bitkin görmemişti. O, her zaman gülümseyen, neşe dolu bir adamdı, bir günde bitmiş gibiydi. Bir yanında abisi vardı, diğer boş koltuğa oturup elini tuttu. “Ne diyorlar?”

Ruken'in parmaklarıyla oynuyordu Oğuzhan. “Uyuyor, sabaha kadar uyuyacakmış. Keşke bir dinleseydi, o zaman bu hâlde olmayacaktı.”

“Hâlinde bir şey yok, Oğuz,” dedi Karahan. “Sabah uyanacak ve gerçeği anlayacak. O şimdi geçmişin tozunu alıyor. Ben o günleri anımsıyorum, babanın uçak kazası, annenin o zamanki hâlleri... Öncesi de var tabii, annen çok üzülmüştü. Annemle olan bağları çok derindi, sen beş yaşma kadar bizde büyüdün sayılır. Annen şimdi kendi içindeki acıyı ağırlıyor. Anneme sürekli anlatırdı, akıl alırdı ama hiç ağladığı bir anı hatırlamıyorum. Tanıdığım en güçlü kadındı

diyebilirim. Acı karşısında dilsizse bir insan ve kimse onun acısını göremiyorsa, o acıyı sessizce içiyorsa bir kadın, en güçlüsü odur.”

Bunca sene bunu fark etmeyen o değil miydi? Oğlu olarak fark edememişti. “Bunu şimdi anlıyor olmam, beni kötü bir evlat yapar mı?” Bakışları Karahan’ı buldu.

Karahan, Oğuzhan’ın omzunu sıktı. “Mükemmel anne baba yoktur, kimse de mükemmel evlat değildir. Kendini suçlama, annen asil bir kadın. Her insanın acıyı yaşama şekli farklıdır. Annenin iç dünyasını anlamadığın için kötü bir evlat değilsin, aksine sen onun hayattaki tek dalısın.”

“Oğuz,” dedi Ruken, kendine döndü ela bakışlar. “Hazal burada, Zehra fotoğrafları dedesine göndermiş. Hazal sinir krizi geçir-miş, istersen bir bakalım mı?”

Hüsrarla kapanan gözleriyle başını salladı. “Abi sen burada bekler misin?” dedi Oğuzhan. Zıtlıkları Ruken’le gelişen uzak birer akrabaydılar. Özünde birbirlerini çok sevdiklerini ikisi de biliyordu, onlar yaşayan bir avuç Kara erkeğinden ikisiydi.

İlk kez abi sözünü işiten Karahan tebessüm etti. Sonunda abilik vasfına terfi edebilmişti. Onu her zaman sevmişti, beş yaşındayken de otuz yaşındayken de kapısına dayanıp ben onu seviyorum dedi-ğinde de seviyor, onunla gurur duyuyordu. “Birer de çay için, ben buradayım.”

Ağır biçimde kalkıp el ele koridoru aştılar. Asansöre bindikle-rinde Ruken, Oğuzhan’a yaslandı. “Bir günlük nişanlıyım, hayatıma aksiyon kattın ve abime, abi dedin.”

Kolunu Ruken’e doladı. “Sizde büyümüşüm, abi demesem olur mu?”

Ruken kıkırdadı, ardından ufacık bir kahkaha attı. “Sen benim altı bezli hâllerimi de bilirsin.”

Oğuzhan’ı da gülümsetti. “Hatırlamıyorum ama hafızamda olan bir şey var; oyun oynuyorduk, sen bana, ‘Hatatım,’ diyordun. Senin-le ilgili en net hatıram bu.”

“O ne öyle?” Kaşları birleşmişti, kelimeyi çözemiyordu.

“Hayatım diyordun sanırım, nereden bileyim, ben de beş yaşındaydım. Anneme sorarız.”

“Hayatım... Çok zeki bir kızmışım, o günlerde geleceği görmüşüm.”

“Çok zeki bir kadın olacağın o günden belliymiş desek daha doğru olur. Kenan’ı ara da hastanenin neresindeymiş öğrenelim.”

“Ya ben hep diyorum, sen de çok zekisin.”

“Ben de çok zekiyim ama sen dâhisin.”

“Öv beni aşkım.” Kıkırtıları arasından sıyrılıp Kenan’ı aradı.

Birkaç dakikaya sığan zamanda Kenan’ın kapının önünde dolaştığını gördüler. Kenan’a yaklaştıkları anda doktor hemen yanlarındaki odadan çıktı. Kenan doktorun üzerine kilitlediği gözleriyle iyi bir haber bekliyordu, içini ferahlatacak olan güzel bir haber.

“Çok bitkin,” dedi genç kadın doktor. “Sakinleştirici vermedim, şu an kendinde ve sakın görünüyor. Anne olacağını öğrendi, bu şok diğerini unutturdu sanırım. Bundan sonrası önemli, her ne yaşadıysa bir daha olmamalı. Bu, bebeğe zarar verir. Ben yine geleceğim, geçmiş olsun.”

Ruken’in gözleri şaşkınlıkla aralanıp nutku tutulan Kenan’la birleşti. “Sen baba mı oluyorsun?”

“Sen baba mı oluyorsun?” dedi Kenan şok olmuştu, anlayamıyordu.

“Aptal! Benden olmayacağına göre sen baba oluyorsun.” Ruken onun adına mutluydu, gönlüne göre bir aşkı yaşıyordu Kenan ve baba oluyordu. Kollarını aralayıp, kendi için alan açan Kenan’a sarıldı. “Tebrik ederim Kenan.”

Ardından gelen küçük bir, “Öhö öhö,” sesine de gülümsedi Ruken. Eteğinin kemerindeki parmağın onu usulca geriye çekişine daha çok keyiflendi. Oğuzhan, Kenan’ı hiç sevmiyordu ve asla sevmeyecekti. Kıskançlık Oğuzhan’a çok yakışıyordu, Ruken buna deli oluyordu.

“Teşekkür ederim ama Ruken ben baba oluyorum.” Kenan gülmüyor, konuşuyor, etrafına farklı bakıyor, Oğuzhan’ın Ruken’i

çekmesini görmüyordu. Dilindeki tüm saçma sözleri sarf ediyordu. Yeşil gözleri parlıyordu, Oğuzhan bile gözüne çok hoş biri, dostu gibi görünüyordu.

“Tebrik ederim,” diyen Oğuzhan’a başını sallamıştı.

“Teşekkür ederim, ben... Ben içeri gireyim.”

“Şapşal ya...” Ruken kahkaha attı. “Git tabii.”

İzin beklermişçesine odaya daldı Kenan. Kapanan kapıya baktı ikili.

“Baba oluyormuş, şam babası.” Oğuzhan ardından kıskançlıkla söylendi.

Çocukça bir hâle bürünen Oğuzhan’ın yüzüne bakıp bir kahkaha daha attı. “Sen neyi kıskandın, sarıldım diye mi yoksa baba oluyor diye mi?”

“Ne alakası var? Evet, neden sarılıyorsun?”

“Hem ne alakası var hem de neden sarılıyorum. Kıskanma, biz de yaparız. Hem bizim kızımız var, onlardan bir sıfır öndeyiz.”

Oğuzhan ona gülümseyerek baktı. “Asıl sen kıskandın, itiraf et.”

“Yani... Ben zaten bebek istiyordum, biliyorsun.”

“Yaparız güzelim, istediğin bebek olsun. Benim için hayattaki en güzel aktivite.” Yerinde kıpırdanıp, Ruken’e bir adım attı. Öne düşen saçlarını geriye attı.

“Şu gece bitse de eve gitsek, değil mi?” dedi Oğuzhan.

“Seninle her zaman aynı fikirdeyim. Ama acı haber, bu gece buradayız.”

Ruken’in alına dudaklarını bastırıp uzunca öptü, sinesine sokulan kadına sarıldı. “Sen neredeyse, evim orası.”

“Seni sevmemin pek çok nedeni var, bunlardan bir tanesi de beni, benim arzuladığım gibi seviyor olman.”

Başlarını kaldırıp birbirlerine baktılar, gözlerinin içleri ışıldı, dudaklarına tatlı birer tebessüm yer edinmişti. “Seni, senin istediğin gibi sevmiyorum Ruken, seni içimden geldiği gibi seviyorum. Ve ben buna bile âşık bir adamım.” Gülümseyen dudaklara

çekilip masum bir dokunuş bıraktı. O an arkalarında bir ses işitiler.

“Ee... Şey... Bittiyse Kenan’la Hazal’ı arıyoruz da?”

Sese döndüklerinde Aslı’yı, Hilal’i ve arkalarından gelen pek çoklarına gülümsediler. Oğuzhan, Ruken’i bırakmadı, kolunun altına çekti. “İçeri de ama girmeyelim, şu an anne baba oluşlarını kutluyor olmaları,” dedi Oğuzhan.

“Neyi kutluyorlar?” Aslı ve Hilal aynı anda bağırmıştı. Etrafları bir anda arkadaşlarıyla dolmuştu.

“Hazal hamile,” dedi Ruken. “Kenan baba oluyor.”

Aslı, Hilal’i dürttü. “Sizin aile geleneği bozulmadı. İddiayı kaybettin, alırım bir Porsche’ni.”

Hilal’in omuzları indi. “İddiadan kazandığın arabalarla koleksiyonun genişledi Aslı.”

Kahkaha attı Aslı. “Ya... Boş ver! Ben hala oluyorum.” Bir adım attı. “Açılın, ben hala oluyorum. Kenan... Gülüşüne kurban olduğum, lan ben hala mı oluyorum?” diyerek odaya girdi. “Hala oluyorum. Kenan!”

Etrafları dolduğu hızla boşalınca yine yalnız kaldılar. “Biz sonra geliriz, annenin yanına gidelim.”

“Geliriz tabii, Kerem’i hâlâ sevmiyorum ama iyi bir adam olduğunu kabul ediyorum. Hazal’ın hüznünü unutabileceğimi de sanmıyorum.”

El ele Nihan Hanım’m olduğu kata çıktılar. Karahan aynı yerde oturuyordu. Ruken ona bebek konusundan bahsetmemeye karar verdi. “Bebekten abime söz etme,” diye fısıldadığında Oğuzhan başını salladı.

“Sen eve git abi, biz bu gece buradayız.”

Karahan yerinden kalktı, Oğuzhan’ın omuzunu sıktı. “Bir şey olursa hemen arayın, saat önemli değil.”

“Ararız abi.”

Karahan kardeşinin tepesine bir öpücük kondurup yanlarından

ayrıldı. Oda kapısını açıp giren Oğuzhan'ın peşinden odaya girdi. Annesi kendinden habersiz huzurlu uykunun kollarındaydı. Oğuzhan annesinin grip olup hasta yattığını bile hatırlamıyordu. Şimdi yatakta sakinleştiricilerin etkisiyle uyuyan kadının görüntüsü kalbini acıtmıştı.

“Sabah uyandığında ona her şeyi anlatacağız şimdi kendini yok yere üzme.”

Sıkıntılı soluğunu bırakıp, Ruken'in onu oturması için çektiği ikili koltuğa ilişti. Ruken de onun kolunun altına girdi. “Annen babanla olan evliliğinden sandığımızın üstünde yara almış, bu hâli belki de yıllardır içinde tuttuğu bir öfkeydi.”

“Asla tahmin etmezdim Ruken. Babamla olan tüm fotoğrafları çok mutlu olduklarını gösteriyordu. Hiçbir zaman annem kadar ketum, hislerini gizleyen biri olmadım. Anneme benzemediğime seviyorum. İnsanlar bir olay esnasında veya sonrasında bir şekilde ne hissettiklerini ifade etmeli.”

“Sanırım ben biraz annene benziyorum, içimde tutma konusunda iyiyim. Bu gerçekten iyi bir şey değil ama elimizden gelen bir şey yok, huy.”

Oğuzhan başını eğip ona baktı. “Sen benden bir şey saklayamazsın, seni okuyabiliyorum.”

Ruken de bakışlarını ona kaldırdı. “Ee, bu yüzden kalbim seni seçti.” Gülümsedi, loş odada ıslık ıslık gözlerle. “Acıktım, şu senin ultra zekâlı Süm'e söyler misin, bize çay ve tost falan getirsin ya da ben mutsuz Mutlu'ya diyeyim.”

Oğuzhan iç cebinden telefonunu çıkarttı. “Hakikaten Mutlu, mutsuz görünüyor.”

“Âşık olmalı bence, benim peşimde yaşıyorlar, ona birini bulacağım.”

Oğuzhan'm gülüşüne karşılık verdi hatta o gülümseyen dudakların ucundan alevli sayılacak bir öpücük koparttı, aniden kendine dönen ateşli bakışlara göz kırptı.

Sonbahar güneşi odaya göz kırparken Nihan Hanım gözlerini açtı. Nerede olduğunu kavramak için etrafına bakındı. İkili koltukta uyuyan oğlu ve gelini görünce nerede olduğunu daha iyi kavradı. Oğluna yaslanmış olan Ruken'e, Ruken'i kolunun altına almış, başını kadının başına yaslamış olan oğluna bakınca gözleri doldu.

Sosyal medya hesaplarından birine düşen mesaja bakıp altında yazanı okuduğunda tüm dünyası başına yıkılmıştı. Geçmiş geçmemiş gibi üzerine abanmış, düşünmesine olanak vermemişti ama şimdi şu sahne başka şeyler olduğuna işaretti. Elini alnına götürdüğünde açılmış damar yolunu fark etti. Dudaklarını kımıldattı ama dili damağına yapışmış gibiydi.

“Oğuz.” Dilinin acıdığını hissetti.

Gözleri anında açılan Oğuzhan hareket ettiğinde Ruken de uyandı. “Anne.”

Mahmur çıkan sesindeki hüznü hissetti Nihan Hanım. “İyiyim, su istiyorum.”

Oğuzhan ayağa kalkarken Ruken de ayakkabılıklarını giydi. Oğuzhan bir bardak su doldururken Ruken saçlarını geriye atıp kayınvalidesinin oturmasına yardım etti. Oğuzhan suyu verip yatağına ilişti. Suyu kanan annesinin elinden bardağı alıp kenara bıraktı.

“Daha iyi misin?” diye sordu Ruken. “Dün ufacık bir sinir harbi yaşadın ama anne her şeyi yanlış anladın.”

Nihan Hanım'ın bakışları ikisi arasında gezinip oğlu üzerinde durdu. “Görüyorum, aksi olsa Ruken burada olmazdı.”

Oğuzhan annesinin elini tuttu. “Seni suçlayamam, doğrusunu bilmeyen herkes o şekilde düşünürdü.”

Nihan Hanım saçlarını geriye itti. “Ben senin annenim, Ruken'i nasıl sevdiğini biliyorum ama görünce dünyam... Bir anda yirmi beş sene önceye döndü. Durup düşünmedim, düşünmüş olsam oğlumun böyle bir şey yapmayacağını bilirdim. Bana doğrusunu anlatın.”

En başından en sonuna tek bir şey atlamadan anlattılar. Zehra'nın saplantılı hâli korkuya kapılmasına neden oldu ama Oğuzhan onu rahatlatacak cümleleri sıraladı. En sonunda da Hazal'ı anlattılar. Nihan Hanım duymayı beklemediği gerçekler karşısında içindeki annelik duygusuyla onun adına üzüldü.

“Hâlâ burada mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Ruken. “Öğrenirim.”

“Onu görmek istiyorum. Hazal'ın annesi sandığı gibi biri değildi. Ama Zehra'ya şaşırmadım, hatırlıyorum da sürekli eniştesinin peşinde gezerdi. Onlar nereye, o hep orayaydı, yine de oyunlarına yeğenini alet etmesi... Çok çirkince. Zavallı kız, kim bilir ne kadar acı çekti.”

“Ben çok üzüldüm, biz Hazal'la yıllardır dişe diş yarış içindeydik. Benim için o çok güçlü, zeki, inatçı ve çenesi havada gezen biriydi. Kim bilebilir altından böylesi bir acı çıkacağını.”

Nihan Hanım, Ruken'in elini sıktı. “Bir insanın kimsenin göremediği yaraları varsa ve görünmüyorsa o insan gerçekten de acı çekiyordur. Acısını göstermemek için de her şeyi yapar. Bazen yüzümüze hatta ruhumuza bir maske takarız, bir süre sonra maske, bize benzemeye başlar, sonra o kadar alışırız ki maske bize iyice oturur ve o, biz oluruz.”

Oğuzhan boğazına oturan, nefesini zorlayan yumruyu aşağı itmekte zorlanınca ayağa kalktı. Boğazını temizleyip arkasını döndü. “Ben gidip çıkış işlemlerini yapayım.” Kaçmak için en iyi yoldu, oysa o işlere kendisi bakmazdı. Annesinin acısını her geçen saniye daha çok hissediyordu. Annesi aldatılan bir kadının ayakta ölüşü gibiydi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ruken kapıyı usulca araladı. Hâlâ hastanede olduklarını öğrendiğinde soluğu aşağı katta almıştı. “Günaydın.” Aşk sarhoşluğundan çıkamamış taze anne baba adayına gülümsedi. Giyinmiş, gitmeye hazır hâlde oturuyorlardı.

“Günaydın,” dediler iki ağızdan. Düne rağmen yüzleri gülüyordu.

“Siz neden çıkmadınız dün gece, acil bir şey mi oldu?” Ruken yatağın ucuna ilişti.

“Dedem de burada, dün fenalaşmış beni öyle görünce. Biz de kalalım dedik ne olur ne olmaz diye,” dedi Hazal. “Ama şimdi iyi, çıkışını verecekler.”

“Geçmiş olsun. Ben hem sizi görmeye geldim hem de Nihan annem seninle tanışmak istiyor Hazal.”

“Oğuzhan’ın annesi mi?” derken gözleri büyüdü. “Buna ne gerek var, bu ikimize de acıdan başka ne verebilir?”

“O tam tersini düşünüyor. O farklı bir kadın ve bu hikâyede en büyük acıyı o yaşıyor. Bunu istiyorsa bence onunla görüşmelisin.”

Hazal birkaç saniye Ruken’in gözlerinin içine baktı. “Bana annemmişim gibi bakarsa buna dayanamam.”

Ruken derin bir nefes aldı. “Hazal... Kimse ama kimse annesine gerçekten benzemez. Benim annem çok cesur bir kadınmış, ben hep onun gibi olmayı istedim ama asla olamadım. Babama âşık olduğunda çok gençmiş, benim babam tefeciler lideri o zamanlar. Dedem buna izin vermemiş ama annem şöyle demiş, ‘Sen bu hayattan bir gün göçüp gideceksin, ben yüreğimin acısıyla yapayalnız kalacağım. Hayatta başka bir şansım olmayacak. Bu bir tercihse seni seçmiyorum,’ demiş. Babam hep bunu anlatır. Annem sevdiği adamı hiç bırakmadı ama ben yine de onun gibi olamadım. Kenan ve ben...” dedi Kenan’a bakıp gülümsediğinde Kenan’dan da tebessüm aldı. “Ben onun gidişini izledim, yok oluşunu... Tabii bu hepimiz için çok iyi oldu, orası ayrı bir konu. Yani ben annem kadar cesur değilim. Böyle bir anneye sahipken ben benzemiyorsam, sen neden benzeyesin? Bu sadece teyzenin senin zihnine yerleştirmiş olduğu bir baskı. Sen Hazal’sın, benim ezeli rakibim.”

Ruken kocaman gülümseyince Hazal’ın gerginliği dağıldı. Sözleri yüreğine su serpmişti. Şu bir gerçektir ki evet, teyzesi onu buna inandırmış, kendini her an kötü hissetmesine neden olmuştu. “Seneye ödülü ben alacağım.”

Ruken’in kaşları havaya kalktı. “Lohusa yatağında mı? Geç bunları canım, geç.”

“Aa! Doğru.” Hazal küçük bir kahkaha attı. “Olsun, ben olmasam da Kenan alır.”

“Sen merak etme, o iş bende,” dedi Kenan.

Ruken saçını arkasına attı. “İş başka, arkadaşlık başka, acı-mam!” Ruken onu izleyen çiftin bakışlarına kahkaha atınca Hazal ve Kenan da gülümsedi.

Hazırlanmış, Selim’in getirdiği kahveleri içiyorlardı. Dünden bu yana yorgunluğu yaşıyor ama hissetmiyorlardı.

“Hazal hamile, Nihan anne.”

Nihan Hanım'ın yüzünde çarpık bir gülüş belirdi. "Sevindim. Siz de Leyla'ya bir kardeş düşünüyor musunuz?"

"Ha ha," dedi Oğuzhan. "En acilinden."

Ruken'in göz devirip kayınvalidesine döndü. "Bu soruyu Leyla'ya sorduk, bize beş kardeş olmak istediğini söyledi."

"Ablaların da annen gibi çocukları çok seviyor, beş güzel bir rakam. Annen 'Bir tane daha olsa keşke,' der dururdu. Annenize çok benziyorsunuz, bir tek Nil halasına benziyor."

"Halası?" dedi Oğuzhan. "Hangi hala?"

"Bizim bir tane halamız var," diyen Ruken, Oğuzhan'a döndü. "Hurinur ama eşi ve evlat edindikleri kızlarıyla Antalya'da yaşıyorlar."

"Seni bir kez gördü Oğuzhan, o da sen kucağımda bebedin. Ben bile unuttum yüzünü, Nil'e bakınca anımsadım. Mutlaka görüşmeliyim, onu çok severdim."

"Eniştem vefat etti ama sonra halam başka biriyle evlendi. Fatih eniştemin büyük dayısıyla evli, çok mutlu."

"Bilmiyordum," dediğinde kapı bir kez tıklanıp aralandı.

İlk Kenan göründü, eli arkasındaydı. "Günaydın, geçmiş olsun." Hazal'ı içeri kibarca çekip öne getirdi. "Merhaba," diyen Hazal'ın gerilmiş yay gibi olduğunu hepsi görebiliyordu.

Nihan Hanım Hazal'ı baştan ayağa süzüp, gülümsedi. "*Annesine benzeyen bir yönü ince ve uzun fiziği,*" diye düşündü. "Merhaba Hazal, gelsene." Gitmeye hazır giyinmiş, yatak başlığına sırtını vermiş olan Nihan Hanım doğrulup gülümsedi. Yatağa vurup Hazal'ın oturmasını bekledi.

Hazal yatağa bakıp ayaklarını sürüdü. Bu yaşadığı en büyük acılardan biriydi, annesinin acı verdiği kadınla karşı karşıya gelmeyi hiçbir zaman hayal dahi etmemişti. Usulca oturup, kucağında birleştirdiği buz kesmiş ellerine baktı.

Ruken, Oğuzhan'ın yanında oturmaya devam etti, Kenan da omzunu duvara verip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Geçmiş en çok bu iki kadının yakasına yapışmıştı, gelmiş geçmiş acıları izlemeye başladılar.

“Bana bakar mısın Hazal?”

Nihan Hanım'ın sesiyle başını hızla kaldırdı, ürkek, savunmasız bir kedi gibiydi. Kadına bakarken utanıyordu, kalbinde başka bir duygu belirmiyordu.

“Baban gibi bakıyorsun, Servet'i gördüğüme yemin edebilirim.”

Hazal'ın bakışları bulutlandı. “Babamı ne kadar tanırdınız?”

“Çok iyi... Aynı camiada büyüdük ve iyi arkadaşlık. Baban mükemmel bir adamdı.” Hazal'ın mavi gözlerinin derinliklerine kadar iniyordu. “Tıpkı annen gibi...” Hazal'ın buz kestiğini gördüğünde uzanıp elini elleri arasına aldı. Buz gibiydi. “Sana biraz ondan bahsedeceğim. Emel çok güzel bir kadındı, kalbi boş her erkeği ayakları önünde diz çöktürecek kadar güzel. Açık sarı saçları, ıslıl ıslıl yeşil gözleri vardı. Çok toydu, aynı yaştaydık ama onun ruhu toydu. Yepyeni bir hayata adım atmıştı, ne olduğunu anlaması uzunca bir süresini almıştı. Baban ona o kadar âşıktı ki annenin savrulan bir yaprak gibi yolunu bulamadığını göremiyordu. Servet, Emel'e bakarken gözleri parlardı, eli kolu hep annenin üzerindeydi. Ama annen ona âşık değildi, bunu Emel'e bakan herkes görebiliyordu. Baban buna aldırmiyordu, Emel onundu, kızının annesiydi. Ona öylesi muhteşem bir hayat sunuyordu ki Emel savruldukça savruluyordu, en sonunda da birini gerçekten sevdi.”

Hazal gözlerini kapatınca damlalar birer birer ardı ardına indi. Dudakları arasından küçük bir hıçkırık bıraktı. Kenan başını eğip, ayak uçlarına bakındı. Ruken, Oğuzhan'a sokuldu ama gözleri dolu doluydu.

“Bana bunları neden anlatıyorsunuz?”

Nihan Hanım Hazal'ın elini sıktı ve devam etti. “Oğuz'un babasını çok sevdim, o kadar sevdim, ona o kadar kendimi verdim ki gözlerim kör olsa bile onu bulurdum. Bana her zaman saygı duydu, asla beni kıracak, üzecek bir şey yapmadı. Bu bana daha çok cesaret veriyordu ve onu her an daha çok seviyordum, kördüm, göremiyordum, o bana bir kadın olarak saygı duyuyordu. Bana âşık değildi. Koca-

mın başka bir kadına aşkla bakışını gördüm. Başka bir kadının gözlerindeki saf aşkı gördüm. İkisi birbirini tamamlıyordu, Servet ve ben bu hikâyede birer piyonduk, şah ve mat onlardı.” Bir damla yaş indi Nihan’ın yanağından, belki de sonuncuydu...

“Onlar birbirlerini öyle çok seviyordu ki... Bencilce... Zalimce... Düşüncesizce... Her şeyden vazgeçercesine... Çocuklarını arkalarında bırakırcasına... Onları anlıyorum, birini bu şekilde sevmenin ne olduğunu onlardan öğrendim. Eğer bugün hayatta olsalardı, sizleri çok seveceklerdi. Emel sana çok düşküdü ama çok gençti, alışık olmadığı bir dünyada kayıptı, kapılıp gitti. Muhtemelen dönecek, sizlerin yine anne ve babası olacaklardı. Engin... Oğuz’un babası ve ben boşanma belgelerini imzalamıştık. Annen ve baban da öyle... Engin bana beni bedenen aldatmadığını ama kalbinin Emel’e ait olduğunu açık yüreklilikle anlatmıştı. Bedenen olmasa da ruhen aldatıldık, aldatmanın pek çok yolu var. Acı verdi mi, verdi. Olmaması gerekiyordu ama oldu, ama yanlış, ama doğru... Bunları konuşmak için artık çok geç. Gereksiz. Biz dört insanın hikâyesi bundan ibaret. Gerisi o zamanın camiasının uydurmasıydı. Ben hiçbir zaman aldatıldığımı veya öyle gösterildiğime üzülmedim. Beni yaralayan tek şey, hayatımda sevdiğim tek erkek tarafından sevilmemiş olmamdı. Onda gördüğüm değeri aşk sanmamdım. Bu, gerçek bir acıydı. Sana bunları anlattım çünkü annen sadece âşık bir kadındı, ona benzemekten bu kadar korkma! O sadece sevdi, bunun birinin babası veya kocası olmasının tek suçlusu kader.”

“Bana...” dedi Hazal, masum bir gülüş belirdi yüzünde. “Kimse annemi bu şekilde anlatmadı. Sizden bunları duymak masal dinliyorum hissi veriyor.”

“İnsanlar görmek istediklerini görür, ona inanır ve madalyonun her zaman başka bir yüzü vardır. Bunları düşünmek için çok uzun zamanım oldu. Annen çok güzeldi, ona bakan her göz hayran kalırdı. Ulaşamayan insanların uydurmasıydı hepsi.”

Hazal başını iki yana salladı. “Siz çok onurlu bir kadınsınız, bu sözleri herkes söyleyemez. Anneme sempati, sevgi beslemeyeli çok uzun yıllar oldu, şimdi bu sözler...”

“O senin annendi, yaşıyor olsaydı da onu sevecektin. Engin de Emel de dönecek, sizi sevmeye devam edeceklerdi. Size karşı yaptıkları bir kötülük yoktu, aksine sevmedikleri insanlarla evli kalarak belki de daha büyü hatalar yapacaklardı. Belki mutsuz bir aile kavramınız olacaktı. İnsanlar hata yapar, Hazal, çok büyük hatalar... Ama bunlar dünyanın sonu değildir. Yirmi beş sene... Çok uzun yıllar geçti, ben Engin’i affettim. Bana mükemmel bir evlat bıraktı, ona bunun için bile minnettarım. Bana bir adamı tüm kalbimle sevmeyi öğretti. Beni, benim istediğim gibi sevmese de durum değişmedi. Baban anneni, ben Engin’i bizi sevmedikleri için suçlayamayız, kalp dediğin şey çıkmaz bir sokak, o sokağın sonundaki duvar biz değildik.”

Karmakarışık ruh hâliyle gülümsedi, elini tutan kadının elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Etme! Bunların yanında şu var ki gelinim olmadığın için ben teşekkür ederim. Böylesi bir kadere de ne kadar razı geleceğim, bilinmez.”

Hazal daha büyük gülümsedi. “Ben oğlunuzu yeni tanıyorum, daha öncesinde adınızı bile bilmiyordum. Bizi, o şekle sokmayan kadere ben de teşekkür ederim.”

“Ben de ben de...” dedi Ruken.

Kenan gülümsedi, Oğuzhan küçük bir kahkaha attı. Hazal da gülümsedi, Ruken omuz silkti.

Kapının tıklanmasıyla hepsi aynı yöne döndü. Elinde tabletiyle Sümeyra odaya girdi. Gözleriyle televizyonun kumandasını arayıp bulmasını sessizce izlediler. “Patron, çapma karar veremediğim bir sorunumuz var.”

“Ne sorunu?” dedi Oğuzhan.

Sümeyra kumandayla televizyonu açıp kanalı buldu, sesini de açıp kenara çekildi. Ekranda iki kadın karşılıklı oturmuş birbirlerine sorular yöneltiliyor, yine cevapları kendileri veriyordu. Kadınların sözleri ve ekrandaki fotoğraflarla dördünün de gözleri kocaman açıldı.

Magazin ve iş dünyasında skandal aşk dörtgeni...

Haber Ruken ve Hazal'ın üzerinden devam eden dedikodulara yer veriyordu. Bir kadın, "Hazal Arman annesinin kaderini yaşıyor," dedi. Ekranı Emel'in ve Engin'in gençlik fotoğrafı geldi.

Diğer kadın, "Ruken Kara için çok acı, iki sevgilisini de aynı kadına kaptırdı. Zavallı Ruken... Aldatılan ve terk edilen kadın olmak nasıl bir duygu?

"Bana mı dedi o?" Ayağa fırladı, sanki ekrandan geçip kadına saldıracak gibi bir hız yapmıştı.

Kenan elleriyle yüzünü sıvazladı. "Lanet olsun!"

"Ben bu kanalı yıkarım!" diyen Oğuzhan da Ruken'in yanında durdu.

Ruken, Hazal'a döndü. Sessiz ama üzüntünün az sonra canını alacağına inanan biri gibi duran Hazal'ın kolunu kavrayıp kendine çevirdi. "Ağlarsan seni döverim, sızlanırsan yine döverim. Dik dur biraz!"

Başını sallayıp kolunu kurtardı Hazal. "Zaman geçse de bazı şeyler değişmiyor."

Ruken sağ elini yumruk yapıp kaldırdı. "Ben sorarım onlara neyin geçip neyin geçmeyeceğini. Avukatlarını ara, tüm yayını izlesinler. Program biter bitmez kanala dava açıyoruz."

Hazal telefonunu alırken, Ruken de kendi telefonunu alıp asistanı Cem'i aradı. Onlar telefonda konuşurken diğerleri ekrana bakmaya devam etti. Telefonlar kapandı ama ne Oğuzhan ne Kenan yerinde duramıyordu.

"Eve gidip üzerlerimizi değiştiriyoruz," dedi Ruken. "Program biter bitmez adliyeye geçiyoruz Hazal."

"Avukatlar gider, neden siz?" dedi Oğuzhan.

Ruken gözlerindeki ateşle döndü. "Bana dedi, bana! Ruken Kara'ya! Zavallı dedi, ben bu ülkeye hizmet eden bir askerim. Ben kendini kariyerine adanmış bir kadını. Benim aile onurumla kimse oynayamaz!"

Oğuzhan'ın gözleri şiddetle büyürken gülümsedi. "Tamam güzelim, bir şey demedim."

Ruken ellerini yumruk yaparak havaya kaldırdı. “Oğuzhan... Borsada değer kaybedersem o kanalı başlarına yıkarım.”

“Yürü be!” dedi Oğuzhan. “Arkandayım, kanalı satın alayım mı?”

“Önce ben bir bakayım.” Derin bir soluk alıp başını etrafındaki insanlara çevirdi. Sümeyra dahi nutku tutulmuş gibi izliyordu. Hazal, Kenan ve Nihan annesine baktı. “Ne oldu?”

“Hiç,” dedi Nihan Hanım. “Kara damarın tuttu, ona bakıyorduk.” Gülümsedi. “Ama bu damar benim gelinime çok yakışıyor.”

Ruken’in telefonunun sesiyle az önce oturdukları koltuğa döndüler. Oğuzhan uzanıp aldı ama ekranda yazan yazıyla tüm kıskançlık damarı kabardı. “*Vural Aşkım* da kim?” Telefonu Ruken’e uzattı.

Ruken az önceki tavrının tersine tek gözünü kapatıp gülümser gibi yüzünü buruşturdu. Telefonu alırken daha büyük sırttı çünkü Oğuzhan delirmiş gibi bakıyordu ve telefon hâlâ çalıyordu. “O benim arkadaşım. Eski ve uzun bir hikâye, anlatırım.” Yeşil tuşu kaydırıp kulağına götürdü.

“Efendim?” derken Oğuzhan ona yaklaştı.

“Neredesin aşkım? Neden geç açtın?”

Oğuzhan tüm konuşmayı duyuyordu ve Ruken kımıldayamıyordu.

“Vural, nişanlım yanımda ve seni duyuyor. Kes zırvalamayı! Sadede gel.”

Vural’ın kahkahası Oğuzhan’ın gergin olan sinirlerini altüst etti ama sesini çıkartmadı. Kenan, Hazal ve annesi onları izliyordu.

“Peki... Senin hatunu paketledik. Dedemin mekânlarından birinde misafir ediyoruz. Adresi atarım.”

“Tamam, geleceğim. Görüşürüz.”

“Bu kadar mıydık aşkım? Beni kimlere değiştin Ruken’im?”

“Zevzek.” Telefonu kapatıp önce burnundan soluyan Oğuzhan’a ardından odanın içindekilere gülümsedi. “Hazal,” dedi gülüşünü silip. “Teyzeni bulmaları için bir arkadaşıma rica etmiştim.

Bulunmuş ve bir yere kapatılmış durumda, ona ne olacağı konusunda sorununu.”

Hazal başını sallayıp, “Teşekkür ederim,” dedi. “Daha sonra ilgilensek?”

“Olur tabii, adliye çıkışı konuşalım. Şimdi evlere...”

Kenan ve Hazal odadan çıkarken Nihan Hanım da ikisine bakıyordu. “Ben de bir lavaboya gireyim.”

Annesi odanın içindeki küçük banyoya girince Ruken’in üzerine doğru bir adım attı. “Aşkım ha? Vural aşkım? Beni kimlere değiştin Ruken’im? Kim bu?” derken başını Ruken’in geriye yatan başına yaklaştırmıştı.

“Arkadaşım dedim ya.”

“Bu nasıl arkadaş Ruken?”

Ellerini Oğuzhan’ın göğsüne yaslayıp, nazıkçe itekledi. “Bu ne kıskançlık? Vural evli, çocuğu var ve Vedat’ın kuzeni. Hazan’la aralarını bulmak için bir dönem sevgili rolü yapmıştık. Bu espri oradan kalma, bu manyak karısının yanında da bu şekilde konuşuyor ama Hazan ne kadar sevildiğini biliyor.”

“Ben bilmiyorum yani, öyle mi?”

“Şu an tam da bunu düşünüyordum.” Ruken tersten bir bakış atıp arkasını döndü. “Eve geçiyorum, adliyeden sonra Leyla’yı alırlırlım bay çok kıskanç.”

Oğuzhan sinsili bakışlarıyla başını salladı. “Bekliyor olacağım.”

Kara kızını adliyenin önünde durdurdu. Siyahlarını kuşanıp gelmişti. Arabasının etrafını saran magazin ordusuna aldırmadı, onları buraya bilerek toplamıştı. Bu, onun gövde gösterisiydi. Bir daha hiç kimse onun hakkında tek bir kelime yazmaya, konuşmaya cesaret edemeyecek hâle gelecekti. Çantasını alıp kapısını açtı. Yanında beliren Selim ve Cihan sayesinde onu bekleyen beş avukatının

yanına yürüdüğü sırada kırmızı arabasıyla Hazal hemen arkasına durmuştu. Ruken'in aracı Mutlu'yla birlikte uzaklaşıyordu. Durup Hazal'ı bekledi, kırmızılarını kuşanmış Hazal'a dudak büktü. Gazetecilerin arasından avukatlarıyla yaklaşan Hazal'a gülümsedi.

Her ağızdan bir soru çıkıyordu, hepsi birbirine yakın sorulardı. *Oğuz Bey'in sizi aldattığı söyleniyor Ruken Hanım, bu doğru mu? Hazal Hanım ile birbirinize dava açacağınızı duyduk, ne sebeple?"*

Hazal, Ruken'in yanına gelince durup döndüler. Ruken elini Hazal'ın sırtına bırakınca aynı işlemi Hazal da uyguladı. "Çıkışta konuşacağız, buradan ayrılmayın," dedi Ruken. Sorular onlar uzaklaşıncaya kadar duyuldu. Güneş gözlüklerini çıkartıp avukatların onları yönlendirdikleri yöne doğru ilerlediler. Hazırlanan dava dilekçelerine imzalarını attılar. Dün çekilen fotoğrafı delil olarak sundular. Dün dördü de aynı yerdeydi, yayılan Oğuzhan ve Hazal'ın baş başa olduğu haberinin tamamen yalan olduğu, kişilik haklarına saldırı ve bunun gibi birçok dava dilekçesi sunulmuştu. Ve... Ruken sunuculara da ayrıca dava açmıştı. Kanal, program ve sunucuların başı fena hâlde dertteydi hem de iki koldan açılmıştı davalar.

Çıkışta etraflarında korumalarıyla çevrelerini saran gazetecilerin tam ortasında durdular. Güneş gözlüklerini çıkartmış, gülen ve kendinden emin bakışlarıyla konuştular.

"Kanala ve sunuculara dava açtık, Hazal ve ben bu işin peşini bırakmayı düşünmüyoruz."

"Ruken'in dediklerine katılıyorum. Dün bahsi geçen yerde ben, nişanlım Kenan, Ruken ve onun nişanlısı Oğuzhan'la dördümüz birlikteydik. Ben ufak bir baygınlık geçirdiğim için Oğuzhan beni tutmak zorunda kaldı. Kenan o esnada arabayı park ediyordu ve Ruken de yoldaydı, fotoğraflar size yanlış lanse edildi. Doğru deliller dava dilekçesinde yerini aldı."

Ruken çenesini havaya kaldırdı. "Kanal sahiplerinden sözlü, yazılı ve sunuculardan da tüm Türkiye'nin gözü önünde özür bekliyoruz. Gelmediği takdirde elimizden gelen yasal tüm işlemlerin arkasındayız. Kimse bizim onurumuzla oynayamaz!"

Gelen birçok sorunun içinden Hazal, “Neden bayıldınız Hazal Hanım?” sorusuna döndü. Nasıl olsa duyulurdu düşüncesiyle gülümsedi. “Hamileyim, yakında evleniyorum ve hepinizi düğünüme bekliyorum.”

Ardı arkası kesilmeyen soruların arasından kalabalığı yarıp, gövde gösterilerine bir yenilerini ekleyip, birbirlerine sarılıp hazır bekleyen arabalarının direksiyonuna geçip uzaklaştılar. Farklı yollara ayrıldıklarında telefon eden Ruken oldu.

“İleride bekliyorum, arabayı Cihan’a ver.” Hazal’ın kabul cevabını alıp biraz daha gittikten sonra arabayı kenara çekti. Hazal hemen arkasında durmuş, arabasını Cihan’a verip Ruken’in yanında yerini aldı. “Ne anlıyorsun siyahtan, içim kararıyor?” Kemerini takarken Ruken gaza bastı.

“Sen ne anlarsın, siyah tüm renklerin bir araya gelip oluşturduğu bir asalettir. Kızım benim adım Kara, ne bekliyorsun?”

“Yakışıyor,” diyerek göz kırptı kendine dönen Ruken’e. “Nereye gidiyoruz?”

“Beyoğlu, Seyit babanın yeri, bilir misin Deli Seyit’i.”

“Kim dedin, Deli Seyit mi? Ruken o kabadayı değil mi?”

“Ta kendisi, severiz birbirimizi.” Yüzünün şekli değişen Hazal’a bakıp kahkaha attı. “Ne o, korktun mu?”

Hazal, Ruken’i baştan ayağa süzdü. “Sen gerçekte kimsin?”

“Hiç. Turgut Kara’nın kızı, Vedat Çelebi’nin iki numaralı balıdır, birincisi Ayşem Karacadağlı. Vural Aras’ın en iyi arkadaşı, Asilkan Tekno’nun CEO’su, Atabey Otelleri’nin dörtte bir sahibi, Türkiye Cumhuriyeti’nin bir askeri, abisinin ballı lokumu ve son beşiği... Daha sayarım ama yeter gibi.”

Usulca arkasına yaslandı Hazal. “Yeterli. Seninle ters düşmeye dikkat etmeliyiz.”

“Ha,” dedi Ruken. “Unuttum bak, tüm bunların en başında ben bir Kara kadınıyım, en önemlisi bu.” Göz ucuyla yanındaki kadına baktı, yüzünde çarpık bir gülüş vardı. “Korkma kız.”

“Kusura bakma ama iş dünyasında her zaman ensendeyim, ge-

risi için bence gayet iyiyiz. Bizden düşman olmaz ama biliyorsun ki dost da olmayacak.”

Ruken başını salladı. Kenan her şeye rağmen onun geçmişti, ilk aşkı, bir kadının ilk duygularıydı. “Olmayacak, Ankara’dan döndüğümde Kenan’la bunu konuştuk. O gün sana da gelmişim, hatırlarsın. O benim için çok kıymetli biri, ikinizin de çok mutlu olmasını istiyorum çünkü ben öyle yapacağım.”

“O da senin için aynı şeyleri düşünüyor, buna ben de dâhilim. Bir araya geldiğimizde kısa bir sohbeti ölünceye kadar paylaşacağız, ona bu konuda asla baskı yapmayacağım. Seni kıskanmıyorum Ruken. Garip ama güzel, bunda Oğuzhan’ın etkisi de olabilir.”

“Ne tesadüf ki ben de seni kıskanmıyorum aksi olsa içimizde bir şey kalmış derdim ama biz tüm kredileri sonuna kadar tüketmişiz. Çok da güzel yapmışız.”

Başım sallayan Hazal konuşmanın ortasındaki bir yere takıldı. “Ankara mı dedin, sen iki ay boyunca Ankara’da mıydın?”

“Ah,” dedi Ruken, gülümsüyordu. “Ağzımdan kaçırdım.” Bilererek söylemişti oysa, nereye kadar saklanacaktı? “İki ay boyunca Oğuzhan ve ben bir evi paylaştık, ikimiz de kod mühendisiyiz, birlikte S-400 yaptık.”

“Ne?”

Hazal’ın çığlığı arabayı doldurduğunda kahkahasıyla ona eşlik etti. “Kenan seninle olmasa bile ben onu bırakacaktım. Orada âşık oldum Oğuz’a, of ne günlerdi...” Özlemle derin bir nefes aldı. Şok geçiren Hazal’a kısa bir bakış attı. “Ben bu devlet için canımı veririm, daha neler yapacağım, bekle ve gör.” Göz kırptı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Hava kararmaya henüz yüz tutmuştu. Ayaklarını sürüyerek kızını almak için malikânenin merdivenlerini çıkıp zile bastı. Hazal ve teyzesinin neler konuştuğunu bilmiyordu, sormamıştı ama Hazal odadan çıktığında kötü görünüyordu.

Teyzesini yurtdışına bir daha gelmemek üzere göndereceğini söylemişti Hazal. Zehra gitmek istememişti ama Hazal onu mecbur bırakmıştı. Bugüne kadar tüm mali gelirini Hazal karşılamıştı. Bundan sonra ya beş parasız yaşayacak ya da gidecek, her şeyi olacaktı. Zehra kabul etmek zorunda kalmıştı. Hastalıklı düşüncelerini de alıp gidecekti ve bir daha dönüşü olmayacaktı, Hazal bunun için de önlem alacaktı.

Salona girdiğinde kumruları yine dip dibe bulmuştu. Yorgunlukla karşılarındaki koltuğa çöktü. “Nasılsınız diye sormuyorum, oldukça iyi görünüyorsunuz.”

“Ruken,” dedi Nazlı. “Görüntüleri izledim, o neydi dedim ama çok iyi ettin.”

“Aferin benim bacıma, helal,” dedi Karahan, göz kırptı. “Güzel şovdu.”

“Daha durun, o özür gelmesin neler edeceğim.” Etrafına bakındı. “Benim kızım nerede?”

“Yukarıda, okula gönderdim sabah, sonra yine aldım az önce de yemek yediler, Aslınaz’la odaya çıktılar. Arada bir seni sordu, babasını hiç sormadı. *Annem beni almaya ne zaman gelecek hala*, bana hala diyor. Sanırım Zeynep ve Mehmet’ten etkilendi.”

Ruken gülümserken Karahan’ın omuzları kabardı. “Bana da amca diyor, sonunda amca da oldum, çok şükür.”

“Eh, sen gerçekten amcası oluyorsun,” diyen Ruken ayağa kalktı. “Ben Leyla’yı alıp eve gidiyorum, aşırı yorgun ve uykusuzum.”

“Kendi evine değil mi?” dedi Karahan. “Hani henüz nişanlısın ya.”

Abisine laf yetiştiremeyecek kadar yorgundu, hiç üstelemedi. “Leyla’yı babasına bırakıp, evime geçeceğim abi, iyi mi?”

“Âlâ âlâ...”

Abisine göz devirip salon kapısına yürüdü, yürürken de, “Leyla,” diye bağırdı. Merdiveni çıkmaya gücü olmadığından yukarı doğru son kez bağırdığında Leyla’nın ayak sesleriyle yanında, “Anne,” çığlıklarını duyunca gülümsedi. Sarı saçlarını savura savura gelen kızına başını yana yatırıp baktı. “Geldim.”

Son basamağı annesinin kollarına atlayarak aşan Leyla ilk kez görüyormuş gibi sarıldı. “Çok geciktin.”

Bacakları beline dolanmış kızı kollarıyla iyice kavrayıp kucakladı, yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Anne çalışıyor, baba da çalışıyor ve senin buna alışman gerekiyor ama ne kadar çalışsak da bil ki seni gelip alacağım anneciğim. Seni unutmam.”

Ela gözlerini kırpa kırpa gülümseyip, “Tamam,” dedi Leyla.

Karahan, kardeşini izlerken büyüleniyordu. Ruken’i anne olarak hiç hayal etmemişti hem de kocaman bir kızı olarak asla düşünmemişti. Küçük kızın annesi gibiydi ama Karahan biliyordu ki Ruken aslında kendini büyütüyordu Leyla ile.

“Hoşça kalın ailem, sonra uzun uzun konuşuruz.” Kızına sıkıca sarılıp evin kapısından çıkarken de abisi onu izliyordu.

“Ruken yuvadan uçalı çok olmuş Nazlı’m. Öyle uçmuş ki sanki hiç burada olmamış gibi...”

Evin önünde durduğunda Oğuzhan'ın arabanın da henüz durmuş olduğunu gördü. Her ikisi de ileride duran arabayı fark etmişti. Burun buruna duran arabadan birbirlerine bakıp indiler. Ruken arka kapıyı açıp Leyla'yı indirdi. Babasını gören küçük kız birkaç adımda Oğuzhan'ın kucağına zıpladı.

“Babaannem nerede baba?”

“Evde kızım, benim işlerim vardı, şimdi geldim.”

Ruken hem onları bırakıp evine geçmek istiyordu hem de burada kalıp biraz daha zaman geçirmenin iyi bir fikir olacağı düşünüyordu. Kararsızdı ki bu fikirleri Oğuzhan'm ters bakışlarıyla çakışınca kalmaya karar verdi. Çantasını alıp büyük kapından içeri girdi.

Bahçenin içindeki korumaları görünce ikisi de durup etrafına daha sonra birbirlerine baktılar. Oğuzhan kızını kucağından indirip elini tuttu. “Bir şey oluyor ama ne?” diye mırıldandı. “Evet, bir şey var,” diyen Ruken eve doğru yürüdü. Birlikte eve girip, evin salonuna geçtiklerinde önce aşına oldukları bir ses duydular adından sesin sahibini gördüler.

“Başkanım!”

“Başkanım!”

Her ikisinden de şaşkın tonlama odadaki Sedat Bey ve Nihan Hanım'ın bakışlarını kendilerine topladı. Sedat Bey kımıldamadan gülümsedi. “Merhaba Oğuzhan, merhaba Ruken.”

“Hoş geldiniz çocuklar, Sedat Bey bana geçmiş olsun demek için uğramış, ne kadar ince bir hareket, değil mi?” Gülümseyerek Sedat Bey'e dönmüştü.

Eve geldiğinden kısa bir süre sonra aldığı telefona çok şaşırmış ama Sedat Bey gelmeden hemen önce makyajını yapacak, üzerine çekidüzen verecek zamanı bulmuştu. Son bir saattir de oluşan açık sohbet kalbinde küçük bir filizin kök salmasına neden olmuştu. Sedat Bey ilk kahveleri bittiğinde kendini açıklamıştı.

“İki tane kızım var, biri on iki, diğeri on dört yaşında. Eşim dört yıl önce hastalık dolayısıyla vefat etti. Bir hayat arkadaşı istiyorum, yıllardır yalnızım. Çok çalışıyorum ama aileme zaman ayıracağımı biliyorum, kızlarımı çok seviyorum ama onlara yetemiyorum. Ben bir babayım ve iki kızla ne yapılır son yıllarda hiç bilmiyorum. Benim için de çok zor, evde bir bekleyenin olmaması... Kapıyı güzel bir kadının açmaması, bana gülümsememesi... Teklifimi kabul ederseniz sizinle bir hayat kurmak istiyorum. İlk görüşte bunu anladım, sizde bana çarpan bir ışık var.”

Nihan Hanım da gülümsemişti. Belki de zamanı gelmişti, hâlâ geç değildi. Yeniden sevebilirdi, daha güzel sevebilirdi. Yaşı yaşına uygun ve karizmatik bu adama bir şans verebilirdi. “Olabilir,” demişti. “Bir yemek yiyebiliriz.”

Sözlerden sonra olan sohbet akıp gitmişti, Nihan Hanım gülümsemiş, Sedat Bey’in ona olan hayranlığı boyut değiştirmeye başlamıştı. Mutluluk... Yeniden mutlu olmak belki de çok yakındı.

Leyla anne babasından önce davranıp babaannesinin kollarına atlamış, Sedat Bey’e de merhaba demişti.

“Ah... Gerçekten çok ince bir hareket. Hoş geldiniz başkamm,” dedi Ruken adım adım Sedat Bey’e yaklaşıp elini uzattığında ayağa kalktı Sedat Bey, Ruken’in elini sıktığında Oğuzhan da elini uzatmıştı. “Çok teşekkür ederiz başkanım.”

“Rice ederim, annenizle biraz sohbet ettik, yine geleceğim. Bana müsaade,” deyip Ruken’e döndü. “Şovunu beğendim.”

Ruken utanarak ensesini kaşır gibi yapınca Sedat Bey gülümsemişti.

“Ben sizi geçireyim, başkanım,” dedi Oğuzhan.”

“İyi akşamlar Nihan Hanım, sizi ararım.”

“İyi akşamlar Sedat Bey, bekliyor olacağım.”

Oğuzhan annesi ve başkanı arasında mekik dokuyan şaşkın bakışlarına göz kırpması da ekledi. Ruken de Oğuzhan kadar şaşkın görünüyordu. Evin çıkış bahçe kapısına geldiklerinde Sedat Bey durup döndü.

“Oğuzhan, annenle de konuştuk. O da sana açıklayacaktır ama benden de duymanı isterim. Nihan Hanım’la evlenmek istiyorum.”

Oğuzhan’ın nutku tutuldu, gözleri büyüdü küçüldü ve birkaç saniye öylece adama baktı. Çok dan diye olmuştu ama karşısındaki adam MİT müsteşarı’ydı, on sekiz yaşında toy biri değildi. “Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Sedat Bey dudak büktü. “Haberin olsun diye dedim, senden izin almıyorum, annene de bir şekilde baskı yapmanı istemiyorum. Biliyorsun, iki kızım var, senin de kardeşin yok, kızlarıma abi olmak istersin belki?”

Ayaküstü ayarı yediğini iliklerine kadar hissedip, zoraki bir gülümseme sundu. “Anneme tabiyim, her zaman kız kardeş istemişimdir.”

Sedat karizmatik gülümsemesiyle başını salladı. “Güzel. Sonra görüşürüz.”

Başkanı yolcu edip salona döndü, ellerini arkasında birleştirmiş aheste aheste salonun ortasına yürüdü. “Anne?” Sesi onlarca soruyu barındırıyordu.

Nihan Hanım oğluna tek kaşı havada bakıyordu. “Oğlum?”

Ruken ve Leyla anne oğula bakıyordu. Ruken az çok tahmin ediyor, alt dudağını ısırılmış, bekliyordu. Leyla’nın kulağına eğildi. “Sen odana geç, ben geliyorum.” Leyla başını sallayıp koşar adım çıktı odadan.

“Neler oluyor?”

“Beni ziyarete gelmiş, gelemmez mi?”

Oğuzhan dudak büküp bakışlarını odanın içinde gezdirdi. “Bana daha çok başka bir şey için gelmiş gibi göründü.”

Nihan Hanım ayağa kalkıp oğlunun önünde durdu. “Farz et ki öyle, ne yapacaksın?”

“Hiç, kızı vermem, olur, biter.”

Göz devirdi Nihan Hanım, kısa saçını eliyle itip, kapıya yürüdü. “Hadi oradan, serseri.”

Kapıdan çıkan annesinin ardından gözlerini kocaman açtı. “Bak bak,” dedi yüksek sesle. “Tavırlara bak, on sekizlik gibi kırıtıyor.”

Annesinin, “Terbiyesiz,” söylemine gülümsedi ama Ruken kahkaha attığında ona döndü Oğuzhan. “Sen ne gülüyorsun, daha senin hesabın kesilmedi?”

Yerinden kalkıp boğazını temizledi, saçını savurup kapıya yürüdü. “Defol git, serseri.”

“Saçını savuran serseri diyor, beni bu hâle siz getirdiniz.”

“Kes sesini Oğuzhan! Aşırı yorgunum, Leyla’yı yatırıp evime gideceğim.”

Merdivenlerin tepesinden seslenen Ruken’i duymak için en alt basamaktan ona bakıyordu. “Keseyim sesimi Ruken’im, ayıp ediyorsun.”

Gizlice gülümsedi. Nasıl zevk alıyordu kıskanılmaktan, Oğuzhan kıskandıkça içi coşuyordu. Yıllarca bunu beklediğine emindi artık. Ruken sevilmenin her hâlini yaşıyordu. Ona cevap vermeden Leyla’nın odasına girdi. Kızını güzelce yıkayıp saçlarını kuruttu, ördü, o uyuyana kadar yanma uzandı. Gerçekten annesi olsa onu daha nasıl seveceğini düşündü ama bulamadı. Yüreğinden Leyla’ya akan bir çağlayan vardı, her an daha çok coşan. Uyuyan kızın yanından kalkıp, tepesine narin bir buse kondurdu. Üzerini güzelce örttü ve durup onu izledi.

Kapının aralığından onları izleyen Oğuzhan da farklı duygular içindeydi. Ashnda o hiçbir zaman kızına bir anne aramamıştı, onu doğuran kadının kızını sevmemesiyle başka bir kadının da sevmeyeceği duygusuna kapılmıştı Ruken’i görünceye kadar ve şimdi Ruken’den başka bir kadının kızına anne olamayacağını biliyordu çünkü kimse ondan bu yaptıklarını yapmasını istemiyordu, Ruken ne yapıyorsa içinden geldiği, istediği için yapıyordu.

Ağır adımlarla aşağı indi, bahçeye çıktı. Serin sonbahar havasını içine çektiği sırada Ruken yanında durdu. “Ben eve geçiyorum, gerçekten yorgunum Oğuzhan. Ne konuşacaksak yarın artık.”

Yandan baktı ona, evet, gerçekten yorgun görünüyordu ama

Oğuzhan o olmayınca uyuyamıyordu ki nasıl bıraksındı? “Yok, sen bana şu Vural aşkını anlat bu gece. Nasıl kıskandırdınız Hazan’ı, öptü mü, sarıldı mı?”

Ona zerre kadar aldırmayan Ruken elinin tersini ağzına kapayıp esnedi. “Aptal aptal konuşma! Vural bir tanedir ve Hazan’a çok âşık, beni neden öpsün?” Bahçe kapısına doğru ilerledi, Oğuzhan da peşinden.

“Ruken olay çıkacak bak, delirtme beni! Döverim ben o zevzek adamı.”

Ona aldırmadan devam etti, gizli gülüşleri yüzündeydi. “Ya neden dövesin, arkadaşım diyorum. Geçmişte çok çaresizdi, yardım ettim.”

“Ya sen ne diye elin adamına yardım ediyorsun, sana ne?”

Demir kapıyı aştığında Mutlu ve Cihan da biraz ilerisinde duruyordu. Ruken arkasına bakmadan Cihan’a dönüp çantasını verdi. “Arabamı eve götür Cihan, yürüyeceğim.” Oğuzhan’ı peşinden koşturmaya devam edecekti. Sokağın başından döndüğünde evine ulaşırdı, Oğuzhan biraz daha peşinden gelsin istiyordu. Sola dönerek devam etti. Sokak lambaları her yanı turuncu renge bürümüştü, saat çok geç değildi ama bomboş ve sessizdi. Adımlarını çok ağır atıyor, derin nefesler alıyordu. “Çok güzel bir gece değil mi?”

Peşinden iki adımda ulaşır kolunu Ruken’in omzuna sardı. “Senin kadar olamaz.” Gece karası saçları koklayıp öptü. “Sana Ruken’im derse yemin ederim, çok fena yaparım.”

“Yaparsın ama yapma. Onu tanıyınca çok seveceksin.”

“Benim kadınıma iyelik eki kullanmazsa evet, severim, sonuçta senin arkadaşın.”

“Söylerim ama söz dinler mi, bilmiyorum.”

“Ben ona dinlemesini izah ederim, söylememesi hayrına olur.”

Ruken kahkaha atınca adımları durdu. “Ama işe yaramıştı, Hazan çok kıskanmıştı, delirmişti, sonra iyi arkadaş olduk. Beni kabulendi, ben olmasam bazı şeyleri anlamayacağını itiraf etmişti.”

“Buna sevindim.” Kollarını Ruken’e dolayıp kendine çekti. Sessizce birbirlerine odaklanmış, gülümsüyorlardı.

Biraz gerilerinde Selim omzunu duvara yaslamış, onları izliyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yanına gelen Sümeyra’ya döndüğünde onun da gülümsediğini gördü. Kolunu kadının omzuna atıp kendine çekti. Sırtını duvara verip, Sümeyra’yı kendi göğsüne yasladı. “Çok tatlı değiller mi?”

“Çok tatlılar,” diye yanıtladı Selim, sevgilisini. Sümeyra’nın başı göğsüne yerleşirken izlemeye devam ettiler.

“Söylemek istediklerim var, ondan bahsetmemi sevmiyorsun biliyorum ama içimde kalmamalı.”

Ucunda *Kenan* asılı olan cümleler yaklaşıyordu. “Söyle bakalım, neymiş bu içinde kalmaması gerekenler?”

Turuncu rengin onlara verdiği ışık huzmeleriyle birbirlerini görüyorlardı. Ruken, Oğuzhan’ın gözlerinin içine baktı. “Annen... Sabah Hazal’la olan konuşmalarında bir şey fark ettim.”

Konu bilmediği bir yere gidecek gibi göründü. Kollarını biraz daha sıkıştırıp iyice yaklaştırdı Ruken’i. “Korkmalı mıyım?”

“Hayır, ben sadece...” Gülümseyerek başını salladı. “Annen babanı ve Emel’i anlatırken nasıl bir yanlıştan döndüğümü, aslında döndürüldüğümü gördüm. Eğer karşımıza daha önce değil de biz onunla evlendikten sonra çıkmış olsaydınız, belki de aynı kaderi paylaşıyor olacaktık. Hazal o zaman gerçekten de annesinin kaderini yaşayacaktı, sen de babanın. Bizler de annen ve Servet’in kaderini.”

Oğuzhan’ın sevgi pırıltıları oynaşan ela gözleri Ruken’in gözlerinde çivilenmiş gibiydi. “Bunu düşünmemiştim.”

“Senin düşünmemen normal çünkü Kenan’la geçen zamanı biz paylaştık, birbirimizin mecburi istikameti gibiydik. Aramızda her şey bitmişti ama biz vardık, öyle kanlı canlı duruyoruz sandık, işin aslı aslında biz yoktuk. Yıllar sonra aşk sandığımız sevgi bize yetmeyecekti. Siz veya başka birileri gelecekti, işte o zaman gerçek bir yıkım olacaktı. Tam olarak sen olmasan gelecekteki kendimi gördüm. Bunun nasıl bir rahatlama, nasıl bir mutluluk olduğunu anlayamazsın.”

Cevap verecek bir söz bulamadı, yerinde kıpırdanıp Ruken'in sırtında olan ellerini çözerek yüzüne çıkardı. İki eliyle yüzünü kavrayıp, dudaklarına şefkat dolu bir dokunuş bırakıp geri çekildi. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Doğru zamanda bizi bir araya getiren kadere minnettarım. Sen yaşamak istediğim tek kadersin Ruken."

"Doğru zaman ve doğru adamsın Oğuzhan." Ellerini Oğuzhan'ın sırtına yaslayıp, başını göğsüne bıraktı, gözlerini kapatıp her bir ayrıntıya şükretti. Zaman onlara en ayrıntılı şekilde birbirlerini sunmuştu, Ruken ölünceye kadar buna şükredecekti.

Ruken'i bırakıp elini tuttu. Sokağın tersine, geldikleri yöne doğru çekiştirdi. "Tamam, bunu kutlayalım."

Ruken kakhaha atıp elini çekip kurtardı. "Ben evime gidiyorum, sana iyi geceler." Ters istikamete yürüdü, yüzünde kocaman bir gülüşle.

"Senin evin benim yanımda değil mi?" Arkasından, birkaç metre gerisinden bağırdı.

Ruken ona döndü ama arkası yola dönük gidiyordu. "Evet, ama biz hâlâ nişanlıyız." Tekrar önüne dönüp yürüdü.

"Tamam," diye bağırdığında neşeli sesi sokakta yankı bulmuştu. "Evet ama özlerim."

"Bağırma, komşular duyacak," derken kendisi de bağıırıyordu Ruken ve hâlâ yürüyordu. Hayatına bir ilkbahar günü girmişti Oğuzhan, bir sonbahar günü aşkın doruklarında geziniyordu. "Oğuz." Durup arkasına döndüğünde burnunun ucunda buldu onu.

"Söyle güzelim, söyle adı güzelim."

Öyle güzel gülümsüyordu ki Oğuzhan, Ruken ona orada tekrar âşık oldu. "Hayatımın en güzel baharlarını seninle yaşadım ama en önemlisi pek çok konuda sen benim ilk, her konuda sonbaharımsın."

"Ah..." Başını gökyüzüne kaldırıp derin nefes alıp kendine bakan kadına döndü. "Kalbimi sarhoş edip sokaklarında nara atıyorsun Ruken." Sinsice sırıttı. "Bu gece böyle bitemez, kendimden geçene kadar Ruken almam şart oldu."

Hızlı hareket edip eğildi, Ruken adamm omzunda yerini alırken

ona itiraz etmeyip sokağı inleyen gülüşünü saldı. Saçları aşağı salındı, mutluluk kalbinde rengarenk çiçekler açıyordu. Oğuzhan sokağın başına yürürken o, ellerini havaya açtı. “Sevgili komşularım uyumayın,” diye bağırdı.

“Ruken Hanım ne yapıyorsunuz?” Bağırıp, sokağın ortasında tam tur döndü, seslerini bile bile yükseltiyor, duymayan kalmasın herkes görsün duysun istiyorlardı.

“Aşkımı haykırıyorum. Duyan duymayana söylesin, ben bu adamı seviyorum.”

Kahkaha atan Oğuzhan, Ruken’i daha sıkı kavradı. Sokak başından dönmüştü. “Ben de bu kadını çok seviyorum, onun için deliriyorum.”

Evin bahçe kapısından geçip gözden kayboldular. Sokağın başından onları izleyen Mutlu ömrünün en tatlı aşk sahnesini, en güzel gülümsemesiyle izledi...

Final

Dört Ay Sonra...

Evleneli tam bir ay olmuştu. İki haftalık balayının ardından iki haftadır da işlerin başındaydılar. Bir hafta Ankara'daki üs evinde baş başa, ikinci haftayı da Leyla ile Antalya'da geçirmişlerdi. Dört haftalık yeni evli bir kadındı. Bir hafta önce de Nihan annesiyle Sedat başkan sade bir nikâhla evlenmiş, Nihan Hanım Ankara'ya yerleşmişti. Sedat Bey'in kızları Nihan annesine zorluk çıkaracak sanmıştı Ruken ama umduğu gibi olmamıştı. Kızlar yeni annelerini benimsemekte zorluk çekmiyorlardı ki buna Nihan annesinin üstün azmı, sabrı ve anlayışı büyük etkendi. Kızlarla bir süre vakit geçirmiş, onlara nasıl yaklaşacağını önceden analiz etmişti.

Oğuzhan üvey kız kardeşlerini sevmiş, şimdiden abilik planları yapmaya başlamıştı. Sedat Bey ona sesini çıkartmak gibi bir girişimde bulunmamıştı, kızlarının artık bir abisi vardı ve buna çok mutluydu. Kendisi de oğul sahibi olmuştu, uzun zamandır babalık yaptığı Oğuzhan'a artık gerçek bir baba gibi yaklaşıyordu.

Evde artık üç kişi yaşıyorlardı, kızları ve kendileri. Ruken hayal ettiği aileye kavuşmuştu. Kocaman bir kızı vardı.

Nihan Hanım evden ayrılmadan önce Leyla'ya, Ruken'in aslin-

da gerçek annesi olmadığını söylemişlerdi. Üçü bir olmuş Leyla'nın ne diyeceğini, nasıl bir üzüntüye kapılacağını hü­zünle beklemişlerdi ama Leyla annesine bakıp, "Biliyorum," demişti. Üçünü de şaşkınılığa uğratmıştı. Ruken'in kucağına sokulmuş, yanağından öpmüştü. "Anneler bebeklerini karnında taşıyor, bunu biliyorum. Beni karnında taşıyan sen olsaydın ben seninle büyürdüm ama sen sonra geldin. Sonradan gelenler de anne olmuyor mu?" demiş ve Ruken'in gözlerinin dolmasına neden olmuştu. Ona sıkıca sarılmış, öpücüklerle boğmuştu.

"Çok haklısın kızım, seni karnımda ben taşımış olsaydım asla bırakmazdım. Sonradan gelenler de anne oluyor, oldum, bak! Kocaman bir kızım var ve ben seni çok seviyorum Leyla. Bundan sonra yanında her zaman ben olacağım."

Oğuzhan Ruken'le her güne başka ömür sığdırırken bu tarz görüntüler yüreğine ilmek ilmek işleniyordu. Sevddiği, evlendiği kadın başlı başına bir dengeydi, bir ömürdü. O, bir çizgi kadar doğru bir kadındı.

Masasının başında, bilgisayarın karşısında parmakları son sürat hareket ederken buz gibi olup, birden de ter basmıştı. Derin nefes alıp durdu ama ne olduğunu anlamadı. Aç mıydı? Değildi. Tansiyonu mu düşüyordu? Olabilirdi. Aniden karnında hissettiği sancıyla bu kez nefesi kesildi, kendini bıraksa bağıracaktı ama dudağını ısırıdı. Canı çok yanıyordu, bilmediği bir acının pençesine düşmüştü. Sabit telefona uzanıp tuşa bastı. Sekreterine odasına gelmesini söyleyip ahizeyi yere düşürdü.

Saniyeler içinde açılan kapıdan önce sekreteri daha sonra da asistanı Cem girmişti. Hissettiği acıyla iki büklüm olan, parmakları masasını sıkıca kavramış acı çektiği her hâ­linden belli olan Ruken'in yanma ulaşmışlardı. "Oğuz'u çağırın," sözleri bitmeden kapıdan ilk çıkan Cem oldu.

Acısı katlanıyordu ama öylece dudağını ısırıyordu. Başını masaya bırakmıştı ki, "Ruken!" diyen Oğuzhan'm sesiyle başını kaldırıp acıdan ibaret olan bakışlarını kocasına gösterdi. Oğuzhan onun bu bakışlarını unutabilecek miydi, bunu ömrü boyunca deneyecekti.

Koridorda bir ileri iki geri dolanıp duruyordu, haberi alan Karahan tam da şu an Nazlı, tüm kardeşleri ve bacanaklarıyla birlikte yaklaşıyordu ki önünde durdular. Oğuzhan'ın etrafını sarıp, ondan neler olduğunu anlatmasını beklediler.

“Ne oldu?” diye sordu Karahan.

Omuzlarını kaldırıp indirdi, çaresiz görünüyordu. “Fenalaşmış, sekreterini aramış, sonra bana haber verdiler, ben de arabayla getirdim. Şimdi içeride doktor, birazdan çıkar. Aa, şey de içeride...”

“Şey ne?” dedi Hare.

Oğuzhan, Hare'ye döndü. “Doktor Zeynep, o ne doktoruydu?”

Duru, Hare, Nil, Nazlı, Nihat, Rüzgâr, Fatih ve Karahan... Sekizi de birbirine göz ucuyla bakıp dudaklarını sağa sola oynatıp hemen ardından başka yönlere baktılar. Oğuzhan onlara dikkatle bakınca bir terslik olduğu kanısına vardı. “Ne? Ne oluyor?”

Topluca niyetleri bu haberi kendilerinden duymamaları yönündeydi, seslerini çıkarmak istemiyorlardı ama Oğuzhan cevap bekliyordu. “O, şey doktoru,” dedi Karahan, karısına döndü. “Neydi Nazlı'm?”

Nazlı yerinde kıpırdandı. “Ee... Şey ya, dış mıydı?”

Şiddetli denecek bir kahkaha elbette Nil'den çıkmıştı ama Nil, Oğuzhan'ın kendine dönen bakışlarıyla boğazım temizledi. “Ay bakma öyle Oğuzhan, çıkarlar şimdi. Merak etme, kurtulacak.”

“Topunuz delisiniz!” diyen Oğuzhan arkasını dönmüştü ki kapı aralandı ve Zeynep güler yüzüyle onlara baktı. “Selam millet,” deyip Oğuzhan'a döndü. “Oğuzhan seni içeri alayım.”

Hiç beklemeden Zeynep'in yanından sızdı. Zeynep onlara mahremiyet sağlamak adına kısa bir an için dışarı çıkıp kapıyı çektiği anda Karahan'ın sözlerine hepsi kahkaha attı.

“Çok şükür evli.”

Oğuzhan hasta yatağında uzanan karısının yanına ulaşp elini tuttu. Ruken daha iyi görünüyordu. “Nasıl oldun?”

“Ben iyiyim, korkma! Suratının hâlini bir görsen Oğuzhan.”

“Ama önce sen kendini bir görseydin, benim suratımın çok daha iyi olduğunu anlardın.”

“Öyle sanıyorum ki doğum yapmak da zor ve acılı, buna hazırlıklı olmak zorundayız.”

“Doğum?” derken kaşları çatılmış ama hemen ardından da çölülerek gülümsedi. “Hamilesin!”

“Evet, dört haftalık. Çocuğu Ankara’da yaptık Oğuzhan.” Ruken kahkaha atınca onun o gülen ağzına kendi ağzını kapattı Oğuzhan. Ruken hâlâ gülümserken geri çekildi.

“Ama bu hâlinin nedeni nedir?”

“Onu Zeynep abla anlatır.” Kapının sesini duyunca ikisi de gülümseyerek yanlarına gelen doktora baktılar.

Zeynep, Ruken’in yanı başında durup ikisine de gülümsedi. “Ruken için çok riskli bir gebelik. Çalışmak yok! Bilgisayar başına oturmak asla yok! Ayakta kalmak, ağır kaldırmak ve hatta telefonu bile yasaklıyorum. Bebek şu an dört haftalık, artık kalan sekiz ay boyunca bu devam edecek. Tabii ilk beş ay çok önemli, daha sonrasına hep birlikte bakacağız ama kalan zamanda da yasaklar geçerli. Çok dikkat edecek, deyim yerindeyse eli sıcak sudan soğuk suya girmeyecek. Ben arada gelir, bakarım evimizin küçük kızına.” Ruken’in saçlarını okşadı. On sekiz yaşında girmişti Ruken hayatlarına, onun her hâline, her başarısına şahit olmuşlardı ve şimdi bebeği olacaktı. Gözlerinin dolduğunu Ruken fark etmişti.

“Ağlıyor musun Zeynep abla?”

Zeynep eliyle yüzüne hava verdi. “Duygulandım, seninle tanıştığımızda ergenlikten yeni sıyrılmış küçük bir kızdın ama şimdi anne oluyorsun Ruken.”

Ruken kocaman sırttı. “Bizi dövmeye kalktığınız günü mü diyor-sun?” Kıkırdadı ve Oğuzhan’a baktı. Biraz hüznün çökmüş gözleri yine de parlıyordu. “İyiyim ben, iyi olacağım, kendime dikkat edeceğim.”

Oğuzhan elini tutup önce öptü, daha sonra kuvvetle sıktı. Ruken ona bir evlat verebilmek için kariyerine virgül koyacaktı ama Oğuzhan’ın onun için yapmayacağı hiçbir şey yoktu.

“Bunun için elimden geleni yapacağım, sana o ödülü getireceğim.”

Salondaki uzun köşe koltuğa üzerinde ince bir örtüyle uzanmıştı. Leyla da hemen yanında küçük masasında ödevlerini yapıyordu ve annesinin gündüz evde olmasına çok mutluydu. Küçük bir kardeşi olacağı haberiye onu havalara uçurmaya yetmişti.

“Hayır anne, gelmene gerek yok, gerçekten iyiyim.”

Hattın diğer ucundaki Nihan Hanım sıkıntılı nefesini saldı. “Ruken hafta sonu geleceğim, önce Sedat’la konuşayım, kızları da alır, gelirim. Merak ediyorum.”

“İçin rahat edecekse gel anne, bekliyoruz o zaman.”

“Tamam kızım, Leyla’yı öp yerime.”

Ruken sabit telefonu kapatıp uzağına bıraktı. “Yaklaş bebeğim, babaannen sana öpücük yolladı, teslim edeyim.”

Leyla kıkırdayarak uzanıp annesinin sesli öpücüğüyle kahkaha atarken Oğuzhan arlarına girdi. “Bana yok mu ailemin güzel kadınları?”

“Gel hayatım, olmaz mı?” Kendini öpen kocasına karşılık verdi. Oğuzhan kızını da öperek Ruken’in yanı başına oturdu.

“Nasılsın?”

“Yerimden kalkmadığım için taş gibi olmam dışında çok verimsizim. Sanırım hayatımın en verimsiz ama en verimli dönemini yaşıyorum. Bugün Zeynep ablayla konuştum, ona ikinci gebeliğimin de bu şekilde olup olmayacağını sordum.”

Oğuzhan sırtına eşliğinde eğilerek ona baktı. “Bunu şimdiden mi düşündün?”

“Elbette, bana belli olmayacağını söyledi, olabilirmiş de olmayabilirmiş de.”

Eğilip siyah saçlara dudaklarını bastırıp çekildi. “Böyle geçecekse ben iki çocuğa razıyım Ruken.” Kızına göz atan Oğuzhan defteriyle bütünleşmiş, onları duymayacak raddeye gelmiş Leyla’dan Ruken’e dönüp fısıldadı. “Karıma yaklaşıyorum bile.”

“Ya kıyamam sana, o kötü oldu tabii. Her neyse, bu sonraki konu geçelim, işlerden bahset.”

Asilkan Holding’in başına geçen Oğuzhan imza yetkisini Ruken’den almıştı ama hâlâ Asilkan Tekno’nun CEO’su Ruken’di. Bu şekilde devam edebildiği kadar edecekti. “Anlatırım ama sana önce şunu vermeliyim.” Ceketinin iç cebinden küçük, çok eski model, tuşlu bir telefon çıkartıp Ruken’e uzattı.

“Bu ne?” derken telefonu almış, evirip çevirip inceliyordu.

“Doğuma kadar bunu kullanacaksın, Zeynep’e sordum, diğerleri kadar etkin değilmiş ama sen yine de az kullan.”

Ruken ağlamak istedi, hüngür hüngür ağlamak. O ki teknolojinin annesi, o ki düşmanın inine arı sokmuş kadm, o ki ülkesine en yüksek teknolojik ürünler ve S-400 yapan kadm... Yirmi sene önceki telefona bakıp yüzünü buruşturdu. “Bununla ne yapılır sevgili eşim?”

Oğuzhan dudaklarını sağa sola kıvrırdı, Ruken’in komik hâline bakıp gülmek istemiyordu. “Konuşulur, kısa mesaj da yazarsın. Sıfır aldım, hâlâ üretiliyor, biliyorsun. Söz veriyorum, doğumdan sonra sana kaydırmalı telefon alacağım.”

Telefona bakan gözleri gülüşüyle küçüldü. “Delisin sen.” Telefonu kenara bıraktı.

“Sana deli, sana meftun...”

“Kalbime tekme atmayın Oğuz Bey, tamam, seviyorum sizi.”

“Hislerimiz son derece karşılıklı Ruken Hanım.” Oğuzhan gülüşüyle başını sallayıp kalktı, koltuğun arkasına dolanıp bir kâğıt torbayla tekrar yerine oturdu. “Bu da senin için, Limonlu Aşk’ın yazarının son kitabı.”

Gözleri açılırken yavaşça kalkıp oturdu. “Ezelebet ! Ay Ezel ile Helen. Allah’ım...”

“Ya evet, Ezel Bey sahnede. Acaba yazar hanım yine neler yazdı da bizi kendine düşman edecek.”

Ruken torbadan kitabı çıkartıp baktı. Kapağın üzerindeki çiziminin üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Ah Ezel aşkım, seni ne çok bekledim.”

Oğuzhan yüzünü buruşturdu. “Başlıyoruz.”

Kolunu attığı alanda boşluk hissedince gözlerini araladı, başını hafifçe kaldırdı. Ruken yanında yoktu, banyodan da ışık gelmiyordu. Can havliyle yerinden kalkıp odadan fırladı. Saate bakmak aklına gelmiyordu. Gece veya sabaha karşı ne fark ederdi, Ruken yatakta yoktu. Evin bir yerinde düşmüştü veya bayılıp kalmıştı. Fısıltıyla, “Ruken,” diyordu. Merdivenleri hızla yalınayak indi. Endişesi katlanıyordu ki Ruken’in, “Çok az kaldı, hadi kızım,” dediğini duydu. Adımları onu ikinci kattaki salona götürürken oldukça sessizdi. Odayı koridora bağlayan duvara yaslanıp soluğunu bıraktı.

Ruken elindeki tuşlu telefona kilitlenmiş, bir şeyler yapıyordu. Oğuzhan o telefonda neyin bu kadar heyecan verici olduğunu çok merak ediyordu ama yaklaşıp onu korkutmak da istemiyordu. Beklemeye karar verdi.

Ruken bir dakika sonra elini yumruk yapıp havadan aşağı çekti. “Evet, evet, kazandım.” Yerinden kalktığı anda Oğuzhan ışığı açınca gözlerini yumdu. “Kapat Oğuzhan,” diye söylendi, gözlerini yummadan hemen önce onu görmüştü.

“Sen burada ne yapıyorsun Ruken?” Kollarını göğsünde bağlamış, suçluya bakar gibiydi.

Ruken oturduğu yerden elindeki telefonu salladı. “Yılan oynuyorum.”

Oğuzhan’ın omuzları hareket etti, gülüyordu. “Sen yılan oynuyorsun?”

Ruken de gülümsedi. “Bakayım nasıl yazılmış diye elime aldım, bir de baktım yılan oyunu var, dedim ben Ruken Kara’yım, sen kim-sin, kazanırım ki.”

Oğuzhan kahkaha attı. “Hey gidi Ruken Kara, sen ki füze yapmış kadınsın, yazılım dünyasında bir idol, bir kraliçesin ama kader seni yılan oynamaya mı mahkûm etti?”

Ruken yerinden kalkıp yavaş adımlarla Oğuzhan’ın önünde durdu. “Ne yaparsın kocacığım, kader.” Gülümseyip telefonu havada salladı. “Oynamak ister misin?”

Oğuzhan telefona bakıp dudaklarını sağa sola kıvrırdı. “Kaderine ortak olmamı mı istiyorsun?” Işığı kapatıp Ruken’i kucağına aldı. Üst kata yöneldi.

“Zaten ortaksın, bir yılan oyunu eksik kalmasın.” Oğuzhan’ın yanağına bir buse kondurdu. “Yatakta oynayalım mı? Zaten başka aktivite de yok.”

Ruken gülüşüyle kollarını kocasının boynuna doladı. “Çok tatlısın Oğuzhan.”

Yatak odasına girip karısını yatağa bıraktı, kapıyı kapatıp yanma uzandı. “Ver bakalım, hiç oynamadım ama yapabilirim yani sanırım.”

“Yaparsın aslan kocam, sana güveniyorum.”

“Ah,” derken başı yastığa gömüldü. “İşte şimdi yapamayacağım hiçbir şey yok.”

Beş aylık hamile olan Ruken biraz daha rahattı, artık dışarı çıkabiliyordu ama çalışmak hâlâ yasaktı. Dikkatli beslendiği için biraz kilo almıştı, karnı basketbol topu kadardı. Azra’nın ondan esinlenerek hazırladığı hamile kreasyonundan bir parça giymişti. Siyah kalın askılı elbisesi karnında bollaşıyor, etekleri dizlerine kadar iniyordu. Göğsünün altından geçen siyah kemer karnını belli ederken bedene de şıklık katıyordu. Saçlarının ucu artık renksizdi. Hamilelikle

gelen ısıltı saçlarına kadar uzanmıştı. Kabartıp dalga dalga salmıştı. Makyajını özenle yaptırmıştı, Ruken Kara gecenin siyah kraliçesi olarak damgasını vurup parmak ısırtacak havasıyla salona girdi. Oğuzhan'ın elini tutuyordu, iş dünyasının gözde isimleriyle selamlaşıyor, kısa muhabbetler ediyorlardı.

“Ruken!” Dönerken gülümsüyordu, sesi tanıyordu. Nasıl tanımazdı ki... “Kenan,” dedi daha geniş gülümseyerek. Hazal da iki adım atıp Kenan'ın yanında durdu. Bordo elbisesi içinde kadın yine ateş ediyordu ve doğurmuştu. İnce bedenine tekrar kavuşmuştu. “Nasılsın Ruken?” dedi Hazal, Kenan değilse de Hazal'ın açtığı kolların arasında samimiyetle girdi.

“Ödülümü alacak kadar iyiyim.”

Kenan küçük bir kahkaha attı. “Bu savaş ne zaman bitecek?”

Oğuzhan Ruken'in arkasındaydı, konuşulanları duyuyordu. Müsaade isteyip onlara döndü, elini Ruken'in beline bırakırken zoraki gülümsedi. “İyi akşamlar.”

“İyi akşamlar Oğuzhan,” dedi Hazal. Kenan başını sallamakla yetindi. “Ödülü senin sayende aldığını kabul ediyor mu?”

Ruken gözlerini kıstı. “Damarıma basma! Doğuracağız herhâlde, ne bekliyordun?”

Hazal, Kenan'a sokuldu, Kenan kolunu Hazal'ın omzuna sardı. “Ben de doğurduğum için alamadım, seneye yeniden konuşacağız.”

“Çok beklersin!” dedi Ruken, hava atsa da gülümsüyordu. “Aslı nasıl?”

“Küçük,” dedi Kenan. Kenan kızına Aslı adını vermişti. Aslı ablasına olan sevgisi başkaydı, bambaşka. Aslı bir yana, Kenan için dünya bir yanaydı. Büyük Aslı iki gün ağlamıştı, hala oldum, adı Aslı diye dolaşmıştı. Gerçekten kardeş değillerdi, akraba bile değillerdi ama sevmek öyle bir şey değildi. Aslı ile Kenan bunun somut örneği idi.

“Sen böyle doğdun galiba,” dedi Oğuzhan, Kenan'a. Kenan zorla gülümsedi, birbirlerini sevmiyorlardı. Sevmek için bir nedenleri de yoktu ama Kenan, Oğuzhan'ın kendine bu kadar düşman olmasını

anlıyordu. Ruken'i sonsuza kaybetmemek için asla ağzını açmıyordu. Ruken onun için değerliydi, gerçek bir dosttu. Hazal'ın arada sırada gördüğü bir eski sevgiliye bu kadar bile katlanamazdı Kenan. Kenan biliyordu, Oğuzhan karısının kendisine değer verdiğini bildiği için sesini çıkarmıyordu. Kenan buna mutlu oluyordu, aşkı başaramamış olabilirlerdi ama mutsuz da olmamışlardı. Kader onlardan yanaydı.

En toy zamanlarında birbirlerine gönülleri düşmüştü ama kimse kimsenin mecburi istikameti değildi. Ne Ruken, Kenan'a istikametti ne de Kenan, Ruken'e. Aşk olacağına varmıştı.

Ruken ile Kenan bunu en güzel şekilde atlatmışlardı. Bugün birbirleriyle bu şekilde sohbet edebilmeleri bile bunun kanıtıydı.

Hanımlar onlar alışmış gibi umursamadılar, beyler de uzatmadı. "Halama bıraktık, çok kalmayacağız," dedi Hazal. "Ödülü almanı izleyip gideyim diyorum."

Ruken gülümserken kocasına döndü. Oğuzhan ela gözleri parlayarak bakıyordu. "Kocam diye demiyorum, çok iyi bir iş adamı."

"Ona ne şüphe," dedi Kenan.

Oğuzhan tek kaşı havada baktı Kenan'a. Laf da sokardı ama dilini tuttu. "Hocam iyi," dedi Ruken'i kendine çekerken.

"Ah... Saçmalama!" dedi Hazal. "Sen Noble Black'sin. Şaşırtmadı! Seneye ben alacağım."

"Belki rüyada," dedi Ruken. Kadınlar birbirine bakıp gülümserken eşleri onlara eşlik etti.

Aslı, Azra, Zeynep, Hazal ve Ruken eşleriyle yan yana oturuyorlardı. Ruken'in diğer yanında Aslı oturuyordu. Aslı elini Ruken'in karnına yerleştirdi. "Nasıllar Kara Bey?"

"İyi abla, dolanıp duruyor." Ruken karnına, Aslı'nın eline bakıyordu.

"Bir Kara erkeği daha doğacak, üzülsem mi, sevinsem mi, bilemiyorum," derken Aslı, Ruken'in karnını okşamaya devam ediyordu. Elinin altındaki tekmeyi hissedince kahkaha attı. "Ruken duydu."

“Abla,” dedi elini alnına verip kahkahasını saklarken. “Kara beyleri ters, bilmiyor musun?”

“Ay nasıl bilmem Ruken?” Aslı okşadığı karına, “Sana demedim Kara Bey, babana dedim ben.”

“O tam bir Kara,” dedi Oğuzhan. “Kara evlâdı Kara, abla.”

“Ondan korkuyorum ya, o büyüyene kadar ben yaşlanmış olacağım ama merak etme, kızımı ve Aslınaz’ı yetiştiriyorum.”

Oğuzhan kahkaha attı. Günlerce gecelerce AZA ekibinin maceralarını Ruken’den dinlemişti. Her şeyi biliyordu. “Allah seni başımızdan eksik etmesin abla,” dedi Oğuzhan.

“Âmin ablacığım.”

Sunucular sahneye çıkıp iş insanlarına ödülleri tek tek dağıtırken sıra Ruken’e geldi. Yılın en genç ve başarılı iş kadını ödülü bu yıl da Ruken’e veriliyordu. “Geçen sene seni Rusya’dan izledim, bu sene oraya çıkıp ödülünü alacağım.”

Ruken, Oğuzhan’a dönüp gülümsedi, elini tutup parmaklarını içe içe geçirdiler. “Yetmedi, bebek bile yaptık, delisin biliyorsun, değil mi?”

Oğuzhan’ın gülüşü büyürken Ruken’in karnına baktı. “Hiç zararını görmedim.”

“Ben de.”

Erkek sunucu elindeki karta bakıp başını kaldırdı. “Yılın en genç iş kadını ödülünü bu senede kimselere kaptırmayan hanımefendi,” dedi adam gülümseyerek. Tüm bakışlar Ruken’e dönerken Ruken çenesini havaya dikmişti. Adam devam etti. “Yılın en genç iş kadını ve yılın girişimci iş adamı ödülünü alması için Oğuzhan Kara’yı sahneye davet ediyoruz.”

“Ne?” derken Ruken’e baktı. Ruken *ben bilmem* dercesine ellerini kaldırırsa da elbette biliyordu. Oğuzhan yatırımlarını ülkesine taşıyıp birçok sektöre aynı anda giriş yapmıştı ama bunu tahmin etmemişti.

“Hadi damat!” dedi Aslı.

Oğuzhan gülümseyip karısının yanağına uzun sayılacak öpücük

kondurdu. Kulağına, “Seni seviyorum Ruken Kara,” diye fısıldadı.

“Ben de seni seviyorum Oğuzhan Kara.” Elini tutan Oğuzhan kalkarken bıraktı. Ceketinin düğmesini iliklerken basamakları aştı. Sahneye çıkan beş basamağı da çıkıp onu karşılayan sunucuların elini sıktı. Önce Ruken’in ödülü aldı, ardından kendi ödülünü. İki ödülü tek eline sıkıştırıp uzatılan mikrofonu alıp kendini izleyen bin kişiye döndü.

Geçen sene Ruken’in sözlerini anımsadı. Yüzünde gururlu bir gülüşle ödülleri havaya kaldırdı.

“Mütevazı olamayacağım. Ruken Kara çalıştı, başardı ve kazandı. Çalışmaya, başarmaya ve kazanmaya devam edeceğiz.”

Ruken’in gülümserken gözleri doldu. İç içe geçmiş parmaklarıyla elleri yumruk olmuştu. Ellerini çözüp sağ kolunu havaya kaldırdı. “Seni seviyorum Oğuzhan Kara!” diye bağırdı.

Oğuzhan onun sesini derinden olsa da duymuştu. Ödülleri tutan kolu indi. “Ben de seni seviyorum Ruken Kara.”

Gülüşler küçük sesler eşlik ederken Kenan ayağa kalktı. Yüzünde coşkulu bir gülüş, gözlerinde gerçek bir mutluluk vardı. Hazal da kalktı, Karı koca birbirlerine bakıp gülümsediler. Ayakta alkışlamaya başladıklarında salonda ayağa kalkanların sayısı birden arttı. Oğuzhan sahnedan inip karısının yanına gelirken Ruken de yavaşça kalktı. Oğuzhan ona ödülleri uzattı. Ruken iki ödülü birer eline alıp kocasına sarıldı. Geri çekilip birbirlerine baktılar.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Ruken.

“Seninle gurur duyuyorum...”

Çalışmadan geçen ayların onda bıraktığı etki artık tepkiye dönüşmeye başlamıştı. Bazen iş uydurup Mutlu ile Cihan’ı sürükleyerek holdinge götürüyordu. Sürüklüyordu çünkü korumaları onu evden çıkarmama emri almıştı ama Ruken dinliyor muydu? Yok! Korumalarıyla kavga eden Ruken kendini arka koltukta buluyordu.

Oğuzhan, “Getirin!” demesini duyduğunda soluğu holdingde asansörden inerken etrafına çatmaya başlıyordu. Bir süre koridorlarda Ruken’in sesi yankılanıyordu. Oğuzhan geldiğini sesinden anlıyordu. Koltuğundan kalkarken hem gülüyor hem de başını sağa sola sallıyordu. Şu an olduğu gibi. Kapısını açıp çıktığında Ruken’in elleri karnında Cem’e çemkirdiğini gördü.

“Sen neden bana raporları geç gönderiyorsun Cem?”

Cem gözlerini kırpıştırarak ensesini kaşırken ne dese onu düşünüyordu çünkü raporları geç göndermiyordu. Ruken tartışmak için yere arıyordu. “Bir daha olmaz Ruken Hanım.”

“İyi,” dedi Ruken. Kapısının önünde ona bakan kocasını görünce Cem’e ters bir bakış atıp Oğuzhan’a ilerledi. “Naber kocam?”

“İyidir güzelim, sen de formundasın.”

Basketbol topunu andıran karnıyla adım adım yaklaşıyordu. Oğuzhan’a sevimli bir bakış attı. “Seni göreyim dedim.”

Oğuzhan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı. “Tahmin ediyorum.” Ruken’e elini uzattığında karısı hemen tuttu. Odaya çekerken yavaştı, Ruken usulca eski odasına adım attı. Çok özlüyordu, elinde değildi. Kapıyı kapatan Oğuzhan karısının şakağına dudaklarını bastırdı. “Az kaldı, dayan!”

“Of Oğuz, ben kafayı yiyeceğim.” Sıkıntılı yüz ifadesiyle döndü. “İki hafta çabuk geçer mi?”

Oğuzhan gülümsedi. “Sekiz buçuk ay geçmiş, iki hafta dediğin nedir?”

“Zaman hiç geçmiyor, şurada doğursam gam yemem, bak valahi diyorum.”

“Gel sen otur, ofiste doğurmak gibi bir şey yapma.” Ruken’in uzun deri koltuğa oturmasına yardım edip yanına oturdu. “İş vereyim mi sana?”

Ruken başını ona çevirdi. “Kurda kuzu sever misin diye sorulmaz, ver, şurada okuyayım.”

“Olmaz, sen koltuğa geç, ben toplantıya gireceğim.” Elini uzattı

Oğuzhan, Ruken kalkarken inledi. “Yeni kulaklıklar bitti mi?” diye sordu masanın arkasına geçerken.

“Birkaç güne reklam çekimi var, on güne kadar piyasaya süreceğiz.”

Başını kaldırıp kocasına baktı. “Aklımda bir şey var, yeni bir bebek bilekliği düşünüyorum.”

“Tam olarak ne işe yarayacak?”

“Bebegin koluna şifreli takılacak, içinde çip olacak. Kaçırılma, nabız atışını hatta nefesini bile anneye haber verecek.” Kocasına içli içli baktı. “Kodunu yazar mısın?”

“Sana destan bile yazarım.” Eğilip karısının dudaklarına hızlı ama sıcak bir dokunuş bırakıp çekildi. “Evde konuşuruz.” Dönerek masanın üzerinden telefonunu aldı. “Buradan çıkma, bir şey olursa beni ara. Toplantı salonunda olacağım.”

“Tamam.” Oğuzhan çıkınca bilgisayara döndü. “Ekрана hasret kalacağım aklıma gelmezdi,” diye mırıldanıp ülkeler arasındaki ticaret sistemine girdi. Nereye ne kadar gitmiş, nerede ne sorun olmuş, incelemeye koyuldu. Bir sekme iki sekme derken kırk beş dakika geçti. Cem arada odaya bir bahane bulup girip çıktı. Oğuzhan’ın askeri olduğunu bilmiyordu sanki Ruken.

Bedeninde bir gariplik olduğunu hissettiğinde geriye yaslandı. Çok oturduğuna yorup ayağa kalkmak için ellerini masaya verip destek aldı. Kalktı ama sorunun oturmaktan kaynaklanmadığını anladı. Karnındaki sertlik, bacakların vuran ince bir sızı bir an bıçak gibi sıyrıp geçti. Yüzü acıyla kasılırken kalktığı koltuğa tekrar oturdu. Telefonuna uzanıp Oğuzhan’ın numarasını arayıp buldu. Kulağına götürürken acı bir kez daha sinsice bedenini esir aldı.

“Oğuz ben doğuruyorum galiba!”

Telefonun ucundan ses gelmedi, içinden saymaya başladı. Otuz saniye sonra kapı hiddetle geriye doğru savruldu. Eli kapı kolunda, bakışları karısında olan Oğuzhan masanın diğer tarafına geçerken üç saniye harcadı. Koltuğu çevirirken ela gözleri korkuyla açılmıştı. “Ruken! Ne?” diyordu kadının sağma soluna bakınıyordu.

“Bilmiyorum ama bir acı gelip geçiyor. Götür beni yoksa burad: doğurma sözümü tutacak gibiyim.”

“Ah Ruken, ah. Hiç kalkmadın değil mi?” Oğuzhan Ruken’i kucağına alırken, “Cem!” diye bağırdı.

“Buradayım efendim.” Cem çaresizce kapı önünde bekliyordu.

“Ruken’in çantasını telefonunu al, arabayı getirsinler, çabuk.”

Kocasının kollarının arasında asansöre ilerliyordu ki bir sancı daha girdi bedenine ve bu kez daha şiddetliydi. Kollarının arasında kasılan kadınla Oğuzhan feleğini şaşırdı. Kalbinde farklı bir korku yer edindi. Anne olmak böyle bir acıdan geçiyordu. Leyla’da bu kadar anlamamıştı belki de. Ruken’e olan sevgisi, merhameti içinde büyüyordu.

Doğumhanenin kapısında sağa sola dönerek kıvranırken kravatını çekip Mutlu’ya uzattı. Ceketini söker gibi bedeninden çıkarırken Sümeysa elinden aldı. “Delirdi çalışacağım diye, bak, ne oldu?”

Cem, Mutlu, Cihan, Sümeysa ve Selim’e dönmüştü. Beş kişi ona cevap veremezdi ama Oğuzhan’ın da etrafında söylenecek başka kimse yoktu. Hepsi durmuş, Oğuzhan’a bakıyor ama verecek bir cevap bulamıyorlardı.

“Ah Ruken, ah...” diyerek ellerini havaya açıp doğumhane kapısına döndü. “Hanımefendinin söz dinlediği nerede görüldü ki.”

“Ne bağıırıyorsun lan kardeşime!” Karahan korumaların arkasından çıkıp Oğuzhan’ın yanına ulaştı.

“Ya abi, gelme diyorum, geliyor. Çalışacağım diye, al, erken doğum yapıyor.”

Karahan onun korkunun çenesine vurduğunu anlayınca gülümserdi. “Bir şey olmaz, rahat ol. Normal böyle şeyler.”

Oğuzhan tükenmiş nefesini bırakırken yüzünü sıvazladı. Korkudan geberiyordu, ikisine de kötü bir şey olmadan şu kapı bir açılsa diye bekliyordu. “Gel oturalım, günün sonunda sen doğurmuşssun gibi olacak.”

“Otutamam.” Oğuzhan ortada dolanmaya devam ederken aile-

nin geri kalanı tek tek gelmişti. Sakince bir bekleyiş sürerken ortada deli danalar gibi dolanan Oğuzhan'a bakıyorlardı.

"Of bacanak, valla beynimiz döndü, otursan da doğacak oğlun," dedi Nihat.

Oğuzhan ona böceğe bakar gibi baktı. "Otutamıyorum."

"Diyene bak," dedi Karahan. "Sen değil miydin yok ben içeri gireceğim diyen?"

Nil kocasına yandan bir bakış atarken sırtıyordu. Nihat da ona bakıp gülümsedi. "Geçtik o yollardan, o yüzden diyorum ya."

"Annemi aramadım!" dedi Oğuzhan, Sümeysa'ya dönerken.

"Hemen arıyorum patron."

Selim de ceketini ilikledi. "Ben de Leyla'yı okuldan almaya gidiyorum."

"Bebek çantası geldi mi?" dedi Duru. Oğuzhan gözlerini kırpıştırarak baktı. "Hayır," dedi perişan bir hâlde.

"Ben getiririm," dedi Cihan.

Her koldan dağılım yaşarken kapı açıldı. Mavi kıyafet giymiş bir hemşire çıktı. "Oğuzhan Bey kim?"

"Benim," dedi kadına doğru yürüdü. "Ne oldu?" derken sesi içine kaçmıştı.

"Eşinizin doğumu yaklaştı, sizi istiyor."

Oğuzhan ikinci bir cümle beklemeden içeri daldı, hemşire ardından girip kapıyı kapatınca Karahan damatlarına sinsice sırtıttı. "Eh, siz konuşursunuz, Oğuzhan yapar." Bacağını diğerinin üzerine attı. "Ne de olsa bir Kara."

"Gıcık!" dedi Nihat.

"Oğlum çok uyuzsun lan!" dedi Rügâr.

"Ben üzerime alınmıyorum," dedi Fatih. "Ben evin küçüğüyüm."

Karahan onlara *hıh* dercesine bir bakış atığında Nazlı onu dürtüyordu. "Ne var Nazlı, dürtme."

"Üçüncü çocuk istiyorum, doğuma gireceğim," dedi Nihat. Nil göz devirdi. "Karıcığım bu kez kız olacak, hissediyorum."

Nil burnundan sert bir nefes bıraktı, kocasının gözlerini dercesine bakıp gülümsedi. “Abimin yanında, utanmıyor. Nihat.”

“Abin utanıyor mu?” dedi Rüzgâr.

“Ay yeter!” dedi Duru. “Abim sizi kızdırmak için yapıyor, her seferinde yiyorsunuz.”

“Üzülme,” dedi Karahan sırtarak. “Bu kızlarla evlendiğiniz için asıl şampiyon sizsiniz.”

“Aaa!” dedi Nil. “Abi!”

“Neyimiz var be abi?” dedi Hare.

“Yok daha neler...” dedi Duru.

Şimdi de damatlar sırtıyor, kızların suratı beş karıştı. Eşlerine sessiz gülüşlerle bakıyorlardı. Ağzılarını açmaya korkuyorlardı.

“Susun!” dedi Karahan tüm çirkefliğiyle. “Ben malımı bilmez miyim?”

Nazlı başını eğip kahkahasını tutuyordu ama bedeni sarsılıyordu. Karahan ona döndü. “Sana ne oldu?”

Nazlı başını kaldırıp elini havaya salladı. “Kendin meleksin de kzlara diyorsun, ona gülüyorum.”

“Meleğim tabii,” dedi damatlara bakarken. “Kara bir melek.”

Oğuzhan doğumhaneye girmeden üzerine beyaz bir önlük giydi. Kalbi ağzında atıyordu, görmeli mi yoksa görmemeli mi emin değildi ama yapacaktı. Ruken istemişse ölüme koşardı. Hemşireyi takip etti. Beyaz bir odaya girdi, Ruken’in önünde bir örtü vardı. Karısının korku dolu gözlerini görünce yanına koşar adım ulaştı. “Oğuzhan...” dediğinde yüzü acıyla buruştu, kuvvetli bir sancı bedenini sarıp sarmaladı. Ruken’i kasıp kavururken Oğuzhan karısının ellerini tuttu. Başucunda durup acısını azaltmak istercesine, “Ruken... Dayan güzelim,” diyebildi.

İlk kez doğum yapan birini görmenin, o birinin canından çok sevdiği karısı olmasıyla acı ona geçti. Kalbi çaresizlik içinde çırpındı.

“Ruken,” dedi Zeynep. “Bebeği it, tüm gücünle.”

Yanında duran ebe karnına baskı uyguladığında Ruken ömrünün en çılgın çılgılığını attı. Oğuzhan o sesin karısından çıktığına inanmadı. Ruken parçalanıyordu, bu sesin başka açıklaması olamazdı. Gözlerini sıkıca yumarken karısının elini tutuyor, alnını Ruken'in başına yaslamış, bu anın bitmesini diliyordu. Sonra bir sessizlik oldu, her şey durdu ve herkes sustu. Taş gibi olan Ruken'in bedeni hamur gibi gevşedi. Ruken derin nefes alırken tüm acılarının geçmesiyle gülümsedi.

“Doğurdum!”

Annesinin sesini duyan bebeğin çılgılığı odada çınladı. Oğuzhan gözlerini açıp başını hızla kaldırdı. Örtünün arkasındakilere bakıyordu. “Doğurduk!” Ruken'in gülüşüyle ona baktı. “Ben doğurdum.”

“Ben de doğurdum Ruken.” Alnındaki teri sildi. “Bak!”

Zeynep kahkaha attı, bebeği bebek doktoruna uzattı. “Elime doğan kaçınıcı Kara olduğunu saymayı bıraktım.”

“İyi misin?” dedi Ruken'in bonesinden çıkan saçlarını geriye itti. Terden sırlıklam olmuş teller geriye düştü. “İyi gibiyim.”

Oğuzhan karısının şakağına dudaklarını bastırduğunda Ruken gözlerini kapattı. “Oğlumuz oldu Ruken.”

Ruken gözleri kapalı gülümsedi. “İki çocuğumuz oldu Oğuzhan.” Başını kocasına çevirdi. “Leyla nerede?”

“Selim gitti almaya, birazdan gelirler.”

Zeynep mavi örtüye sarılı bebeği kucağına aldı. “Hoş geldin küçük Kara.” Kucağındaki küçük tombul bebeği gülümseyerek izlerken anne babasının yanına getirdi. “Oğlunuzu görmeye hazır mısınız?” Oğuzhan doğrulurken Zeynep bebeği annesinin göğsüne yavaşça yatırdı. Simsiyah saçları ve esmer teniyle Ruken kahkaha attı. “Abla çok küçük,” dedi yaşlı gözlerle Zeynep'e ondan da kocasına bakarken. “Oğuzhan şuna bak.”

Oğuzhan yüzünde mutluluktan dağılmış ifadesiyle oğlunun küçük elini tuttu. Aralarında sıcacık bir bağ sessizce kurulurken karısında bilmediği bir kelebek ordusu ayaklandı. “Ruken...” dedi gözleri dolarken. “Bu bizim bebeğimiz.”

Ruken bir eliyle bebeğini tutarken diğer eliyle Oğuzhan'ın . . . nu kavrayıp gamzesine dokundu. "Bizim."

Bebek ve Ruken odaya alınmak için hazırlanırken Oğuzhan onları bekleyenleri görmek için iki yana ayrılan kapıdan ağzı kulaklarında çıktı. Etrafına bakındı, Aslı ve Azra da gelmişti ve baba Turgut Kara.

"Baba!" dedi Leyla Duru'nun elinden koparak ortaya çıktı. Oğuzhan başını kızına indirirken gülümsedi. "Annem nerede?"

"Birazdan göreceğiz," dedi kızını öperken. Onu izleyenlere döndü. "Doğdu!"

"Gel lan buraya!" Karahan'la Oğuzhan sıkıca sarıldı. Tebrikleri tek tek kabul edip kızını kucağına aldı. "Abla oldun Leyla."

"Ben abla oldum." Leyla kollarım iki yana açıp, "Ben abla oldum!" diye bağırdığında yüzleri gülümsetti. Oğuzhan kızına sıkıca sarılıp öptü. Leyla da kollarım babasının boynuna doladı. Ruken'in odasına doğru ilerlediler.

Bir saat sonra biraz olsun kendine gelen Ruken, Hare'nin yaptığı makyaj, Nil'in yaptığı saçıyla Duru'nun da başına taktığı kırmızı tacıyla kendini gerçek bir kraliçe gibi hissetti. Bebek henüz gelmemişti, testler tahliller için bebeği doğumhanede almışlardı.

Ruken'in toparlanmasını, bebeğin de gelmesini bekleyen beyler bir şeyler içmeye inmişti. Leyla koltukta tabletiyle vakit geçiriyordu. Arada da başını kaldırıp annesine bakıp gülümsüyordu. Ablalarına bakıp arkasına yaslandı Ruken.

"İnanılmaz bir rahatama geldi, o kadar da zor değilmiş."

"Uykusuz gecelerin sabahlarında bir kez daha konuşalım," dedi Hare. "Ama zoru gitti, bir şekilde büyüyecek."

"Abartıp kızı ürkütmeyin," dedi Aslı.

Nazlı ona başını eğip baktı. "İkizleri annemin büyüttüğünü göz önüne alıp mı konuşuyorsun yoksa almadan mı?"

Aslı da ona tek kaşı havada baktı. "Senin üçüzleri de halaları büyüttü, bu işler böyle görümceciğim."

"Yardımsız olmuyor," dedi Duru. "Benim de bakıcım vardı."

“Nihan yenge yardım edecek artık,” dedi Nil.

“O neden?” dedi Ruken. “Kız nankörler hepinizin bebesi elimden geçti. Nöbetleşe gelip bakacaksınız.” Ruken ağzını burnunu eğdi. “Yemeğe gidiyoruz Ruken, sinemaya gidiyoruz Ruken, işimiz var Ruken. Ne oldu?”

Aslı kahkaha attı. “Konuş be!”

“Ben kardeşime bakarım anne,” dedi Leyla, tableti bırakıp koltuktan indi. Ruken’in yanına çıkıp oturdu. Ruken kızını kolunun altına alıp saçlarına öpücük kondurdu. “Bu gidişle öyle görünüyor bebeğim.”

“Eh,” dedi Nazlı. “Bezleri atacak biri var.”

Gülüşülerken odanın kapısı açıldı. Bebek arabası içinde odaya girdi Kara Bey. Teyzeleri hemen arabanın etrafını sararken hemşire bebeği kucaklayıp Ruken’e yaklaştı. “Süt içmesi gerekiyor annesi, biraz yoruldu ve çok aç.”

“Sütü gelmeye başladı,” dedi Duru.

“Çok güzel, hemen küçük beyi doyuralım.”

Beş dakika boyunca bebeğe annesinin göğsünü tutturmaya uğraştılar. Bebek hem bağırıyor hem çırpıyor hem de annesini tutmamak için ama tutmak için de arayış içinde kıvrandı. Ruken kanter içinde kalırken Leyla gözleri kocaman olmuş, izliyordu. Bebek annesinin sütünün tadını alınca dünyadaki ilk nimetini içmeye başladığında sustu. Odadakiler bir oh çekerken alınlarını siliyordu.

“Ne bekliyorduk ki,” dedi Aslı. “Anası Kara babası Kara. Double inat çocuk.”

“Abla ya...” dedi Ruken yorgunlukla. Aslı yaklaşıp Ruken’in güzel yüzüne ellerini bıraktı. “Benim küçük kızım anne oldu, çok güzel oldun Ruken.”

Ruken tebessüm etti. “Teşekkür ederim.”

Aslı, Ruken’in yanağını okşayıp elini çekti. “Ben gideyim, sonra yine gelirim.”

“Görüşürüz abla,” dedi Ruken. Duru, Aslı’yı yolcu ederken bebek annesini bırakıp gözlerini kapattı. Nil ona yardımcı olup bebeği

usukca aldı. Beşiğine yatırıp üzerini bir miktar örttü. Leyla beşiğin yanında bebeğe bakmaya başladı. "Böcek gibi."

Ruken kendini tutarak gülümsedi. "Birkaç ay sonra farklı olacak."

Oğuzhan başını kapıdan uzattı, Ruken kocasına bakarken yüreği cız etti. Serseri hâli beyaz gömlekle daha da dağılmıştı. Gerçekten sanki o doğurmuş gibi görünüyordu. "Gel babası gel," dediğinde Oğuzhan bedenini odaya soktu. Arkasından abisi, babası ve enişteleleri girdi. Turgut Kara ilk önce kızına sarıldı, tepesine öpücük bıraktı. "Hayırlı olsun babacığım."

"Sağ ol babacığım. Bak orada," dedi beşiği gösterirken. Turgut Kara en küçük kızının da anne oluşuyla zaten darmadağındı. Karısı böyle anlarda çok arıyordu ama bulamıyordu ve bunun acısı çok koruyordu. Bebeğe bakarken dolan gözlerini sakladı. "Maşallah."

"Geçmiş olsun baci baktım." dedi Fatih.

"Geçmiş olsun Ruken." dedi Rüzgâr.

"Hayırlı olsun baktı." dedi Nihat.

"Teşekkür ederiz." dedi Ruken, abisi bebeğe bile bakmadan kardeşinin yüzünü okşadı. "Nasılın bacım?"

"İyidir abi."

Beşiğin etrafında sarı beyaz beyler inceleme yapıyordu. "Kime benzer size?" dedi Nihat.

"Babanın." dedi Oğuzhan. "Babadan bakınca karıncaya benzeyen gibi görünüyor."

"Böcek benzer mi?" dedi Leyla. Oğuzhan gülümseyerek kızına baktı. "Böcek değil."

"Baba benzer mi dedi?" dedi Karahan. "Ben dayıyım."

"Ama sen benim amcamımsın." dedi Leyla el gözlerini Karahan'a çevirdi.

"Senin amcamın Leyla enişte senin Amcamın sana özel."

"Hiçbir şey sana benzemiyor." dedi Nihat.

"Benimsem." dedi Karan. "Benim babamın benzer."

Oğuzhan ağzını bile açmadı, bakışları Ruken'i buldu. Ruken de başını sallıyordu, fazla söze ne gerek vardı ki...

Leyla'yı Nazlı ile abisinin evine gönderdiler. Nihan Hanım her şeyin yolunda olmasıyla sabah geleceğini söylemişti, Sedat Bey'le geleceği için zaman ayarlaması yapamamışlardı. Saat dokuz olduğunda evlere dağılmışlardı. Hare ile Nil, "Biz kalalım," dedilerse de Ruken istemedi. Hare ablasının bebeği kayınvalidesindeydi. Oğuzhan pekâlâ karısına bakabilirdi. Bebek uyandığında Oğuzhan alıp annesinin kollarına bıraktı. Ruken zorla da olsa oğlunu doyurdu. Üzerini düzeltince Oğuzhan yanma oturdu. İsteddiği numarayı bulup basarken Ruken tacını düzeltti. Bebeği omuzuna yatırıp ekrana baktı.

Ekranda takım elbisesiyle ve tüm yakışıklılığıyla Haldun belirdi. Onlar ekrana gülümserken Haldun'un gözleri büyüdü. Ağzı aralanmıştı. "Doğdu mu?"

"Yok, biz gelecekten geliyoruz," dedi Oğuzhan, Ruken kahkaha attı ama sessizce. "Merhaba Haldun, seni adaşınla tanıştıracamız."

"Yapma Ruken, boyuma bakmam, ağlarım."

"Ağlama lan!"

Haldun burun kemerini sıkıp birkaç saniye harcadı. Gülümseyen dudaklarından sakince bir nefes aldı. "Gösterin bakayım."

Ruken bebeğini usulca çevirdi. "Merhaba Haldun amca, ben Haldun Kara."

Haldun sesli güldü ama o kadar mutlu olmuştu ki kahkaha attı. "Geliyorum, kapatın!" Ekranı kendi kapattı.

"Nerede?" dedi Ruken.

"Sırbistan'da, izin alıp gelecek sanırım."

"Al babası, yatağına yatır, biz de dinlenelim."

Oğuzhan oğlunu alıp yatağına bıraktı. Saatler önce evden gelen rahat kıyafetleri giymişti. Işığı kısıp karısının açtığı yere uzandı, kolunu uzattığında Ruken onun omzuna başını yasladı. Ellerini karısının saçlarına bıraktı. "Çok yorgunum Oğuz, bir daha acıkana kadar uyumak istiyorum."

“Uyu güzelim.” Ruken’in saçlarını okşarken alnından öptü.

“Sen daha yorgun görünüyorsun, sen de biraz uyu.” Gözlerini kapatırken sevdiği omza yerleşti Ruken.

Oğuzhan başını eğip Ruken’e bakınca karısı da ona bakışlarını ona çevirdi. “Ruken... Doğururken bile cesursun, o nasıl bir güçtü öyle.”

Ruken gülümsedi. “Eee kocam, Allah bu işi bize boşuna vermedi ya.” İkisi de birbirine bakıp gülümsedikten sonra sarıldılar.

Ertesi gün Haldun önceden hazırlattığı kod şeklindeki altınla çıkıp geldi. İlk yeğenini ve adaşını kucağına alıp bebeği uzun uzun izledi. Hem izledi hem duygulandı. İlk kez bir bebeği kucağına alıyordu, bunun tadını unutacağını sanmıyordu...

Bir Ay Sonra...

Ruken’in evinde her yerde ailesinden bir üye vardı. Haldun bebeğin bebek mevlidi yapılıyordu. Nihan Hanım’ın özel isteğiyle, Ruken biricik kayınvalidesini kıramazdı. Özenle giydiği beyaz elbisesiyle ortalarda arziyendami ediyordu. Geniş salonunun her yanı ailesiyle doluydu ve tabii ki bu özel güne Kenan ve Hazal da davetliydi. Oğuzhan bundan memnun olmasa da karısı için sesini çıkarmıyordu. Hâlâ Kenan’dan nefret ediyordu ve asla sevmeyecekti. Ruken’e olan inancı bazı duygularının önünü kesiyordu. Nefret gibi...

Kenan kollarında kızı yanında karısıyla salona girdiğinde Ruken, Hazal’a sarılıp Kenan’ı uzaktan selamladı ama Aslı’yı hemen kucağına aldı. Aslı doğduğunda hastaneye gitmişti ama orada anlamamıştı. Bebek dört aylık olmuştu. “Annesi gibi kızıl,” dedi turuncu bebeği havaya kaldırırken. Aslı’nın anne babasından aldığı genlerle cam gibi mavi gözleri vardı ve o kadar güzel bir bebektir ki Ruken hayran kaldı.

“Annesine benziyor,” dedi Kenan.

“İnan bana, söylemesen de görünüyor.” Ruken bebeği göğsüne sardı. Oğuzhan’ın elini belinde hissedince ona döndü Ruken. “Oğuz baksana, Hazal kendini doğurmuş.”

Oğuzhan bebeğe bakarken kocaman gülümsedi. “Çok güzel bir bebek.” Kenan’a dönüp elini uzattı. “Hoş geldin.”

Kenan da o eli sıktı ve bu bir ilkti. “Hoş bulduk.” Yıllar geçtikçe daha iyi bir zemine oturacaklarını düşünüyordu Kenan, belki de bu bir ilkti. Ruken’in evine de ilk kez geliyordu Kenan. Ruken onun evinin adresini bile bilmiyordu. Bu kadar çok yakın arkadaşları olmasa yolları bile denk gelmezdi ya, neyse...

“Oğlunuz nerede?” dedi Hazal.

“Gel,” dedi Ruken, Hazal onun peşine düşerken Aslı tampon görevi üstlendi. Oğuzhan’la Kenan’ın arasma girdi. “Beyler...” dedi ikisine de gülümseyerek bakıp adamların kendine bakmasını sağladı. “Siz tanıdığım en cesur adamlarsınız ve en âşık.”

“Sen böyle diyorsan abla,” dedi Kenan. “O doğrudur.”

Oğuzhan tebessüm edip başını salladı. Aslı, Kenan’ı erkeklerin arasına götürürken Oğuzhan ona minnettardı. Kendisi de aynı salona gidecekti ama muhattap olmak istediği son insan Kenan’dı.

Bir ay içinde toparlanan ama hâlâ çok küçük olan Haldun’u kollarına aldı Hazal. “Erkek bebek farklı hissettirdi.”

“Acele etme canım, onu da tadarsın. Benim kızım büyük malum, onu tattım.”

“O nerede?” dedi Hazal.

“Tütülü eteğini savurup dolanıyordu.” Ruken etrafına bakındı ama göremedi. Nihan annesini gördü, gülümseyerek yaklaşıyordu. “Hazalcığım, hoş geldin canım.”

“Merhaba Nihan Hanım, torununuz hayırlı olsun.”

“Teşekkür ederim.” Ruken’in kucığındaki bebeğe uzandı. “Senin kızın!” Ruken bebeği annesine verdi. “Hemen tanınıyor anne.”

Nihan Hanım bebeği alınca gülümsedi. “Annesi gibi kızıl, aksini hiç düşünmemiştim. Keyifle büyüt, ben kızı Leyla’da yaşadım.”

“Teşekkür ederim.”

Efşan ile Vedat’ın gelmesiyle Hazal kızını alıp Aslı’nın yanına geçti. Bir zaman sonra erkeklerle hanımlar büyük salonda bir araya geldiler. Havada uçan esprilerle keyifler her zamanki gibi yerindeydi. Hazal ile Kenan kısa kalmış, kızlarının uykusu saati için ayrılmıştı.

“Kim derdi o saf kızın büyüyüp CEO olacağını,” dedi Azra, gözler Ruken’e dönmüştü. Oğuzhan da yanında oturuyordu. “Ruken mi saf? Daha neler...”

“Sen bilmezsin Oğuzhan,” dedi Aslı. “Ürkek ceylan gibiydi.”

“Korku filmi bile izleyemezdi,” dedi Duru.

Oğuzhan kahkaha attı. “Hâlâ izleyemiyor.” İkisi kendi aralarında anlamlı bakışırken anıları yalnızca onlarda saklıydı.

“Sessiz bir zekâsı vardı,” dedi Karahan. “Ablalarına nazaran hayallerinin peşinden koşan sadece Ruken oldu. Hare geldiğinde yolunu çizmişti.”

Hare abisine gülümsedi.

“Saf dedik ama doğru,” dedi Zeynep. “Ne istiyorsa fazlasını yaptı.”

“Ah...” dedi Ruken. “Daha çok fazla şey yapacağım.”

“Koskaca holdingi bir başına yönetti,” dedi Rüzgâr.

“Eh,” dedi Aslı. “En sonunda istediği aşkı buldu. Ruken gerçek bir Kara, altı sene önce de ne istediğini biliyordu, bugün de.”

Karahan kardeşine bakarken gözlerine mutluluk oturdu. “Doğduğunu biliyorum. Şimdi bebeğinin doğumunu kutluyoruz.”

“Ağla bir de Karahan!” dedi Aslı.

Azra bununu çekti. “Sus Aslı, ben ağlıyorum.”

“Bak valla ağlarım,” dedi Aslı.

“Sen ağlamazsın ki,” dedi Ruken. “Ama ben ağlarım, kesin şunu.”

“Neyse canım, sizin makine ne zaman ortaya çıkacak?” dedi Aslı, odadaki melankoliyi dağıtmak için.

Oğuzhan karısına, Ruken ona döndü. Birbirlerine kocaman gülümsediler. Kendilerini izleyenlere dönerken Oğuzhan karısının eli ni tuttu. “Çok yakında!”

Altı Ay Sonra...

Ankara...

Siyah elbisesi bedenini ikinci bir deri gibi sarmıştı. Eteği dizlerinin hemen üzerinde bitiyordu, kalın askıları, göğsü üzerinden karnına doğru ince bir fermuar vardı. Siyah uzun ve gür saçlarının uçları bukle bukleydi, savrulup duruyordu. Güneş gözlüğünü tepesine kaldırırken arkasına dönmüştü. Kahverengi gözleri alabildiğine parlaktı, içinde mutluluk ve gurur kol geziyordu.

Tüm yakışıklılığı, karizmasıyla siyah takım elbisesi içinde adım adım yaklaşan kocasına içi giderek bakıyordu. Yaşadığı her güne şükrederek uyanıyordu, her gün sevdiği adamı omzunun üzerinde buluyor, her gün Oğuzhan’ın dövmesinde adının ayrıntısına yeniden âşık oluyordu.

Yüzünde tatlı bir gülüş, kadınına duyduğu gurur, güzelliğine hayran bakışıyla yaklaşıp eli uzattı. Avuçlarına sokulan parmakları sıktı. “Ruken Kara?”

“Oğuzhan Kara.”

“Hazır mısın?”

“Her zaman.”

Uzanıp alnından öptü Oğuzhan. Ruken gözlüğünü çıkartıp Mutlu’ya uzattı. El ele, uzun ve beyaz koridoru aşmaya başladılar.

El ele onları bekleyenlerin yanına ulaşıp aralarından geçmeye başladılar ama esrilere kahkaha attılar. Roketsan mühendisleri on-

lara hayrandı, onların o evde başlayan ve bitmeyecek aşkına gıpta ediyorlardı.

“Hocam kaptın kodlama gibi adamı, gülersin tabii,” dedi içlerinden bir kadın.

“Asıl Oğuzhan hocam kaptı dâhi kadını, aşkları Nirvana,” dedi mühendis Kenan. “Gitti bizim dâhi çocuklar.”

“Kenan kaşınıyorsun,” diye uyardı Oğuzhan.

“Ne yapalım hocam, gidene ağlıyoruz,” diye yanıtladı Kenan. “Sustum.”

“Çetin bak ben hâlâ buradayım, bana kalacaksın diyorum sana, inanmıyorsun,” dedi genç kadınlardan adı Sinem olan.

“Hâlâ bin gönlüm olsa birini bile sana vermemekte kararlıyım, Sinem.”

“Eh, bunu da yazdım bir kenara,” dedi Sinem.

Oğuzhan ve Ruken ekip arasından gülümseyerek sıyrılıp geçerken, ekip de peşlerine düşmüştü. Hâlâ didişip duruyorlardı. Oğuzhan da Ruken de hepsini çok seviyordu, hepsi başarılı birer gençti.

S-400’ün son parçası dün yerine oturtulmuştu. Tüm dünyada ses getiren yapım aşamasını gururla seyretmişlerdi. Oğuzhan Ruken’le, Ruken kocasıyla gurur duyuyordu ama aslında tüm ülke onlarla gurur duyuyordu.

S-400 yapım aşamasını sağlayan tüm emektarla hatıra fotoğrafı için Ankara’ya gelmişlerdi. Yüzlerce kişilik ekip Roketsan’ın merdivenlerine, balkonuna ve dış alana yayılmış şekilde yerlerini almışlardı. En önde Ruken ve Oğuzhan, onların ardında Roketsan mühendisleri bulunuyordu. Çekilen fotoğrafların ardından Ruken ve Oğuzhan için ayrılan bölüme, Türk bayrağının hemen yanına ilerlediler. Karı koca birlikte asıldı iplere, Türk bayrağı göklere çıkana kadar fotoğraf çekimi devam etti. En sonunda göklerde sonsuza kadar dalgalanacak bayrağın altında son pozlarını verdiler ve birbirleriyle yine ve yine gurur duydular. Hiç şüphe yoktu ki onlar birbirleri için yaratılmıştı; bunu onlara bakan herkes anlıyordu.

“Bitti!” diyen fotoğrafçıyı Oğuzhan durdurdu.

“Bir dakika.” Başını uzatarak aradığı kadını bulup el işaretiyle yanlarına çağırdı. Cihan omzuna yatırdığı bebekle yanlarına yaklaşıyordu, Leyla’nın elinden de Sümeyra tutmuştu. “Aile fotoğrafımız da olsun, değil mi?”

“Ah...” dedi Ruken. “Kesinlikle haklısın sevgili eşim. Haldun’u sen al, Leyla bende.” Başında Türk bayraklı şapkasıyla kocaman gülümsedi Leyla. “Büyüdüğümde annem ve babam gibi olacağım. Ben Türk’üm ve sizin gibi bu bayrağı göklere çekeceğim.”

Ruken, Leyla’nın omuzlarını sıktı. “İşte benim kızım, asil bir Türk evladısın sen, annen ve baban her zaman yanında olacak! Ülken için yaşayacak, gerekirse ülken için öleceksin!”

Leyla gülümsemiş, annesinin bacaklarına sarılmıştı. “Evet, anne.”

Cihan’ın uzattığı tombul, esmer, ela gözlü oğlunu kucağına aldı. Bebeğin başındaki Türk bayraklı küçük şapka anne baba olarak gurur içeriyordu. Karahan her ne kadar *bana benziyor, ben dayıyım* dese de Haldun bebek babasının bir kopyasıydı. Haldun Kara, Ruken ve Oğuzhan Kara’nın oğlu olarak Kara gen havuzunun en köklü bebeği olmuştu.

Bir omzuna sardı oğlunu, diğer koluyla Ruken’i kendine çekti. Leyla da Ruken’in hemen önünde yerini aldı. Sevddiği, uğruna canını vereceği kadının kulağına eğildi. “Çok şanslı bir adamım, mutluluğun resmine ihtiyacım yok, sen varsın.”

Gülümseyerek gözlerini kırptırdı. “Ben de seni seviyorum.”

Son

Ninova

Yaparım Bilirsin

Çantasını eline alan evden dışarı çıkıp yalının bahçesinde bulunan arabaların yanına yürüdüler. Aslı annesinin tavrına içerlemiş olduğundan yüzünde büyük bir burukluk oluşmuştu. Bir anne evladını para uğruna hiç *sormadan evleneceksin* der miydi? Üzülmüştü ve az önceki tatlı hâlerinden eser kalmamıştı. Zeynep, Aslı'nın yanına oturmuştu. Azra da kendi aracına... Her zaman gittikleri kafeye gitmek için sözleşerek evden ayrılmışlardı. Yarım saatin sonunda vardıkları kafede her zaman aynı köşede aynı masada yiyip içtikleri, anılarını paylaştıkları yerde yine üçü baş başa vermişti.

“Bırak şimdi anneni, bize esas olayı anlat.” Zeynep merakla iki kolunu göğsünde bağlayıp Aslı'ya bakıyordu. “Evet Aslı. Annenin yeni hâlleri değil. Sen bize Yiğit'i anlat,” dedi, masaya yaklaşıp cevap bekledi Azra da. İki kız arasında gidip gelen göz bebekleri masanın ortasında son buldu. “Dedem neyi var yok hepsini Yiğit'e bırakmış,” dedi ve Azra ile Zeynep ağızları bir karış açık arkadaşlarına şokla baktılar.

“O da yetmemiş olacak ki beni Yiğit ile evlenmeye mecbur bırakmış. Evleneceğim ve Yiğit'ten bir çocuk sahibi olacağım. Bir de varis istiyor. Evlendiğim takdirde her şeyin yüzde ellisi benim olacak. Anne babama tek kuruş bırakmamış. İki yıl evli kalmak zorun-

dayım. Boşanma yok. Ve bebek en büyük şart. İki yılın sonunda bir vasiyet daha açılacak. Ama onda ne yazıyor kimse bilmiyor. Olan bundan ibaret,” deyip önündeki kahveden bir yudum aldı. Kızlar kaşları havada ağızları açık Aslı dan birbirlerine döndüler. İlk önce Zeynep gülümsedi. Ardından Azra ve başları arkalarına giderek kahkahayı bastılar. Aslı da dudak büküp sırttı. “Aslı istedi bir gözünü, Allah verdi Yiğit’in hepsini...” diyen Azra’ya Zeynep parmağını salladı. “Artı bebek,” deyip yine güldü.

“Adam bana *artık* dedi. Hem de gözümün içine baka baka... Beni kendisi gibi zannediyor. Eh, bunda benim de payım yüksek tabii ki. Ama kanıma dokundu. Bana öyle bir kelimeyi kullanmaya hakkı yok,” dedi yüzünü hüznle kaplayıp. “Sevdiğin erkekten duymak çok kötü bir his.”

“Ay kendine baksın o. Asıl artık kendisi,” diyen Azra elini uzatıp Aslı’nın kolunu sıvazladı.

Zeynep, “Deden bunu neden istemiş olabilir? Acaba bir şey mi fark etti. Bir bakış ya da aramızda konuşurken bizi duymuş olabilir mi?” diye sordu. Aslı dudağını büktü. “Bilmiyorum ama...” deyip sustu. Kollarını masanın üzerine koyarak camdan sahili izledi. “Benim adım da Aslı ise Yiğit’e bunun hesabım soracağım.”

Eve gitmeyip geceyi Azra’da geçiren Aslı, annesi ve babasına sözde tavrını belli etmek istemişti. Ama ne annesi ne de babası aramaya tenezzül etmemişti. Buna alışmış olması içine oturmadığını göstermiyordu. Gecenin yarısına kadar yatağında annesini, babasını ve Yiğit’i düşünmüştü. Dedesinin yaptığı aklına geldikçe yatakta kahkaha atıyordu. Yıllarca ne yapmışsa Yiğit’in gözüne girememişti. Ama Rasim Demirkan bir kalemle bunu gerçekleştirmişti. Henüz bilinmeyen ise Yiğit’in onu kabul edip etmeyeceğiydi. Gerçi istemek gibi bir şansı da yok gibiydi. Üstelik Yiğit kendisine, “Gelecekteki kocan ile konuştuğunu unutma!” demişti, belli ki onun da niyeti vardı. Yarınki planını düşünerek uykuya dalmıştı. Sabah kahvaltıyla

gelen Zeynep'e sipariş ettiği kıyafetleri görünce kızlara aklındakileri bir bir anlatmıştı.

Avucunun içi gibi bildiği adamın bugün nerede, ne yapıyor olduğunu da pek tabii biliyordu. Fakat bunu ilk defa yapacaktı. Tenis oynamayı çok severdi ama bu konu da Yiğit'in karşısına hiç çıkmamıştı. Bugün günlerden pazardı ve Yiğit her pazar tenis oynamak için Florya'daki spor tesislerine giderdi. Farklı olan bugün Aslı'nın da gidecek olmasıydı. Belki lazım olur diye zamanında yaptırdığı kayıt bugün işe yarayacak gibiydi.

Spor tesisinin kapısından içeri girdiğinde etrafına bakındı. Aşına yüzler dikkatinden kaçmamıştı. Ama o hedefine yöneldi. Başıyla selam verip hafıfçe gülümseyerek görmek istediği yüzü aramadan önce üzerini değiştirdi. Kızlar Aslı ile kıyafetlerini değiştirmiş, Aslı'dan önce çıkıp Yiğit'in yerini bulmuşlardı. Mevsim kış olduğu için kapalı salonun yanında, arkadaşlarıyla birlikte kahve içen adamı görmüştü.

Derin soluk aldı. "Hadi bakalım. İlk raunda hazırım," demesiyle adımlarını beylerin olduğu yöne çevirdiler. Atkuyruğu yaptığı saçlarına taktığı beyaz bant ile giydiği tenis kıyafetleri içerisinde kimse ona Yiğit'i bulmaya mı geldin diye soramaz hatta aklına bile getiremezdi. Zeynep kırmızı saçlarıyla ve beyaz teniyle *ateşim ben* edasıyla dolaşıyordu. Azra esmer tenine uygun siyah saçlarıyla *esmerin tadıym* gibiydi. Aslı ikisi ortasında bir yapıya sahipti. Buğday tenine kumral saçları ve can alan yeşil gözleriyle bir bütündü.

Yiğit yanında bulunan Murat ve Fırat'a dün olanları aktarıyordu. "Aslı, düşünebiliyor musunuz?" deyip kahvesine baktı.

Murat, "Sen de buna sevinmedin yani, öyle mi?" dedi.

Fırat gözleriyle Yiğit'i inceliyordu. "Pek sevinmiş gibi görünmüyor. Sen değil miydin Aslı'yı çekici bulan?" dedi.

"Evet, bendim. Hâlâ da benim. Aslı benim gözüme güzel, alımlı, çekici gelen tek kadın. Diğerlerinden farkı var. Ama bu şekilde olması.... Bilmiyorum. Bana, ben seninle evlenmem, dedi. Öfkeye kapıldım ve ona neler dediğimi bir bilerseniz." Düünden bu yana dilinden dökülen sözler için pişmandı ama laf ağızdan bir kez çıkmıştı. Kızın

yüzüne karşı, “Ben fahişe miyim?” diye bağırması kulaklarından gitmiyordu. Yanında gördüğü adamlar aklına geldiğinde tekrar öfkeye kapılmıştı. Kendi yanında olan kadınlar gibi ise ya ölürdü ya da öldürürdü. Kanında yüksek dozda kıskançlık dolanıyordu. Her zaman dolanmıştı. Ama Aslı’nın yanında gördüğü her adam Yiğit’in ondan uzak durması gerektiğini aşlamıştı.

“Bakın burada kim varmış...” Aslı Yiğit’in tepesinde dikilmiş, tek kaşı havada adama bakıyordu. Yiğit karşısında Aslı’yı görmenin şokuyla kaşlarını istem dışı havalandırmıştı. “Aslı,” diyebilirdi.

“Aslı ya, ne güzel tesadüf değil mi?”

Murat, Aslı’yı es geçerek yanındaki esmer güzeli Azra’ya çapkın bir bakış attı ama kızın kendini gördüğü falan yoktu.

“Merhaba Aslı, otursana,” diyen Fırat içlerinde en sakin olanıydı. “Merhaba Fırat,” dedi Aslı. “Olabilir, oyundan önce biraz oturabiliriz.”

Boş olan yerlere yerleşen kızlar bilerek Yiğit’in yanını boş bırakmıştı ki Aslı oraya otursun. Yiğit hâlâ Aslı’yı burada görmenin şaşkınlığı içindeydi. Yanına oturan kızın minicik eteğine baktığında gözlerini kaldırıp yan profilden kıza sert baktı. Aynı anda kendine dönen Aslı tek kaşıyla *ne var* bakışı atıp Murat’a döndü. “Nerelelersin, uzun süredir yoksun?” dedi.

“Yurt dışına gitmek zorunda kaldım. Başın sağ olsun, burada değildim, dün gece geldim.”

“Dostlar sağ olsun. Teşekkür ederim.”

Fırat daha ilk gün duyar duymaz gelmiş ve cenazeye katılmıştı. Yiğit’in yakın arkadaşları olan Fırat ve Murat’ı iyi tanırdı Aslı. Fırat nadir olarak ortada görünürdü. Kendi gece kulübü vardı. Sakin, hoş bir yer işletiyordu. Seviyeli, sakin, gidenin huzurla vakit geçireceği bir mekândı. Ama Murat hem yakın arkadaşı hem de Demirkan Holding’in müdürüydü. En az Yiğit kadar çapkın olan adamın namı da aynıydı. “Burada ne arıyorsun Aslı?”

Soruyu soran adama döndü, yavaş ve temkinli bakışlarıyla. “Hesap mı soruyorsun?”

“Haddim mi?”

“Elbette değil.”

Yiğit gözlerini kısıp baktı. Cin gibiydi bu hatun. Hazırcevap kadındı. Karşısındaki daha düşünmeden o önceden onlarca cevabı aklından geçirip en uygun olanı kısa sürede karşısındakine yapıştırıyordu. “Seni burada daha önce hiç görmedim. Vasiyetin açılmasıyla peşime düştüğünü düşünmeye başlayacağım.”

Azra dudaklarını birleştirip sert gelen sözlerle ‘uuu’ işareti yaparken, Zeynep gözlerini büyütmüştü. Düz bakan Aslı hemen ardından gülümsedi. “Sen kendini önemli bir şey sanıyorsun. Unutma, ben doktorum. Kendime bakacak kadar para kazanıyorum.”

“Yiğit!” diye uyarıda bulunan Fırat’a dönmedi. Gözlerini Aslı’dan tekrar kahvesine indirdi. Mirasa ihtiyacım yok demek miydi bu? İçine oturan sıkıntıyı kimseye fark ettirmemeye çalıştı Yiğit. Her halükârda onu istiyordu. Otuz beş yaşındaydı ve artık aile kurmak için yanıp tutuşuyordu. Karşısına gönlünü çelen biri çıkmamıştı, Aslı’dan başka...

“Mirası istemediğini mi çıkarmalıyım bu konuşmadan?” Tekrar Aslı’ya döndü.

“Öyle bir şey söylemedim. Sadece sen bana saldırıya geçtin, ben de sana cevabını verdim,” demesiyle Yiğit’in dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “Sen ne istediğini bilmiyorsun,” dedi Yiğit gülümsemesine engel olarak.

Aslı adamın yüzünden geçen gülümsemeyi kaçırmamıştı. “Evet, bilmiyorum. Fikirlerimde herhangi bir değişiklik yaparsam sana haber veririm.”

Arkadaşları önünde gerçekleşen konuşmadan kimse rahatsız değildi. Hepsi yakın arkadaşlarıydı. Olaya ve birinci şahısların iç dünyalarına da ayrıca vakıf olan tek insanlardı.

“Neyse... Size keyifli sohbetler, biz biraz keyfimize bakalım.” Kızlar ile ayağa kalkınca beylerde nezaketen kalkmıştı. Yiğit hariç. Beylere görüşürüz diyen kızlar arkalarını döndüklerinde her gün yapıyorlarmış kadar doğal görünmeye çalıştılar.